

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

She's my nanny. She's here for my son.
She can never be anything more than that.

THAT FIRST *Night*

JENN MCMAHON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BU İLK
Night

JENN McMAHON

BOOK ONE OF THE
Firsts in the City
SERIES

Kapak Tasarımı: Emily Wittig

Düzenleme: Caroline Palmier

Düzeltilme, Biçimlendirme: Cathryn Carter

Copyright © 2023 by Jenn McMahon

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

*Gigi için,
Keşke burada olup bunu okusaydın. Beni her zaman kendime inanmaya ve
hayallerimin peşinden koşmaya ittiğin için teşekkür ederim. Bu senin için
meleğim.*

*Kelse & Briel için,
Bu da sizin için kızlar. Eğer ikiniz de kitap yazma fikrimin o kadar da
çılgınca olmadığını söylemeseydiniz, ilk kitabı asla yazamazdım.
kelimeler ve bu kitap okuyucuların elinde olmazdı. Bu arkadaşlara ilham
verdiniz. Arkadaşlığınız için sonsuza dek minnettar olacağım.
Hayat boyu Powerpuff kızları.*

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1	Bölüm
2	Bölüm 3
Bölüm 4	Bölüm
5	Bölüm 6
Bölüm 7	Bölüm
8	Bölüm 9
Bölüm 10	Bölüm
11	Bölüm 12
Bölüm 13	Bölüm
14	Bölüm 15
Bölüm 16	Bölüm
17	Bölüm 18
Bölüm 19	Bölüm
20	Bölüm 21
Bölüm 22	Bölüm
23	Bölüm 24
Bölüm 25	Bölüm
26	Bölüm 27
Bölüm 28	Bölüm
29	Bölüm 30
Bölüm 31	Bölüm
32	Bölüm 33
Bölüm 34	Bölüm
35	Bölüm 36
Sonsöz	
Teşekkür	

Yazar Hakkında ÇOK
YAKINDA

CHAPTER ONE

Peyton

"Ben bu iş için biçilmiş kaftan değilim," diye mırıldanıyorum kendi kendime, süslü püslü bir elbisenin içine girerken.

Giymeye alışık olduğum kıyafetlerden çok farklı. Beni genellikle siyah bir yoga pantolonu, büyük boy bir tişört giyerken ve saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yaparken bulabilirsiniz. Kesinlikle bu zarif siyah elbiseyi giymiş ve şık giyinmiş biri değilim.

"Biraz rahatlar mısın, Pey?" Avery kanepeden bana sesleniyor. "Çok seksi görünüyorsun."

Dar kesim, yere kadar uzanan siyah bir elbise giyiyorum. Straplez ve sahip olduğum her kıvrımı gösteriyor, şeklimle ilgili hayal gücüne çok az şey bırakıyor. Ve inanın bana, şeklim var.

"Kali, bu gece Avery'yi almak istemediğine *emin* misin? Sosyal ortamlarda nasıl olduğumu bilirsin," diyorum bebek yüzlü bir surat ifadesiyle.

"Hayır Pey." Parmağını kaldırıp göğsümü işaret ediyor. "Bu gece bundan kurtulamayacaksın. Bu yardım galasında bana eşlik edeceğine söz vermiştin." Şimdi de göğsümü dürtüyor.

"Ugh Kali... iyi," diye homurdanarak hazırlanmayı bitirmek için banyosuna doğru çekildim.

En başta neden gitmemi istediğini anlamıyorum.

Bu akşam onun işi için bir hayır galasına gidiyoruz. Kali New York'ta popüler bir moda dergisinin editörü ve patronu farklı koşullardaki çocukları destekleyen birçok farklı kuruluşa katkıda bulunuyor. Bu akşamki etkinlikte çocuk kanseri olan çocuklar için para toplanacak.

Çocuklar olmasaydı, gitmemek için elimden gelen her şeyi yapardım. Ben sosyal bir etkinliğe götürmek isteyeceğiniz bir arkadaş değilim, çünkü sessizim ve sosyal kaygılarım var. Tekila bile beni sosyal bir etkinlikte rahat ettirecek kadar gevşetmiyor.

Ve Kali benim hakkımda bunu biliyor.

Üniversitedeki ilk yılımda kendimi rezil ettiğimde yanımdaydı.

Hayatım boyunca öğretmen olmak istedim. Çocukları ve onların etrafında olmayı seviyorum, bu yüzden son iki yıldır bir kreşte çalışıyorum. Birinci sınıf öğrencileri için müfredatın bir parçası da topluluk önünde konuşma dersi almaktı. İlk ödevimiz, sınıfa göstermek için bir konu seçmemiz gereken bir "*Nasıl yapılır*" sunumuydu. Kali tabii ki sunumunu çok başarılı yaptı. Modayı her zaman sevmiştir, bu yüzden sonbaharda kazakların nasıl aksesuarlandırılacağına dair eksiksiz bir sunum yaptı. Sınıf buna bayıldı!

Sunumum tam bir fiyaskoydu. Yani, kıl payı geçebildim. Kendime özgü vegan çikolata parçacıklı kurabiyelerin nasıl yapıldığına dair bir sunum yaptım. Podyuma çıktığımda, çok gergin olduğum için kendi sandalyeme takıldım ve bu da sınıftaki bazı öğrencilerin bana kıkırdamasına neden oldu. Yüzüm kızardı ve sınıfın önüne geldiğimde muhtemelen domatese benziyordum. Sonunda kendimi toparladığımda tüm kartlarımın sırasız olduğunu fark ettim.

Ben öylece dururken sınıftan kıkırdamalar gelmeye devam etti. Zaten çok utanmıştım, bu yüzden yapmak istediğim son şey sınıf arkadaşlarımla göz teması kurmaktı. Kali'ye odaklanırsam sunuma devam etmek için yeterli rahatlığı bulacağımı biliyordum.

Ancak başımı kaldırıp yüzüne baktığımda, sanki benim adıma utanmış gibi yüzüne bir korku ifadesi yerleşmişti. Ona biraz '*ne oldu*' bakışı attıktan sonra gözleri göğsümde gezindi ve sonra tekrar gözlerime döndü. Gözleri sanki bana '*Aşağı bak abla*' der gibi daha da büyüdü.

Aşağıya baktığımda bluzumun üst üç düğmesinin tamamen açıldığını ve ince beyaz dantel sütyenimin ortaya çıktığını fark ettim.

Tüm COMM 110 sınıfımı teşhir etmiştim.

Gözlerimden yaşlar akarak hızla sınıftan çıktım.

Profesörüm kendimi toparladıktan sonra sunuma yeniden başlamama izin verdiği ve sunumdan C+ aldığım için sonsuza dek minnettarım. Bunu büyük bir zafer olarak kabul ettim, çünkü biliyorsunuz, C'ler derece alır. Göğüslerimden bahsetmiyorum.

Yani evet, endişe gerçek.

Tamamen dışa dönük iki en iyi arkadaşına sahip olmayı nasıl başardığım hakkında hiçbir fikrim yok. Onlar Cuma geceleri dışarı çıkmayı tercih ederken ben evde oturup *Friends*'in bölümlerini tekrar izlemeyi, şarap içmeyi ve kurabiye yemeyi tercih ediyorum.

Ama Kali'ye onun yanında olacağıma söz verdim.

İşte buradayım, Kali'nin dairesindeki bu küçük New York banyosunda, uzun sarı saçlarımın son kıvrımını tamamlıyorum. Çantamı karıştırırken, saçımı yüzümden uzak tutmak ve omuzlarımdan biraz uzak tutmak için yarım yukarı şekillendirmek için birkaç toka buluyorum.

Bu elbiseyi giymesi gereken kız tipi ben değilim. Kendimi iri bir kız olarak görmüyorum ama kesinlikle manken tipi bir vücudum da yok. Omuzlarımdan ve göğüs bölgemin bilincindeyim. Koltuk altlarımda biraz fazla tüy var ve straplez elbiselerden nefret etmemin nedeni de tam olarak bu, ancak Kali bana bunu hediye etti ve güvensizliğimi güzelce örttüğünü gördüm. Kali bana böyle konularda güvensiz olduğum için deli olduğumu söylüyor ama 15 yıllık en iyi arkadaşım olarak bu güven verici şeyleri söylemesi gerekiyor. Ama bu elbiseyi giyince ona gerçekten inandım.

Gitmeye hazır bir şekilde banyodan çıktığımda, Avery kanepeden alçak bir ıslık sesi çıkarıyor.

"Tanrım. Lanet olsun. Pey," diyor kocaman gözlerle. "Sen lanet olası bir nakavtsın."

Avery'nin hiçbir filtresi yok. Onu 5 yıl önce Vermont'tan buraya taşındığında ve Kali'nin patronlarından birinin asistanı olarak işe alındığında arkadaş grubumuza kabul ettik. Onun saçmalıktan uzak tavrına aşık olduk. Üçümüzün arasında en vahşi çocuk oydu. En iyi arkadaş bulmacamızın eksik parçasıydı ve o zamandan beri üçümüz birbirimizden ayrılamıyoruz.

Bir kadeh şarabını doldurmak için mutfağa girerken, "Eğer bir sikim olsaydı seni şu anda tam anlamıyla sikerdim," diyor. "Belki bu gece o *ihtiyaçlarını* karşılayacak birini bulursun."

"Avery," diyorum ona sert bir bakış fırlatırken. "Son başarısız denemelerimden sonra her türlü randevuya tövbe ettiğimi biliyorsun."

Başını arkaya doğru eğiyor ve yüksek sesle kahkaha atıyor, "Çıkmakla ilgili bir şey söyledim mi?"

"Avery-"

Kali koridordan geçip mutfakta bize katılırken, "Pey, haklı," diyor. Konuyu değiştirerek, "Kali, kesinlikle büyüleyici görünüyorsun" diyorum. Kali gülümsüyor ve *ben* dönerken bize küçük bir *bakış* atıyor.

Koyu bordo, yere kadar uzanan bir elbise giyiyor. Göğüs dekoltesini gösterecek kadar aşağıya inen askılı bir üst kısmı var. Bu elbise için de mükemmel bir göğüs dekoltesi var. Uzun, koyu renk saçları üstten düğümlü bir topuzla tutturulmuş ve tüm sırtını ortaya çıkarıyor. Topuzun çok zarif görünmesini sağlıyor. Onun sahip olduğu özgüvenin bir zerresine bile sahip olmak için her şeyimi verirdim.

Kali dönmeyi bitirirken şöyle der: "Konuyu değiştirmeye çalışma. Sana dönelim, Pey. Senin de ihtiyaçların var. Hayatının en destansı orgazmını yaşamak için biriyle flört etiketi taşımaya gerek yok," diyor hava tırnakları yaparak, "biriyle."

Bu ikisiyle nasıl arkadaş olabildim, yemin ederim.

Geçmişimde başarısız ilişkiler var. Artık bunun bir ben sorunu mu yoksa *onlar* sorunu mu olduğunu bile bilmiyorum, ama her zaman korkunç bir şekilde bitiyorlar. Hatta kafamda '*Beni kesinlikle aldatmalısın*' yazan bir işaret olduğuna kendimi inandırmıştım. Çünkü son ilişkim böyle bitmişti. Seks de en iyi ihtimalle vasattı.

Peki ya benim sorunum? Sanırım çok kolay bağlanıyorum. Düşüğümde, hızlı düşünüyorum.

Bu durum, konu flört etmeye geldiğinde bir yığın güvensizlik geliştirmeme neden oldu.

"Nasıl olduğumu bilirsiniz. Bağlanacağım bir duruma girmeme izin veremem," diyorum tekila ve limonlu bir içki doldurarak. "Destansı bir orgazm ve daha fazlasını isteyen muhtaç kıza dönüşürüm."

"Bu üç yıl önceydi. O zamandan bu yana çok yol kat ettin Peyton," diyor Avery, karşıdaki bar taburesine oturarak. "Ayrıca, dışarıdaki her erkek Dick gibi değil."

"Adı Richard'dı."

"Po-tay-to, Po-tah-to." Avery gülüyor.

Kali bileğime öyle nazikçe dokunuyor ki, "Dinle Pey, flört geçmişin yüzünden tereddüt etmeni anlıyorum. Ave haklı-"

"Lanet olası haklar, ben haklıyım," diyor Avery, yumruğunu masaya vurarak Hava.

"Sürtük, iki saniyeliğine çeneni kapatıp bitirmeme izin verir misin?" Kali diyor ki ona.

Avery alaycı bir şekilde gözlerini devirirken küçük bir kahkaha atar ve şarabından bir yudum alır.

"Her neyse, Richard'ın neden olduğu incinmenin seni dışarı çıkmaktan ve hayatına girecek bir şeye açık olmaktan alıkoymasına izin veremezsin. Sen 22 yaşında hâlâ genç bir piliçsin." Kolunu bana doladı. "Bu gece beyaz atlı prensi bulacaksın diye bir şey yok ama oraya açık fikirli bir şekilde gitmelisin."

"Ve açık gözler," diye araya giriyor Avery, yüzünü yelpazeleyerek. "Takım elbiseli bir sürü zengin adam."

"Sen tam bir azgınsın, Ave." Kali gülüyor.

"Hazır olduğumu sanmıyorum," diyorum bileğime bakıp bileziğimi döndürerek.

"Bakalım ne olacak, tamam mı?" Kali sarılmak için geldiğini söylüyor.

"Evet," diyorum ve en iyi arkadaşşıma sarılmak için kollarımı ona doluyorum. "Elimden geleni yapacağım."

"Siz ikiniz siktirin gidin buradan," diyor Avery, kendini kanepeye atarak. "*Friends* ile randevum ve bu şarabın geri kalanı var. Ross ve Rachel'ın gerçekten ayrılıp ayrılmadıklarını anlamam gerek."

"Çok kıskandım," diye sızlanıyorum. "Bu benim en sevdiğim program. Neden evde kalamıyorum?"

"Çünkü tanışman gereken seksi kızlar var," diyor Avery. "Bu arada, Pey. Sana o diziden nefret eden iş arkadaşşımdan bahsetmiş miydin?"

"Yok!"

"Öyle, kızım. Bu nasıl mümkün olabilir ki?" Elini havaya kaldırıyor. "Biri yedi kelimesini söyledi ve aklım doğrudan o sahneye gitti." Gülüyor ve bir şeyi kanıtlamak için ellerini havaya kaldırıyor. "Biliyorsun, o sahne! Ve kimse ne demek istediğimi anlamadı. Kendimi çok yersiz hissettim."

"Güven bana, biliyorum Ave." Ona gülüyorum. "Gerçek *Friends* hayranları başını arkaya attığında, gözlerini kapadığında, yedi parmağını kaldırdığında ve yedi, *yedi*, *yedi* diye tekrarladığında ne demek istediğini bilirler."

Avery başını geriye atar ve güler. "Beni anladın, bebeğim. Beni anlıyorsun."

"Uber her an gelebilir," diye araya giriyor Kali, telefonunda bir şeyler yazarken.

Koridordaki aynaya bakarak, Avery'nin bana verdiği ve bana hiç uymayan koyu kırmızı ruju sürüyorum ama iki arkadaşına güveniyorum.

Bir adım geri çekilip boy aynasına bakarak kendimi bir kez daha gözden geçiriyorum. Sırtımdan aşağı dökülen gevşek bukleleri kabartmadan önce ellerimi elbisemde gezdirerek mükemmel bir şekilde düzeltiyorum.

Bu gece bunu yaptığımı
inanamıyorum. "Pekala, bu geceyi
bitirelim."

CHAPTER TWO

Thomas

"Bu saçmalığa doyamıyorum," diyorum kardeşlerime ve en iyi arkadaşıma. "Bedava viski, muhteşem kadınlar ve bütün gece elden ele dolaşan mezeler? Beni de alın!"

New York'taki Edison Balo Salonu'nun barında kardeşlerimle birlikte pediatrik kanserli çocukları destekleyen bir yardım galası için oturuyorum. Para içinde doğmuş olmak bize bunun gibi pek çok hayır kurumuna katkıda bulunabilme lüksünü verdi. Babamız Ford Investments'ı kurdu ve ben en büyük çocuk olduğum için, dört yıl önce aniden vefat ettiğinde, 22 yaşındayken devraldım.

Babam zatürreye yakalandığında sağlığı çok iyiydi ve durumu daha da kötüye gitti. Her zaman doktorlardan nefret eden inatçı bir katırdı ve son günlerinde en hasta olduğu zamanlarda bile iyi olduğuna inanırdı, ancak solunum sistemi iflas etti ve sonunda onu kaybettik.

Babam bu etkinliklere her zaman bağıшта bulunurdu ve ben de görevi devraldığımında onun adına bağış yapmaya devam edeceğimi söyledim.

Bu işte yaptığım her şeyde "*Tom olsa ne yapardı?*" diye düşünüyorum. Babamı çok örnek alırdım ve bu kayıp beni çok etkiledi. Her gün, bugün olduğum adamlarla gurur duymasını sağlamak için çabalıyorum.

Henüz 26 yaşındayken milyarlarca dolarlık bir işletme sahibi olduğum için gurur duyuyorum.

Marc ve Oliver'a ağabeylik yaptığım ve küçük kız kardeşim Emiline ile gurur duyuyorum.

Ann Marie'nin oğlu olmaktan ve onun yanında olmaktan gurur duyuyorum. Annem de en az onun kadar inatçıdır. Onun kaybıyla, hayatının aşkını kaybetmemek için arkadaşlarıyla dünyayı dolaşarak başa çıktı. Eskiden onu sık sık arayıp kontrol etmeye çalışırdım ama sonunda yoğun bir hayatı olduğu için kontrol etme işini ona bıraktım. Ondan birkaç ayda bir haber alıyorum ki bu da yoğun programlarımız için uygun.

En iyi arkadaşım Logan yanımda viskisinden bir yudum alırken, "Dostum, bu etkinliklerdeki kadınlar her zaman gerçek dışı oluyor," diyor.

Logan bu etkinliklere benimle sadece viski ve kadınlar için gelir. Gördüğüm en tipik playboy. Düşündüm de, onu tanıdığım onca yıl boyunca bir ilişkisi olduğunu hiç görmedim. Temelde aynı kişiyiz, muhtemelen bu yüzden bu kadar iyi arkadaşız. Şehirde bir polis memuru ve bu etkinlikler için her zaman izin almaya özen gösteriyor, böylece bu etkinliklerde çalışmak zorunda kalmıyor. Bize anlattığı hikayelere bakılırsa, sanırım çalışırken daha çok hatun tavlıyor. Kadınlar üniformalı erkekleri seviyor gibi görünüyor, ama ben anlamıyorum.

"Bu lanet elbiseler," diyor kardeşim Oliver, üzerinde boyanmış gibi duran parlak kırmızı bir elbiseyle bir sarışın yanından geçerken kızıışmış bir köpek gibi pantolonunu indiriyor. "Hemen döneceğim," diyor ve mümkün olduğunca çabuk kalkıp onun peşinden gidiyor.

"Siktiğimin Oliver'ı," diye alay ediyorum ve bakışlarımı Logan'a çevirmeden önce onun maskaralıklarına karşı başımı sallıyorum, "Kardeşim, dün gece o sarışınla nasıl geçti?"

"Dostum, hiçbir fikrin yok. Bana porno yıldızıymışım gibi bindi. İkinci raunt için geceyi burada geçirmesini istiyordum ama çocuklarının yanına dönmesi gerekiyordu." Viskisinden bir yudum aldı. "Anneler çok seksidir, dostum."

"O bir anne miydi?" diyor kardeşim Marc, neredeyse yudumladığı içkisini tükürerek.

"O sıkı kıklı vücutla asla bilemezsin," diye yorum yapıyorum.

"Benim MILF'im hakkında böyle konuşma," diye karşılık veriyor Logan.

"Woah, *senin* MILF'in mi?" Marc gülüyor. "Bugün ondan haber aldın mı?" "Şey, hayır. Numara alışverişi yapmadık." Omuz silkiyor.

"Siktiğimin salağı," diye mırıldanıyorum başımı arkaya atıp gülerken.

Kardeşlerim ve ben New York'un en gözde bekarlarıyız. Kadınları seviyorum ve onları becermeye bayılıyorum. Ama ben bir ilişki adamı değilim ve hayatımın geri kalanında tek bir kadına bağlı kalmakla

ilgilenmiyorum.

Hayatım. Geleceğimde çocuk görmüyorum ve banliyöde aptal beyaz çitli bir ev de görmüyorum.

Dinle, beyaz atlı prens olmaktan çok uzak olduğumu biliyorum. Sevişiyoruz ve sonra onları bir daha görmüyorum. Bu sadece benim işime geliyor. Küçük kardeşim Marc; o bunların hepsini arıyor. Bir karısı ve çocukları olsun istiyor. Onu pek çok ilişkide gördüm ve tam Beyaz Atlı Prens tipinde. Ama çok kolay bağlanıyor ve bence kızlar bunu fark ettiklerinde kaçıyorlar. Hayatınız boyunca aynı kadına bağlı olduğunuzu hayal edebiliyor musunuz? Hayatın boyunca aynı kadınla seks yapmayı? Hayır, teşekkürler. Biraz çeşitliliği severim.

En küçük kardeşim Oliver asla evlenmez, hatta biriyle bile çıkmaz. O ailenin özgür kuşu ve tam bir gezgin. Dünyanın dört bir yanında seks yapmak, Avrupa'yı sırt çantasıyla dolaşmak istiyor ve bir yerde bir aydan fazla kalamıyor gibi görünüyor.

Bir de küçük kız kardeşimiz Emiline var, henüz 16 yaşında. Ve onun abisi olarak, biriyle çıkmasına ya da erkek arkadaşı olmasına izin veremem. Hay sikeyim. Siktir! Kardeşleri gibi tek bir şeyin peşinde olan sümüklü toplardan kaçınmak için onu çok koruyorum.

Biz tipik adamları. Ne bekliyorsun ki?

"Peki ya sen Marc? Burada radarına takılan bir şey var mı?" Odayı tararken söyledim.

Marc odayı tarayarak, "Burada kimse bunu benim için yapmıyor," diyor.

"Beş saniyeliğine bir eş aramayı bırak, Marc." Logan gülerek kafasının arkasına bir tokat atar. "Biriyle evlenmeden önce onunla çıkmak gerektiğinin farkında mısın?"

"Pislik gibi davranmayı kes." Gülüyor ve Logan'ın koluna bir tokat atıyor. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Logan kollarını tüm odayı gösterecekmiş gibi açarak, "Sadece söylüyorum, kardeşim," diyor. "Etrafımız New York'un en güzel kadınlarıyla çevrili. Bir dakikalığına şu karı saçmalığını bırak ve gözlerini aç."

"Logan," diye tıslıyor Marc. "Siz sikiklerin aksine ben nasıl ilişki kurulacağını biliyorum. Gerçekten bir kadının ayaklarını yerden kesmek istiyorum."

"Bir kadının ayaklarını nasıl yerden keseceğimi biliyorum," diye karşılık veriyor Logan. "Tek yapmam gereken kollarımı sıvamak, çünkü kadınların kol pornosuna bayıldığını biliyorsun. Sonra onu kaldırır, omzuma atar ve yatağa fırlatırım. Gördün mü? Ayakları yerden kesilecek."

"Sen tanıdığım en büyük aptalsın." Marc başını sallar ve viskisinden bir yudum alır.

"Siz ikiniz didişmeye devam edin," diye araya giriyorum, bar taburemden kalkarak. "Bu gösteri başlamadan önce tuvalete gidiyorum."

"Logan, kapa çeneni." Kardeşim ve en iyi arkadaşımın ileri geri tartışmalarına kafamı sallayarak uzaklaşırken Marc'ın Logan'ın söylediklerine cevap verdiğini duyuyorum.

Tuvalete doğru yürümeye başladığımda, biri balo salonuna giren büyük çift kapıya bakmamı sağlıyor. Buna vücudumdaki garip bir vızıltı diyebilirsiniz, ama kapıda duran kişiye bir pervane gibi çekildim ve izlerimde durmama neden oldu.

Yüzünü göremiyorum ama gözüme çarpan, sırtından aşağı sarkan uzun altın sarısı saçları. O kadar uzun ki neredeyse kıçına ulaşıyor. Mükemmel yuvarlak kıçını da ekleyeyim. Mükemmel bir kıç olduğunu söyleyebilirim, çünkü yere kadar uzanan siyah elbisesi hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor. Kendimi, iki elimle o kalçayı belinden kavrarken ve bedenimle etini tutarken hayal edebiliyorum.

Kutsal. Siktirkkkkkk.

Bakmaya devam ediyorum ve sanki beni hissetmiş gibi ağır çekimde arkasını dönüyor. Ağır çekim derken, sanki bir film izliyorum ve klip hızı sadece benim için kısılmış gibi hissediyorum. şu anda, tüm oda etkinliğe katılan herkes tarafından boşaltılmış gibi hissediyorum.

Sanki o da benimle aynı heyecanı hissediyormuş gibi dönüyor ve gözleri balo salonunun diğer ucunda benim bakışlarımla buluşuyor. Gök mavisi gözleri benimkileri yakalıyor ve çenemin yere düştüğünü hissediyorum.

Gülümsemiyor, ama hiç şüphesiz, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın. O dudaklar nihayet kıvrıldığında bulacağım güzelliği ancak hayal edebilirim. Mavi gözleri ve sikimin etrafına sarılmış olarak hayal edebileceğim en ateşli kırmızı dudakları var. Tüm doğru yerlerde kıvrımları olan en becerikli vücuda sahip ve bu elbise onun için yapılmış gibi vücuduna kalıplanıyor.

Dakikalar sonra, küçük bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırırken dudağının köşesinin hafifçe yukarı kalktığını ve bakışlarımdan kaçıyormuş gibi bakışlarını yere diktiğini görüyorum.

Siyah saçlı bir kadın dirseğinin kıvrımından tutuyor, ona gülümsüyor ve oturacakları masaya doğru çekiyor. Gözlerim misafirlerin etrafını kolaçan etmeye çalışıyor ama kapıların yanında o kadar çok insan toplanmış ki, kadın çekilince onu gözden kaybediyorum.

Gözlerim onu tekrar görebilmek için odayı hızla tarıyor ama o yok. Aynen öyle.

Bu gece onu tekrar bulmam gerektiğini biliyorum.

Marc ve Logan'ın oturduğu bara döndüğümde aklım hâlâ bu gizemli kadınla ilgili. Kim bu kadın? Hikâyesi ne? Logan elinin tersiyle göğsüme vurarak beni transımdan çıkarıyor ve "İyi misin kardeşim?" diyor.

İçimi çekiyorum ve konuşmadan önce duraklıyorum, çünkü Marc'ın lanet olası bir eş arıyormuş gibi görünme riskini almak istemiyorum.

"Evet, ben iyiyim kardeşim. Sadece bir viskiye daha ihtiyacım var. Hemen."

CHAPTER THREE

Peyton

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak barmene "Tekila ve limon lütfen," diyorum. "Tamamdır, hanımefendi."

"Oh Tanrım." Kıkırdıyorum. "Bana hanımefendi deme. Kendimi yaşlı bir vatandaş gibi hissediyorum."

İçkimi hazırlamak için uzaklaşmadan önce gülümseyerek ve göz kırparak "Tamamdır, tatlım" diye cevap veriyor.

Sinirlerim midemde dans ederken yüzümde küçük bir gülümseme belirliyor. Geleli daha beş dakika bile olmamışken, buradaki en seksi erkeği odanın diğer ucundan bana bakarken yakaladım.

İçkimi beklerken odayı tarıyorum ve bu odadaki kimseyi tanımadığımı ya da bu adamın kim olduğunu bilmediğimi fark ediyorum. En keskin lacivert takım elbiseyi giymiş ve spor salonunda yaşıyormuş gibi yapılı olduğunu uzaktan söyleyebilirim. Hani derler ya, bu *adam bacak gününü* atlamıyor diye, işte bu adam *hiçbir* spor gününü atlamıyor. Fırsat verilse beni bir böcek gibi ezebilir.

Evet, beni yok edebilir.

Ve beni o gözlerden başlatma. Lanet olsun o gözlere. Odanın öbür ucundan bile koyu mavi olduklarını söyleyebilirim. Doğrudan bana baktığında iyice bakabildim. Beni gördüğüne şaşırmış gibi ağzı hafifçe aralanmıştı.

Acaba beni başka biri mi sanıyor? Tanıdığı biri.

Bana bakma şekli içimi yakıyordu, tam kalbime doğru. Karnımda açıklayamadığım bir ateş hissettim.

Ateş mi? Yoksa bakışlarından kaynaklanan sinirler mi?

Bunu bu gece yapamam. Biriyle tanışmaya ya da birinin bana onun baktığı gibi bakmasına hazır değilim. Bu yüzden kendimi hemen bara gidip özel içkim olan tekila ve limon sipariş ederken buldum. Barmen içkimi bana uzatmadan önce "Teşekkür ederim," dedim.

Bir sonraki kişiye geçiyoruz.

"Sek viski, lütfen." Sağımda derin bir ses duyuyorum.

O derin sesin ardındaki yüzü görmek için başımı çeviriyorum. O masmavi gözlerle tekrar karşılaştığımda iki kez bakmak zorunda kalıyorum.

Bakışlarımla karşılaştığında dudaklarının köşeleri yukarı kalkıyor. Yanaklarımdaki sıcaklığın yükseldiğini hissedebiliyorum ve bakışlarımı içkime geri çevirip uzaklaşmaya hazırlanmadan önce kendimi bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken buluyorum.

Hazırlıklı olmadığım şey, iri kaslı elinin bileğimi en hassas şekilde kavraması ve içimden garip bir enerjinin fırlamasına neden olması. Sanki lanet olası bir elektrik şoku vücudumun her parçasını sarsıyor ve şimdi midem sinir kelekleriyle gurulduyor.

Bileğime bakarken hareketsiz duruyorum ve sonra bakışlarımı yavaşça elinden vücuduna doğru sürükleyerek o muhteşem gözlerle tekrar buluşuyorum.

"Henüz gitme," diye yalvarıyor derin ses. "Pardon?" Kekeliyorum.

"Özür dilerim." Küçük bir kahkaha attı. "Benim adım Thomas ve size bir içki ısmarlamayı çok isterim."

"Bana bir içki ısmarlamak ister misin?" Gözlerim etrafı tararken soruyorum, sanki beni karşımda duran bu adonisten kurtaracak birini arıyormuşum gibi.

Kali hangi cehennemde?

Küçük bir kahkaha daha atıyor ve rahatça bar taburesine oturuyor, yanındaki tabureye başını sallayarak oturmamı işaret ediyor.

Yanına oturmamı önerdiği koltuğa oturuyorum ve oturduğumda onun kokusu her yerimi kaplıyor. Sabun ve tıraş losyonu gibi taze kokuyor. Bir erkeğin şu anda olduğu gibi mis gibi kokmasına bayılıyorum. Bir erkeğin beni tahrik etmesi için orman ve çam iğneleri gibi kokmasına gerek yok. Bu koku ona çok yakışıyor.

"Bu gece içeri ilk girdiğinde seni gördüm," diyor sırtarak.

İşte birkaç dakika önceki sorumun cevabı. Tanıdığını düşündüğü biri değilim ve burada olmasını beklediği biri de değilim. Az önceki bakışı bana yönelikti, bu da beni onun yanında otururken daha da gergin yapıyor.

Onu gördüğümünden beri ilk kez, kendime adama gerçekten iyice bakma izni veriyorum. İnanılmaz yakışıklı, uzun boylu, koyu kahverengi saçları sofistike ama seksi bir tarakla şekillendirilmiş. Beni canlı canlı yiyebilecekmiş gibi güçlü görünen keskin bir çene çizgisi var. Ve o lacivert takım elbise, hiç başlamayayım bile. Üzerine boyanmış ve tam vücuduna göre dikilmiş. Gördüğüm en iyi takım elbise pornosu.

Aramızdaki boy farkı, aşk kitaplarını aratmıyor. Hani kızın adama bakmak için başını kaldırması gerekir ve adam ona sarıldığında yüzü adamın güçlü göğsüne gömülür. Bu adam benim aşk kitaplarımdan fırlamış gibi görünüyor. Bu da onun vücudunun üzerimde nasıl hissedeceğini düşünmeme neden oluyor.

Kahretsin, böyle bir adamı düşünmeyeli çok uzun zaman oldu.

"Bana bir içki ısmarlamana izin verebilirim," diyorum küçük bir gülümseme ve biraz da özgüvenle. "Ama bunun açık bir bar olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Tüm vücuduyla kahkaha atarak başını geriye eğiyor ve yanaklarım bir kez daha ısınıyor.

"O zaman tavlama cümlelerim üzerinde çalışmalıyım, ha?" diyor kahkahalar atarak.

Bu cümle, onunla birlikte en ufak bir kıkırdamama neden oldu. *Beni* tavlamaya mı çalışıyor?

"Daha önce hiç böyle bir etkinliğe katılmadın," bunu bir soru olarak değil, bir açıklama olarak söylüyor. Gözleri bacaklarımdan gözlerime doğru ilerlerken düşüncelerine ara veriyor. "Gelmiş olsaydın seni hatırlardım."

Pipetikle içkimdeki buzu endişeyle karıştırarak, "Hayır, bu benim ilk etkinliğim" diye cevap veriyorum.

Dudaklarını yalayarak bir süre bana bakıyor. Tam merkezimde bir zonklama hissediyorum ve içgüdüsel olarak kendimi oturduğum yerde kalçalarımı birbirine sürterken buluyorum.

Bu adam bana ne yapıyor?

"Adın ne?" diye soruyor.

"P-Peyton." Elimi tokalaşmak için beceriksizce uzattım.

Tanışma amaçlı tokalaşma jestimden rahatsız olmuş gibi elime bakıyor. Gözleri elimden gözlerime, oradan da dudaklarıma kayıyor. O anda dilinin alt dudağında gezindiğini görüyorum.

Yemin ederim, izin versem bu adam beni yiyip bitirir.

Sonunda elimi sıkmak için uzanıyor ve o tuhaf vızıltı yine içime işliyor. "Peyton," diyor dudaklarının köşesini hafifçe yukarı çekerek. "Odadaki en güzel kadın için güzel bir isim."

İltifat karşısında yüzüm kızardı.

"Ee, Peyton, senin hikayen ne?"

Benim hikayem ne? Bunu nasıl karşılayacağımdan emin değilim. Nereli olduğumu bilmek istiyor mu? Kiminle çıktığımı? Bugün beni buraya getiren ne? Astroloji burcumu mu? Böyle durumlarda kelime kusmaya meyilliyimdir. Bir yabancıya tüm hayatımı anlatırım ve bu onların *Olimpiyatlarda* tüm o çılgın rekorları kıran adamdan daha hızlı koşmalarına neden olur.

"Ne demek istiyorsun?" Sonunda içkimdeki buzu pipetimle karıştırarak soruyorum.

"Bana biraz kendinden bahset, Peyton."

Yüzümde bir gülümseme oluşuyor ve gözlerim onunkilerle kilitleniyor.

Bana bakışı kim olduğumu unutturuyor. Ona adımı söylediğime memnunum çünkü şu anda adımı hatırlamıyorum. Şimdiden üzerimde vahşi bir etki yaratmaya başladı. "Daha önce hiç böyle bir etkinliğe katılmamıştım. Bunların hepsi benim için yeni. Arkadaşımınla birlikte, onun artı biri olarak buradayım."

Gözleri beni tepeden tırnağa tararken, "Buraya çok uygun görünüyorsun," diyor.

"Teşekkür ederim," diye kekeliyorum. "Bu etkinliklere sık gelir misin?" Söyledikten sonra hemen pişman oluyorum çünkü bu sevimsiz bir tavlama cümlesi olarak ikiye katlanabilir.

"Ben yapıyorum. Babam bu kuruluşlara çok bağışta bulunurdu ve o öldükten sonra onun mirasını devam ettirmeye karar verdim."

"Kaybınız için üzgünüm," diyorum sempatik bir şekilde. "Bunu onun ve çocuklar için yapmanız gerçekten harika."

Viskisinden bir yudum alıp ne söyleyeceğini düşünürken gözleri yine benimkilere kilitleniyor. "Bu benim için çok ileri bir davranış olabilir Peyton, ama sormak zorundayım. Görüştüğün biri var mı? Biriyle görüşmeyi çok isterim."

Numaranı alıp seni bir ara dışarı çıkarabilirim. Bilirsin," diye durakladı ve yumuşak bir kahkaha attı, "ve sana gerçekten bir içki ısmarlamak."

"Ben-" Taburenin diğer tarafa doğru çekildiğini duyduğumda sözüm kesildi. Ben.

"Hey, kızım," diyor Kali, küçük çantasını karıştırıp bir şeyler ararken bir şey. "Barı bulduğuna çok sevindim. Hemen bir içkiye ihtiyacım var."

Ona cevap vermiyorum ve Kali bunu hissettiğinde gözleri benimkilere fırlıyor ve sonra benimle Thomas arasında gidip geliyor. Ona sadece ikimizin arkadaş olarak anlayabileceği geniş bir bakış atıyorum ve yüzünde bir sırıtma oluşuyor.

"Kali, bu Thomas," diye tanıştırıyorum onu.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Kali." Elini belime doğru uzatıyor ve ikisi önümde tokalaşıyorlar.

"Sana da, Thomas." Ona gülümsüyor. Ama gülümsemesi normal bir '*tanıştığımıza memnun oldum*' gülümsemesi değil. Sadece benim bildiğim bir gülümseme. "*Lütfen, en iyi arkadaşımı becer.*" diyen bir gülümseme.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," diyerek el sıkışmalarını kestim. Aslında tuvaleti kullanmam gerekmiyor ama kendimi toparlamak için bir saniyeye ihtiyacım var. Thomas'ın etrafındaki hava yoğun ve nefes almakta zorlanıyorum.

"Ben de seninle geleceğim." Kali taburesinden atlar. "Hemen döneceğiz Thomas." Biz aceleyle tuvalete giderken ona göz kırpmıyor.

Beni neredeyse tuvalete fırlatıp kapıyı kilitledikten sonra bana dönüp "Ne. Ne. Neler oluyor?"

"Kali," diye fısıldıyorum, bakışlarımı yere dikiyorum, sırtımı kapıya yaslıyorum ve omuzlarımın çöktüğünü görüyorum. "Bunu yapamam. O adamı gördün mü? Numaramı istedi bile. O kadar ateşli ki kelimeleri bile oluşturmamıyorum ve kendi adımları bile bilmiyorum. Ve, aman Tanrım." İnliyorum. "O kadar güzel kokuyor ki. Eve gitmeye hazır mısınız?" Yalvaran bir ses tonuyla karşılık veriyorum.

"Oh, hayır yapamazsın, Pey. Bu gece bunu yapamazsın."

Kali'nin sahip olduğu güvenin bir zerresine bile sahip olmayı dilediğim o ana geri döndüm. Onu daha önce erkeklerle izledim. Herhangi bir barda, herhangi bir erkeği tavlayabilir ve bunu yaparken kendine güven yayar. Öte yandan ben? Açıkçası kelimeleri oluşturmakta zorlanıyorum. Hayatımda bir kez olsun, bir erkekle konuşurken kendimi iyi hissetmek istiyorum.

Şu anki sorun mu? Üç yıldır ilk kez bana ilgi gösteren tek adam, Tanrı'nın yürüyen bir hediyesi. Dürüst olmak gerekirse, onun kadar seksi görünmek yasadışı olmalı. Aslında ondan

etrafta bu bakışlarla dolaşmak için izni var mı, çünkü bunlar yıkıcı. Hayır, dur. Belli ki bunu ona soramam. Gördün mü? Bu benim sorunum. Bu çok garip olurdu.

"Peyton," diye iç geçirdi. "Beni dinle. Dünyadaki en iyi arkadaşın olarak bunu anlamanı istiyorum. Geçmişindeki *erkeklerin* geleceğini belirlemesine izin vermeyi bırakmalısın. Evet! ÇOCUKLAR DEDİM! Çünkü geçmişte çıktıkların patlıcandan sık anlamayan bir avuç dangalaktan ibaretti."

"Bu hiç mantıklı değil." Ona kaşlarını kaldırıyorum.

"Kapa çeneni." Koluma vurdu. "Ciddiyim, Pey. Sen gerçekten tanıdığım en güzel insansın. Biz tuvalete gelmeden önce o adam sana gözlerinde yıldızlarla bakıyordu. Gitmen gerektiğini söylemene sevindim çünkü sana bunu söylemem gerekiyordu, böylece kim olduğunu bile bilmeden ona '*burcun ve yüzük ölçün ne*' diye sormayacaktın."

Buna gülüyorum. "Tamam, Kali. Anladım."

"Harika. Hadi gidelim." Ellerini birbirine vuruyor ve kapıya doğru fırlıyor.

"Sen git, ben biraz makyajımı tazeleyip burada birkaç derin nefes alacağım. Bir dakika içinde çıkacağım."

Başını salladı ve bana doğru bir bakış atarak gözlerimin içine baktı ve yumuşak bir sesle, "Sen lanet olası bir güneş ışığıydın, Peyton. Lütfen bunu bil."

Başımı sallıyorum, bilekliğimi bileğime doluyorum ve seçtiği kelimelerden dolayı midemde derin bir çukur hissediyorum. "Teşekkür ederim, Kali."

O banyodan çıkarken, en büyük nefesimi verip lavaboya doğru yürümeden önce hızlıca kilitlemek için yanına gidiyorum.

Aynada kendime bakarken bir an için geçmişimi düşünmeme izin veriyorum. Üniversitedeyken kendime basketbol takımının kaptanını bulmuştum. O okuldaki herhangi bir kızla çıkabilecek tipik bir yıldız atletti. Hatta amigo takımının yarısı onun yatağına atlamak için fırsat kolluyordu. Yatak odası konusunda pek bir şey kaçırmıyorlardı, eğer benim söylediklerimi anlıyorsanız. O ponpon kızlardan biri sinsice onun yatağına girmeyi başardı ve işte o zaman beni aldattı. Tüm okulun da bunu bilmesini sağladı.

Sonra Richard vardı. Üniversiteden yeni mezun olmuştu. Başarılı bir iş adamıydı. Birkaç yaş daha büyüktü ve ben bunun o olduğunu düşündüm. Sorumluluk sahibi, akıllı başında biri.

Yuva kurmak istiyordu, hepsi bu; ama ben onun tüm bunları istediğini düşünerek çok yanılmış ve saflık etmişim. Bana eninde sonunda hayatını benimle geçirmek istediğini söylemesine rağmen, zamanını sekreterini masasının üzerine yayarak geçirmek istiyordu, böylece akşam yemeği için eve gelmeden önce tatlı alabilecekti. Evet, bir öğleden sonra ona ve ortaklarına kurabiye bırakmak için ofise gittiğimde karşılaştığım şey buydu.

Sonra bir şeyin farkına vardım; biri bana ilgi göstermeyeli üç yıl olmuştu ve bir erkekten orgazm olmayalı da bir o kadar yıl olmuştu. Bunu itiraf etmekten bile nefret ediyorum. Son zamanlarda, pille çalışan erkek arkadaşım *Buzz Buzz* ile idare ediyordum. Ya sadece bir geceliğine, bana hayatımın en destansı orgazmını yaşatacak bir erkek tarafından perişan edilmeme izin verirsem?

"Fuuuuccckk," diye mırıldanıyorum aynada kendime.

Ne zamandır bu banyodayım? Kahretsin, bardaki yürüyen şaheserle yüzleşme vakti geldi.

Rujumu rötüsluyorum ve ayrılmadan önce kendime bir kez daha bakmadan önce buklelerimi kabartmak için savuruyorum.

Banyodan yaklaşık beş adım çıkmıştım ki iri bir el bileğimi kavradı ve beni yavaşça ters yöne doğru çekti. Kafamı çevirdiğimde, az önce çıktığım banyonun yanından geçip başka bir koridora doğru beni yavaşça sürüklerken kafasının arkasıyla karşılaşıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldayarak bağıriyorum.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan beni döndürüp koridorun karanlık kısmında duvara yapıştırdı. Nefes alıyorum, konuşmaya tamamen hazırım, ama denediğimde hiçbir kelime çıkmıyor. Her iki kolu da beni hapsediyor, iri elleri başımın her iki yanını çevreliyor ve vücudu benimkinden sadece birkaç santim uzakta duruyor. Aynı elektrik vücuduma yayılıyor ve onun bu kadar yakınımda olduğunu hissetmek nefesimi kesiyor. Tamamen yabancı biri ama vücudum bu adamı bu geceden çok daha uzun süredir tanıyormuşum gibi tepki veriyor.

Önceki halinden biraz daha dağınık. Takım elbise ceketinin düğmeleri çözülmüş, beyaz düğmeli gömleği ortaya çıkmış ve sanki onun için özel olarak dikilmiş gibi görünüyor. Ellerim onun takım elbise ceketine uzandığında vücudum bana ihanet ediyor, sanki bu adamın beni bırakmasını hiç istemiyormuşum gibi ceketı sıkıca kavriyorum.

Gözleri gözlerime kilitlendi ve nefesini üzerimde hissedebiliyorum. Viski gibi kokuyor. Viskiye sevmem bile ama onda işe yarıyor. Yapacağım.

Hemen Şimdi, burada mutlu bir Şekilde sarhoş olmak.

Vücutunu daha da yaklaştırıyor, dudakları kulağımın üzerinde geziniyor ve hafif kirli, mükemmel kesilmiş sakalı yanağımı hafifçe okşayarak tüylerimi diken diken ediyor.

"Sana ihtiyacım var." diye fısıldıyor.

CHAPTER FOUR

Thomas

Sikeyim. Ona bu kadar yakın olmak beni bir lastik bant topundan daha sıkı sarıyor. Hayatım boyunca pek çok kadınla birlikte oldum, ama bu kadınla ilgili bir şey onu tam burada, şu anda, onu sürüklediğim bu loş koridorda almak istememe neden oluyor.

Ya o tür bir kız değilse? Onun hakkında ona ihtiyacım olduğundan başka bir şey bilmiyorum.

Lanet olası bir galadayız ve tek düşünebildiğim bu şık siyah elbiseyi yukarı kaydırmak ve onun da benim için şu anda benim onun için olduğum kadar ateşli olup olmadığını hissetmek.

Nefesinin kesilmesi ve bana cevap bile verememesi, elbisesini sıyırıp parmaklarımı külotunun içine sokarsam onu sırlıslıkla bulacağımı söylüyor. Sadece onun uyarılmayla ıslanmış olduğu fikri bile aletimi tam hazır hale getiriyor.

"Bana bir erkek arkadaşın olmadığını söyle, Peyton." Kulağına fısıldamak için eğildim, kokusunu içime çekmek için bir an ayırdım. Gül gibi kokuyor. Ellerim henüz ona dokunmuyor bile ve ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Başını ellerimin arasına aldım ama ona dokunma ihtiyacı duyuyorum.

"Ben bekârim," diye fısıldıyor gözleri kapanırken ve başı duvara yaslanırken.

Ben kulağından çekene kadar gözlerini açıp bana bakmaya devam ediyor. Kalın dolgun kirpikli açık mavi gözleri doğrudan benimkilere baktığında tüm kısıtlamalarım pencereden dışarı çıkıyor. Hiç vakit kaybetmeden elimi doğrudan ensesine koyup parmaklarımın saçlarında yer bulmasına izin verirken diğer elimle kalçalarını sıkıca kavıyorum.

Sanki hayatım boyunca onu öpmek için beklemişim gibi dudaklarımı onun dudaklarına çarpmadan önce bir saniye bile geçmiyor. Aramızdaki elektrik çarpması, başka bir kadınla hiç hissetmediğim bir şeydi. Ben kadınları öpmem, sevişirim. Öpüşmek çok samimi ve kadınlar onları öptüğümde bir ilişki istediğimi düşünüyorlar. Bu yüzden eve getirdiğim kadınlarla öpüşmekten hep kaçındım. Ama Peyton'ın üzerimde bir etkisi var ve onu öpme *ihtiyacı* beni çıldırtıyor.

Bir an için geri çekileceğini düşünüyorum ama sonra elleri başımın arkasını buluyor ve öpüşmeyi derinleştirmek için beni kendine çekiyor. Bana ulaşmak için ayak parmaklarının üzerinde hafifçe yükselmesi gerekiyor, bizi birbirimize zorluyor. Tam burada, bu loş koridorda, vücutlarımızın ön kısımları tutkal gibi birbirine kaynaşmış durumda. Vücudu benimkinin içinde eriyor ve sanki benim için yaratılmış gibi hissediyorum. Ellerim vücudunun her parçasını öğrenme ve keşfetme dürtüsüyle savaşıyor.

Kıvrımlarının bana karşı hissi, onu duvara sabitlememe neden oldu. Beni ne kadar sertleştirdiğini hissettiğinde, öpücükler arasında duyulabilir bir nefes veriyor.

Dilim dudaklarının arasından kayıyor ve dillerimizin dans etmesine izin vererek bana açılıyor. Tadı tekila gibi ve ben bir tekila adamı olmasam da, şu anda tadını sevmiyorsam lanet olsun.

Öpücükten uzaklaşırken alt dudağını nazikçe ısıyorum, her şeyden çok onun geri kalanını tatmak istiyorum. Geri çekildiğimde, bana bakmak için başını duvara yaslıyor. O anı değerlendirip boynunun çukuruna dalıyorum ve gül kokusunu içime çekiyorum. Tanrım. Lanet olsun. Lanet olsun. Güller.

"Bu gece içeri girdiğin andan beri" diyorum, dudaklarım boynundaki nabza değdiği anda içimde daha da eriyor ve kulağından köprücük kemiğine doğru öpücükler göndermeye başlıyorum. "Elbisenin altında ne olduğunu hayal ederek ve nasıl hissettiğini merak ederek çok fena azdım." Hafif bir inilti çıkarıyor ve yemin ederim yaptığı her küçük şeye dikkat etmeseydim bunu kaçırdım.

Evet. Bu benim için yeterli ve bu elbiseyi kaldırırsam benim için sırlıslık olacağını doğruluyor.

Elimi belinden çekerek onu öpücüklerle boğmaya devam ediyorum, bir yandan da ellerimi kalçalarının arasına sokmak için elbisesini yavaşça yukarı sıyrıyorum.

"Thomas," diye inliyor, elleri omuzlarımı bulurken.

"Söyle bana Günışığı," diye fısıldıyorum öpücükler arasında. Elim kalçasının üst kısmını sıyrıyor. "Ellerimi o güzel bacaklarının arasına sokarsam, benim için ıslanacak mısın?"

Hiç tereddüt etmeden, "Tanrım, evet." diyor.

Elim elbisesinin altından kayarak külotunun dışını kavradı ve lanet olsun, yalan söylemedi. "Siktir," diye inledim. "Sırılsıklam olmuşsun." Sikim her an pantolonumun dikişlerinden fırlayacak gibi.

Elim külotunun eteğini buluyor ve hızlı bir hareketle külotunu yırtıyorum. Daha önce bir kadının külotunu yırttığımı hiç sanmıyorum, ama o içimdeki hayvanı tüm gücüyle ortaya çıkardı.

Gözleri parlak kırmızı külotunu tuttuğum elime kayarken bir nefes veriyor ve onları takım elbisemin cebine koymamı izliyor. "Onları daha sonra geri alabilirsin." Aslında daha sonra geri alamayacağını bilerek sırtıyorum. Sadece parlak kırmızı olmak zorunda mı? Hayatımda gördüğüm en seksi şey.

Elim tekrar bacaklarının arasındaki sıcaklığa gidiyor ve hiç tereddüt etmeden başparmağım klitorisini buluyor. Bunu yapar yapmaz, hafif bir inilti çıkarıyor ve elime bastırmak için sırtının alt kısmı duvardan yükseliyor. Kalçaları yavaşça elime sürtünmeye başlıyor ve bana daha fazlasını istediğini söylüyor.

"İşte bu," diyorum ensesine doğru. "Elime bin. Benden ihtiyacın olanı al."

"Thomas," diye inliyor kulağıma.

Parmağımı klitorisinden içine daldırmak için hareket ettirirken bir hırıltı çıkardım ve ne kadar sıkı olduğunu şimdiden söyleyebilirim. Hayatımda hissettiğim en yumuşak amcığa sahip. Parmağımı onun içinde ve dışında çalıştırmaya devam ediyorum, vücudu etrafımda kıpırdıyor ve bana daha fazlasını istediğini söylüyor.

"Daha fazla," diye fısıldıyor, sanki vücudunun bana verdiği tepkiden bunu anlayamayacağımı düşünüyor mu gibi.

"Bu hoşuna gitti mi, Peyton? Herkesin bizi görebileceği bir yerde, açık havada senin daracık amınla oynamam hoşuna gidiyor mu?" Kulağına fısıldıyorum.

Sözlerim karşısında vücudu titriyor ama hiç tereddüt etmeden 'Evet, Thomas, evet' diye cevap veriyor."

Parmağımı dışarı kaydırıyorum ve hemen iki parmağımla dar amına geri dalıyorum, G noktasını çalıştırıyorum ve etrafımda kasıldığını hissedene kadar başparmağımı sinir demetinin üzerinde ovmaya devam ediyorum.

"Evet Thomas," diyor yüksek bir iniltiyle. "İşte burası."

Birinin onun tatlı inlemelerini duyacağı düşüncesi beni ilkel davranmaya itiyor. Onun inlemelerini sadece benim için saklamak istiyorum. "Bırak, Peyton. Kendinden geçtiğini hissetmeme izin ver." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, onun orada olduğunu hissedebiliyorum. "İşte bu, Sunshine. Parmaklarımın etrafında titreşen amını hissedebiliyorum."

"*Thomas. Thomas,*" diye çılgılık atarken orgazmı vücudunu sarıyor ve dölünün parmaklarımı ıslatıp bileğimden aşağı damladığını hissediyorum.

Vay anasını. Hayatımda gördüğüm en ateşli kadın.

Orgazmdan geri dönüyor, ama dudaklarımı onunkilere çarptığımda parmaklarımı sırlıslıkla amından çekmeyi reddediyorum. Kolları hemen boynuma dolanıyor ve sanki bu anın bitmesini istemiyormuş gibi öpüşmemizi derinleştiriyor.

Parmaklarımı onun sıcaklığından çekerken aynı zamanda öpücüğünden uzaklaşıyorum çünkü onun tadına bakmam gerekiyor.

Nefesini tutmuş bana bakarken gözlerini kirpikleri uçuşan parlak mavi gözlerine odaklıyorum. Dölüyle sırlıslıkla olmuş parmaklarımın ağzıma dalmasını ve onun uyarılmışlığını emmesini izliyorum.

Sanki şu anda gördüklerine inanamıyormuş gibi ağzı hafifçe aralanıyor.

"Tadın çok tatlı, Güneşli."

"Ben, ben," diye kekeliyor, tamamen suskun. "Vay canına."

Ona daha çok ihtiyacım var. Parlak kırmızı dudaklarının sikimin etrafına sarılmasını istiyorum. Onun içinde olmak ve amının sikimi sıkıldığını, dölünün taşaklarımdan aşağı damladığını hissetmek istiyorum. Ona on orgazm daha yaşatmak ve sabah birkaç tane daha yaşatmak istiyorum. Hiçbir zaman bir kadının geceyi geçirmesini istemedim, ama sadece bir tanesinin asla yeterli olmayacağını biliyorum.

"Bu gece benimle eve gel," diye fısıldadım.

Duraksıyor, sanki hayır demek istemiyormuş gibi. Ama yüzüne bir bakış düşüyor ve soruma evet demeyi ne kadar çok istediğini hissedebiliyorum. Bu gecenin öylece bitmesine izin veremem.

Kendini duvardan çekip banyoya doğru yürürken tek söylediği "Gidip yıkanayım," oluyor.

Beni bıraktığı yerde durmuş, uzaklaşırken elbisesini düzeltirken arka tarafına bakıyordum. Aletim hala sert ve aklım az önce bu koridorda olanlara takılmış durumda. Ayaklarım buraya yapışmış gibi hissediyorum ve eğer hareket edersem ya da gözümü bile kırparsam, o zaman hepsi sadece bir rüya olacak. Yavaşça duraklıyor ve omzunun üzerinden dönerek bana "Ah ve Thomas?" diyor. Bakışlarım onunkilerle buluşuyor. "Bu gece seninle eve geleceğim." Dudaklarında küçük bir sırıtış ve göz kırpmasıyla dönüp tuvalete doğru yürüyor.

Ona başımla onay veriyorum çünkü görünüşe göre onun yanında nasıl konuşacağımı unutmuşum. Vücudunu hareket ettirme şekli, vücudunun benimkine tepki verme şekli ve bana verdiği o şirin yüz ifadesi, onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek istememe neden oluyor. Dediğim gibi, ben bu ilişki saçmalığını yapmam ama bu kadının yanında geçirdiğim iki saat beni ondan daha fazlasını istemeye itti. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. En sevdiği kahvaltılık ne, hangi filmler onu güldürüyor ve ağlatıyor. Boş zamanlarında ne yapmaktan hoşlandığını bilmek istiyorum. Sesimin *neden* Marc gibi çıktığını bilmek istiyorum.

Koridordan çıkıp balo salonuna doğru yürümeye başlarken kendi kendime gülümsüyorum ve onunla daha önce buluştuğumuz barda buluşmaya karar veriyorum.

Oturur oturmaz odayı büyük bir gürültü kaplıyor. Yangın alarmı kulaklarımızda çınlıyor ve tüm balo salonu tam bir kaos içinde patlak veriyor. Gözlerim odayı tarıyor ve insanların eşyalarını kaptığını, çığlık attığını ve farklı yönlere koştuğunu görüyorum. Kimse nereye gideceğini ya da neler olduğunu bilmiyor. Bu gerçek bir yangın mı? Biri yanlışlıkla alarmı mı çalıştırdı? Bu düşünce aklıma gelir gelmez duman kokusu alıyorum.

Peyton.

Bu kaosun içinde onu bulmalıyım.

"Lütfen doğu kanadındaki kapılardan çıkın. Batı kanadı kapılarına yakın bir yerde mutfak yangını var. Bu bir tatbikat değildir." sözleri DJ hoparlörlerinden bangır bangır duyulmaktadır.

Peyton'ı bulup bulamayacağımı görmek için kendimi az önce geldiğim koridora, tuvaletlerin olduğu yere doğru koşarken buluyorum. O yönde ilerlemek imkânsız çünkü yüzlerce insan aynı anda balo salonundan çıkmaya çalışıyor. Oraya ulaşamıyorum. Kendimi bir çiftlikte doğu kanadı çıkışına doğru güdülen bir koyun gibi hissediyorum. Yine de gözlerim onu aramak için odayı taramayı hiç bırakmıyor.

Sonra bir baktım, girişin dışındayım. Gözlerim kalabalığı taramaya devam ediyor, belki altın sarısı saçların bir anlık görüntüsünü bile

bulabilirim diye.

Kalabalık.

"Thomas!" En iyi arkadaşım Logan'ın çığlığını duydum. Başıımı ona doğru çevirdim. "Bu taraftan! Buradan çıkmalıyız, yangın hızla yayılıyor."

"Onu bulmak zorundayım," diye bağırıyorum ona.

"Kim?" diye bağırıyor. Herkes panik halinde koştururken burası çok gürültülü. "Unut gitsin, kardeşim. Buradan çıkmamız lazım."

Eli beni sürüklemek için dirseğimden tutuyor ve gözlerim dışarıdaki kalabalığı tarayıp ondan bir iz ararken bedenim isteksizce onu takip ediyor. Dışarı ıktı mı? Hâlâ banyoda mıydı? New York sokaklarını dolduran insan denizinde onu bulamıyorum. İtfaiye arabaları uzaktan ses çıkartıyor ve sokaklar dumanla doluyor. Sokaklarda koşarken kalabalığa saatlerce bakmış gibi hissettikten sonra onu bulamıyorum.

Gitmiş.

BÖLÜM BEŞ

Peyton

Beş Yıl Sonra

"Peyton, bu son kutuyu nerede istiyorsun?" Avery koridordan bağıyor.

New York'ta Avery ve Kali ile paylaştığım bu küçük dairedaki hayatımın küçük bir kısmını kutusundan çıkarıyorum. Çok fazla eşyam yok çünkü sahip olduklarım Güney Jersey'deki evimde sadece küçük bir yatak odasını doldurmaya yetiyordu. Ailemi yaklaşık bir yıl önce trajik bir trafik kazasında kaybettiğimde, o evi çok sevdiğim ve tüm hayatımın anıları orada olduğu için kalmaya çalıştım ama buna gücüm yetmedi. Sadece anaokulu öğrencileri için vekil öğretmen olarak çalıştığım için fazla param yoktu. Daha fazla saat için yalvardım ama daha fazlasını teklif edemediler. Kalıcı bir anaokulu veya okul öncesi pozisyonu bile aradım ama hiçbir şey açılmadı.

Dürüst olmak gerekirse, şehir hayatı hiçbir zaman bana göre olmadı. Banliyöde yaşamayı, bir bahçeye, araba yoluna sahip olmayı ve bütün bir binayı yabancılarla paylaşmak zorunda kalmamayı seviyordum.

New York'taki hayatıma başlayabilmek için evi, mobilyaları ve eşyalarımın çoğunu satmak zorunda kaldım. Buralarda hiçbir şeyin ucuz olmadığını çabucak öğreniyorum.

Şehrin hemen dışında yaşayan Gigi'm Esther, yanına taşınmam için bana bir oda teklif etti. Bunu bir an için düşündüm, çünkü en iyi arkadaşlarıma yakın olacaktım ve şehirde bir iş bulursam gidip gelmek zor olmayacaktı. Ama onun hayatını ve rutinini bozmak istemedim. Her zaman en iyi arkadaşlarını kart gecesine çağırır. Evet, ona kart gecesini diyorlar. Çünkü o ufaklıklar birlikte *İNSANLIĞA KARŞI KART* oynamaya bayılırlar. Gigi ve arkadaşları çok pis yaşlı kuşlar, orası kesin.

Böylece kendimi bu küçük dairede buldum ve kirayı Kali ve Avery ile paylaştım. İlk üç ayımı üstlenmeleri için bana yalvardılar çünkü fazla param olmadığını biliyorlardı ama bu teklifi kabul edecek gücü kendimde bulamadım. Hiçbir zaman bir başkasının benimle bu şekilde ilgilenmesine izin veren biri olmadım. Kendimi *'bağımsız bir sürtük'* olarak görüyorum.

"Teşekkürler Avery," diyorum odama girdiğinde. "Ben olsam alırdım. Bu kutu çok ağır. Bunu benim için yapmana gerek yoktu."

"Arkadaşların bunun için olduğunu ne zaman öğreneceksin?" diyor yüzünde bir sırıtışla, kutuyu yatağının üzerine koyarken. "Ayrıca, ön kapıyı kapatıyordu. Kimin bu kadar çok kitabı var ki?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Müstehcenlik ödüllerimin sergilenmesini seviyorum."

Başını sallayarak kendini yatağıma atıyor. "Pey, burada bizimle birlikte olduğun için çok heyecanlıyım!"

"Ben de Ave. Yine de şehir hayatı konusunda biraz gergin olduğumu itiraf etmeliyim."

"Bizimle emin ellerdesiniz. Sadece en büyük tavsiyelerimi hatırla," diyor gayet gerçekçi bir şekilde.

"Hafızamı tazele."

"Yürürken hızınızı ayarlamayı unutmayın çünkü *o* adam olmak istemezsiniz. Kesinlikle kırmızı ışıktaki geçme sanatında ustalaşın. Bizim işimiz bu." Omuz silkiyor. "Oh ve pizza bir yaşam biçimidir. Duh. Son olarak, Battery Park telefonunuzu ya da vibratörünüzü şarj edebileceğiniz bir yer değil," diyor parmağını havaya kaldırarak.

"Not edildi."

"Kali ve benimle takıldığın sürece iyi olacaksın," diyor ve kutulardan birkaç kitap çıkarıp benim için rafa koyuyor. "Oh hey, ateşli dadı ilanına hiç hit aldın mı?"

"Avery," diyorum ona yan gözle bakarak. "Bu benim verdiğim ilan değil ve bunu sen de biliyorsun."

En ufak bir kıkırdamaya izin veriyor, "Yapmış da olabilirsin. Kabul edelim. Sen alev alev yanan birisin. Ateşli. Dadı. Kiralık. İlanında böyle yazmalıydı."

Kali, insanlara dadı olarak iş aradığımı bildiren bir ilan vermem konusunda benimle konuştu. Daha önce hiç dadılık yapmadım ama yıllardır çocuklarla çalışıyorum. Çocuklarla, özellikle de yeni yürümeye başlayan çocuklarla çalışmayı seviyorum. Ebeveynler ve çocuklarla çalışan insanlar için muhtemelen en zor yaş olduğunu biliyorum. Yürümeye başlama çağı, çocukların daha fazla özdenetim duygusu geliştirmeye odaklandıkları bir dönemdir. Bu yaşta kendilerini ve kişiliklerini yeni yeni buluyorlar.

İşte bu yüzden yeni bir şehre taşınma ve tutunacak bir dal bulma macerasına atılırken bu benim için mükemmel bir iş gibi görünüyor.

"Avery-" Elimdeki telefonun çalmasıyla sözüm kesiliyor.

Cevap vermeden önce "Ben Gigi," diyorum. "Selam Gigi."

"Merhaba tatlım. Nasılsın? Yerleştin mi?"

"Oraya geliyorum," diyorum küçük bir k a h k a h a atarak. "Nasıl hissediyorsun? Randevunuz nasıl geçti?"

"Oh, onları tanıyorsun." Gülüyor. "Önümüzdeki iki ay içinde yeni bir tedaviye başlamamı istiyorlar. Yine de kendimi gayet iyi hissediyorum ve hiç ağrım yok."

Gigi tanıdığım en dirençli insan. Ayrıca gerçekten acı çekip çekmediğini bana asla belli etmez, bu yüzden bana söylediği her şeye şüpheyile yaklaşıyorum. İki yıl önce kendisine Non-Hodgkin Lenfoma teşhisi kondu ve bu süreç boyunca gerçek bir savaşçı oldu. Dünyada ondan daha güçlü kimse yok ve hayatta onun yarısı kadar bir kadın olabilseydim, bundan mutluluk duyardım.

Ailem vefat ettiğinde, o benim hayattaki dayanağım ve omurgam oldu. Konuşacak birine ihtiyacım olduğunda başvurduğum kişidir ve bu kadın kesinlikle bir fırtına pişirebilir. Onu ziyaret ettiğimde, iyi bir yemek ve çılgın hikayeler garanti. Çoğu zaman beni çileden çıkarıyor ama onunla geçirdiğim zamanı hafife alamayacağımı biliyorum.

"Bunu duyduğuma sevindim Gigi," diye iç geçirdim. "Biliyorsun artık çok daha yakıным. Bir şeye ihtiyacın olursa, sadece bir telefon uzağındayım."

"Biliyorum tatlım." Telefonda gülümsediğini duyabiliyorum ve bu dünyadaki en sevdiğim şey. "İş arama nasıl gidiyor?"

"Dadı reklamını mı kastediyorsun?"

"Evet, kiralık seksi dadı."

"Avery ile mesajlaşıyordun, değil mi?" Avery'ye yan gözle bakarak gülüyorum. Kahkahasını gizlemek için elini ağzına götürüyor.

"Biliyorsun, o ve Kali benim için ikinci torunlarım gibiler." "Esther, sen tüm dünyada en sevdiğim insansın." Avery çığlık atar Gigi onu duyabilsin diye yatağımdan sesleniyor. "Bu hafta biraz sucuklu ekmek yemeye geleceğim," diye ekliyor.

Şimdi üçümüz de gülüyoruz. Gigi'nin öyle bir hali var ki tüm arkadaşlarım onu büyükanneleri olarak benimsediler. Sanırım marketteki yabancılar bile ona Gigi demeye başladı. O bir çeşit sosyal kelebek, bu yüzden birçok insan hakkında çok şey biliyor. Kasabın tuttuğu futbol takımını biliyor. Merak ediyorsanız Jets. Eczane teknisyenlerine ve dışçisine bile yemek yapıyor. Pepperoni ekmeğı onun uzmanlık alanı. Bunu yapması biraz garip ama onu mutlu eden ve yapacak bir şey bulmasını sağlayan şey bu.

"Senin için her zaman yapacağımı biliyorsun canım."

"Buraya yerleştikten sonra, bu hafta gelip seni göreceğim," dedim.
Onu.

"Bunu çok isterim," diye sevinçli bir ses tonuyla konuşuyor. "Özlüyorum sen, tatlım."

"Ben de seni özledim, Gigi."

"Ama kaçındığınız soruya geri dönelim. Seksi dadı ilanına hiç hit aldın mı?" Gülüyor.

"Henüz isabet yok." Sanki telefonda beni görebiliyormuş gibi başımı sallıyorum. "Ama umutluyum çünkü çocuklarla ilgili deneyimim var ve eminim birilerinin çaresizce yardıma ihtiyacı vardır."

"Çocuklarla aran çok iyi. Bu iş için seni işe almamak aptallık olur."

"Teşekkür ederim, Gigi. Bütün bunları bana anlatmak zorunda değilsin."

"Seviyorum. Ve her zaman da edeceğim. Seninle ve yapmayı seçtiğin şeyle her zaman gurur duyuyorum" diyor. "Ailen seninle çok gurur duyardı."

Cevap vermiyorum çünkü bunu duymak çok zor. Benimle gurur duymalarını istiyorum. Umarım bana tepeden bakıyorlardır ve hayatta doğru kararlar verdiğimi biliyorlardır.

"Dinle tatlım," diyor, buna cevap veremeyeceğimi bilerek. Beni herkesten daha iyi tanıyor. "Gitmem gerek çünkü Lee gelecek ve çiftçi pazarına gideceğiz."

"Erkeklerle flört etmek yok, Gigi." Bir kahkaha patlattım.

"Ona ne yapacağını söyleme," diye araya giriyor Avery. "Sen git al onları, Esther!" "Söz vermiyorum, tatlım." O da bizimle birlikte kıkırdıyor.

"Seni bu gece daha sonra arayacağım, tamam mı?"

"Tamam, Peyton. Seni aya, yıldızlara, Jüpiter'e ve geriye kadar seviyorum." "Ben de seni seviyorum." Telefonu kapatmadan önce gülümsüyorum.

"Tanrım, o kadını seviyorum. O benim ruh hayvanım gibi," diyor Avery. O ve Gigi gerçekten de birbirlerine çok benziyorlar. Büyükanne Avery'nin yaşındayken tanısaydım, bahse girerim o da en az Avery'nin şimdiki hali kadar çılgın olurdu.

Resim çerçevelerinin olduğu kutuyu açıp yatağımın yanındaki küçük sehpanın üzerine yerleştiriyorum. Önce Gigi'yle benim fotoğrafımızı koyuyorum. Bir yılbaşı gecesinden; bir bira ve bir şişe şampanya ile çift yumruk yapıyor ve yüzünde en sevimsiz gülümseme var. İkinci fotoğrafa uzanıyorum, benim ve kızların fotoğrafı. Birkaç yıl önce New York'a yaptığımız bir seyahatti ve bir balkonda duruyorduk. Saçlarımız rüzgarda çılgınca savruluyordu ve çok gülüyorduk. Gerçekten de en güzel anlardan

biriydi.

Hayatımızın en güzel geceleri. Çıkardığım son resim, annem ve babamın bir yaz sahilinde çekilmiş bir fotoğrafı. Onları çok özleyorum.

Fotoğraflar tuhaf bir şeydir. Bazen o ana kendimizi kaptırdığımızda, anıları hatırlamak için fotoğraf çekmeyi unuturuz. Ama çektiğimizde, geriye dönüp baktığımızda o anıya sahip olduğumuz için çok mutlu oluruz.

Şu anda sessizlik içinde oturuyoruz çünkü Avery bu kutuyu açtıktan sonraki ruh halimi anlayabiliyor. Benim için hem mutlu hem de hüzünlü anılar barındırıyor. Ama sessizliğimiz odanın öbür ucundan telefonum çalmaya başlayınca bozuluyor. Gigi'nin beni geri aradığını varsayıyorum çünkü bunu hep yapar. Telefonu kapatıyoruz ve öğle yemeği için yaptığı güzel bir şeyden bahsetmek için beni geri arıyor.

Telefonumu elime alıyorum ve bilinmeyen bir numara olduğunu fark ediyorum. Yanımda oturan Avery'ye bakıyorum, o da bilinmeyen numarayı not alıyor.

"Cevap ver! Belki de ateşli dadı ilanınız için arayan birisidir!"

Telefona cevap vermeden önce ona hızlı bir *sus* bakışı attım.

"Alo?"

"Merhaba, Peyton Kelly ile mi görüşüyorum?" diyor diğer uçtaki ses. Sesi genç geliyor, bu yüzden bunun reklamla ilgili olduğunu sanmıyorum.

"Evet." Sesim kesiliyor ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Evet, öyle. Kimin aradığını sorabilir miyim?"

"Oh evet!" Sesinin heyecanla yükseldiğini duyabiliyorum. "Ben Emiline Ford! Kiralık dadı ilanınızla ilgili arıyorum."

Elimi hoparlörün üzerine koyarak Avery'ye fısıldıyorum, "Bu reklam için."

Avery kendini yatağa atar, küçük bir heyecan çılgılığı atar ve bacaklarını sırtına yapışmış ölü bir böceğin dönmeye çalışması gibi aşağı yukarı tekmelemeye başlar.

"Alo? Hâlâ orada mısınız?" diyor kız.

"Evet. Çok özür dilerim." Arkadaşlarımla maskaralıklarına kıkırdıyorum. "Dadı mı arıyorsunuz?" Ben de ona cevap verdim.

"Evet. Ama hayır," diye kendini düzeltiyor. "Kardeşim için. İşle o kadar meşgul ki ona dadı bulma görevini bana verdi. Küçük James'e doğduğundan beri, son üç yıldır ben bakıyorum ama hemşirelik okulu programım için önkoşullarımı tamamladım. Asıl programa başlayacağım ve artık James'e eskisi kadar bakamayacağım."

"Anlıyorum." Başımı salladım.

"Ve artık ona bakamayacak olan ben olduğum için, yerime bakacak birini bulmamı istedi."

"Tabii ki," diyorum, biraz daha heyecanlı bir şekilde. "Çocukları severim, özellikle de küçük olanları. Bu durumda James üç oluyor, değil mi?"

"Evet, tam olarak üç buçuk yaşından biraz daha büyük."

"Onunla tanışmak ve birbirimize uygun olup olmadığımızı görmek için bir araya gelmeyi çok isterim."

Telefonun diğer ucundan gelen bir ciyıklama sesi duyuyorum. "Aman Tanrım, EVET!" diye haykırıyor. "Onunla tanışabilmen için bir araya gelmeyi çok isterim. O harika bir çocuk."

Beni görmemesine rağmen kendimi telefona gülümserken buluyorum.

"Yarın sabah 9 gibi müsait misin?" diye soruyor. "Çok kısa bir süre olduğunu biliyorum ama genelde Salı sabahları James'i parka götürürüm ve sonra kahvaltı için çörek alırız. Ama onunla buluştuğunda bunu babasına söyleme." Kıkırdıyor.

"Dudaklarım mühürlü." Ben de onunla birlikte gülüyorum. "Yarın sabah 9'da kesinlikle buluşabiliriz."

"Bu harika!" diye tekrar çığlık atıyor. "Bu seni aradığım cep telefonum. Sabah yola çıktığımızda sana mesaj atacağım. Central Park'taki turuncu ve yeşil oyun alanı. Renkler yüzünden James'in en sevdiği yer."

"Elbette, orada görüşürüz. İkinizle de tanışmak için sabırsızlanıyorum." "Görüşürüz o zaman. Tekrar teşekkürler, Peyton," diyor telefonu kapatmadan önce.

İnanamayarak telefonuma bakıyorum. Buraya taşınalı daha 24 saat bile olmamışken bu kadar çabuk bir dadı işi bulmuş olmam mümkün değil. New Jersey'de çocukluğumun geçtiği evde kalmamı sağlayacak bir iş bulmam aylarımı almıştı ve şimdi bir günden kısa bir süre içinde olası bir iş buldum.

"Bu gerçek olamayacak kadar iyi," diye mırıldandım yüksek sesle.

"PEYTON!" Avery çığlık atıyor. "SANIRIM BİR İŞİN VAR!"

"Sanırım bir işim var," diye kekeliyorum, hâlâ telefonuma bakıyorum. "Küçük James'in benden gerçekten hoşlanmasını sağlamak."

"Kapa çeneni, sürtük." Kollarıma vuruyor. "Seni çok sevecek. Bunu zaten biliyoruz, çocuklarla aran çok iyi. Sen bir güneş ışığıydın, unuttun mu?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Kızlar, güven desteğine ihtiyaç duyduğumda bana her zaman bir güneş ışığı olduğumu hatırlattılar. Ne zaman kaplumbağa kafamı kabuğuna geri sokmak istesem, ikisi de bana hatırlatmak için oradalar

Ben bir güneş ışığıyım. Karşılaşabileceğim her türlü korku ya da engelden daha parlak olduğumu.

Onlara bana böyle hitap etmeyi bırakmalarını söyleyecek yüreğim yok çünkü bu bana Thomas adında bir adamı hatırlatıyor. Sadece elleriyle hayatımın en destansı orgazmını yaşatarak aklımı başımdan almıştı. Onu o gece kaybettim, bir daha asla bulamadım. Yine de bu kelimeyi duyduğumda, anılar sel gibi geri geliyor.

"Oğluna bakarak kardeşine yardım ettiğini söyledi," diyorum, sevecen ifadesini görmezden gelerek. "Acaba annesi de bu resmin içinde mi? Yarın onları gördüğümde Emiline'e soracağım o kadar çok soru var ki."

"Kahretsin, bir babayla çalışacaksın."

"Şey, evet. O bir baba." Bariz olana gözlerimi deviriyorum.

"Hayır Pey, bir D-A-D-D-Y. Babalar çok seksidir, kızım. Görünüşe bakılırsa o da bekâr bir baba. *Biliyorsun* bu senin müstehcen koleksiyonundaki en sevdiğim kinaye!"

"Seninle nasıl arkadaş olabilirim ki?" Ona başımı sallıyorum ve biraz daha yerleştirmek için kutulara geri dönüyorum.

Kapıdan çıkıp koridorun yarısına geldiğinde "Bensiz bir bok yapamazsın, sürtük" diye bağırıyor.

O haklı. O ve Kali arasında, onlar olmadan pek bir şey yapamazdım. Beni yanlarına taşınmaya ikna eden Avery'ydi ve beni bu iş için ilan vermeye ikna eden de Kali'ydi. Annemle babamın öldüğü gece ikisi de yanıma koştu. Her zaman kuzeye gidemediğim zamanlarda Gigi'yi benim için kontrol eden onlardı. Ve her ikisi de bunca yıldır aklımın başımda olmasını sağladı. Onlar benim hiç sahip olmadığım kız kardeşlerim gibiler ve onlar olmadan hiçbir şey yapamazdım.

CHAPTER SIX

Thomas

"Baba, dingleberry nedir?"

Şaşırdım ve sorusuna nasıl cevap vereceğimi düşünürken kendimi sessizlik içinde buldum. Bu çocuk bu saçmalıkları nereden duyuyor?

Eğer küçük kız kardeşim Emiline olmasaydı, bu kadar genç yaşta tamamen yozlaşmış olacaktı. Hayatı boyunca tanıdığı tek şey ben, Emiline ve iki kardeşim, Marc ve Oliver. Oliver tek başına her çocuğu, her yaşta yoldan çıkarmaya yeter. Tüm paramla bahse girerim ki, Oliver onun dingleberries'i duyduğu kişidir. Ve benim de çok param var.

"Bu şu anda endişelenmen gereken bir şey değil James."

"Ama baba, Ollie Amca altın tahta para yatırdığım zaman o dingleberry'lere dikkat etmem gerektiğini söyledi."

Bir dahaki sefere Oliver'la konuşana kadar bekle. Yemin ederim... Şu anda hangi ülkede olduğu umurumda değil, onun boynunu kıracağım.

Başımı sallıyorum. "Öncelikle, porselen taht diye bir terim var. İkincisi, Ollie Amca'yla konuşmayı bırakmalısın. Son olarak, bu konuşma bitmiştir."

James, ya da tam adı James Jacob olduğu için biz ona JJ diyoruz, sadece üç buçuk yaşında ama tam bir bilgi süngeri. Söylediğiniz ve yaptığınız her şey hakkında sorular soracak türden bir çocuk

Çünkü her şeyi bilmek istiyor. Onun yanında söylediklerimize dikkat etmemizin nedenlerinden biri de bu, çünkü bir noktada tekrarlayacağından emin. Ne de olsa içinde Ford kanı var. Bunu söylerken önyargılı olduğumu biliyorum ama o tanıdığım en zeki çocuk ve bunu kesinlikle annesinden almamış.

Tanrım, annesi. Sheila tam bir şaka.

James tek gecelik bir ilişkinin ürünü. Beynimden silebilmeyi dilediğim bir gecelik bir ilişki, ama silemiyorum ve silemeyeceğim çünkü bana James'i getirdi. O başıma gelen en güzel şey. Hiçbir zaman baba olmak istemedim, bu planımın bir parçası değildi ya da hayatıma uyacağını düşündüğüm bir şey değildi. Ben her şeyden önce bir iş adamıyım. Yönetim kurulu odasında acımasızım ve her zaman kazanmak için yola çıktım ama sonra James oldu. Geriye dönüp baktığımda neler kaçıracağımı asla bilemezdim çünkü o benim hayattaki en büyük maceram.

Annesi bizi terk ettiğinden beri kolay olmadı. Gençti ve yaşayacak bir hayatı vardı. En azından bize söylediği buydu. Sheila'nın hayatta model ya da aktris olmak gibi büyük hedefleri vardı. Biliyorsam ne olayım. James'e vücudunu değiştirdiği için kızgındı. Doğum yapmadan önce bile burada kalmayacağını biliyordu. Ben ilişki adamı değildim ama doğduğu gün James'e bir kez baktığımda ona dünyayı vermek istediğimi anladım ve denedim. Gerçekten denedim. Onun kalmasını ve ona annelik yapmasını istedim. En büyük hatamın hayattaki en büyük hediye dönüşeceğini kim bilebilirdi?

Gittiği için mutlu değilim ama bir bakıma bunu o kadar küçükken yaptığı için minnettarım çünkü şimdi aradaki farkı bilmiyor. Sadece süper kahraman bir babası olduğunu düşünüyor. Onun sözleri, benim değil. Tekrar söylüyorum, dünyanın en zeki çocuğu.

"JJ, gitmeye hazır mısın? Em teyzen seni parka götürmek için birazdan burada olacak," diye bağıryorum merdivenlerin dibinden, o savaş yoluna çıkmış bir dinozor gibi kaçtıktan sonra.

"Evet, baba!!"

"Biz heck demeyiz dostum," diye bağıryorum.

"Üzgünüm baba, Em Teyze ile parka gitmeyi ve delikli yuvarlak pastalar almayı seviyorum," diyor merdivenlerden aşağı koşarak.

"Çember pasta mı?"

"Çörekler, baba. Programa uy."

Başımı sallıyorum. "Bugün çörek yok, Maymun."

"Tamam ama-" Emiline asansörün kapısından koşarak içeri girdiğinde sözünü keser.

"En sevdiğim yeğenim nerede?" Emiline çığlık atıyor.

"Ben senin tek yeğeninim, Em Teyze!" Kıkırdıyor ve kucaklamak için doğruca onun kollarına koşuyor.

Emiline onu kendi çocuğu gibi seviyor. Ailemle turnayı gözünden vurduğum, orası kesin. İşler sarpa sardığında ve Sheila bizi terk ettiğinde, ona ekstra ebeveynlik yapmak için öne çıktılar. Bunun için her gün şükrediyorum. James bunu hak ediyor. İçten içe biliyorum ki, hayatımıza biri girecek ve ona anne figürü olacak. Ama şimdilik hepimiz varız.

"Gitmeye hazır mısın, düğün çiçeğim. Bir arkadaşımın buluşmak için parka gidiyoruz."

"Bir arkadaş mı?" Onu ve neyin peşinde olduğunu sorguluyorum. "Senin arkadaşın yok."

"Evet. Bir arkadaş," diye alay ediyor. "Günün sonunda James'in yeni dadısı olabilir."

Bir dadı. Tanrı aşkına. "Dadıya ihtiyacım yok. Sadece James konusunda biraz yardıma ihtiyacım var, onu da biz hallederiz."

Sempatik bir şekilde, "Bu işi halledemeyiz, Tommy," diyor. "Bir dadıya *ihtiyacımız var*. Şehrin öbür ucunda inşa edilen yüksek binadaki yeni yatırımla daha çok çalışıyorsun. Marc, ortağı onu terk ettiğinden beri yeni emlak işleriyle dolup taşıyor. Oliver," diye duraksıyor, James'in hâlâ yanında durduğunu fark ediyor. "Oliver patlıcanını dünyanın dört bir yanındaki deliklere sokmakla meşgul."

"Baba, Ollie Amca neden patlıcanları deliklere sokuyor?" diye soruyor. Ben.

Başımı salladım ve "O bir bahçıvan." dedim. Bu söylediğim en hızlı şeydi. bulabilirdi. Lanet olsun.

"Yakında hemşirelik programına başlayacağımı biliyorsun. Önümüzdeki 18 ay boyunca hayatım bitecek. Bu hızlandırılmış bir program ve üç eyalet bölgesindeki en zor program."

Onun ağabeyi olduğum için çok gururluyum. Emiline liseden mezun olduğundan beri çok çalıştı. Her zaman annemiz gibi hemşire olmak istedi. Erkeklerin de hiçbir şeye engel olmasına izin vermedi. Hala bir ilişkisi olmadı, hatta bildiğim kadarıyla bir erkekle öpüşmedi ve ben de böyle kalmasını istiyorum. Onu korumaktan asla vazgeçmeyeceğim.

"Tamam. Tamam." Ellerimi yüzüme sürüyorum. "Sanırım bir dadıya ihtiyacım var." Bir an durup bunu düşünüyorum. "En azından arkadaşınla tanışmak için seninle parka gelmeme izin ver. Eğer çocuğumla vakit geçirecekse ve muhtemelen yanıma taşınacaksa, sanırım bunu onaylamalıyım. Sence de öyle değil mi?" James Noel sabahı küçük bir çocuk gibi hoplayıp zıplıyor, "Evet, Babacığım! Bizimle parka gel." Emiline'in kolunu aşağı çekerek kulağına fısıldıyor: "Bu delikli börek alamayacağımız anlamına mı geliyor?"

Ona gülüyor. "Belki babanı hayatında bir kez olsun çörek yemeye ikna edebiliriz. Bir çörek yemenin şu anda sahip olduğu 8'li paketi yok etmeyeceğini anlaması gerekiyor." Bakışlarını bana çevirerek soruyor: "Peki ya iş? Ofise gitmen gerekmiyor mu?"

"Bugün ev ofisimi arayacağım ve oradan çalışacağım." Pantolonumun arka cebindeki telefonuma uzandım ve tıklayarak açtım. "Yarım saat içinde bir konferans görüşmesine katılmam gerekiyor. Çabuk olacak."

"Ofis siz olmadan ne yapacak, Bay Ford?" Elinin tersini çok dramatik bir şekilde alnına götürerek iç geçiriyor.

Hayal kırıklığı içinde ona homurdanıyorum, "Gidelim ve şu işi bitirelim."

CHAPTER SEVEN

Payton

Central Park'taki bu bankta otururken tek düşünebildiğim atlet ya da sundress giymiş olmam gerektiği. Şu anda havanın bu kadar sıcak olduğuna inanamıyorum ve Eylül'ün ilk haftasındayız. Sonbahar için çok hazırım.

James'le buluşabilmek için Emiline'i beklerken sırtımdan ter damladığını hissediyorum. Tam o sırada telefonum çantamda titremeye başlıyor ve umarım beni iptal etmiyordur. Bu işe çok ihtiyacım var.

Bilekliğimden çıkarırken, Kali'nin adının ekranda bir görüntülü arama ile yanıp söndüğünü görüyorum.

"Hey Kali, hâlâ bekliyorum. Görünüşe göre biraz gecikecekler." "Ahh tamam. İyi ve hazır olduğundan emin olmak için a r a m ı ş t ı m .
Röportaj. Sadece kurabiye pişirmeye gitmediğinden emin olmak istiyorum."

Stresli olduğumda yemek yaparım ve son zamanlarda bu çok sık oluyor gibi görünüyor. Bazı insanlar stresle spor yaparak, temizlik yaparak, içki içerek ya da kötü alışkanlıklarıyla başa çıkmaya çalışır. Benim kötü alışkanlığım kurabiye pişirmek. Kali ve Avery işten eve geldiklerinde fırının başında durup zamanlayıcının çalmasını beklediğimde benim için bir gün olduğunu anlarlar. İnanın bana, her zaman onları bekleyen çikolatalı bir ikram olduğu için kızmıyorlar ama endişelendiklerini söyleyebilirim.

"Kali, bu bir röportaj bile sayılmaz." Gülüyorum. "Sadece çocukla tanışıyorum ve birbirimize uygun olup olmadığımızı görüyorum." Omuz silkiyorum, yüzümü yelpazeliyorum çünkü bu sıcak şu anda delice.

"Dediğim gibi, bir röportaj." Başımı arkaya atıyor ve bana gülüyor. "Her neyse," diyorum, gözlerini devirerek. "Bu New York'un Bugün sıcak mı beni terletiyor yoksa sinirlerim mi bozuldu. Keşke güneş elbisesi giyseydim."

"Bunu sana ben söylemeyecektim ama evet, o tişört seni göstermiyor-" Gözleri telefonun çerçevesindeki üst bedenimi takip ederken duraklıyor. "Varlıklar."

Geçen yıl yaklaşık 15 kilo verdim ama göğüslerim güzel ve dolgun kaldı. Bu konuda kızgın değilim ve kendimi çok daha iyi hissediyorum. Kilo alma konusunda kaygan bir yokuştan aşağı iniyordum. Doğru beslenmiyordum. Kesinlikle vegan besleniyorum, ancak ulaşmaya çalıştığım sağlıklı vegan seçenekler değildi. Yine de haftada bir kez meşhur vegan çikolatalı kurabiyelerimle kendimi şımartmayı seviyorum.

Ekranımın üst kısmında Emiline'den gelen ve şu anda yukarı çıktığını söyleyen bir mesaj bildirimi beliriyor.

"Kali, gitmem gerek. Bir dakika içinde burada olacak."

"Tamam kardeşim, sen halledersin! Unutma, sen lanet olası bir güneş ışığıydın" diye bağıyor.

Başımı sallayarak ona gülüyorum. "Teşekkür ederim kızım." Küçük bir çocukla yürüyen bir kız gördüğümde telefonu hızla kapatıyorum. Bunlar onlar olmalı.

Tek kelimeyle büyüleyici. Yaklaşık 21 yaşında görünüyor ve en güzel bebek mavisi sundress elbisesini giymiş. Uzun, açık sarı saçları var ve görünüşe bakılırsa bu sıcakta terlemiyor bile. Kahretsin, o lanet elbiseyi giymeliydim.

"Merhaba, Emiline?"

"Evet! Geç kaldığımız için çok üzgünüm. James evde dinozorlarla oynuyordu." Kıkırdıyor. "Sonra babasını beklemek zorunda kaldık çünkü o da gelip seninle tanışmak için bize katılmaya karar verdi."

"Ah, tabii ki," diye mırıldanıyorum niyetimden daha alçak bir sesle.

Kahretsin. Şimdi terlemem kesinlikle sinirden. Bugün bir babayla tanışmaya hazır değildim. Bu düşüncüyü kafamdan atmalıyım. Avery, babaların hepsinin seksi olduğunu kafama çok fazla soktu. Bildiğim kadarıyla, bu sıradan bir Joe da olabilir. Her iki durumda da, buraya bir erkekle tanışmaya gelmedim.

İş. Şu anda her şeyden çok ihtiyacım olan bir iş. Eğer *babam* çok iyiye, onu hemen aşağı itmeliyim.

"Nerede o?" Ben soruyorum.

"Arabayı park ediyor ve hemen bir konferans görüşmesi yapması gerekti. O toplantılar çok sıkıcı olabiliyor," diye hemen kendini düzeltiyor ve bana göz kırpmıyor.

"Em teyze, toplantılar neden bu kadar bisküvi gibi?" diye merak ediyor küçük çocuk. Ona ve sonra bana bakarak şöyle der: "Bu James. Yaşına göre çok zeki ve ağzınızdan çıkan her şeyi anlayacaktır." Gülüyor.

Bu küçük çocuk hayatımda gördüğüm en sevimli çocuk. Yaşına göre biraz kısa görünüyor, ancak konuşma tarzına bakılırsa 3 yaşından çok daha büyük olduğunu düşünebilirsiniz. Yana doğru taranmış mükemmel sarı saçları ve masmavi gözleri var, sanki bir çocuk dergisi için model olabilirmiş gibi. Buraya geldiğinden beri gülümsemesi yüzünden hiç eksik olmadı ve o küçük gamzeleri, yemin ederim, onları yiyip mıncıklayabilirim.

Göz hizasına gelecek şekilde çömelerek kendimi tanıtıyorum: "Merhaba James, benim adım Peyton."

"Futbolcuyla bir akrabalığınız var mı?" diye soruyor.

Şirinliğine kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. "Hayır dostum, onun soyadı Manning. Benim soyadım Kelly."

"İki adın mı var?" diye soruyor bana, başını sorgulayıcı bir şekilde eğerek. Emiline haklı. Bu çocuk kendi iyiliği için fazla zeki.

Ona gülerek, konuşmaya devam etmek için önündeki çimlere bağdaş kurup oturuyorum. "Sanırım öyle diyebilirsiniz. Bazı insanların soyadı aynı zamanda birinin ilk adı olabilir. Ben de o insanlardan biriyim."

Az önce söylediklerimi düşünmek için bir an duraklıyor ve çimlerde yanıma oturuyor. "Sınıfımda Kelly adında bir kız var. O A-NN-OY-ING," diye vurguluyor. "Sen sinir bozucu değilsin, değil mi?"

"Sinir bozucu olmadığımı düşünmek isterim, küçük adam."

"Hey, ben küçük bir adam değilim. Şu kadar yaşındayım." Üç yaşında olduğunu ve *küçük* bir adam olmadığını vurgulamak için başparmağını, işaret parmağını ve orta parmağını kaldırır.

"Benim hatam. Sen kesinlikle en büyük çocuksun," diye gülüyorum.

"Öyleyim. Babam süper kahraman bir baba. Benim de bir süper kahraman olacağımı söylüyor. Ama ben büyüyünce dinozor olmak istiyorum." Zıplar

ve bir T-rex'in pozisyonunu alıyor. "RAWRRRR" Emiline ve ben ona gülmeye başladık.

Sonraki yarım saat boyunca James'i oyun alanında kovalıyorum ve en sevdiğini rengin yeşil olduğunu öğreniyorum. Her öğünde kahvaltı yemeğini yemek istiyor ama brokoliyi çok seviyor ki bu onun yaşındaki çocuklar söz konusu olduğunda benim için yeni bir şey. Noel onun en sevdiğini bayram ve bunun nedeni hediyeler değıl. '*Süper harika filmler*' yüzünden *olduğunu* söylüyor. Bir de köpek yavrusu istiyor ama herhangi bir köpek yavrusu değıl, sarılabileceğini ve dinozor gibi giydirebileceğini pofuduk bir tane istiyor.

James ve ben Emiline'in telefonuyla bir şeyler yazdığı banka geri dönüyoruz. Onun yanına oturuyorum ve babasının henüz gelmediğini fark ediyorum. "Babasının geleceğini mi söyledin?" James dinozor çığılıkları atarak etrafımızda daireler çizmeye devam ederken ona soruyorum.

"Evet, her an burada olabilir," diyor telefonunu kontrol ederken. "Yine de o gelmeden önce seni uyarmalıyım."

Aman Tanrım. James'in babasıyla tanışmadan önce bir uyarıya ihtiyacım olmasından hoşlanmıyorum. Götün teki mi? Dadı istemiyor mu? Bana 900 soru mu soracak? Sinirden tekrar terlemeye başladığımı hissedebiliyorum.

Düşüncelerimi hafif bir omuz dürtmesiyle bölene kadar orada sessizce oturduğumu fark etmemiştim.

"Öyle bir şey değıl. Derin bir nefes al." Sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi gülüyor. "Tommy James'e karşı çok korumacı. James'in yanında sadece Tommy, ben ve diğeri iki kardeşim olduğu için dadı tutma konusunda tereddütleri var. Ayrıca son beş yıldır biraz huysuzlaştı" diyor hüznünlü gözlerle. "Evet, James'ten önce bile. Ama ondan önce çok mutlu bir adamdı. O zamandan beri ona ne oldu bilmiyorum ama... nasıl desem... sinirli mi oldu? Bunu nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum. James için değıl ama, o çocuk onun hayatını aydınlatabilecek tek şey."

Başımı salladım. "Anlıyorum."

O konuştukça, tanışmak üzere olduğum kişiyi ve hikâyesini daha çok merak ediyorum. James sadece 3 yaşında, bu yüzden babasının huysuzluğu annesinin resimde olmamasıyla ilgili olamaz.

Bakışlarımı James'in hâlâ oyun alanında oynadığını görmek için çeviriyorum ve kendimi bir an için ona bakarken buluyorum. Babası her kimse, gerçekten süper kahraman bir baba olmalı çünkü onunla olan küçük etkileşimden harika bir çocuk olduğunu anlayabiliyorum. Çocuklar ebeveynlerinin doğrudan bir yansımasıdır.

alıyorum. Yani her ne yapıyorsa doğru yapıyor ve bunun için onu alkışlıyorum.

"Oh, mükemmel zamanlama, şimdi geliyor," diyor.

Emiline'in baktığı yöne dönüp James'in babasına bakmak için bakışlarımı oyun alanındaki James'ten ayırıyorum.

Yemin ederim, o anda dünyam durdu ve çenemin çimlerin üzerine oturduğundan eminim.

Bu... o, diyorum kendi kendime.

Tek gecelik ilişkim, eğer öyle demek isterseniz. Daha çok hayatım boyunca tanıştığım en ateşli adamla yaşadığım en destansı orgazmdı. Şaka yapmıyorum. O gecedan beri o büyüklükte bir orgazm yaşamadım, hatta bu konuda bir ilişkim bile olmadı.

Lütfen bana bunun şu anda olduğunu söyleme.

Bir çift koyu renk kot pantolon ve düz siyah bir tişört giyiyor. Basit bir kıyafet ama yine de GQ Dergisi'nin kapağına aitmiş gibi görünüyor. Mükemmel bir şekilde kesilmiş ve şekillendirilmiş çene çizgisinde belli belirsiz bir kırıksıklık var. Saçları onu son gördüğümde daha uzun ve biraz daha sert görünümlü ama yine de gördüğüm en iyi örnek. Baba olduğundan beri spor salonunu bir gün bile aksatmadığını söyleyebilirim.

Sonra bir şey fark ettim.

Baba olduğumdan beri.

Beni tanıma ihtimali nedir? Eminim New York'taki kadınların yarısına epik orgazmlar yaşatmıştır. Karanlık koridordaki küçük parmak sevişmemizi hatırlamasına imkan yok. Değil mi? İmkanı yok. *Fuuucckkkk.*

"DADDDDDYYY!!" James'in çılgılığı beni transımdan çıkardı.

Tam olarak ne kadar zamandır ona bakıyordum?

James maymun demirlerinden atlıyor ve babasının bize doğru yürüdüğü yere doğru son sürat koşuyor. Burada durduğumuzu fark etmek için henüz başını kaldırmadı. Gözlerini yerden kaldırıp James'e çeviriyor ve kocaman bir kucaklaşma için kollarını ardına kadar açıyor.

"Maymun!" diyor oğluna. *O ses.* O lanet, derin, hışırtılı sesi dün gibi hatırlıyorum. Tekrar duymak tüylerimi diken diken ediyor.

"Gel de yeni arkadaşım ile tanış baba! Bir futbolcuyla akraba değil ve o kadar havalı ki iki ön adı var!" Bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "İki ilk isim, baba!!"

Tam o anda bakışlarını kız kardeşi ve bana doğru çeviriyor. James onu bize doğru çekmeye çalışırken gözlerimi bulunca olduğu yerde durdu. Az önce bir hayalet görmüş gibi ağzı hafifçe aralanıyor. Eğer bakışlar bir yangın başlatabiliyorsa, beni tamamen alevler içinde düşünün. Bu adamı en son gördüğümde, bana sadece parmaklarıyla hayatımın en akıl almaz orgazmını yaşattığı lanet bir mekanın koridorundaydık. Yangın alarmları çalmaya başladığında banyodaydım ve o *deneyimin etkisi* n d e n kurtulmaya çalışıyordum. Mutfakta yangın çıkmış ve deli gibi yayılmıştı. Banyodan çıkar çıkmaz Kali'yi bulmayı başardım ve arkama bakmadan beni en yakın açık kapıya çekti. İnsan kalabalığı aynı anda bir kapıdan çıkmaya çalışmadan önce oradan çıkmamız gerektiğini biliyorduk. Hayal edebilseydim, muhtemelen Walmart'ın Kara Cuma'da kapıların sabah 5'te açılmasından daha kötüydü. Durduğu yerden transtan çıktı ve bize doğru yürümeye devam etti. James'inkine benzeyen masmavi gözleri gözümün önünden hiç ayrılmıyor.

Gözler.

Bize ulaştığında, oğluyla el ele tam önümde duruyor, ama hemen yanımda duran Emiline'i fark etmiyor bile.

İkimiz de sessizce birbirimize bakıyoruz.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Emiline'in sesi büyümümü bozuyor.

Emiline'in sorusuna "Telefonda takıldım," diye cevap veriyor ama gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Sizi bulmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim çocuklar."

Ben görmüyorum ama Emiline'in gözlerinin Thomas ve benim aramda gidip geldiğini, birbirimize bu kadar yoğun bakmamızı sorguladığını hissedebiliyorum. Burada durduğumuz sürece bakışları içimde bir delik açıyor. Merhaba diyecek nefesi bile bulamıyorum. O benden önce davranıp sessizliğimizi bozuyor ve ağzından çıkan kelime beklediğim son şey oluyor.

"Gün ışığı."

CHAPTER EIGHT

Thomas

Alternatif bir evrendeymişim gibi hissediyorum.

Beş yıl oldu. Peyton'ı son gördüğümünden beri beş yıl. O gece yangın alarmı çaldığında onu kaybettim. Gitmişti ve hepimiz sokakları boşalttıktan sonra onu bulamadım. Bir yıl boyunca onu tekrar bulmaya çalıştım. Başka hiçbir kadınla o gece onunla hissettiğim gibi bir bağ hissetmemiştim. Aramızda çok fazla elektrik vardı. Evet, elektrik diyorum çünkü kimya bunu karşılayamıyor.

O gece soyadını, nereli olduğunu, nerede çalıştığını ya da onunla ilgili hiçbir şeyi öğrenemedim ama vücudunun ellerimdeki hissini *asla* unutmadım. Ve onun kokusu sonsuza dek üzerimde kaldı.

Güller. Gülleri asla unutmayacağım.

O gece olduğu gibi neredeyse aynı görünüyor. Muhteşem uzun altın sarısı saçları bir tokayla toplanmış. Bir çift jean şort ve şortunun önüne sıkıştırılmış büyük boy bir tişört giyiyor. Ondan bir karış daha uzunum. Ona bu kadar yakın durduğumda gözlerimin içine bakabilmek için başını hafifçe geriye eğmek zorunda kalıyor ama bacakları sanki günlerce uzuyor.

İşte karşımda duruyor. Önümde duruyor ve James'in yeni dadısı olabilir mi?

"Bekle... Günüşığı?" Emiline gözlerini aramızda gezdirerek soruyor. "Tommy, Peyton'ı tanıyor musun?"

"Evet," diye cevaplıyor Peyton benim yerime. "Birkaç yıl önce burada, şehirde bir hayır galasında tanıştık."

"Bu harika!" diye haykırıyor kız kardeşim. "Peyton dadı olarak iş arıyor ve biz seni beklerken James'le olan etkileşimlerini gördüğüm kadarıyla o senin için en iyi seçenek. Ayrıca, James'in şimdiden onunla rahat olduğunu söyleyebilirim."

Peyton oğlumun dadısı mı olacak? Bunu aklım almıyor. Onu kollarımla sarmak, kokusunu içime çekmek ve dudaklarımı dudaklarına değdirmek istemeden ona tekrar bu kadar yakın olmak için yeterince mücadele ediyorum. Bunca yıl sonra bu kadın üzerimde nasıl böyle bir etki bırakıyor, anlamıyorum.

Peyton endişeli gözlerle bana bakarken kısa bir tereddüt anı yaşadı.

"Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum," diye fısıldıyor ve bakışlarını benimkilerden kaçırarak Emiline'e bakıyor. "Bu sabah vaktinizi harcadığım için çok üzgünüm. Ben gidiyorum."

Cümlesini tamamlayamadan, parkın patikasında hızlı adımlarla yürümeye başladı. Sanki benden yeterince hızlı uzaklaşamıyormuş gibi neredeyse koşuyor.

"Az önce ne oldu Tommy?" Emiline ellerini havaya kaldırarak alay ediyor.

Peyton'ın hâlâ orada olup olmadığını görmek için arkamı dönüyorum ve hızla kız kardeşime bakıyorum.

"Bir saniye James'e göz kulak ol, gidip onunla konuşayım."

"Kaçmasına izin verme, Tommy," diye bağılıyor ben ona ulaşmak için koşmaya başlarken.

Ona yetişmek için patikadan aşağı koşuyorum. Çoktan patikanın etrafından parkın ağaçlarla kaplı ormanlık alanına ulaşmıştı. Onu fark ediyorum ve hemen hızımı artırıyorum.

Ona yetiştiğimde, elim dirseğinin kıvrımını bulup onu durduruyor ve etrafında döndürüyor. Çekişimden kaynaklanan ivme, vücudunun benimkine niyetlendiğimden daha büyük bir güçle çarpmasına neden oluyor. Elleri göğsümde, sanki beni itmeye ve defolup gitmemi söylemeye hazırmış gibi. Ama nefes alış verişini düzenlemeye çalışırken gözlerini kapatıyor, ellerini

göğsümde. Ellerim bileğini bulmak için yukarı doğru hareket ediyor ve narin dokunuşumun altında hızlı nabzını hissedebiliyorum.

"Günüşiğı," diye fısıldıyorum. "Bana bak."

Gözlerini açıp doğrudan benimkilere bakıyor. "Ben sensin," diye fısıldıyor. Üzerimde beş yıl önce bıraktığı etkiyi bırakıyor, tek bir bakışıyla ruhumda bir ateş yakıyor.

"Sensin," diye fısıldıyorum.

Çok nazik bir şekilde ellerini göğsümden çekip geriye doğru bir adım atıyor ve aramıza hiç umursamadığım bir mesafe koyuyor. Bunca zaman sonra, tam önümde duruyor. Bana doğru bir adım atmasını istiyorum. Bana ne oldu böyle? Kadınlara karşı hiç böyle değilimdir. Ama o? Tekrar gitmesine izin veremem.

"Burada vaktinizi harcadığım için çok özür dilerim. Arayanın oğlunuz olduğunu bilmiyordum. Buraya yeni taşındım ve gerçekten bir işe ihtiyacım var."

"Peyton, üzgün olduğunu söylemeyi kes," diye çıkışıyorum ama ona yumuşak bir gülümseme sunuyorum. "Geçmiş geçmişte kaldı. James konusunda yardıma ihtiyacım var, senin de bir işe. Belki burada birbirimize yardımcı olabiliriz."

Sanki James konusunda bana yardım etmesini istememi beklemiyormuş gibi gözleri büyüdü. Sanki ona iş teklif etmemi beklemiyordu.

Bunu yapabilirim değil mi? Bunu tamamen profesyonelce mi yapmalıyım?

"Ama o gece-"

"Hayatımın en güzel gecelerinden biriydi," diye sözünü kestim, o gece hakkında söyleyeceklerini duymak ve geceyi olduğundan daha az göstermek istemiyordum.

"Bunun işe yarayacağından emin değilim Thomas. Bir geçmişimiz var. Eğer bunu kabul edersem, bu tamamen profesyonelce olmalı. Hiçbir şeyi riske atamam çünkü bu işe ihtiyacım var," diyor.

"Şanslısın," diyorum sırtarak. "Senin patronun ben olacağım. Ve sana yetişmek için koşmadan önce Emiline'in bana senin hakkında anlattıklarına bakılırsa, gitmene izin veremem. Bir daha olmaz."

"Yine mi?" diye tekrarlıyor, az önce ona ne söylediğimi sorgulamak için başını biraz eğiyor.

"Yine mi Günüşiğı," diye tekrarlıyorum. "Seni bir kez kaybettim. Şimdi oğlumun sana ihtiyacı var. O benim hayatımdaki en önemli şey. Yanında olamadığım zamanlarda ona rehberlik edecek istikrarlı bir insana ihtiyacı var."

"Bu iş için tam olarak ne arıyorsunuz?"

"Şey, o okula gitmeden önce ve eve döndüğünde çatı katında olmanız gerekiyor. Şu anda yarım gün anaokuluna gidiyor ve iş programım nedeniyle onu okula götürmek ya da okuldan sonra almak için orada olamam. Haftanın beş günü akşam altıya kadar çalışıyorum." Bir sonraki cümleyi söylemeden önce yüz ifadesini okumak için duraklıyorum. İşin gerektirdiklerini dinlemekten başka bir ifade göstermiyor. "Çatı katındaki boş odaya taşınmanı istiyorum."

Bunu duymayı beklemediği için nefesini içine çekişini izliyorum.

Bu kadının bana bu kadar yakın olmasına izin veremem. Ona dokunmadan burada zar zor durabiliyorum ama James için orada olmasına ihtiyacım var. Benim için değil, James için taşınacak. Yollarımız zar zor kesişecek. James ve ben her akşam birlikte yemek yiyebilelim diye çalışma saatlerimi düzenli tutmaya çalışıyorum ama bazen bu mümkün olmuyor. Muhtemelen birbirimizi çok az göreceğiz.

Ebeveyn ve iş adamı olmanın bu kısmından nefret ediyorum ama yaptığım her şeyin ve harcadığım tüm emeğin James'in hayallerinin peşinden koşması için en istikrarlı geleceğe sahip olmasına yardımcı olduğunu biliyorum. Şu anda lanet bir dinozor olmak istiyor olsa bile. Bu dönemin sonsuza kadar sürmeyeceğine eminim. Ne kadar çalışırsam çalışayım, bana hâlâ ayı asmışım gibi bakıyor ve bu dünyanın en güzel duygusu değilse ne olayım.

Tekrar konuşmasına izin vermeden devam ediyorum: "Dairede kendine ait bir yerin olacak. Kendi yatak odan, banyon ve yaşam alanın olacak. Mutfak, istediğin her şeyi yapabilmen için sana ait olacak. Mesai saatleri dışında bizi görmene bile gerek yok."

"Ne zaman mesaim bitecek?" diye soruyor.

"Ben kapıdan girer girmez akşamları ve hafta sonları izinli olacaksın."

"Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum," diye fısıldıyor. "Bunun hakkında düşünebilir miyim?"

"Kesinlikle, Peyton, ama umarım evet dersin. James çok özel bir çocuk." Elim omzunu buluyor. Kahretsin, bedenimin ona dokunmaya ihtiyacı var.

"Harika bir çocuğa benziyor."

"Ve bence onunla harika olurdun."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun Thomas," diye kestirip atıyor. "Daha fazlasını bilmek isterim, Günışığı."

CHAPTER NINE

Payton

Kali ve Avery işten eve döndüklerinde bir parti çikolatalı kurabiye pişiriyordum. Bu partiyi bitirmek ve onlar eve gelmeden önce pişirdiğime dair kanıtları saklamak istedim ama bu girişimimde başarısız oldum. Biraz müzik açıyorum ve kendimi sıfırdan kurabiye pişirme sürecine bırakıyorum. Ne yazık ki kızlar biliyor.

"Siktir, işte başlıyoruz." Avery'nin küçük daireye girerken mırıldandığını duyuyorum. Taze pişmiş ürünlerin kokusunu apartmandan aldığını tahmin ediyorum.

"Başlama bile, Avery," diye kestim sözünü, sesim amaçladığımdan daha yüksek çıkmıştı. "Başım çatlayacak gibi ağrıyor ve öğleden sonrayı cehennemde geçirdim. Şu anda beynimi bile doğru düzgün çalıştıramıyorum."

Tezgâhtaki tabureye oturan Kali, tekilayı açtığımı ve birkaç limon dilimlediğimi fark etti. Artık çok sık başvurmadığım bir şey. Sadece acil durumlar için. Bugün fırıncılık, tekila ve kendimi kanepeye atıp *Friends*'in tekrarlarını izlememi gerektiren acil bir durum vardı.

"Yüce Tanrım, tekilayı çıkarmış, Avery!" Avery mutfığa girmeden önce Kali omzunun üzerinden bağırıyor.

Avery, Kali'nin yanına oturarak, "Kahretsin," diye inliyor.

"Bugün taco salısı, Pey," diyor Kali. "Fırın eldivenlerini bırak ve giyin. Old Jose'ye taco yemeye ve bir şeyler içmeye gidiyoruz. Hem de hemen şimdi."

Kahretsin, bugün salı mı? Buraya taşınmadan önce Salı günleri Old Jose'de taco ve içki için bir araya gelmeye karar verdiğimizizi unutmuşum. Şehirde en iyi buffalo karnabahar tacosunu yapan birkaç yerden biri. Tam bir vegan bölümü var ve duvarın dibindeki bu restorani bulduğumuzdan beri her Salı buranın bizim mekânımız olmasına karar verdik.

Ama bu gece hiç havamda değilim.

"Bu kurabiye operasyonunu hemen durduracaksın, Pey. Ve restorana gittiğimizde, burada bu karmaşaya neden olan her ne bok olduysa ve mülakatın nasıl geçtiyse anlatacaksın," diyor Avery, çantasını omzunun üzerinden sallayarak.

Sesli bir inilti çıkarıyorum ve ne olduğunu anlamadan beni kapıdan dışarı sürüklüyorlar.

Restoran bu gece çok kalabalık, ama hemen arka tarafta, bara yakın bir köşeye oturtulduk. Sanki bu gece birden fazla içkiye ihtiyacımız olacağını biliyorlardı. Her zamanki mango margaritamı sipariş ediyorum. Çünkü tekila; yeterince söylendi. Sonra da buffalo karnabahar tacolarımı sipariş ettim.

Kızlar beni buraya sürüklemek için hiç vakit kaybetmiyorlar.

"Dökül," diyor Avery.

Derin bir nefes aldım. "Kali'nin beni 5 yıl önce burada, şehirde sürüklediği hayır galasını hatırlıyor musunuz?"

"Evet," diye araya giriyor Kali gülerek. "Hayatının en destansı orgazmını yaşadığın gece."

"Gülmüyorum, bu ciddi, çocuklar."

Avery hâlâ kahkahalarla gülerek, "Tamam, tamam, donuna bir şey olmasın," diyor. "Peki ya o gece?"

"O küçük çocuğun babası," diye uzun uzun içimi çektim. "KAPA ÇENENİ," diye bağılıyor Avery.

"Biraz sessiz olur musun?" Dikkatleri üzerimize çekmediğinden emin olmak için etrafıma bakarak onu susturuyorum. "*Bu iş ciddi!* Bu işe nefes almak için havaya ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım var."

Bu işe ihtiyacımın büyüklüğünü gerçekten anladıklarını sanmıyorum. Ailemin evini ve evle birlikte gelen tüm eşyaları satmak bana burada, şehirde işe başlamam için yeterli desteği sağladı. Ve tabii ki

Aldığım ilk iş teklifi, hayatımda bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm bir adamla oldu.

"Pey, neden bu kadar korktuğunu anlamıyorum," diyor Avery. "Bu iş senin için mükemmel. Çocuklarla aran çok iyi. Ve dürüst olmak gerekirse, sen onun çocuğuna bakmak için orada olursan o da yanında olmayacak. Oraya vardığında ayrılacaksın. Minimum etkileşim."

"Şey, o konuda," diye fısıldıyorum, içkime bakıyorum ve hemen margaritamdan bir yudum alıyorum. "Onun dairesine taşınmamı istiyor."

"Vay, vay, babam senin taşınmanı mı istiyor?" Kali kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Bu kulağa.... dağınık geliyor."

"Ben dünyanın en dağınık insanıyım," diye araya giriyor Avery. "Ama bu yaptığım her şeyin üstünde olabilir."

"Dairede kendime ait bir yerim olacağını söyledi. Beni rahatsız etmeyecekmiş. Oh, ve hafta sonları izinliyim."

"Kendi yerin mi? Bir apartman dairesinde mi? Nerede yaşıyor bu?" diyor.

"Bu önemli değil. Asıl sorun, aramızda bir *geçmiş varken* onunla nasıl çalışabilirim ve oğluna nasıl bakabilirim?"

Kali, "Parmakla orgazmı tarih olarak sınıflandırmam pek mümkün değil," diye alay ediyor.

Haklı olduğu bir nokta var. Aramızda nasıl bir geçmiş var? Sadece bir geceydi, eğer öyle demek istiyorsan. Aşırı tepki verdiğim için şu an içimden kendime gülüyorum. Geçmiş falan yok. Hiçbir şey yok. Bugüne kadar unuttuğum bir geceydi.

Tamam, bu bir yalan. O geceyi atlatmam aylarımı aldı. Onun anısını aklımdan çıkarmak için iki farklı erkeğin altına girmek zorunda kaldım, ancak bu erkeklerin hiçbiri bu anıyı silmedi çünkü o tek orgazm beni hayatımdaki gelecekteki tüm erkekler için yok etti. Orgazm peşinde koşmaktan vazgeçtim. Hala yakın zamanda hiçbir erkek için durma belirtisi göstermeyen ilişki karşıtı trenime biniyorum.

"Bu sadece destansı bir parmak vurma orgazmı değildi," diye inliyorum. "Onu tekrar gördüğümde, tekrar kişisel alanıma girdiğinde, vücudumda yıllar önceki o garip vızıltıyı hissettim," diye iç geçiriyorum. "Hâlâ orada."

Kızlar önce bana sonra birbirlerine bakarak sessiz kalıyorlar.

"Ne yapmalıyım, çocuklar? Dairenize yeni taşındım. Yanınıza yeni taşınmışken işi kabul edip taşınayım mı?" İkisine de sordum, benim

Bakışlar aralarında gidip geliyor, cevaplar arıyor.

"Hayır," diye cevaplıyor Kali. "Hafta sonları izinli olduğunu söylemiştin. Yani, gelip hafta sonlarını bizimle geçirebilirsin. İşini yaparsın, içine kapanırsın ve hafta sonu birlikte stres atarız."

Avery araya girerek, "Ve bize ödeme yapmak konusunda endişelenmeyin," diyor. "Zamanınızın çoğunu orada geçireceksiniz. Hafta sonu pijama partileri gibi olacak." Şimdi koltuğunda bir aşağı bir yukarı zıplıyor, uzun zamandır istediği köpek yavrusuna nihayet kavuşabileceğini öğrenen küçük bir kız gibi el çırpıyor.

"Bu konuda tamamen emin miyiz çocuklar?"

İkisi de aynı anda "Evet," diye yanıtlıyor.

James'le parkta tanıştıktan sonra cevabımın evet olacağını biliyordum. Onunla olan kısa etkileşimimde, birlikte ne kadar eğleneceğimizi sadece hayal edebiliyordum. Çok zeki ve komik bir çocuk olduğunu söyleyebilirim. Tek tereddütüm babasının kim olduğunu öğrendiğimde oldu ama kızlar haklı, onunla çok fazla zaman geçirecek değilim. Eve döndüğünde mesaimi bitirip kendi alanıma çekilebilirim.

Avery, "Bence olaya farklı bir açıdan bakmalısın, Pey," diye ekliyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Birincisi, sanırım devasa bir çatı katında yaşayacaksın. Bu boku yaşa, kızım." Koltuğunda dans ediyor. "Ve ikincisi, hiçbir koşul olmadan *ihtiyaçlarınla* ilgilenecek birine sahip olabilirsin."

"Hiç aklını çukurdan çıkarıyor musun?"

"Asla. Beynim olukların en kirlisinde yaşıyor" diyerek gülüyor.

"Ama benim beynim öyle değil," diye karşılık veriyorum. "Ve şu anda beynimin odaklandığı tek şey bu şehirde yönümü bulmak."

"Pey, meraktan soruyorum, ne kadar oldu?"

"Neyin üzerinden ne kadar geçti?"

"*Vızıltıdan* başka bir şeyden kaçtığın için," diye gülüyor.

Buzz buzz. Beni henüz hayal kırıklığına uğratmayan güvenilir vibratörüm. Bunu bir dakika düşünmeliyim çünkü *ne kadar zaman oldu?* Başka bir erkekle birlikte olmayalı üç yıl olmuş olmalı.

"Çok uzun," diye cevap veriyorum sonunda, kendime güvenimi göstermek için sırtımı dikleştirerek. "Ve bundan utanmıyorum. Biliyor musun, hiçbir zaman *senin* gibi aşırı aktif bir seks dürtüsüne sahip olmadım, seni ucube makinesi."

"O tam bir ucube makinesi." Kali yanımda gülüyor.

"Sen de bir o kadar ucubesin Kali. Bunu saklamaya çalışmayı bırak," diye araya giriyor Avery. "Ucube bir makine olmadığından değil, sadece bu iş için doğru adamı bulamadığından. Bunu istemeni *sağlayacak* adamı. Onu bulduğunda, güven bana, sen de bir ucube makinesine dönüşeceksin."

Onun yorumuyla alay ediyorum çünkü bence yanılıyor. İyi bir orgazm beni daha fazlasını istemeye itmez. Daha önce de iyi orgazmlar yaşadım ve hiçbirini beni daha fazlası için yalvartmadı. Ancak bunun bir istisnası var, çünkü Thomas'la yaşadığım orgazmdan sonra aylarca onun ellerini üzerimde hissetmek istedim. Aslında hala onun ellerini üzerimde hissetmek istiyorum.

Gerçi bu işi kabul ettiğimde patronum olmak üzere.

"Tamam, bunu yapacağım çocuklar," diye itiraf ediyorum.

"Babanın seni gelecek hafta da becermesine izin verecek misin?" Avery soruyor.

"Onu aktif olarak takip etmeyeceğim, Avery. Ancak ileride *bir şeylerin* peşinden gitmeye karar verirse de hiçbir şeyi durdurmayacağım."

"İşte benim kızım," diye bağırıyor.

Şu anda aklım karmakarışık ve bir şey yapmaya kalkışırsa ona teslim olmanın sonuçlarını düşünmeden edemiyorum.

Bu işe ihtiyacım var. Bu işe ihtiyacım var. Kendi kendime tekrar ediyorum ve sanırım sonunda kararımı verdim.

Hayatın sorularının cevaplarının taco ve tekila eşliğinde bulunabileceğini kim bilebilirdi?

CHAPTER TEN

Thomas

"Bu hafta kışında ne var senin, bok çuvalı?" Oliver mırıldanıyor.

Geçen ayı Mısır'da geçirdikten sonra eve döndü. Kim bilir ne yapıyordu. Soru sormuyorum çünkü cevabı hep aynı: "*Aletimi ıslatıyordum.*" Kardeşimle hep aynı şarkı ve dans. Ben de ona 'maceralarını' sormayı bıraktım.

"Hiçbir şey, göt herif," diye karşılık veriyorum, viskiden uzun bir yudum alarak. "Ve ayaklarını masamdan çek. Burası senin evin değil."

"Haklı Tommy," diye araya girdi Marc, "Bu hafta her zamankinden daha huysuzsun."

Haksız değil. Yeni dadıyı aklımdan çıkaramıyorum. Gerçi henüz benim dadım bile değil, çünkü bana bir cevap vermedi. Düşünecek ne var ki? Ona çaresizce ihtiyacı olduğunu söylediği bir iş ve hiçbir ücret ödmeden yaşayabileceği bir yer teklif ediyorum. Kahretsin, ona bedelsiz olduğunu söyledim mi? Belki bu onu ikna eder.

Onun hikayesi ne? Beni bu kadar sinirlendiren de bu. Nereden gelmiş? Daha önce burada yaşamadı mı? Şu anda bir ilişkisi olduğu için mi pozisyonu kabul etmiyor? Kahretsin, bu düşünce aklımın ucundan bile geçmedi.

"Muhtemel yeni dadıyla ilgili. Henüz pozisyonu kabul etmedi." Ellerimi yüzümde gezdiriyorum. "James'in önümüzdeki hafta okul yılı için yeniden anaokuluna başlamasıyla birlikte, mümkün olan en kısa sürede başlamasına ihtiyacım var. Emiline aynı gün hemşirelik okuluna başlıyor ve hayır derse boku yerim."

"Biliyorsun-" Marc konuşmaya başladı ama ofis telefonumun çalmasıyla sözünü kesti.

Asistanım dahili telefondan, "Bay Ford, kız kardeşiniz Emiline birinci hatta," dedi.

"Teşekkür ederim Ruth," diyorum ve telefonu açıp cevap veriyorum. "Emiline, ne oldu? Her şey yolunda mı?"

"Merhaba, ağabey. Ben iyiyim. Ya sen?" diye mırıldanıyor telefonun diğer ucunda alaycı bir şekilde. Duyulabilir bir inilti çıkardım. "Tabii ki her şey yolunda. Dadınız için arıyorum!" Telefonda ısıltı ısıltı parladığını hissedebiliyorum.

Duraklıyorum çünkü... Kahretsin. Midem bulanıyor ve içimde huzursuz bir his belirliyor. Lütfen, Tanrı aşkına, beni arayıp evet dediğini söyle.

"Karar nedir, Em?"

"Görünüşe göre yeni bir dadın var, ağabey," diye bağılıyor ve kendimi rahat bir nefes alırken buluyorum. "Eğer müsaitsen bugün seninle görüşmek istiyor. Ona çalıştığını söyledim ama oldukça ısrarcı ve seni bir an önce görmek istiyor."

"Evet, tabii ki. Gelecek hafta başlamasını istiyorum, o yüzden bugün uygun. Onu ofisime gönderebilir misiniz?" Bugün ne zaman müsait olduğumu kontrol etmek için ajandamı açıyorum. "Önümüzdeki 3 saat boyunca boşum. Mümkün olan en kısa sürede ofise gelsin. Masaya ismini vereceğim."

"Harika, mesajı ileticeğim. O-"

Telefonu kapatmadan önce bitirmesine bile izin vermedim. Evet demesi kafamı allak bullak ediyor. James çok mutlu olacak. Birkaç gün önce tanıştıktan sonra, James onun hakkında konuşmayı bırakmadı ve iki ön adı olduğu gerçeğinden çok etkilendi. Hâlâ soyadının kulağa ilk isim gibi geldiğini ama aslında soyadı olduğunu anlamasını sağlamaya çalışıyorum. Pes ettim ve o büyülü küçük beyninde ne düşünmek istiyorsa onu düşünmesine izin vermeye başladım.

"Yani?" Marc beni düşüncelerimden kopardı.

"Dadı olmayı kabul etmiş gibi görünüyor." Ellerimi yüzümde ovuşturarak sinirli bir nefes alıyorum.

"O zaman neden hâlâ bu kadar üzgünsün?" Oliver gülerek ofisimdeki viski zulasından kendine yardım ediyor.

"Dostum, burası senin evin değil. Ellerini viskiden çek," diye çıkışıyorum ona ve bakışlarımı Marc'a geri çeviriyorum. "Bir *geçmişimiz* var. Bu durumu nasıl idare edeceğimi bilmiyorum."

"Geçmiş mi?" Marc tekrarlıyor, "Geçen gün tanışmadan önce onu tanıyor muydun?" "Evet. Beş yıl önceki hayır galasını hatırlıyor musun? Kesilen

Mutfakta yangın başladığında kısa mıydı?"

"Nasıl unutabilirim ki?" Oliver karnını tutuyor, çok gülüyor. "Tahliye edildiğimizde saatlerce delirmiştin, orgazm diyarında parmakla becerdiğin kızı bulmaya çalışıyordun. Sanki hiç var olmamış gibiydi."

Ve sonra Oliver aniden gülmeyi kesiyor ve bakışları, çenesi yere düşmüş bir şekilde ona bakan Marc'a dönüyor. Yeni dadıyla ilgili yaşadığım sorunu anladıkları yüzlerinden okunuyor.

"Yani siz iki ahmak şimdi durumumu anladınız mı?" Kollarımı havaya açarak, amaçladığımdan daha yüksek sesle bir şey anlatmaya çalışıyorum.

Peyton'la geçirdiğimiz o geceye dönüp baktığımda, onu kaybettiğim için biraz psikopata bağlamış olabileceğimi düşünüyorum. Yani, bana bunun destansı bir orgazm olduğunu söyleme şansı olmadı ama vücudunun bana nasıl tepki verdiği tanık oldum. Orgazmı vücudunda dalgalanırken adımı tekrar tekrar inleyişine. Harika, şimdi lanet bir semi sallıyorum. O gelmeden kardeşlerimi buradan çıkarmalıyım.

İkisi de yanıt vermeyince, "İkinizin gitmesi gerek," diyorum. "O ortaya çıktığında burada olmanızı istemiyorum."

Oliver kendini kanepeye atar, ayaklarını sehpanın üzerine uzatır ve iki bacağını çaprazlar. İki eli de başının arkasında, yerinden kıpırdamayı düşünmediğini gösteriyor. "Ben burada iyiyim, ağabey."

"Çıkın dışarı, ikiniz de." Kolumu çekip parmağımla açık kapıyı işaret ediyorum.

"Tamam, gidiyoruz." Marc ellerini teslim olmuş gibi havaya kaldırır. "Ama bu gece güncellemeler istiyoruz. Bu akşam Moores'da içmeyi unutmayın."

"Kahretsin, bugün Çarşamba mı? Kahretsin, evet orada olacağım," diye onaylıyorum, ellerimi saçlarımda gezdirirken.

Hepimiz 21 yaşına geldiğimizde, her Çarşamba şehrin sakin bir barı olan Moores'da 'hump day' içkileri için buluşmaya başladık. Haftanın bu gününü seçtik çünkü bar çok kalabalık değildi ve her zaman Perşembe günlerine kadar takılabileceğimiz bir hatunla ayrılıyorduk. Buna başladığımızdan beri çok şey değişti. Artık aşağı yukarı her Çarşamba eve kız getiriyoruz ve artık sadece Logan ya da Oliver eve kız getiriyor. Yani eğer şehirdeyse. James doğduğundan beri daha çok Marc ya da Logan'la bir araya gelip iş haftasının yorgunluğunu atıyoruz.

Kapıdan çıkarken onlara "Çıkarken sizi ararım," diyorum.

Bu gece dışarı çıkmak istemesem de, sanırım Peyton'la buluştuktan sonra o viskiye gerçekten ihtiyacım olacak. O geceyi beynimden atmak ve o etraftayken normal bir insan gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum. Oğlumun dadısı olacak, bu yüzden kendimi dizginlemeli ve bu işi profesyonelce yürütmek için üzerime düşeni yapmalıyım.

Bu şekilde devam etmek zorundayım çünkü oğlumun birine ihtiyacı var. Emiline dün parka gitmeden önce bana aralarındaki etkileşimden bahsetti ve oğlumla etkileşimi nedeniyle onu işe almam ve gitmesine izin vermemem konusunda kararlıydı. Şu anda ihtiyacı olan şey bu. Daha da ötesi, ben yanında olamadığımda bunu *hak ediyor*.

Kardeşlerimin arkasından kapıyı kapatıp ofisimdeki koltuğa uzanıyorum ve resepsiyonu arayarak Peyton'ın geldiğini haber veriyorum. Şimdi, düşüncelerime odaklanmak için biraz sessiz zaman geçirebilirim. *Bunca yıldan sonra bunu yapabilirim, onun huzurunda olabilirim. Yapabileceğimi biliyorum.* Zaten ilişki kuramıyorum çünkü Sheila beni yaktıktan sonra ilişkilere tövbe ettim. Ondan önce yapmadım ama James için bir tane yürütmeye çalıştım. Epik bir başarısızlık. Sadece bu bile Peyton'ın yanında kendimi kontrol etmem ve hiçbir parçamın onun peşinden gitmeyi düşünmediğinden emin olmam için yeterli bir sebep. Bir saat boyunca kendi içimde beynimle savaştıktan ve bazı e-postalarımı yanıtlamaya çalıştıktan sonra kapının hafifçe vurulduğunu duyuyorum.

"Evet, içeri gelin" diye seslendim.

Peyton yavaşça ofisime girerken az önce kendimle konuştuğum her şey pencereden dışarı çıktı. Dün onu parkta gördüğümünden daha da çarpıcı görünüyordu. Uzun saçlarının yumuşak bukleleri neredeyse çıplak omzunun üzerinden sarkıyordu. Mavi gözleriyle uyumlu açık mavi bir güneş elbisesi giyiyor ve elbisesi dizinin hemen üstünden sarkıyor.

"Peyton." Adını söylediğimde sesimin çatladığını hissedebiliyorum. "Lütfen gel içeri."

"Bu kadar kısa sürede benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim," diyor ve gözlerini karşımdaki en uzak koltuğa otururken yere bakıyor. "Başlamadan önce işle ilgili bazı detayları konuşmak istiyorum."

"Tabii ki, tabii ki." Takım elbise ceketimin düğmelerini açarak odayı geçiyorum ve masama yaslanıyorum. Kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum ve devam ediyorum, "James iki ilk isim dadının ona bakacağını duyunca çok heyecanlanacak."

Hafif bir kahkaha attığını duyduğumda odadaki gerginliği başarıyla kırdığımı düşünüyorum. "Onun dadısı olacağım için çok heyecanlıyım," diyor yerden başını kaldırarak. "Onu yetiştirirken çok iyi bir iş çıkarmışsınız gibi görünüyor."

Bu iltifatla beni göğsümden vur, neden yapmıyorsun?

"Bunun için teşekkür ederim. Elimdeki programla yapabileceğimin en iyisini yapıyorum," diyorum ve odayı geçip onun yanındaki sandalyeye oturuyorum. Ona istediğim kadar yakın olduğumu hissetmiyorum ama bu an için yeterli bir alan. Oturup arkama yaslanıyorum ve bileğimi uyluğuma dayayarak bacağımı diğerinin üzerine geçiriyorum.

Oturduğu yerden bacak bacak üstüne atarken yutkundüğünü gözle görebiliyorum.

"Burada ne iş yapıyorsun?" diye soruyor, geniş ofisi görmek için odayı tararken.

"Ford Enterprises'ın sahibiyim," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Şehirdeki gayrimenkullere yatırım yapıyoruz. Çoğunlukla yüksek katlı işyerleri ve apartmanlar."

"Ama şehrin çoğu yüksek binalar ve büyük apartmanlarla dolu değil mi?" diye soruyor.

Sorusu karşısında biraz sııttım. "Evet, öyle. Ve hepsinin üzerinde benim adım var." Farkına vardığında ağzı bir karış açık kaldı.

"Thomas Ford mu?" Kollarımı iki yana açarak, "Kanlı canlı," diyorum.

Elbisesinin eteğiyle oynarken duraksıyor. Bana çok yakın ama bir o kadar da uzakta oturuyor.

"Geçen gün parkta buraya yeni taşındığınızı söylemiştiniz. Nereden taşındınız?" O anı ona sormak için kullandım. Hayatının derinliklerine inmek ve onu ilk gece tanımadığım şekilde tanımak istiyorum.

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak başını kaldırıyor ve şöyle diyor: "Buraya Güney Jersey'den taşındım. Güney Jersey'nin dışında küçük bir kasabada büyüdüm."

Kıyı ve parkta seninle tanışmadan birkaç gün öncesine kadar tüm hayatımı yaşadığım yer."

Bu da onu neden bir daha bulamadığımı açıklıyor. Yardım galasından sonra bir süre kendimi şehrin sokaklarında yürürken buldum ve gözlerimi açık tutarak altın sarısı saçlı bir güzelliğin yaya geçidinden geçmesini bekledim. Hani filmlerde uzun zamandır hayalini kurdukları kızı bulurlar ve her şey ağır çekimde olur ya? Evet, onunla o anı bekliyordum ama hiç gelmedi.

"Bu her şeyi açıklıyor." Başımı salladım.

"Bu neyi açıklıyor?" Başını eğip beni sorguluyor. "Seni neden bir daha bulamadığımı."

"Beni mi aradın?" Nefes nefese kaldı.

"Neredeyse bir yıldır her gün, Peyton." Sözcükler ağzımdan çıktıktan sonra kendi kendime, *bunu şu anda ona itiraf etmek istemediğimi* düşündüm. Çenemi kapalı tutmalıydım çünkü onu korkutup kaçırmak istemiyordum. İşi konuşmak için burada. Kahretsin, umarım itirafımdan sonra fikrini değiştirmemiştir.

Gözleri irileşiyor ve bana cevap olarak ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi tamamen hareketsiz ve sessiz kalıyor. "Neden burada olduğuna geri dönelim, Peyton."

"Elbette, evet. Bu yüzden buradayım," diye tekrarlıyor gergin bir şekilde, kıkırdayarak ve saçının narin teliyle oynayarak.

Tanrım, kahkahası hayatımda duyduğum en tatlı ses.

Dizginle, patron! Hay sikeyim.

Ben de onunla birlikte hafif bir kahkaha attım. "İşleri yoluna koymak için çok kısa bir süre olduğunu biliyorum ama James Pazartesi günü okula başlıyor ve Emiline de aynı gün hemşirelik okuluna başlıyor. O yüzden önümüzdeki birkaç gün içinde çatı katına taşınmanı istiyorum." Duraksayıp doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. "En geç bu hafta sonu. Senin için uygun mu?"

"Bir çatı katı." Ağzından çıkan kelimelerde hiçbir soru işareti yoktu.

"Evet, kendi alanınız olacak. Vardiya dışında olduğunuzda biz tamamen sizden uzakta olacağız ve bunun tersi de geçerli." Devam etmeden önce bir nefes alıyorum, "Ama önemli bir kuralım var."

"O da ne?"

Doğrudan gözlerinin içine bakarak, "Dairede erkek misafiriniz olacaksa bana önceden haber verin. James çok

Meraklı bir çocuk ve çok soru soruyor ve sizi sorgulamaya başlamasını istemiyorum."

İsteğim karşısında kızardı.

"O konuda endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok."

Rahat bir nefes aldım. Umarım bu düşündüğüm anlama geliyordur ve bekârdır. İsteğim daha çok benim öğrenmem içindi çünkü benim çalışmam olacağı için onu takip etmeyi planlamıyorum. Ama lanet olsun, onu kendi yaşam alanımda başka bir adamla görme fikri hoşuma gitmiyor.

Dakikalar süren sessizlikten sonra, sanki ağzından çıkacak bir sonraki kelimeyi söylemekten çekiniyormuş gibi saçlarının buklelerini döndürerek otururken garip bir tereddüt yayıldığını hissediyorum.

"Ücret ne kadar?" diye kekeliyor sonunda.

Bakışlarımı tekrar ona çevirerek, "Haftada altı bin dolar ve buna kalacak yeriniz de dahil" dedim.

Gözleri irileşti ve sanırsınız ki gözbebekleri kafasından fırlamak üzereydi. Belli ki evimde yaşaması ve oğluma bakması için ona bu kadar para teklif etmemi beklemiyordu. Şimdiye kadar ne yapacağımı bildiğimden daha fazla param olduğunu ve James'in en iyi dadıya sahip olmak için buna değdiğini bilmeliydi.

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum," diyor bakışları yere dönerken. "Bu beklediğimden çok daha fazlası."

O saçma sapan ve gergin düşüncelerine devam ederken ben sandalyeden kalkıyorum.

"Bu benim ilk dadılık işim ve tek deneyimim bir kreşte çalışmak ve vekil öğretmenlik yapmak. Bu tür bir ücret için yeterli tecrübem yok. I-"

Düşüncelerini bölüyorum, küçük bedeninin üzerinde geziniyorum, parmağımı nazikçe çenesinin altına koyarak bakışlarını gözlerimin içine bakması için yönlendiriyorum.

"Sen buna değersin, Günlüğü."

CHAPTER ELEVEN

Payton

Parmakları nazikçe çeneme dokunurken oturduğum yerden ona baktığımda nutkum tutuldu.

Bu adamın evinde yaşamam ve hafta boyunca oğluna bakmam için bana haftada *altı bin dolar* ödemesine imkan yok. Dadı olarak hiç deneyimim yok ve çocuklarla olan deneyimim de bir kreşte yarı zamanlı çalışmaktan ibaret. Acaba bugün uyuşturucu falan mı aldı, yoksa içki mi içti? Saat sabahın on biri. Belki de sadece delidir.

Şehirde bir şeyler yapmaya çalışırken bir yanım bu parayı gerçekten kullanabilir. Hayatımın çoğunu aileme bağımlı olarak geçirdim. Bu dadılık işi sonsuza kadar sürecek bir şey değil ve bu miktar para beni şu anda içinde bulunduğum çukurdan kesinlikle çıkaracaktır. Büyükanneime tıbbi faturalar ve yaşam masrafları konusunda yardım edebilmek istiyorum, böylece sosyal güvenlikle kontrol etmek için çek yaşamıyor. Banliyöye geri dönüp beyaz çitlerle çevrili bir bahçesi ve uzun bir araba yolu olan kendi evimi satın alabilecek kadar para biriktirebilirim.

Ne zamandır burada oturmuş ona bakıyorum? Kahretsin.

Sessizliği bozarak "James'le çalışma konusunda hafta nasıl geçecek?" diye sordum.

"James okula hazırlanmak için her sabah 7 civarında uyanıyor. Ben 7:30 gibi kapıdan çıkıyorum ve sabah 9 gibi onu almaya bir araba geliyor" diyor.

"Tamam, harika."

"Anaokulunda sadece yarım gün geçiriyor, bu yüzden araba onu öğleden sonra 1 civarında geri bırakıyor. Eve döndüğünde onunla ne isterseniz yapmakta özgürsünüz" diyor. "James parka gitmeyi ya da evde kalıp bitmek bilmeyen oyuncaklarıyla oynamayı çok seviyor."

"Park yaşadığınız yerden ne kadar uzakta?" Ona artık bir arabam olmadığını söylemediğimi unutarak soruyorum. Şehre taşınmayı karşılayabilmek için elden çıkarmak zorunda kaldığım şeylerden biriydi. Kali bana arabaya ihtiyacım olmayacağını, çünkü herkesin her yere bisikletle ya da yürüyerek gittiğini söyledi.

"Çok uzak değil, yaklaşık 3 mil uzaklıkta," diyor. Yeni ortaya çıkan gerginliğimi hissederek, "Sorun olur mu?" diye soruyor.

"Ben..." Kahretsin, ona beş parasız bir kaltak olduğumu söylemeden nasıl söyleyeceğim? "Arabam yok," diyorum kaşlarımı çatarak. "Buraya taşınmayı karşılayabilmek için satmak zorunda kaldım. Ayrıca, gitmem gereken her yere metroyla ya da yürüyerek gideceğimi sanıyordum."

Beni anlamak için bir an durdu. Bana iğrenerek ya da acıyarak bakmıyor, daha fazlasını öğrenmek ister gibi bakıyor. Ona kendimle ilgili her şeyi anlatmak ve onu daha fazla tanımak istiyorum ama bu çizgiler artık aşılabilir. Bizim bir geçmişimiz var ve bu sadece bir geçmiş. Tarih. Bundan sonrası James'le ve Thomas'la ilişkiyi olabildiğince profesyonel tutmakla ilgili olacak.

Masasına uzanıp bir süre karıştırıyor ve bir dizi anahtar çıkarıp bana uzatıyor. Kucağıma baktığımda yabancı bir araba markası olduğunu düşündüğüm bir sembol görüyorum. Arabalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bu şey-ma-jig'den bunun muhtemelen bok gibi pahalı bir şeyin anahtarı olduğunu söyleyebilirim. Kanta sokulacak bir anahtar bile yok.

"Şunu al," diyor hiç tereddüt etmeden, sanki emrinde bir sürü araba varmış gibi. "Bu bir SUV, yani James'le dolaşmak senin için güvenli. Arka koltukta zaten onun için bir araba koltuğu var. Benim için çalıştığın sürece senindir."

"Bunu kabul edemem."

"Götürebilirsin," diye aniden cevap verir. "James'in güvenliği benim için öncelikli ve onu gitmek istediği yere sorgusuz sualsiz götürübilmenizi istiyorum."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bana sadece işi kabul edeceğini söyle, Peyton."

Ofisine zaten işi kabul ettiğimi bilerek geldim. Arabası, çılgın maaşı ve çatı katında kendime ait bir alanda yaşamaktan bahsetmesiyle beni biraz şaşırtmış olabilir ama bu işe yüzde yüz on ikna oldum çünkü bu benim için hayal ettiğimden çok daha fazlası.

"Sadece son bir sorum var," diyorum ona, sözlerimde güven bulmaya çalışarak, "Seni her gece ne zaman evde bekleyebiliriz?"

Bu soruyla onu gücendirdiğimi, vücut dilindeki değişimi ve bana yönelttiği bakışı gördüğümde anlayabiliyorum. Yine de bu benim açımdan geçerli bir soru. Normal çalışma saatlerinde evde olup olmayacağını bilmem gerekiyor. İşten sonra uğradığı bir kız arkadaşı var mı? Uzun bir günü varsa bara gidip bir şeyler içmeyi seviyor mu? Emin olmak için onu yeterince tanımıyorum.

"Her zaman işten hemen sonra evde olurum, Peyton," diye duraksıyor. "Beni akşam 6 gibi evde bulabilirsin, ama bazen akşam 7'ye kadar da geç olabilir. Bu sadece toplantılarımın ne kadar geç saatlere kadar sürdüğüne bağlı."

"Eğer dışarı çıkarsan James'le daha uzun süre kalmamın bir sakıncası yok." Omuz silktim.

Odayı boydan boya geçerek tam karşımda duruyor ve kişisel alanıma yaklaşıyor. Bana bu kadar yakın olduğu için vücudumdaki sıcaklık yükselmeye başlıyor ve ne söyleyeceğini beklerken nefesimi içime çektiğimi hissediyorum.

"Dışarı çıkmıyorum," diyor gözlerimin içine bakarak. "Artık o hayatı yaşamıyorum, Peyton."

Bununla ne demek istiyor?

Ona daha fazlasını sormak istiyorum, ancak çok yapışkan görünme ve aramızdaki çizgileri bulanıklaştırma riskini göze alarak, buraya resmi olarak söylemek için geldiğim şeyi söylüyorum.

"İş resmen kabul etmek istiyorum Bay Ford."

Dudaklarının köşeleri hafifçe yukarı kıvrılıyor. "Lütfen bana Thomas de."

Kişisel alanımdan uzaklaşmaya başlıyor. Artık o kadar yakınımda olmadığı için hava aniden daha soğuk geliyor. *Geri dön*, demek istiyorum ama Titanik battıktan sonra Rose'un soğuk okyanusta o aptal kapının üzerine uzanması gibi boşuk bir ses çıkacak. O lanet kapıda Jack'in yaşaması için bir sürü yer vardı.

Thomas masasının arkasına geçiyor ve takım elbise ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına yerleştiriyor, ardından beyaz gömleğinin kollarını sıvıyor. Onun

Ön kollarındaki kalın, kordonlu kaslar dövmelerle kaplı, bugüne kadar görmediğim bir şey. Kollarının açıkta kalan her yerinden çıkan damarları görmek, bana bu adamın ne kadar güçlü olduğunu kanıtlıyor. Bir erkeğin ön kolları için tam bir çapayım.

Masasının arkasında dururken, bu anı onu içime çekmek ve hareketlerini izlemek için kullanıyorum. Yönetim kurulu odasına nasıl hükmettiğini sadece hayal edebiliyorum ve bahse girerim o odayı çok iyi yönetiyordur. Koyu lacivert bir takım elbise giyiyor, onunla tanıştığım ilk geceki gibi ve tüm dolabının lacivert takım elbiselerle kaplı olması beni şaşırtmazdı. Bir kağıt parçası çıkarmak için masasını karıştırmaya başladı.

"İşte çatı katının adresi," dedi ve kâğıdı bana uzattı. "Binaya vardığınızda resepsiyonda Jim'e isminizi vermeniz yeterli. O sana kişisel bir anahtar kartı verecek ve binanın arka tarafındaki doğrudan benim katıma çıkan özel asansöre yönlendirecek." Beni bir kez daha içine almak için duraklıyor. "Ve işte cep telefonu numaram, telefonunuza programlayın. Bugün ilerleyen saatlerde bana bir mesaj gönder ve hangi gün taşınmayı planladığınızı bildir. Temizlikçiye odanı hazırlamasını söyleyeceğim."

Onunla elimdeki kâğıt parçası arasında gidip geldikten sonra bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum. Kelimeler boğazımda düğümleniyor ama söyleyecek bir şey bulamıyorum.

"Teşekkür ederim," diyebildiğim tek şey bu.

Bana doğru yürümek için masasının üzerinden geçiyor ve yaklaştıkça havanın ciğerlerimde sıkıştığını hissediyor, nefes almakta zorlanıyorum. Tam önümde duruyor ve bakışlarıyla buluşmak için başımı hafifçe yukarı kaldırıyorum. Eli küçük bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve vücudumdan elektrik fışkırıyor. Bir nefes veriyorum ve eline doğru eğiliyorum. O bana bu kadar yakinken lanet olası bedenim kendi aklına sahip oluyor.

"Hayır. Teşekkür ederim, Peyton." Dudağının köşesi yukarı doğru eğildi. "James konusunda bana gerçekten çok yardımcı olacaksın."

Başımı sallıyorum ve benden küçük bir adım uzaklaştığında çantamı alıp kapıya doğru yürüyorum. Kapıda durup omzumun üzerinden bir kez daha baktığımda Thomas'ı ofisinin ortasında, iki elini ceplerine sokmuş ve yüzünde bir gülümsemeyle dururken buluyorum.

"Bugün sana mesaj atarım," diyorum ve elimi kaldırarak garip bir şekilde el sallıyorum.

"Dört gözle bekliyorum, Günışığı."

Bana taktığı lakap kulaklarımda çınlarken kapıdan çıkıyorum ve bu işi kabul etmenin şehre taşındığımdan beri verdiğim en iyi ya da en kötü karar olduğuna karar veremiyorum.

CHAPTER TWELVE

Payton

Dün ofisinden ayrıldıktan birkaç saat sonra Thomas'a mesaj atarak eşyalarımı taşımaya başlamak için bugün orada olacağımı bildirdim. Ona kesin bir zaman vermeden önce düşüncelerim karmakarışıkta çünkü bir yanım mümkün olan son dakikada taşınmak istiyordu, diğer yanım ise James'i tanımak ve onun evinde yaşamam konusunda onu rahatlatmak için biraz zaman istiyordu.

Şimdi Kali ve Avery'lerde kalan son eşyalarımı topluyorum ve günün geri kalanını yeni yerime yerleşmekle geçireceğim.

Avery odaya girdiğinde beni düşüncelerimden çekip çıkararak, "Tamam, hepiniz burada toparlandınız," diyor.

"Teşekkür ederim Ave," diyorum sessizce. "Yardıma için minnettarım."

"Arkadaşlar bunun içindir, sürtük," diye gülüyor. "Ayrıca, babamın dairesinin neye benzediğini görmek istiyorum."

"Lütfen ona öyle demeyi kes," diye gülüyorum.

"Ne?" Ellerini havaya kaldırıyor. "Ben sadece gördüğümü söylüyorum ve o bir baba."

Son kutuyu koridora getirmek için yanından geçerken ona gözlerimi deviriyorum.

"Gitmeye hazır mısın?" Ona sordum.

"Müstehcen ödülleri yanında getirmiyor musun?" Sırıttıyor.

"Hayır, Avery. Ya James onları ele geçirirse?"

"O üç yaşında! Onları okuyamaz." Birini eline aldı ve sekme ile işaretlediğim bir sayfayı açarak bir satırı yüksek sesle okudu: "*Siktir bebeğim, aletimin senin için ne kadar sert olduğunu hissediyor musun? Bana ne yaptığını hissediyor musun?*" Kitabı elinden çekip alırken alay ediyor.

"Hey!" diye kıkırdıyorum. "Lulu Moore ateşli hokey oyuncuları hakkında yazıyor. O çocuklar benim favorilerimden ve bir kızı hayatında biraz müstehcenlik istediği için suçlayamazsın. Hokey oyuncuları üstün bir mecazdır."

"Bu bir kinaye bile değil!" Bana gülüyor. "Ayrıca, bekâr baba daha üstün bir kinayedir. Benimle bu konuda kavga etmeye çalış."

"Sen sessiz ol, bunu bir kinaye haline getiriyorum." *Felix'i* Lulu Moore'un New York Oyuncuları koleksiyonunun geri kalanıyla birlikte rafa geri koyarken ben de gülüyorum. "Ayrıca Maren Moore'un *Totally Pucked* serisini okumadın bile. Sana uzun zaman önce söylediğim gibi okusaydın, hokeyin en üstün mecaz olduğunu anlardın." Göbeği dolu bir kahkaha atıyor ve gözlerini bana doğru deviriyor. "Şimdi gidelim, Avery. O işten gelmeden önce yerleşmek istiyorum."

Daireden aceleyle çıkıp kutuları arabasına yüklüyoruz. Dün bana verdiği ve üzerinde adresinin yazılı olduğu kâğıdı çıkarıp telefonumun GPS'ine takıyorum ve yola koyuluyoruz.

Ne olduğunu anlamadan şehrin en büyük binasının önüne geldik. Yani en büyüğüne yakın; kesinlikle Empire State binası değil ama öyle de olabilir. Aracın yanında durup önümdeki binaya bakıyorum. Yüz kat yüksekliğinde olmalı. Doğru adreste olduğumuzdan emin olmak için gazeteye bakıyorum.

Arabayı boşaltmadan önce doğru yer olduğunu teyit etmek istiyorum. Lobiye girdiğimizde yaşlı bir adamın resepsiyonda oturduğunu ve bilgisayarda bir şeyler yazdığını görüyoruz. İsim etiketine baktığımda 'Jim' adını görüyorum ve doğru yerde olduğumu anlıyorum.

"Merhaba," diye selamlıyorum onu. "Adım Peyton

Kelly, buradayım-" "Bay Ford için," diye araya giriyor.

"Evet, o benim."

"Sunset Meydanı'na hoş geldiniz hanımefendi. Sizi Bay Ford'un çatı katına çıkaracak özel asansör için size bir anahtar kart hazırladım."

Yanımda duran ve çenesi yere düşmüş Avery'ye bakıyorum.

Kızım, buna ben de inanmıyorum.

"Teşekkür ederim, çok nazıksınız."

"Benim için bir zevk, hanımefendi. Size asansörün nerede olduğunu göstermeme izin verin." Kollarını açarak beni, üzerinde 'bu noktadan sonra sadece personel' yazan bir koridora yönlendirdi. Özel asansör dediğinde, ana asansörlerin hemen yan tarafında, erişmek için özel bir anahtar kartı gerektiren ayrı bir asansör bekliyordum. Bu kadar özel olmasını beklemiyordum.

personel odasında.

Bana vermeden önce çalıştığından emin olmak için anahtar kartımı okutuyor ve üçümüz asansöre biniyoruz. Karta bakıyorum ve gün batımında New York silüetinin bir fotoğrafını fark ediyorum. Kartı ters çevirdiğimde, '*Thomas Ford Penthouse'a Özel Giriş*' yazdığını görüyorum ve neye girmek üzere olduğumdan tamamen emin olmadan karta bakarken nefesimi tutuyorum.

Jim bizim için sessizliği bozuyor. "Bu asansör sadece Bay Ford'un çatı katına çıkıyor. Tek yapmanız gereken kartınızı okutmak ve yukarı oka basmak."

Cesaretimi toplayıp söyleyebildiğim tek şey "Teşekkür ederim" oldu.

Asansör çalışıyor, kapılar açılıyor ve ağzım yere düşüyor.

Önümdeki manzarayı seyrederken ayaklarım olduğum yerde sabitleniyor.

Asansörler şimdiye kadar gördüğüm en geniş yaşam alanına açılıyor. En muhteşem gri mermer duvara monte edilmiş büyük bir televizyon, elektrikli şöminenin hemen üzerinde asılı duruyor. Alanın ortasında, New York silüetine bakan bir balkona açılan tabandan tavana pencerelerin hemen önünde, yastıklarla dolu pelüş gri bir kesit kanepeler var.

Sonunda, dairenin geri kalanını görmek için açık alana doğru yürümeme izin veriyorum. James ve Thomas'ın odalarının olduğunu varsaydığım sekiyonelin hemen arkasında bir merdiven ve bu yaşam alanından çıkan birden fazla koridor var. Hangi koridora gitmem gerektiğini bilmiyorum.

"Bu taraftan." Jim'in sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi söylediğini duyuyorum.

Beni merdivenin ters yönündeki koridora götürüyor. Uzun bir koridor ve duvarlarda çok fazla resim olmadığını fark ediyorum. Açık bir kapının önünden geçiyoruz ve bir ofis gibi düzenlenmiş olduğunu görebiliyorum. Evdeyken çalıştığı yer burası olmalı.

Koridorda ilerlerken, bir kanepeler, televizyon ve bir köşede yatak odası bulunan başka bir yaşam alanına yönlendirildim. Her şeyi kavramak için durakladığımda, bu alanın kızlarla yaşadığım daire kadar büyük olduğunu fark ediyorum.

Yatak odası küçük ama benim için mükemmel boyutta. Diğer yaşam alanı gibi tavandan tabana pencereleri var ve manzara inanılmaz ötesi. Banyoya giriyorum ve önümdeki manzarayı gördüğümde çenemin yere düştüğünden eminim. İki farklı duş başlığı ile dört kişinin rahatlıkla sığabileceği bir duş ve Central Park'a bakan tavandan tabana pencerelerin önünde duran Viktorya tarzı devasa bir küvet var. Yapacağım ilk şey küvete girip manzaranın tadını çıkarmak olacak. Gözlerim karşı duvardaki çift lavaboya gidiyor ve benim için hazırlanmış lavanta sabunları ve vücut peelingleriyle dolu sepete dikkat kesiliyor.

Kendimi çimdiklemeden edemiyorum çünkü bu bir rüya olmalı. Burada yaşamak için haftada altı bin dolar alıyorum.

"Peyton," diye düşüncelerimi bölüyor Avery banyoya girerken. Etrafımda dönüyor ve benimle birlikte her şeyi içine çekiyor. "Burası gerçek dışı! Sen çok şanslı bir sürtüksün."

Cevap vermiyorum ama küvete ve manzaraya bakarak başımı sallıyorum.

"Pey, gel şu balkona bir bak!" Avery dışarıdan bağırıyor, şimdi.

Odama bağlanan balkona adım attığımda manzara karşısında şaşkına dönüyorum. Central Park da dahil olmak üzere şehrin tüm silüetini görebiliyorum. Daha önce fark etmemiştim ama binanın sadece bir tarafında pencere var. Her pencere batıya bakıyor, yani güneşin battığı yere. Buraya bu yüzden Sunset Meydanı deniyor olmalı.

İkimiz de manzarayı seyrederken omzunu dürtüyorum. "Hey, kitaplarımı getirmeliydim. Burası biraz müstehcenlik için okuma yeri olurdu, değil mi?"

Birbirimize bakıyoruz ve kahkahalarla gülüyoruz çünkü sanırım ikimiz de bunun şu anda gerçekten yaşandığına inanamıyoruz. Ben inanmadığımı biliyorum.

"Hadi, Ave. O eve gelmeden eşyalarımı yerleştirelim."

CHAPTER THIRTEEN

Thomas

"Baba, frick ne demek?" James arka koltuktan soruyor. "Bunu kim söyledi, JJ?"

"Marky Amca bugün iş yerindeki insanlardan birine 'Ne yapıyorsun lan sen' dedi. Bu ne anlama geliyor?"

Başımı sallayarak, "Kendi iyiliğin için fazla sezgiselsin James," diye karşılık veriyorum.

"Sezgisel ne demek?"

"Tamam, bugünlük bu kadar yeter." Ona gülüyorum. "Neredeyse eve geldik James. Sana Bayan Peyton'ın bugün taşınacağını söylediğimi hatırlıyor musun? Babana yardım edecek ve Em teyzen okula başladığında sana göz kulak olacak."

"Sabırsızlanıyorum!" diye bağıyor arka koltuktan. "Dinozor koleksiyonuma bayılacak. Ona nasıl dinozor gibi ses çıkaracağını da öğreteceğim! En iyi RAWR bende, baba!"

"Öyle, dostum."

James'i Marc'ın dairesinden aldıktan sonra eve dönerken normalden daha gerginim. Genelde bu tür şeyleri hisseden biri değilimdir ama James doğduğundan beri burada kimse yaşamıyor. Çatı katının o tarafına neredeyse hiç dokunulmamıştı.

Bundan önce tam bir bekâr evinde yaşıyordum. Mükemmel bir yerdi, tüm barlara ve kulüplere yakındı, böylece erkeklerle dışarı çıkabilir ve mutlu bir son için eve gelebilirdim. Burayı satın aldım çünkü James'in yaşamak için sağlam bir temeli olan bir eve ihtiyacı olduğunu biliyordum. Burada üç kişi olmamız gerekiyordu ama Sheila bunun hiçbir parçası olmak istemedi.

Peyton'ın burada olması çok tuhaf hissettirecek çünkü etrafımızda sürekli bir kadın olmasına alışık değiliz. Bir diğer kısmı da benimle olan geçmişi, ama James'in bunu bilmediği açık. Ofisime geldiğinde, onun yanında neredeyse tüm kısıtlamalarımı kaybettim. Ellerim ona dokunmak için can atıyordu ve onu masamın üzerine yayarak son yemeğimmiş gibi yemek istiyordum. Bunu bu kadar profesyonelce yaptığım için kendimle gurur duyuyorum.

Arabayı park ettim ve James'le el ele lobiye doğru yürüdük.

"İyi akşamlar Bay Ford," diye gülümseyerek selamlıyor Jim beni. "Size de iyi akşamlar Bay James," diyor James'e.

"Merhaba, Jimbo!" James selamlıyor. "Dooky-west nasıl?"

Jim ve ben ikimiz de kahkahalarla güldük. James her gün "Dooky-west" in nasıl olduğunu soruyor. Evet, dooky... tuvalete attığınız gibi. James iki yaşındayken Jim ona Japon balığının adını ne koyması gerektiğini sormuş ve James de Dooky-west'i seçmişti. Jim, James'in ne kadar heyecanlandığını görünce ona başka bir isim seçmesini söyleyecek cesareti bulamamış. İşte biz de bugün Japon balığı Dooky-West'in nasıl olduğunu soruyoruz.

"Harika gidiyor James," diye gülmeye devam ediyor. "İyi geceler Bay Ford."

"Teşekkürler, sana da Jim."

"Oh ve Bay Ford?" Ben uzaklaşırken beni durdurdu. "Yeni misafiriniz güzelce yerleşti."

James ve ben asansöre girerken ona sıkı bir baş selamı veriyorum. Sinirden midemin bulandığını hissedebiliyorum ve umarım James onun buraya yerleştiği ve kendini rahat hissettiği konusunda haklıdır.

Asansörün kapıları açılır ve yaşam alanı karanlık ve sessizdir. James banyoya hazırlanmak için hemen üst kattaki odasına koşuyor. Akşamları eve geldiğimizde rutinine çok iyi uyuyor ve bu konuda benimle asla kavgaya etmeye çalışmadığı için çok şanslıyım. O kendini meşgul ederken, ben de Peyton'ı selamlamak ve bir şeye ihtiyacı olup olmadığına bakmak için kendimi koridorda yürürken buluyorum.

Diğer taraftan gelen müzik sesini duyduğumda onun mekânının kapısının önünde duraklıyorum. Kapıya üç kez sertçe vuruyorum. Birkaç dakika sonra cevap vermeyince, kilitli olup olmadığına bakmak için kapı kolunu çeviriyorum ve eminim ki kilitli.

Kapıyı yavaşça iterek açıyorum, odayı tarıyorum ama onu hiçbir yerde göremiyorum.

"Peyton?" Odaya sesleniyorum.

Hâlâ cevap vermiyor, ben de müziğin geldiği banyo kapısına doğru yürüyorum. Kapıyı üç kez çalıyorum, ona sesleniyorum ama hala cevap yok.

Ona bir şey olmuş olabileceğine dair panik beni ele geçiriyor. Neden aklım hep en kötü senaryoya gidiyor bilmiyorum. Belki de içimdeki baba içgüdüsüdür, ama kapının diğer tarafında bir hareket duymuyorum, sadece müzik sesi var. Düğmeyi çevirerek kapıyı açıyorum ve Peyton bir çığlık atıyor.

Kız çıplak.

Şehre bakan tavandan tabana pencerelerin hemen yanındaki ebeveyn banyosunun büyük boy küvetinde çırılçıplak yatıyor.

"Thomas!" diye bağılıyor.

Başka tarafa bakacak gücü kendimde bulamıyorum ve nedense o da kendini örtmek için ellerini suyun altından çekmiyor.

Saçları dağınık bir şekilde topuz yapılmış ve göğüsleri ellerime mükemmel bir şekilde uyan güzel, yuvarlak tümsekler. İnce belini ve çok canlı bir şekilde hatırladığım dar amını örten o aptal baloncuklar yüzünden altlarında hiçbir şey göremiyorum.

"THOMAS!" diye tekrar bağılıyor ve ben transımdan çıkıyorum.

Elim sonunda gözlerimi kapatmak için, onun mahremiyetine saygı duymak için ve bilirsiniz, profesyonellik çizgilerini korumak için, falan filan. *Çizgileri siktir et.* Ben de öyle düşünüyorum.

"Peyton, aman Tanrım, çok üzgünüm!" Elim hâlâ gözlerimin üzerindeyken ona bağııyorum. "Kapıyı defalarca çaldım ama cevap vermedin, ben de iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Ben iyiyim-"

"İyi olduğunu *biliyorum*," diye sözünü kesiyorum ve pantolonumun içinde büyüyen yarıyı onun göremeyeceği şekilde ayarlıyorum.

"Dışarı çıktığımda konuşabiliriz," diye cevap veriyor banyodaki bağırsık çağırışımızdan çok daha yumuşak bir tonda. Taylor Swift'in nasıl bir sorun olduğunu anlatan şarkısından onu zar zor duyabilsem de.

"Ben mutfakta olacağım."

Ve sonra, cevap vermesine bile izin vermeden kapıdan çıkıp gidiyorum.

Eğer Peyton ben işten eve gelmeden önce rahatsa, şimdi kesinlikle rahatsız.

James yatmadan önce Peyton'la garip bir konuşma yapmaktan kaçınmaya çalışıyordum, bu yüzden onu mutfakta beklemedim. Çok fazla soru soran bir çocuğa sahip olmak, banyosuna nasıl girdiğim ve onu köpük banyosu yaparken çırılçıplak gördüğüm hakkındaki bu konuşmayı dinlememeliydi.

James'i yatırdıktan sonra aşağıya mutfığa iniyorum ve Peyton'ı bir şey arıyormuş gibi dolapları karıştırırken buluyorum.

Uzun saçları banyodan sonra hâlâ ıslak ve beline kadar sarkıyor. Üzerinde bir çift dar siyah tayt ve arkasında '*DiLaurentis*' yazan, altında '66' rakamları bulunan gri, büyük boy bir sweatshirt var. Erkek arkadaşının sweatshirt'ünü giydiğini düşününce kalbim küt küt atmaya başladı. Ofisimde bana, kendisini ziyarete gelen erkekler konusunda endişelenmemi gerektirecek bir şey olmadığını söylemişti. Cevabını yanlış mı okudum?

Yaklaştığımı duymuyor, bu yüzden otururken bar taburesini tezgahtan çektiğimi duyunca irkiliyor.

"Ödümü kopardın Thomas," diye haykırıyor.

Bir kahkaha attım. "Özür dilerim, içeri girdiğimi duyduğunuzu sandım. Özellikle aradığınız bir şey mi var?"

"Akşam yemeği için bir şeyler hazırlayacaktım çünkü henüz yemek yemedim ama burada yiyebileceğim bir şey bulamıyorum," diyor o kadar yumuşak bir tonda ki cümlemin sonunu zar zor duyabiliyorum.

"Ne demek istiyorsun? Rosie sen gelmeden önce kileri doldurdu." "Rosie mi?"

"Rosie benim hizmetçim. Benim için market alışverişi de yapıyor. Ara sıra bizim için yemek yapar ve buzdolabına koyar.

kolay kap ve git ögle yemeği."

"Oh," diye karşılık veriyor, yenilmiş hissederek.

Onu zorlamadan sorgulamak için başımı yana eğiyorum. Bana bu kadar büyütülecek ne olduğunu söylemesini istiyorum. Rosie'nin buraya bir misafirin taşınacağını bildiği için buzdolabını ve kileri her zaman aldığımızdan daha fazla şeyle doldurduğunu biliyorum.

"Bu şeylerin çoğunu yiyemiyorum," diye cevaplıyor sessiz sorumu. "Anlamıyorum."

"Ben bir veganım. Et, balık, yumurta, peynir ya da süt yemem. Anlarsınız ya? Herkesin atıştırılabilir olarak istediği ve hayvanlardan gelen tüm o güzel şeyler." Kendi kendine gülüyor.

"Çok üzgünüm, Peyton. Hiçbir fikrim yoktu." Taburemden kalkıp önemsiz çekmecedan bir bloknot alıyorum. "Al bakalım. Evde neye ihtiyacın olduğunu ya da neye sahip olmak istediğini yaz, Rosie'nin senin için almasını sağlayacağım. Eğer bilseydim..." Elimi saçlarımda gezdiriyorum ve başımın arkasını kaşıyorum. "Burada olduğundan emin olmalıydım."

"Bu senin hatan değil Thomas. Bilmiyordun," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor. "Ama bunu benim için yaptığın için gerçekten minnettarım. Sabahları markete her zaman yürüyerek gidebilirim."

Bar taburesine otururken onun hakkında başka neler bilmediğimi düşünmeye başlıyorum. James'le harika anlaştığını ve uzun yıllar çalıştığı bir kreşte çalışma geçmişi olduğunu biliyorum. Kendini bir yere adanmış bana onun kendini işine adanmış bir çalışan olduğunu söylüyor. Ama buraya taşınmak için hayatını satmış gibi görünüyor, ama neden?

Daha önceki olay hakkında garip bir konuşma yapmaktan gerçekten kaçınmak istiyorum, bu yüzden "Bana kendinden biraz daha bahset, Peyton" diye başlıyorum.

Aynı zamanda, "Daha önce olanlar hakkında..." diyor. İkimiz de birbirimize bakıp gülüyoruz.

Mutfaktaki büyük beyaz mermer adanın diğer tarafında ayakta duruyor, dirseklerine yaslanmış bana bakıyor ve ben de bar tabureme yerleşmiş durumdayım. Yanımdaki bar taburesini çekmek için bir hamle yapıyorum ve elimle tabureyi okşayarak onu oturması için cesaretlendiriyorum.

Oturmak için ilerlerken önce o konuşuyor: "Daha önce banyomda sana bağırdığım için özür dilerim."

Bu kız şu anda ciddi mi? Neden *onu* rahatsız ettiğim için özür diliyor?

"Ne için üzgünsün, Peyton?"

"Sana öyle bağırmanın değildi. Burası senin evin." Hiç düşünmeden elimi onun tezgahın üzerinde duran elinin üzerine koydum. Yıllar önce hissettiğim aynı vızıltı vücudumda dolaşıyor.

"Peyton." İçimi çektim. "Burası artık senin de evin. Senin kişisel alanını işgal ettim. Bana o şekilde bağırarak için her türlü hakka sahiptin. Gözlerimi senden alamadığım için özür dilemesi gereken kişi benim."

Söylediklerim karşısında yüzü kızarıyor ama elimi üstünden çekmek için hiçbir harekette bulunmuyor. "Bu gece benden kaçtın." Bu bir ifade, soru değil.

"Kabul ediyorum, evet ve bunun için özür dilerim. Sadece birkaç saattir buradayken seni böyle rahatsız ettiğim için kendimi çok kötü hissettim."

"Özrün kabul edildi." Bana hafif bir gülümseme vermek için başını çeviriyor. Tanrım, çok tatlı bir kız.

Gözlerim tişörtünün önünü tarıyor ve sanki önündeki üniversite logosunu merak ettiğimi hissediyor. Gözleri aşağıya kayarak giydiği tişörtü tarıyor ve bakışları benimkine döndüğünde yanaklarının kızardığını görebiliyorum.

"Ben buraya gitmedim," diye gülümseyerek itiraf ediyor. "Gerçek bir okul bile değil." Başımı yana eğip ona sorgulayan bir bakış atıyorum.

"D-Dean DiLaurentis," diye kekeliyor. "En sevdiğim hokey romantizm kitaplarından birindeki bir karakter. Bir bookstagram çekilişinde kazandım ve sahip olduğum en rahat sweatshirt."

Bookstagram'ın ne olduğunu anlamaya çalışmayacağım bile.

Rahat bir nefes alıyorum ve tişörtün aslında bir erkek arkadaşına ait olmadığını fark ettiğimde ağzımın bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum.

"Ee, aç olduğunu söylemiştin?" Tabureden kalkıp paket servis menüleriyle dolu çekmeceyi karıştırıyorum. "Akşam yemeği için ne seçiyorsun?"

"Taco yemek ister misin?" diye soruyor heyecanla, sanki evet demem için dua ediyormuş gibi.

"Biraz taco yiyebilirim," diye gülüyorum onun şirinliğine karşılık olarak.

"Old Jose'de en iyi tacolar var" diyor. "Ve harika bir bufalo karnabahar taco yemeği yapıyorlar!"

"Old Jose o zaman. Sipariş vereceğim ve Eddy'ye bizim için almasını söyleyeceğim." "Eddy mi?"

"O benim şoförüm. Benim için ayak işlerini yapar, beni işe götürür ve James'i okula getirip götürür."

"Vay canına." Gözleri genişliyor. "Burada koca bir şoförle birliktesin ve benim bir arabam bile yok."

"Düzeltilme." Yakınına eğildim. Kokusu aradaki boşluğu kaplıyor. "Artık bir araban var."

Başını sallıyor. "Sanırım öyle."

"Ben duş alacağım ve seninle oturma odasında buluşacağım."

İkimiz de o yöne doğru ilerliyoruz ve ben merdivenleri yavaşça çıkarken onu izliyorum. Kanepenin köşesine yerleşip rahatına bakıyor. Etrafı yastıklarla çevrili ve örtünmek için battaniyeyi arkadan aşağı çekiyor.

Duşa girmeden önce James'in uyuduğunu görmek için ona bir göz atıyorum. Daha önce sabunla kaplı olduğu ve mükemmel göğüslerinin su hattında gezindiği düşünceleri beynimi ele geçiriyor ve elimi duşta sikime uzanırken buluyorum. Bir elim karo duş duvarına uzanırken diğer elim sikimin etrafında sıkıca yumulmuş, hayatıma geri döndüğünden beri onu düşündüğüm her an sikimi okşuyor. Yıllar önce parmaklarımın etrafında kıvranan daracık amcığı, bileklerime damlayan dölleri ve ofisimde giydiği sundress. Daha önce hiç boşalmadığım kadar sert bir şekilde aletimden dölleri akıyor ve sırtımdan aşağı akan sıcak suyun altından çıkmakta zorlanıyorum.

Onun hakkında bu düşünceleri düşünmek için kendime son bir kez izin veriyorum. O benim oğlumun dadısı.

Oğlum için burada.

Asla bundan daha fazlası olamaz.

CHAPTER FOURTEEN

Peyton

Odama dolan ışıkla uyandım ve garip bir yerde olduğumu fark ettim. Ne Kali ve Avery'nin dairesindeyim ne de olmam gereken yeni odadayım. Şimdiye kadar bulunduğum en yumuşak kanepeye yayılmışım, etrafım yastıklarla çevrili.

Küçük bir elin kolumu çektiğini hissettiğimde hâlâ yarı uykudaydım. "Bayan Peyton, uyanık mısınız?" diye fısıldıyor.

"Günaydın James," diye fısıldıyorum. "Lütfen bana sadece Peyton de."

"Babam sana karşı saygılı olmam gerektiğini söyledi."

Yarı uykulu halimle gülüyorum, çünkü büyük yetişkin kelimeleri kullanmaya çalışan en şirin çocuk o.

James'i dün taşındığımdan beri görmedim ve vardiyalarım Pazartesi sabahına kadar başlamayacak olsa da, sabahı onu biraz daha tanımak için ayırmak istiyorum, benimle rahat etmesini istiyorum. Onu tanımak için bir dakika ayırdım. Mavi gözleri ve küçük taranmış saç modeliyle babasına çok benziyor. Saçları Thomas'ınkinden daha açık renk ama aynı tarz. James dinazor pijamaları giyiyor ve ben saatin kaç olduğunu ve Thomas'ın bu sabah nerede olduğunu merak ediyorum.

"Baban nerede, dostum?"

"Hâlâ uyuyor," diye fısıldıyor. "Dün gece bana bugün işe gitmeyeceğini ve evden çalışacağını söyledi."

Kahretsin, bugün bunu beklemiyordum, kanepede uyanmayı da beklemiyordum. Dün gece Thomas bize yemek ısmarladı ve gelmeden önce duş alacağını söyledi. O yukarıdayken uyuyakalmış olmalıyım. Onunla o tuhaf konuşmayı yaptıktan sonra açlıktan ölüyordum çünkü bazen insanlar vegan olduğumu öğrendiklerinde bana farklı bakıyorlar. Thomas'ın bunu bilmemesi karnımda garip bir dalgalanma yarattı. Beni yargılamak ve seçimlerimi sorgulamak yerine, Rosie'nin mutfağı benim için hazırlayabilmesi için neleri sevdiğimi yazmamı istedi. Bayılma hakkında konuşun.

Yaklaşık 18 yaşımdan beri vegan besleniyorum. Çoğunlukla hayvanlara olan sevgimden dolayı ama aynı zamanda sadece kişisel bir tercih. Bitki temelli beslenmeye geçtiğimde genel olarak daha iyi hissetmeye başladığımı fark ettim. Daha iyi uyumaya başladım ve daha az mide sorunu yaşadım. İnsanların inandığının aksine, vegan yemek seçimlerimden gerçekten keyif alıyorum.

Yemek tercihlerim hakkındaki sohbete ek olarak, odadaki fili de ele almamız gerekiyordu. Beni lüks küvette ıslanırken yakaladı.

Dün gece iki şey öğrendim: Birincisi bu binaya neden Sunset Square dedikleri, çünkü banyoya girip pencereden dışarı baktığımda hayatımda gördüğüm en güzel pamuk şeker gün batımı vardı. Jersey Shore sahilinde yaşarken bazı güzel gün batımları görmüştüm ama dün geceki, şimdiye kadar gördüklerimin en güzeliydi.

Öğrendiğim ikinci şey ise Thomas'ın yüzünden hiçbir duyguyu gizleyemediği idi. Bununla ne demek istiyorum? Küvette yanıma girdiğinde yüzünde beliren ifade, ellerimin kendi amımın derinliklerinde olduğu gerçeğini gizlemek için su ve köpüklerle dolu bir küvette oturduğuma şükretmeme neden olan bir ifadeydi. O lanet takım elbise ve o güçlü kolları görmek beni benden aldı. O lanet mavi takım elbisenin içinde orada dururken parmaklarımı çekmek ya da klitorisimi ovuşturmayı bırakmak için hiçbir hareket yapmadım. Bakışlarını yüzümden açıkta duran göğsüme, oradan da göğsümün altını kaplayan baloncuklara doğru kaydırduğunda ağzı açık kaldı ve gözleri büyüdü. *Şükürler* olsun. Şok ve zevk karışımı bir duyguyla adını haykırdıktan sonra gözlerim vücudundan aşağıya doğru kaydı ve pantolonunda büyümeye başlayan şişkinliği kaçırmadım. Neyse ki

O kadar şoktaydı ki, ismini haykırışım onun için hiçbir şey değıştirmede. Vücut dili bana daha fazlasını görmeyi dilediğini söylüyordu ve ben de onun daha fazlasını görmesini dilediğimi söylersem yalan olmaz.

Ona defolup gitmesi için bağırdıktan sonra, dilimde onun adı yuvarlanırken ve parmaklarının en hassas noktada bana dokunmasını dilerken kendimi bitirdim. Dün gece profesyonelce davranmak için bolca özür dilemişti ama yapmasını istediğim son şey bunun için özür dilemekti. Kıyafetlerini çıkarıp yanıma gelmediği için özür dilemeliydi.

PROFESYONEL OL, PEYTON.

"Acıktım," diyor James, dün geceyle ilgili düşüncelerimi bölerek.

Kıkırdıyorum ve koltuktan kalkıyorum çünkü ben de açım dostum.

"Waffle sever misin, James?"

"WAFFLES'I SEVİYORUM!" diye bağıyor. "Bana biraz yapar mısınız, Bayan. Peyton?"

"Kesinlikle, dostum. Ama biraz sessiz olalım ve babam biraz uysun."

James cevap vermiyor ama mutfağa girip tezgahın üzerindeki tabureye oturuyor.

"Hadi sana biraz waffle yapalım, dostum!" Heyecanla söyledim.

"İçine serpiştirerek yapabilir misin, Peyton? Funtetti gibi." "Funfetti mi?" Ben de onunla birlikte gülüyorum.

"Evet, işte bu!"

Büyük boy kilere doğru yürüyorum ve olduğum yerde duruyorum. Dün gecedan beri buradaki her şey farklı. Pek çok atıştırmalık çıkarılmış ve pek çok farklı şey eklenmiş. Hiçbir şey almıyorum çünkü büyük bir şok içindeyim. Bir şeylerin değışip değışmediğini görmek için buzdolabına doğru ilerliyorum ve kapağını açtığımda burada da her şeyin değıştiğini görüyorum.

Vegan seçenekler. Benim için.

Midem parçalanıyor ve ağzım açık kalıyor. Thomas tüm bunları dün gece ben kanepede uyuduktan sonra mı yaptı? Atıştırmalıkları değıştirmiş ve kileri yemek yaparken kullandığım bazı favori malzemelerimle doldurmuş. Buzdolabı meyve ve sebzelerle doluydu ve hatta çekmecerden birinde en sevdiğim tofu markasının durduğunu fark ettim.

Ben dün gece bana verdiği not defterine tek bir şey bile yazmamışken o benim için tüm bunları yaptı.

"Senin için her şey yolunda mı?" Thomas arkamda bir yerden soruyor ve beni içinde bulunduğum trans halinden çıkarıyor.

Arkamı dönüp ona bakacak halim yok. Buzdolabının kapağını açmış, yaşlı gözlerle bakıyor ve onları kırpmaya çalışıyorum. Daha önce hiç kimsenin benim için böyle bir şey yaptığını sanmıyorum.

"Evet," diyorum boğuk bir fısıltıyla, hâlâ arkamı dönmeyi reddederek. "Sorun yoktan da öte."

"Bugün için bir şeyler aldığından emin olmak istedim, bu yüzden Rosie'ye bulabildiği her şeyi aldırđım."

Onun sözleri karşısında bir dakika duraksadıktan sonra yavaşça Thomas'a dönüyorum. Döndüğümde mutfağın diğer ucundan ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Kollarını ve bacaklarını kavuşturmuş, mutfağa açılan kemere rahatça yaslanıyor. Koyu renk saçları yatmaktan dağılmış ve üzerinde dövmeli önkol pornosunu görmemi sağlayan düz siyah bir tişört ve gri eşofman altı var. Gri. Lanet olası. Eşofman altı. Erkekler gri eşofman altının kadınlara ne yaptığını anlamıyor mu? Bu adam burada sadece önkol pornosu değil, gri eşofman altıyla duruyor. *Çok fena sikildim.*

Kendini duvardan itti ve mutfağa doğru yürüdü. Hâlâ bir şey söylemedim çünkü karşımdaki manzara karşısında nutkum tutuldu. Şüphesiz lacivert takım elbiseli bir adam ama onu bu şekilde, en rahat haliyle görmek dünyadaki yeni favori şeyim.

"Günaydın, JJ." James'in başının üstünü öpüyor ve saçlarını karıştırıyor. "Ne yapıyoruz?"

"Waffles, baba!" James çığlık atıyor. "Funtetti olanlar!"

James'in waffle'lar için ne kadar heyecanlandığına gülüyoruz ve Thomas waffle makinesini almak için hareket ediyor. "Otur," diye emrediyor. "Ben hallederim."

Thomas, James için waffle hazırlarken mutfakta rahatça hareket ediyor. Onları James'e servis ettikten sonra, farklı malzemelerle başka bir waffle partisini karıştırmaya başlıyor. Bu partinin benim için olduğunu hemen anlıyorum. Vegan waffle yapıyor ve benim aklım bu sabah yaşanan olaylara takılıyor.

Bana kahvaltı hazırlayabilmek için mi bu tarifi araştırdı?

İçine biraz da serpiştiriyor ve dilimlenmiş çileklerle birlikte bana servis ediyor. Tabağı adaya doğru kaydırırken bana göz kırpmıyor ve mutfağı temizlemek için harekete geçiyor.

"Teşekkür ederim," diyecek tek kelime bulabiliyorum. Bir ısırık alıyorum, "Vay canına, bunlar şimdiye kadar yediğim en lezzetli waffle'lar."

"Bir şey değil." Bana gülümsüyor. "Beğendiğine sevindim. Bu tarifi ilk kez deniyorum. Dün gece sen kanepede uyuyakaldıktan sonra baktım çünkü buradaki ilk yemeğinde iyi bir şeyler yediğinden emin olmak istedim."

Ona gülümsemek için ısırığının ortasında duraklıyorum ama yanaklarımdaki ısının yükseldiğini hissedebiliyorum ve onun ifadesi karşısında kızardığımı biliyorum.

"Bugün izinli olmam gerekiyordu ama bir toplantı çıktı ve bir iki saatliğine ofise gitmem gerekiyor," diyor gülümsemesi yüzünden düşerken. "Pazartesiye kadar resmi olarak başlamayacakken bunu sormaktan nefret ediyorum ama ben dönene kadar James'le takılabilir misin?"

"Elbette," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden. "Günü onunla geçirmenin ve onu biraz daha yakından tanımanın sakıncası yok."

"Sadece bir ya da iki saatliğine."

"İstediğin kadar zamanın var," diyorum başımı ona sallayarak ve sonra elimi James'in saçını karıştırmak için hareket ettiriyorum. "İyi olacağız."

"Gerçekten minnettarım, Peyton. Ben hazırlanmaya gidiyorum." Başını salladı ve James'e dönerek, "James, bugün Bayan Peyton için iyi ol, tamam mı?" dedi.

"Elbette baba," diyor bir ağız dolusu waffle'ın arasından. "Ona üst kattaki tüm dinozorlarımı göstereceğim ve benim gibi nasıl ÇİĞNEYECEĞİNİ öğreteceğim."

"Onları görmek için sabırsızlanıyorum dostum," diyorum James'e.

Thomas işe gitmek için hazırlanırken James waffle'larını yemeye devam ediyor. Ben kendiminkini bitirmeye çalışıyorum ama midemde bu sabah olan biten her şeyle ilgili tuhaf hisler var... Kahretsin, sadece bir saattir uyanığım ve daha işe bile başlamadım.

Kalbim çılgınca çarpmaya başlarken göğsümde rahatsız edici bir his var.

Bu ikisi beni kendilerine aşık edecekler, değil mi?

İsteyeceğim son şey patronuma aşık olmak.

CHAPTER FIFTEEN

Thomas

Toplantım beklediğimden daha uzun sürdü. Peyton'a planladığımdan daha uzun süre kalacağımı bildiren bir mesaj gönderdim ve o da bana evde her şeyin yolunda olduğunu söyledi ve James'in geçen yılki Cadılar Bayramı kostümünü giydiği bir video gönderdi. Tabii ki bir dinozordu. James oyun odasında koşturup kendine özgü RAWR hareketini yapıyordu ve arka planda Peyton'ın güldüğünü duyabiliyordum.

James'in maskaralıklarına zaten gülümsüyordum ama onun gülüşü yüzümde kocaman bir sırıtışa neden oldu. Üzerimde böyle bir etkisi var.

Ayrıca ofiste daha fazla zaman geçirmem gerekirse James'le birlikte evde kalabileceğini de söyledi. Son derece anlayışlı, ki bu benim alışık olmadığım bir özellik, özellikle de bir kadından.

Bu işi devraldığımdan beri, işim her zaman ilk sırada yer aldı çünkü James için bir şeyler almamı ve ona mümkün olan en iyi hayatı sunmamı sağladı. Ancak son zamanlarda çalışma saatlerimi yavaşlatmak ve James ile daha fazla zaman geçirmek istiyorum çünkü yokluğumu daha çok fark etmeye başlayacağı bir yaşta. Ayrıca kendime bunun evimde yaşayan yeni dadiyla bir ilgisi olmadığını söylemeye çalışıyorum.

Ofis kapısının açıldığını duyduğumda kafamı o tarafa çeviriyorum ve Marc ile Oliver'ın içeri girdiğini görüyorum. Marc her zamanki gibi masamın tam karşısındaki koltuğuna otururken, Oliver da bacaklarını sehpaye dayayarak koltukta yerini alıyor.

"Sana kaç kere söylemem gerekiyor, lanet olası ayaklarını masamdan çek Ollie."

"Sakin ol, bok kafa." Gülüyor. "Masan zaten çöp gibi görünüyor."

"Yetişmen gereken bir uçak yok mu?"

"Bugün olmaz, ağabey." Gülüyor. "Bugün görevim seni kızdırmak."

Ona başımı sallıyorum çünkü bugün onunla uğraşacak gücüm yok. İki erkek kardeşim birbirlerinin tamamen zıttıdır. Oliver'ı her zaman solmuş bir kot pantolon ve düz pamuklu bir tişört giymiş olarak bulabilirsiniz. Genellikle kişiliğine uyan, iğrenç derecede parlak bir renktir. Marc'ın her zaman rahat ve gündelik bir görünümü vardır. İşe giderken elbise pantolonu ve düğmeli gömlek giyer, ancak katılması gereken bir toplantı olmadığı sürece ceket ve kravat takmaz.

"Nasıl gidiyor, Tommy?" Marc

söylüyor. "İyi gidiyor."

"Yeni dadınız iyi yerleşti mi?" diye soruyor.

"Evet, öyle." Başımı salladım. "Biraz ilginç bir ilk gece geçirdik." "Bunu duymam gerek," diye araya giriyor Oliver.

"Başlangıç olarak, onu köpük banyosu yaparken gördüm ve gözlerimi göğüslerinden alamadım."

"Ateşli miydiler, kardeşim?" Oliver doğruluyor, tüm dikkatini konuşmaya vermiş. *Tabii ki öyle, az önce memelerden bahsettim.*

Ona yan gözle bakarak, "Hayatımda gördüğüm en seksi memeler" diye cevap verdim.

"EVET, BEBEĞİM!" Oliver yumruğunu havaya kaldırarak bağılıyor, "Bekar mı? Şimdi evde mi? Uğrayabilir miyim?"

İlk soruya "Bence öyle," diye yanıt veriyorum ve hemen ardından "Hem evet hem hayır," diye karşılık veriyorum.

"Evet, uğrayabilir miyim?" Ayağa kalktı, kapıdan çıkmaya hazırdı.

"Otur lan yerine. Hayır, şu anda ya da *hiçbir zaman* oraya gitmiyorsun, eğer bununla bir ilgim varsa."

"Ohhh, sahiplenici." Oliver kaşlarını oynatır.

"Ollie, kapa çeneni. Bırak da Tommy konuşmasını bitirsin," diye araya girdi Marc ve yönünü tekrar bana çevirdi. "Hepsi bu kadar mıydı?"

"Şey, hayır." Ellerimi yüzümden aşağı ovuşturuyorum. "Rosie'ye evi atıştırma lıkları ve yiyeceklerle doldurmasını söyledim, böylece yiyecek yemeğimiz olacaktı. Ona ne yediğini ya da herhangi bir tercihi olup olmadığını sormak aklıma bile gelmedi. Meğer o bir veganmış ve bende onun yiyebileceği hiçbir şey yokmuş."

"Yok artık, dostum!" Oliver ışınlıyor.

"Veganlar çok seksi." Marc ve ben ikimiz de ona sert bir bakış atıyoruz.

"O bir vegan ama yine de seni yemeye çalışıyor oğlum," diyor bir şarkı söyleyerek ve oturduğu yerde biraz dans ederek.

"Az önce *Jack Harlow*'dan alıntı mı yaptın?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. "O benim kankam," diye gülüyor, hâlâ küçük dansını yapıyor. "Genç

Harleezy benim marşım. Ve bu bizim için, büyük A-listers."

"Tamam, bu kadar Jack alıntısı yeter." Marc deadpans.

"Anlaştık," dedim. "Burada *ya boy'u yemek* yok. Evet, onunla bir geçmişim var ama benim için çalışıyor diye bunun bir yere gitmesine izin veremem. İşle zevki birbirine karıştırmak yok."

"Peki, planın nedir o zaman?" Marc soruyor.

Omuzlarımı silkerek, "Aslında öyle bir şeyim yok," diyorum. "Sadece ona biraz alan tanımak için mesafemi koruyorum. İşten eve döndüğümde mesaisi bitmiş olacak ve evden çıkmakta ya da canı ne isterse onu yapmakta özgür olacak."

"Seni yalnız bırakmasını mı istiyorsun?" Oliver sorar.

"İstiyorum ama istemiyorum," diye itiraf ediyorum. "Zaten onun etrafımda olmasından hoşlanıyorum. James'le çok iyi anlaşıyor ve evde onun için rahatlatıcı birinin olması güzel. Ama onu tanıdıkça ona daha çok bağlanıyorum."

"Sen biraz sert birisin," diye gülüyor Marc.

Cevap verme şansım olmuyor çünkü telefonuma Peyton'dan bir mesaj geliyor.

James'in akşam yemeğinde çörek yemesine izin var mı?

Kesinlikle olmaz.

Ben de ona öyle söyledim. Görünüşe göre bugün Ulusal Donut Günü.

Bu çocuk, yemin ederim. Şekerli atıştırma lıkların en büyük hayranı olmadığını biliyor, bu yüzden ne zaman teyzesi veya amcasıyla birlikte olsa, çörek almaları için onları kandırmaya çalışıyor. Onlara '*Her gün*

Ulusal Donut Günü' diyor ve onu şımartmayı sevdikleri için ona lanet olası donutları veriyorlar.

Hayır, ona 2 Haziran'da olduğunu söyle.

Bunu biliyor olman.

Ne diyebilirim ki, ben de biraz çörek severim.

Donut seviyor gibi görünmüyorsun.

Telefonuma bakıp gülümsüyorum çünkü... *Benimle flört mü ediyor?*

Bu ilginç bir gözlem Bayan Peyton.

Ne diyebilirim ki, Bay Ford?

Çok gözlemciyimdir.

Kahretsin, bu kadın onunla sınırı aşmamayı çok zorlaştırıyor. Tamamen flört ediyor ve beni daha önce kontrol ettiğini söylüyor. *Bay Ford'u* onun mesajlarından okumak, bana açıklayamayacağım bir şey yapıyor. Neredeyse hiçbir şey giymediğini, bir çift topuklu ayakkabı giydiğini ve bana doğru yürüdüğünü, en baştan çıkarıcı sesiyle adımı söylediğini hayal edebiliyorum.

"Her şey yolunda mı?" Marc düşüncelerimi yarıda keserek "Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Evet." Başımı salladım. "James, Peyton'la Ulusal Donut Günü saçmalığını yapıyor."

"Bu çocuk beni her seferinde yakalıyor, Tommy." Oliver tam bir gülme krizine girerek başını geriye atıyor.

"Çok ikna edici, Tommy." Marc da kahkahalara katılıyor. "Ergenlik çağına geldiğinde başın büyük belaya girecek. Çocuk kendi iyiliği için fazla zeki."

"Öyle." Başımı salladım.

Ofisten planladığımdan çok daha geç çıkıyorum ve umarım Peyton bana kızmaz. Bugünkü zamanını tamamen telafi etmeyi planlıyorum.

Çatı katına girdiğimde ışıklar kapalıydı ve odayı aydınlatan tek şey bir çizgi film çalan televizyondur. Gözlerim kanepeye kayıyor ve kalbimin uzun zamandır olmadığı kadar hızlı atmasına neden olan bir şey görüyorum.

Peyton kanepenin köşesinde sırt üstü yatıyor ve James de onun yanına sokulmuş. Küçük başı Peyton'ın kolunun kıvrımında dinleniyor,

ve kolunu onun omuzlarına dolamış. İkisi de mışıl mışıl uyuyor.

James'i onunla görmek beni göğsümden vurdu. Onu daha önce hiç böyle bir dişiyle görmemiştim. Annesi o daha bebekken onu terk etmişti ve Emiline de pek sarılası bir tip değil. Eğer *Beş Sevgi Dili* testine girseydi, fiziksel dokunuş konusunda üst sıralarda yer almazdı. Hayatında hiç ona sarılıp yatacak biri olmamış.

Göğsümde ısı yükseliyor ve göğüs kafesimdeki çarpıntıyı kontrol edemiyorum.

Odanın diğer ucuna geçerek, bu anı zihnimde canlandırmak için başlarında duruyorum. James'i yatağına götürmek için kollarıma almak üzereyken, Peyton kıpırdanıyor ve omzundaki koruyucu tutuşu sıkılaştırıyor.

"Sadece benim, Peyton," diye fısıldıyorum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve beni görünce irkildi.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor. "Uyuyakalmış olmalıyız."

"Üzülme." Başımı sallıyorum. "Sarılma şenliğini bozduğum için özür dilerim."

Yorumum karşısında kızarıyor ve James'i kucağıma alıp odasına götürüyorum. Yorgun olmalı çünkü onu yatağına yatırdığımda uyanmıyor. Başına bir öpücük kondurup odasından çıkıyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve aşağı inip Peyton'ı mutfakta buluyorum.

"Hey." Başka bir şey düşünemediğim için bunu söylemeye karar verdim.

"Hey, sen," diye gülümsüyor bana. "Daha önce yemek yapmıştım. Senin için biraz ısıtayım."

Ne yaptın? Az önce bana yemek yaptığını mı söyledi?

Göğsümdeki ağrı geri geldi ve kalp atışlarımın yeniden hızlanmaya başladığını hissediyorum.

"Peyton," diyorum içimi çekerken. "Benim için yemek yapmak zorunda olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum. Ben yapmadım." Bana doğru bakıyor ve sanırım neler olduğunu sezmiş olacak ki, "Sakin ol, olur mu? Sadece spagetti. Gel de yaptığım sosu dene. James bayıldı."

Tereddütle ona doğru yürüyorum, bana üzerinde domates sosu olan küçük bir kaşık uzatıyor. Onun alanına girdiğimde, yakınlığımızdan dolayı vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum. Ya da belki de fırının ısısıdır? Ne olursa olsun, ona her yaklaştığımda hissettiğim o garip vızıltıyı hissediyorum. Kaşığı tencerenin üzerinden alıp ağzıma doğru götürüyor. Gözlerim

Sosun tadına bakabilmem için kaşığı ağzıma sokarken onunkine kilitleniyorum.

Tam da beklediğim gibi, tadı muhteşem. Elim dudaklarımın kenarını silmek için yüzüme doğru hareket etmek üzereyken küçük bir el önce dudaklarıma uzanıyor. Gözleri hala benimkilerden ayrılmamış ve dudağımın kenarını silerken başparmağı olması gerekenden bir saniye daha uzun süre kalıyor. Başım içgüdüsel olarak onun dokunuşuna doğru eğiliyor ve yüzüme doğru hareket eden el şimdi bileğini çevreliyor, böylece elini bir saniye daha orada tutuyor.

"Thomas," diye fısıldıyor kısık sesle, sanki konuşmakta zorlanıyormuş gibi.

"Bu harika, Peyton," diyorum ve ona yaklaşmak için bir adım atıyorum, bu da onu benimle göz teması kurmak için başını yukarı eğmeye zorluyor.

Benden uzaklaşmak için bir hamle yapmıyor ve dudakları tam karşımda duruyor. Hayatımda ilk kez, bu anı kaybedeceğim korkusuyla hareket etmekten korkuyorum.

"Thomas," diye tekrar fısıldıyor.

"Dans et benimle, Peyton," ağzımdan çıkan bu. Bu en rastgele isteğim ama onu biraz daha yakınımda hissetmek istiyorum.

"Ne?" Kocaman gözleri ve hafif açık ağzıyla soluk soluğa kalıyor. "Benimle dans et."

"Müzik yok."

"Echo, *Nate Smith*'in şarkılarını çal," diyorum hoparlörün beni duyabileceği kadar yüksek sesle.

Konuşmacının olduğu yöne dönüp dudaklarında oluşan küçük bir sırtıyla gözlerimin içine bakıyor.

"Country müzik dinler misiniz, Bay Ford?"

Ve işte, Bay Ford'u yüzüne yapıştırılmış en şirin sırtıyla çizme şekli. *Onunla hiç şansım yok.*

"Evet, Bayan Peyton." Ben de ona sırtarak karşılık veriyorum. "Bu benim en sevdiğim tür."

Mutfak hoparlörlerinden müzik çalmaya başladı. Tereddüt ediyor ama elini tutup mutfağın ortasına sürüklüyorum. Diğer elimi kullanarak onu vücudumla aynı hizaya çekiyorum, vücutlarımız çarpıştığında ondan gelen bir nefes sesi duyuyorum. Elimi sırtının küçük kısmında tutuyorum ve diğer elini benimkiyle birleştirip göğsümde birleştiriyorum.

Hoparlörlerden çalan müzikle sallanmaya başlıyoruz ve kalbimin şu anda ne kadar hızlı attığını hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Country müziğin

Ruhunuza dokunmanın bir yolu ve şarkıların sözleri çok ilişkilendirilebilir olabiliyor. Çalan bu şarkının her bir sözü göğsümün derinliklerine işliyor.

Ruhumu kalıcı bir dokunuşla damgaladı.

Şarkı devam ederken, bunun kötü bir fikir olduğunu hissetmeye başlıyorum çünkü ondan uzaklaşmak için içimde bir güç bulamıyorum. Onu kaldırmak, bacaklarını etrafıma dolamak ve odama kadar yürümek, onu yatağıma atmak ve yıllar önce yapmak istediğim gibi onunla birlikte olmak istiyorum.

Şimdi işler farklı çünkü o benim için çalışıyor. Oğlumun dadısıyla mutfakta dans edemem. Hatta ona dokunmamalıyım bile.

"Peyton." Kulağına fısıldamak için eğildim ve vücudunda bir ürperti hissettim. "Pişman olacağım bir şey yapmadan önce çekip gitmeni istiyorum."

Benden uzaklaşıyor ve o anda keşke bunu farklı bir şekilde ifade etseydim diyorum çünkü yüzünde hayal kırıklığı ifadesi beliriyor. Kahretsin, ben böyle şeyler yapmam, böyle davranmam. O etraftayken işlevimi yerine getiremiyor ya da kelimeler bulamıyorum.

Benden biraz uzaklaşmak için birkaç adım daha geri atmaya devam ediyor. Tek bir kelime bile etmeden, sırtı bana dönük olacak şekilde vücudunu döndürüyor ve mutfaktan dışarı fırlıyor.

"Peyton, bekle," diye seslendim ona.

Durmuyor, devam ediyor.

Hoparlörlerden çalan müzik de öyle.

Bebeğim, derimin altına girdin.

CHAPTER SIXTEEN

Peyton

"James'le ilk haftan nasıl geçti?" Kali soruyor.

James'le geçirdiğim ilk tam haftadan sonraki hafta sonu ve ilginç bir hafta oldu. Bir hafta önce mutfaktaki tuhaf dansımızdan beri Thomas'la biraz sohbet etmek için elimden geleni yaptım. James için ev yapımı domates sosu ve spagetti yapmıştım ve Thomas'ın eve geldiğinde aç olma ihtimaline karşı biraz daha fazla yaptığımdan emin oldum. Kesinlikle acıkmıştı ama kesinlikle spagetti için değildi.

"Dünya'dan Peyton'a," diyor Avery ve düşüncelerimi yarıp geçiyor.

"Özür dilerim çocuklar." Onlarla yüzleşmek için döndüm. "Kötü bir hafta geçiriyorum." "Konuş bizimle," diyor Kali.

Uzun bir iç çekişten sonra, "Thomas'ın geç saatlere kadar çalıştığı ve benim daha çalışmam gerekirken James'i aldığım o ilk günü hatırlıyor musunuz?" diye başladım.

"Öyle mi?" Kali soruyor.

"O gece eve geldiğinde mutfakta çok yakınlaştı. Birdenbire bana onunla dans etmemi teklif etti. Vücudum o anda benim için tepki veriyordu ve en sevdiğim slow şarkıda dans ettik." Tezgâhta oturduğum yerde yüzümü ellerimin arasına alıyorum. "Beni öpeceğini sandım."

"Ne yaptın, Pey?" Avery ılık atıyor.

"Avery," diye homurdandım. "Sana bir Őey yaptığımı dūŐündüren ne?"

"ünkü erkek türüyle her türlü yakınlaŐmadan vebadan kaçır gibi kaçıyorsun," diye sesini yükseltiyor Avery. "Anlamıyorum çünkü senin kadar seksi görünseydim ve o çatı katında bir babayla yaşıyor olsaydım, her fırsatta ondan orgazm kovalıyor olurdum."

"Avery!" Sözü nü kestim, bu anda kendime kızmak için izin verdim. "Beni durdurdu!"

Gözleri büyür ve ağzı açık kalır.

"Onu uzaklaştırmak için bir hamle yapmadım," diyorum sesimi alçaltarak. "Bana '*Pişman olacağım bir Şey yapmadan önce çekip gitmeni istiyorum*' dedi, ben de öyle yaptım. Tek bir kelime bile etmeden çekip gittim."

"Ah, Peyton," diyor Kali sempatik bir şekilde.

"Hayır, sorun değıl," diyorum başımı sallayarak. "Onu aktif olarak takip etmeyeceğime yemin etmişim. O gün flört eder gibi birkaç mesajlaŐtık ve sonra eve gelip bana çok yaklaŐtığında bir Şeyler olacağına inandım."

Bütün hafta boyunca kendimle bu savaşı verdim, kendime sürekli '*onun benim patronum olduğunu*' ve bu yüzden çekip gitmemi istediğini hatırlattım. Benden daha fazla profesyonel kalmaya çalışıyordu. Çok açık.

Pazartesi sabahı benimle kahve içerken konuşmaya çalıştı ve telefonunun alması ve ofise gitmek zorunda kalması beni kurtardı. Perşembe gecesi, James daha eve gelmeden onu yatağına yatırdım. Kendimi odama kilitledim ve kapının alındığını duyduğumda ondan kaçmak için uyuyor numarası yaptım. Muhtemelen ocuka ama kalbim bunun olmasına izin vermiyor ve o etraftayken göğsümdeki o Şey çarpıyor ve kendi aklına sahip oluyor.

Ayrıca, dūŐünmemiz gereken James var.

"Ne olmasını istiyordun, Pey?" Avery soruyor.

"Beni öpmesini istedim," diye inleyerek yüksek sesle itiraf ediyorum ve oturduğum yerden kalkmak için hareket ediyorum. "Vücudumun onun yanında verdiği tepkiyi inkâr etmek çok zor."

"Bundan bir Şey ıkrsa çok mu kötü olur?"

"Evet," diyorum tereddüt etmeden. "İkiniz de bu işe ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyorsunuz.

Maaş bu dünyanın dışında ve en efsanevi çatı katında kalıyorum."

"Buradaki sorunu hala anlamıyorum."

Avery'ye yan gözle bakıyorum ama cevap vermiyorum.

"Ben ciddiym, Pey. Oğluna bakman için sana korkunç bir para ödüyor ve senden kraliçeler gibi yaşamam için para almıyor." Ellerini havaya kaldırdı. "Ne yaparsan yap, bir porno yıldızı gibi onun sikine binmeye karar verirsen seni bırakmayacak ya da kovmayacak."

Ağzından çıkan saçmalıklar karşısında başımı sallamaktan kendimi alamıyorum.

"Ne?!" Ellerini havaya kaldırıyor. "Söylediklerine bakılırsa, kendini tutmaya çalışıyor gibi görünüyor. Bence bu kısıtlamayı kırmaya çalışmak senin görevin. O seni istiyor, Pey. Bay Baba'yı bunun için biraz uğraştır."

"Bilmiyorum, Ave."

"Adamla bir ilişki kur demiyorum ama bir kadının ihtiyaçları vardır, Peyton. Seni salıya kadar altı kez sikebilecek bel altı aletlere sahip bir adamla yaşıyorsun."

"Sadece seksi mi düşünüyorsun, Avery?" Gülüyorum.

"Sadece sonu Y ile biten her gün," diyor omuz silkerek.

"Her neyse," diye devam ediyorum. "Sizce ne yapmalıyım?" "Onu kır," diyor Avery, aynı anda Kali de "onunla konuş," diyor.

"Bence onunla konuşmalı ve işin nereye varacağını görmelisin," diyor Kali, "ve eğer bir hamle yaparsa, bırak olsun, Pey."

"Ve eğer sana tekrar çekip gitmeni söylerse, ayak bileklerine beton bloklar bağlanmış gibi olduğun yerde kal." Avery gülüyor.

"Ve sonra," diye ekliyor Kali. "Onu pazar gününe kadar altı şekilde becerirsin."

İç çekiyorum ve ellerimi yüzümde gezdiriyorum, sessiz kalıyorum çünkü buna söyleyecek hiçbir şeyim yok. Onu tekrar kendime yakın hissetmek ve ellerini üzerimde gezdirmek istiyorum. O yanımdayken vücudumun ona verdiği tepki, başka hiç kimsenin yanında hissetmediğim bir şey gibi geliyor.

Bu düşünceyi kafamdan atıyorum ve telefonuma bakıp saate bakıyorum ve Thomas'tan bir mesaj görüyorum.

Hey, Peyton. Bu gece geç saatlere kadar evde olmayacağımı bilmeni istedim.

Bu çok garip. Neden ben evde yokken bana mesaj atıp eve ne zaman geleceğini söylüyor? Anında sinirlerimin gerildiğini hissediyorum ve aklımdan en kötü düşünce geçiyor, *bu gece bir kız arkadaşıyla mı çıkıyor?* Ne de olsa Cumartesi gecesi.

"Ne oldu?" Kali, telefonuma bakarken verdiğim tepkiyi fark edince "Ne oldu?" diye soruyor.

"Thomas az önce mesaj attı, bu gece geç saatlere kadar evde olmayacakmış..." Durakladım. "Bunu daha önce hiç yapmamıştı."

"Oh oh!" Avery ışımlanır. "Bu, aranızdaki gerginliği gerçekten kırmak için bir şans."

"Ne cevap vereyim? Ya bana bunu bu gece bir kadınla çıkacağı için söylüyorsa?"

"Ona çatı katında kızlar gecesi yapacağını söyle," diye ısrar ediyor Kali. "Ama ben kızlar gecesi yapmayacağım."

"Şimdi öylesin," diye kıkırdıyor Avery. "Erkekler kız gecelerini ve yaptıklarımızı düşündüklerinde çok ateşli oluyorlar."

Ona yan gözle bakıyorum çünkü bunu anlamıyorum.

"Dinle, ben de anlamıyorum," diyor Avery. "Sanırım bizim soyunduğumuzu, seks hakkında konuştuğumuzu ve yastık savaşı yaptığımızı falan düşünüyorlar."

Üçümüz kahkahalara boğulduk çünkü Avery tam olarak bunu yapıyor. Yemin ederim, sosyal olarak kabul edilebilir olsaydı nüdist olurdu.

Telefonumu elime alıp, ondan kaçmak yerine ona cevap yazmaya karar verdim. Aramızdaki bu garip saçmalıkla işim bitti.

Tamam, sorun değil.

Kali ve Avery'nin kızlar gecesi için gelmelerinin bir sakıncası var mı?

Tama
m.

"Tek söylediği '*Tamam*' oldu," diye iç geçirdim.

"Mükemmel!" Avery heyecanlı bir tezahürat yapıyor, "Çatı katında kızlar gecesi, işte bu!"

Ona cevap bile vermiyorum çünkü Avery'ye '*evet*' kelimesinden başka bir şey söyleyemem. Sonraki birkaç dakikayı evlerinin mutfağını temizleyerek geçiriyoruz ki telefonumun tezgahta titrediğini hissediyorum. Elime aldığımda Thomas'ın bana tekrar mesaj attığını görüyorum.

Kızlar gecesi tam olarak nelerden oluşur?

Yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyorum ve belki onun da benimle konuşmak için elinden geleni yaptığını düşünüyorum. Demek istediğim, geçen hafta aramıza bu duvarı ördüm ve yıkılmasını istiyorum çünkü onunla bir arada yaşamak zorundayım.

Penthouse. Öte yandan, Avery'nin kızlar gecesi söz konusu olduğunda erkeklerin düşündüğünü söylediği şeyi de düşünüyor olabilir.

Telefonumun arkasına saklanmanın verdiği cesaretle, duvarı yıktığımı göstermek için onunla arkadaş olmak istediğime karar veriyorum. Thomas'ta daha önce hiç hissetmediğim bir güven duygusu var. Garip bir duygu ama işte buradayım.

Bilirsin işte. Kız muhabbeti falan.

İlginç.

Bu gece eve döndüğünde görüşürüz.

Kulağa hoş geliyor.

Ağzım açık kaldı. *Neyin sesini seviyor?*

Sinirlerim midemi ele geçiriyor ve mesaja cevap vermemeye karar veriyorum. Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum.

"Pekâlâ, gidelim. Sanırım çatı katında kızlar gecesi var."

"Evet!" Avery çığlık atıyor. "Babamla tanışana kadar kesinlikle gitmiyorum." "Yüzüne karşı öyle demeyeceğine dair bana söz vermelisin."

"Söz vermiyorum."

Başımı salladım. "Siz ikiniz, gidelim."

Kali arabanın anahtarlarını, Avery de bir şişe tekila alıyor. O bunu yaparken ben de ona sorgulayan bir bakış attım.

"Hey, tekila ve kurabiyeler yetişkin sohbetleri başlamadan önce sinirleri yatıştırmak için harikalar yaratıyor," diyor gülerek.

Haklı çünkü bu gece eve gelmeden önce sinirlerimi yatıştırmam gerekiyor. Odanın öbür ucundan basit bir bakışla vücudumu titreten ve amımı ıslatan bir adamla yetişkin bir konuşma yapmadan önce sıvı cesarete ihtiyacım olacak.

Bu gece, ilginç bir gece olacak.

CHAPTER SEVENTEEN

Thomas

Peyton son bir haftadır benden kaçıyor. Bu da beni normalden daha fazla geriyor.

Önce gidip ona eve geç geleceğime dair mesaj atmam gerekti. Bir yanım bunu yaptığım için mutluydu çünkü konuşmamızın gerçekten arkadaşça olduğunu ve belki de benden kaçmayı bıraktığını hissettim. Ama sonra gidip mesajına yanıt olarak '*Bunun sesini sevdim*' demek zorunda kaldım ve bana asla geri yazmadı. Beni evde göreceğini söyledi. *Evde*. Sanki *bizim evimizmiş* gibi. Bu da diğer yanımı keşke çenemi kapalı tutsaydım diye düşündürdü.

Bu yüzden şu anda çocuklarla birlikte Moores'da bir şeyler içiyorum çünkü eve gitmeden önce bir iki viski içebilirim. Şehrin diğer ucundaki yüksek binalarla çok meşgul olduğumuz için Cumartesi günü ofise gidip işlerimi halletmek zorunda kaldım. Bütün hafta arka arkaya yaptığım toplantılar beni evrak işlerinden geri bıraktı.

Ofisten çıktıktan sonra nihayet bara girdiğimde, Marc ve en iyi arkadaşım Logan her zamanki masamıza oturmuşlardı. Takım elbise ceketimin düğmelerini açıyorum ve Logan'ın yanına oturuyorum. Tanrıya şükür masada benim için bir viski hazırlamışlardı.

"Kardeşim, arada bir gülümsemek seni incitir mi?" Marc bir yudum almadan önce viski bardağının arkasından sırtıyor.

"Bu gece benimle başlama." Ben de homurdanıyorum. "Hiç havamda değilim." "Neler oluyor, Tommy?" Logan soruyor.

"O benim lanet olası dadım." Ellerimi yüzümde gezdiriyorum. "Olmaması gerektiği halde düşüncelerimi tüketiyor. Benden vebadan kaçır gibi kaçıyordu ama şimdi her şey yolundaymış gibi bana mesajlar gönderiyor."

"Seninle yaşarken senden nasıl kaçabilir ki?"

"Basit." Viskiden bir yudum alıyorum. "Eve geldim ve o odasına gitmişti. Bana James'le ilgili mesaj attığında, sadece resimler oluyor ve başka bir konuşma yapmaktan kaçınıyor."

Marc ve Logan birbirlerine bakmak için duraklar ve viskilerinden bir yudum alırlar.

"Tamam, beni dinleyin," diye ilk konuşan Marc oldu. "İstediğin bu değil miydi?"

İstediğim buydu.

Ondan uzaklaşmak istedim çünkü ne kadar yakınlaşırsam kalbimin ve bedenimin isteklerini o kadar kontrol edemiyorum. Sorun şu ki, o ne zaman etrafımda olsa, sanki inkâr edemeyeceğim bir şeymiş gibi vücuduma bir vızıltı yayılıyor.

Geçen gece işten eve geldiğimde James çoktan yatmıştı ve Peyton mutfak adasında yemek yiyordu. Üstümü değiştirmek için olabildiğince hızlı bir şekilde yukarı koştum ve onunla konuşabilmek için aşağıya indim, böylece aramızdaki gerginlik azalacaktı. Aşağı indiğimde odasına gitmişti ve ışıklar sönmüştü. Kapıyı çaldığımda cevap gelmeyince kafamı içeri uzattım ve onu mışıl mışıl uyurken gördüm.

"Biliyorum," diye iç geçirdim.

"Kardeşim," diye araya giriyor Logan. "Onu istiyor musun? Yani, onu hayatında bir dadıdan daha fazlası olarak istiyor musun?"

"Karmaşık bir durum."

"Marc gibi konuşuyorsun." Logan gülüyor. "Sadece biraz kukuya ihtiyacın var. Bu tüm sorunlarını çözecektir."

"Ne kadar oldu ki zaten?" Marc onun yorumunu saptırarak soruyor. Bu ikisine itiraf edemem ama neredeyse iki yıl oldu. James bir yaşına bastıktan sonra tüm enerjimi onu büyötmeye ve elimden geldiğince çok çalışmaya verdim. İnanın bana, kadınlar kendilerini bana atmıyor değil. Yeterince uğraşırsam bu gece bir tanesiyle ayrılabilirim ama James yüzünden onları evime geri getirmek istemiyorum. Ve ben de bu gece

Bir arabanın arka koltuğunda bu kadar uzun süre oturmak. "İki yıl oldu," diye fısıldadım.

"Bunu daha yüksek sesle tekrarlayabilir misin?"

Logan tersler. "Kapa çeneni, beni duydun."

"Hayır. Hayır. Hayır," diye başını sallıyor Logan. "Az önce iki yıl demenin imkanı yok."

"Lanet olası bir çocuğun var ve bana sikini yalatmanın ne kadar kolay olduğunu söylüyorsun, göt herif," diye çıkıştım.

"Dostum, piliçler babalardan hoşlanır." Logan omuz silkiyor, "Çocuklu bir adam onları tahrik ediyor. Sanırım bu okudukları aşk kitaplarındaki bir tema gibi bir şey. Ne diyorlar buna?"

"Kinaye mi?" Marc soruyor.

"Evet, o." Logan parmaklarını Marc'a doğru şıklatıyor, sanki demek istediğini anlamış gibi. "Bekâr babalarla ilgili şu porno kitapları sürekli okuyorlar. Görünüşe göre böyle bir şey var."

"Sen aklını kaçırmışsın Logan." Gülüyorum.

"Şaka yaptığımı mı sanıyorsun?" Logan gülüyor. "Seksi dadınla aranız düzeldiğinde, ona ne tür kitaplar okuduğunu sor."

"Ona ne tür kitaplar okuduğunu sormayacağım."

"Ona hemen mesaj at," diye yalvarır Logan.

"Ona mesaj atıp bunu soramam."

Logan telefonumu elimden alıyor ve ben onu durdurmak için hareket etmiyorum çünkü küçük bir parçam gerçekten merak ediyor.

Ne tür kitaplar okumaktan hoşlanırsınız?

Her şeyden biraz okurum.

Ama aşk kitapları benim bir numaralı favorim.

Logan bana telefonumdaki yanıtını göstermeden önce alay ediyor.

"Seksi dadı kesinlikle porno okuyor." Marc mesajı okuduktan sonra güler.

"Tamam, burada işimiz bitti." Telefonumu elinden alıp ayağa kalkmak için hamle yapıyorum. "James yatmadan önce onu görmek için zamanında eve gitmek istiyorum. Ben gidiyorum."

İçkilerimi ve onlarınkini karşılamak için masaya birkaç yirmilik attım ve kapıdan çıktım. James'i yatmadan önce görmek istediğimi söylerken yalan söyledim çünkü bu gece evde bile değil. Emiline onunla biraz vakit geçirmek istedi, bu yüzden yatıya kalacaklar. Peyton'la konuşmalıyım ki bu pisliği arkamızda bırakabilelim.

Eve varıp asansörlerden geçerek antreye girdiğimde ev karanlık ve mutfaktan gelen hafif kıkırdamalar duyuyorum. *Bu koku da ne? Çikolata parçacıklı kurabiye gibi kokuyor.*

Üstümü değiştirmek için yukarı çıkma zahmetine katlanmıyorum ve mutfığa doğru ilerlerken kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum. Köşeyi döndüğümde Peyton'ın ada tezgahında, sarışın bir kadının karşı tezgahta ve esmer bir kadının da bar taburesinde oturduğunu görüyorum. Esmer kadını daha önce görmüştüm ve yanılmıyorsa Peyton'la tanıştığım o ilk geceki kızdı.

Mutfığa açılan kemerde dururken beni hâlâ fark etmemişlerdi. Peyton'ı incelemek için bir an duruyorum, gözlerim vücudunu baştan aşağı süzüyor. Uzun, ince bacaklarını ortaya çıkaran siyah bir uyku şortu ve ona uygun siyah bir üst giymişti. İpeksi bir malzeme ve üst kısmı vücudundan çok daha büyük, bu yüzden hareket ettiğinde omzunun üzerinden hafifçe sarkıyor. Altın sarısı saçları başının tepesinde dağınık bir topuz halinde duruyor.

Masanın üzerinde tekila ve kesme tahtasının üzerinde doğranmış birkaç limon dilimi var. İki arkadaşı mükemmel bir koreografiyle *Salt and Pepper - Push it* şarkısında dans ederken Peyton onlara kontrolsüzce gülmektedir.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken kemere yaslanıyorum ve bu kızları içime çekerken ağzımın içgüdüsel olarak bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum. Burada durduğumdan beri gülümsemeyi bırakmadığını fark ediyorum. Bunlar onun yakın arkadaşları olmalı çünkü onun içindeki en iyi şeyleri ortaya çıkarıyorlar.

Yine de içimdeki bencil piç onun arkadaşlarının evimden gitmesini istiyor.

Boğazımı temizliyorum ve üçü de oturdukları yerden irkiliyorlar.

"Thomas," dedi Peyton soluk soluğa, "çok özür dilerim, bu kadar erken geleceğini bilmiyordum." Müziği kapatmak ve ortalığı toplamak için mutfığa doğru ilerliyor, sanki yememesi gerekirken atıştırmalık yerken yakalanmış bir çocuk gibi.

"Peyton." Adı ağzımdan çıktığında dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme hissediyorum, "Sorun değil, arkadaşlarını çağırabilirsin. Sen de burada yaşıyorsun."

Sarışın tezgâhtan atladı ve bana küçük bir sıçrama gibi görünen bir hareket yaptı. Bu hareketin ne olduğunu bilmiyorum ama üç yaşındaki çocuğumun yaptığını görebileceğim bir şeydi.

"Merhaba baba, ben Avery." Elimi sıkmak için elini uzattı.

"Avery-" diye hırlıyor Peyton ona.

Bana '*baba*' demesine gülmekten kendimi alamıyorum. Elimi ona uzatarak cevap veriyorum, "Merhaba Avery. Ben Thomas, ama arkadaşlarım bana Tommy der." Bakışlarımı Peyton'a çeviriyorum ve ona göz kırpiyorum.

Avery'nin ağzı açık kalıyor ve gözleri ikimiz arasında gidip geliyor.

Peyton'la ilk tanıştığım galadan tanıdığım siyah saçlı kadın, "Pekâlâ, Avery. Seni eve götürme vakti geldi." Kolunu Avery'nin dirseğine doladı. "Merhaba Thomas, benim adım Kali. Sonunda seninle tanışmak çok güzel. Onun için üzgünüm."

"Aynı şekilde," diye cevap veriyorum küçük bir kahkaha atarak. "Ancak, daha önce kısaca tanışmıştık."

Başını salladı ve gülümsedi, "Öyle, değil mi?"

Avery'nin ağzı yine açık kalır, kesinlikle sarhoştur. "Seksi babalarla olan tüm toplantıları nasıl kaçıırım? Bu çok saçma," diye haykırıyor ve ellerini havaya kaldırıyor.

Kali, Avery'yi ön kapıya doğru çekerek, "Bu arada, biz çıkıyoruz," der. İkisi mutfaktan çıkarken omzunun üzerinden "Peyton, sabah bizi ara" diye sesleniyor.

Bakışlarımı tekrar Peyton'a çevirmeden önce asansör kapılarının arkalarından kapanmasını izliyor ve bekliyorum. Fırının başında durmuş bir tepsi çikolatalı kurabiye çıkarıyor. Tepsiyi fırının üstüne yerleştirdiğinde fırın eldivenlerini çıkarıyor ve yüzünü bana dönüyor. Onu bacaklarından yüzüne doğru taramak için bir an ayırıyorum. Bakışlarım yüzüne ulaştığında gözlerimiz buluşuyor ve yüzünde muhteşem bir gülümseme görüyorum.

"James nerede?" diye soruyor.

"Emiline ile yatıya kalıyor. Onu özlüyor." Omuz silkiyorum. Gözlerim içki ve unlu mamul şişelerini tarıyor ve sırtıyorum. "Tekila ve kurabiye, Bayan Kelly?"

"Elbette, biraz ister misin?" diye gülümseyerek cevap veriyor. Sadece bu basit soruyla ve sesinin tonuyla, bu haftaki gerginliğin pencereden dışarı çıktığını biliyorum.

Onunla fırında buluşmak için mutfığa geçiyorum. Bunu yaptığımda, onun yanında olmanın verdiği heyecan tüm gücüyle geri geliyor ve diğer elimle bir kurabiyeye uzanırken elim sırtının küçük kısmını buluyor. Yüzümü ona dönerek bir ısırık alıyorum ve tam da tahmin ettiğim gibi harika oluyor.

"Mmm," diye inliyorum, "Bu çok lezzetli, Peyton."

İltifatım karşısında kızardı. "Teşekkür ederim."

Lavaboya gidip bulaşıkları temizlemek için benim kişisel alanımdan uzaklaştı. Lavaboya doğru yürürken sırtı bana dönük bir şekilde konuşmaya başladı: "Seninle bir şey konuşmak istiyorum."

Midemin taşaklarına indiğini hissediyorum.

Mutfak tezgahına yaslanıp kollarımı göğsümde kavuştururken içimi huzursuz bir his kaplıyor çünkü ne söyleyeceğinden emin değilim. Umarım bu, son iki haftadır buralarda rahatsız olmamızla ilgili değildir ve o da işi bırakmaya karar vermiştir.

Sessizliğim karşısında duraksıyor ve bana dönerek mutfak lavabosuna yaslanıyor ve "Sadece geçen haftaki davranışlarım için üzgün olduğumu söylemek istiyorum" diyor.

Oh, şükürler olsun.

"Senden bu şekilde kaçmamalı ve öyle davranmamalıydım," diye devam ediyor. "Çok çocukça davrandım ve bu konuda utanıyorum."

"Özür dilemene gerek yok, Peyton."

"Ama ben biliyorum," diye sözümü kesiyor. "Sanırım..." diye duraklıyor, sanki yanlış bir şey söylemekten kaçınmaya çalışıyormuş gibi.

O söyleyecek kelimeleri bulmaya çalışırken, tezgahı itiyorum ve kendimi ona yaklaştırmak için ona doğru yürüyorum. Nefesini içine çekiyor ve vücudundan birkaç santim uzakta olduğum gerçeğini anladığında ağzı bir anda açılıyor. Vücudumdaki her kemik ona dokunmak istemesine rağmen ellerim ona dokunmamak için ceplerime gidiyor.

"Ne düşünüyorsun?"

"Düşündüm ki," diye kekeliyor ve sonra sesi fısıltıya dönüşüyor, "O gece beni öpmek istediğini düşündüm."

Eğer ağzından çıkan her şeye çok dikkat etmeseydim, az önce fısıltıyla söylediği sözleri kaçırabilirdim.

Ellerimi ceplerimden çıkarıp onunla göz hizama gelmek için eğildim. Ellerim arkasındaki tezgâhta yer bulurken onu bedenimle hapsediyorum. Gözlerinin içine bakarak, bağımlılık yapan gül kokusunu içime çekmek için bir an duruyorum. *Onun* yakınlığı, kokusu ve gözlerinin arzuyla dolu olması birleşince aletim seçiriyor.

"Seni öpmek istediğimi mi sandın, Günışığı?" Dudaklarım tehlikeli bir şekilde onunkilere yaklaşırken soruyorum.

"Evet," diye nefes alıyor.

"Parktaki o gün hayatıma tekrar girdiğinden beri seni öpmek istiyordum," diye itiraf ediyorum, hiç vakit kaybetmeden.

"Ne dedin?" diye sorarken ağzı açık kalıyor.

"Düşüncelerimi tüketiyorsun ve dudaklarımın seninkilerin üzerinde olmasından başka bir şey düşünemiyorum."

"Öyleyse öp beni," diye ağzından kaçırıyor.

"Tekrar söyle," diye yaklaşıyorum, dudaklarım onunkileri sıyrıyor. "Öp beni, Thomas."

Dudaklarım onunkilere çarptığında hiç tereddüt etmedi. Ellerim tezgâhtan kalçalarına doğru hareket ediyor ve öpücüğü derinleştirmek için başımı içeri çekmek için elleri saçlarıma doğru uçuyor. Bunu benim istediğim kadar o da istiyor. Başını hafifçe yukarı kaldırıyor ve dilimin onunkini sıyrması için ağzını açıyor. Vücudunun benimkinin içinde eridiğini hissedebiliyorum ve bir inilti çıkarıyor. İçgüdüsel olarak kolum onu kendime bastırmak için sırtının küçük kısmına sarılıyor, böylece beni ne kadar sertleştirdiğini hissedebiliyorum.

Öpücüğünden uzaklaşmaya başlıyorum ve bunu yaparken, "Thomas" diye inlemeden önce alt dudağımda hafif bir ısırık hissediyorum.

"Özür dilerim, kendimi kaptırdım." Alnımı onunkine bastırıyorum ve sırtıyıyorum. Dudaklarımda onun düzensiz nefesini hissediyorum.

"Durduğun için üzgün olmalısın."

Ellerim kışını kavrayıp onu tezgâhın üzerine oturacak şekilde kaldırırken göğsümde bir hırıltının titreştiğini hissediyorum. Bacakları içine girmem için açılıyor ve sertleşen sikim ona doğru bastırıyor. Ağzım tam boynunun en hassas yerine gidiyor, nabzını ağzımda hissedebiliyorum ve en yumuşak iniltiyi çıkarıyor.

"Peyton, bana durmamı söyle." "Durma."

Dudaklarım boynundan yaka kemiğine doğru kayıyor, sutyen giymediğini fark ettiğimde zaten bol olan düğmeli pijama gömleğinin omzunu aşağı çekiyor. Bu beni tam bir hayvana dönüştürüyor. Gömleği düğmelerin birleştiği iki taraftan yumruklayıp yırtarak açıyorum ve düğmeler mutfığın her yönüne uçuşuyor. Orada tamamen çıplak bir şekilde oturuyordu.

"Thomas," diye inliyor adımlı. Kahretsin, adımlı söyleme şekline bayılıyorum. "Sana yeni bir tane alacağım." Ağzım tekrar köprücük kemiğinde yerini bulmadan önce dudaklarımın köşesinin yukarı kalktığını hissediyorum ve

Nefes al.

Ağzım diğerine doğru ilerlerken elim bir göğsüne gidiyor. Meme ucunu emmeye başladığım anda başını tekrar geriye atıyor ve adım ağzından bir inilti olarak çıkıyor. Meme uçları dilimin altında sertleşiyor ve tezgahın üzerinde kıpırdanırken kalçalarının bana sürtünmeye başladığını hissedebiliyorum. Vücudu benimle daha fazla temas kurmak için can atıyor. Ağzımı çekiyorum ve gözlerim onu aşağı yukarı tararken küçük bir adım geri çekiliyorum.

Gözlerim tekrar onunkileri bulduğunda, "Hiç şüphesiz, gördüğüm en seksi şeysin," diyorum.

Gülümsüyor ve elleri kalçalarımı kavrayarak beni tekrar içine çekiyor, azgınlığımı merkezine çarpmaya zorluyor ve kalçaları bana doğru yuvarlanarak bunu istediğini söylüyor. "Hemen dönerim Bay Ford."

"Oh, bu oyunu mu oynuyoruz?" Sırıtiyorum, "Söyleyin bana Bayan Kelly, eğer elimi bu küçük seksi ipek şortun içine daldırırsam, amınızı sikim için sırlıklam bulacak mıyım?"

"Evet," diye inliyor.

Ellerimi yanlarından aşağı kaydırıyorum, cildini nazikçe fırçalıyorum ve parmaklarımın külotunun bel bandına dalmasına izin veriyorum. Bir parmağımı içine sokmadan önce parmaklarım klitorisini sıyrırken keskin bir nefes alıyor. "Siktir," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Sırlıklam olmuşsun."

Parmağımı çekip ipek şortunun kemerini kavriyorum ve beni dönüştürdüğü lanet bir hayvan gibi yırtıp atıyorum. Bunu yapar yapmaz, onu içime çekmek için bir kez daha geri çekiliyorum. Şimdi tamamen çıplak, mutfak tezgahımın üzerine tünemiş, bacakları genişçe açılmış ve mükemmel amı benim için sergileniyor. Bu pozisyonda uyarılmışlığının parıltısını görebiliyorum ve ona açmışım gibi alt dudağımı başparmağımla ovarken dudağımın köşesi yukarı kalkıyor.

Beyaz gömleğimin yakasını çekiştiriyor ve dudaklarını dudaklarıma çarparak dilini ağzımın içine kaydırıyor. Nasıl öpüşüleceğini iyi biliyor, orası kesin. Başını eğip diliyle bana sataşması aklımı kaçırmama neden oluyor. Ellerinin gömleğimi pantolonumdan çıkarmak için hareket ettiğini hissediyorum, aynı anda ben de gömleğimin düğmelerini açıp kollarımdan çekiyorum.

Ellerini çıplak göğsümde gezdirdikten sonra öpüşmemizi kesip bakışlarını karnıma yöneltiliyor. "Kutsal. Siktir." Gözleri muhtemelen sahip olduğumu bilmediği, göğsümü ve sol kolumu tamamen kaplayan dövmeleri keşfederken nefesi kesiliyor.

Başparmağımı klitorisine bastırırken hiç vakit kaybetmeden parmağımı tekrar amına sokuyorum. Gözleri kapanıyor ve başı geriye düşüyor. "Peyton," diye tıslıyorum. "Gözlerini benden ayırma. Seni boşaltırken gözlerinin üzerimde olmasını istiyorum."

Dirseklerinin üzerine yaslanıp gözlerini bana odakladığında dudaklarında adımla bir inilti çıkarıyor. Bu açı, parmağımı onun derinliklerine bastırmamı sağlıyor. Bir saniye daha eklemek için parmağımı geri çekiyorum. "Çok darsın bebeğim," diyorum, başparmağım klitorisinin etrafında dönerken parmaklarımı içine sokup çıkarmaya devam ediyorum.

"Thomas," diye bağılıyor. "Zaten çok yakınım."

Kalçaları elime doğru eğilirken ve amı parmaklarımın etrafında titreşirken parmaklarımı daha sert ve daha sert pompalıyorum. Vücudunu bir dirseğinin üzerinde duracak şekilde hareket ettiriyor ve diğer eli göğüs ucuna gidip onu avuçlarının içine sıkıştırıyor. Önümdeki manzara karşısında sikimin çelik gibi sertleştiğine yemin edebilirim.

"Bundan hoşlanıyorsun, değil mi?" Kulağına yakın, derin ve hırıltılı bir sesle söylüyorum. "Sen mutfak tezgâhına uzanmışken elimle seni sikmem?"

"Evet," diye inliyor. "Sikeyim evet."

Tam orgazmın eşiğindeyken elimi çekiyorum ve iki dirseğinin üzerine düşerken yüzünün hayal kırıklığına dönüştüğünü görebiliyorum. "Ne?"

"Haftalardır dilimde nasıl bir tat bıraktığını öğrenmek için yanıp tutuşuyorum." Başımı açık bacaklarının arasına indirirken sırtarak sözünü kesiyorum. Bacaklarına dokunarak daha geniş açmasını istediğimi belli ediyorum. "Ve şu anda açlıktan ölüyorum."

Ağzım uyluklarının iç kısmını sıyrıyor ve bacaklarını omuzlarıma dayadığında tüylerinin diken diken olduğunu hissedebiliyorum. Hiç vakit kaybetmeden ağzımı amına götürüyorum ve dilimle uyarılmışlığını yalıyorum. Bunu yaptığım anda adımı inliyor ve başının geriye düştüğünü görüyorum.

"Gözler. Açık. Me."

Başı yukarı fırlıyor, ağzı zevkle hafifçe aralanıyor ve gözleri hançer gibi üzerimde. Sadece bana bakışından bile ne kadar tahrik olduğunu hissedebiliyorum. Ağzım amına geri dönerken ve dilim klitorisini okşarken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Gözlerim hafifçe geriye kayıyor, böylece onun tadını ne kadar sevdiğimi görebiliyor.

"Durma Thomas."

İki parmağımı amına götürüp kuvvetle içeri itmeden hemen önce dilim içine dalıyor, sırtının eğilmesine ve ağzından bir inilti çıkmasına neden oluyor. "Oh Tanrım," diye bağıyor. "Bu çok iyi hissettiriyor."

"Şu anda bu amcığa tapan Tanrı değil."

"Thomas," diye inleyerek kendini düzeltiyor. Yakın olduğunu söyleyebilirim çünkü neredeyse yüzüme biniyor. "Boşalacağım."

"Gel, Peyton. Lanet dilime gel. Son damlasına kadar tatmak istiyorum."

Dilimi klitorisinin üzerinde birkaç kez daha gezdirince, kendini kaybetti. O kadar sert boşalıyor ki, adım dudaklarından dökülüyor. Orgazmı vücudunda dalgalanırken vücudu titriyor ve parmaklarımın etrafında titreştiğini hissedebiliyorum. Onun orgazmını izlemek ve çıkardığı inlemeleri duymak, ona asla doyamayacağım gerçeğini pekiştiriyor. Şimdiden ona doyamıyorum ve henüz sikimi o daracık amına bile sokmadım.

Nefes almaya çalışırken dirseklerinden doğruca sırtına düşüyor. Bedenim onunkinin üzerine eğiliyor çünkü onu öpmek için büyük bir arzu duyuyorum. Ağzım sert bir çarpışmayla onunkinin üzerinde, dilimde kendi uyarılmışlığını tatmasına izin veriyor. Kolları boynuma dolanır dolanmaz, o anı onu yukarı çekmek için kullanıyorum, böylece tekrar tezgahın üzerine oturuyor.

"Thomas," diyor uzaklaşırken, "Bu-" "Gelmiş geçmiş en ateşli şeydi," diye kestim sözünü.

Topuzundan düşen bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıyor ve yorumum karşısında yanaklarının kızardığını görebiliyorum. Sonra hiç beklemediğim bir şey yapıyor ve eli pantolonumun paçasını buluyor ve düğmelerini açmaya başlıyor. "Benim sıram," diye kıkırdıyor ve başım geriye düşüyor çünkü bu bir rüya olmalı. Yıllardır onun dudaklarının sikimin etrafına sarıldığı düşüncesiyle mastürbasyon yapıyorum. Evet, yıllardır dedim. O geceki kırmızı rujlu görüntüsü o zamandan beri beynime kazınmış durumda.

Önümde durmak için tezgahı itiyor ve tam pantolonumun fermuarını açacakken mutfağın diğer tarafından telefonum çalıyor. Peyton bana sorgulayıcı bir baş eğme hareketi yapıyor ve ben de "Sesli mesaja yönlendir" diyorum.

Ama çalmayı keser kesmez tekrar çalmaya başlıyor.

"Lanet olsun," diye bağıyorum, "ben bakayım." Telefonumun durduğu tezgâha doğru yürüyorum ve arayanın Emiline olduğunu görüyorum. James'in bir sorunu olduğuna dair panik vücuduma yayılıyor. "Emiline, sorun ne?"

"Thomas," diyor ve sesindeki endişeyi duyabiliyorum. "Sorun James. Kusması durmadı ve ateşi oldukça yüksek. Eve gelmek istediğini söyledi."

Hastalanmasının verdiği rahatsızlıktan dolayı telefonda inliyorum ama aynı zamanda onu bir an önce eve götürmek istiyorum çünkü nadiren hastalandığı ya da ateşi yükseldiği için onun için endişeleniyorum. "Tabii ki. Tamam," diyorum mutfakta volta atarken. "Ben Eddy'yi onu alması için gönderirken, o da evde dinlenmesi için eşyalarını toplasın."

"Tamam, kulağa hoş geliyor. Özür dilerim Thomas."

"Hayır, üzülme Em. Sorun değil," diyorum telefonu kapatırken ve bakışlarımı giyinmekte olan ve sırtı bana dönük olan Peyton'a çeviriyorum.

"Özür dilerim," diye kekeleyerek ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "James çok hasta. Şu anda eve geliyor."

"Sorun değil. James hasta olduğu için üzölmene gerek yok," diyor arkası bana dönük, gözlerimin içine bile bakamıyormuş gibi.

"Ama..." Duraksıyorum, az önce mutfakta olanlara nasıl yaklaşacağımı bilemiyorum. "Az önce olanlar hakkında konuşmamız gerek."

"Sanırım ikimiz de biraz kendimizi kaptırdık. O kadar ileri gitmesine izin verdiğim için özür dilerim."

Pişman mı?

"Gece için içeri giriyorum," diyor mutfağına geçerken. "James konusunda yardıma ihtiyacın olursa lütfen bana haber ver. Bana ihtiyacın olursa buradayım." Arkasına bakmadan ya da cevap vermeme fırsat vermeden mutfaktan çıkıyor ve odasının kapısının kapandığını duyuyorum.

Az önce ne oldu öyle?

CHAPTER EIGHTEEN

Payton

Uyandığımda waffle kokusu tüm duyularımı sarıyor ve merkezimde zonklayan bir ağrı beni dün gecenin anılarına geri götürüyor. Planım Thomas'la konuşmak ve son iki haftadır nasıl davrandığımı için özür dilemekti. Beni mutfak tezgâhının üzerine yatırıp son yemeğiymişim gibi yemesine izin vermek gibi bir planım yoktu ama belli ki vücudum onun varlığında kendini nasıl kontrol edeceğini bilmiyor.

Hayatımda daha önce hiç bu kadar sert orgazm olmamıştım. Karanlık bir koridorda beni parmaklayarak unutturduğu gecenin aksine, dün gece yavaş ve hesaplıydı. Bu adam bir kadının vücudunda nasıl hareket edeceğini çok iyi biliyor ve parmaklarını beni uçurumun kenarına göndermek için doğru hareketlerle nasıl çalıştıracağını kesinlikle biliyor.

Bu sabah, vücudum uzun zamandır ilk kez dokunulduğu için ağrıyor ve yine onun dokunuşunu arzuluyor. Avery'nin doğru orgazmın sizi daha fazlasını istemeye iteceğini söylerken neden bahsettiğini anlamaya başlıyorum.

Bunun da ötesinde, Thomas'la ilgili bir şey beni rahat hissettiriyor. Bunun mantıklı olmadığını biliyorum ama ben vücudumla ilgili utangaç olduğum için ışıklar kapalıyken seks yapmayı tercih eden biriyim. Dün gece bana bakışında bir şey vardı,

Yine de. Bana kendimi çok seksi hissettirdi ve bu benim için çok yabancı bir duyguydu. Demek istediğim, onun önünde kendi meme uçlarımı ovuşturdum, ki daha önce bunu yapacak kadar cesur olmamıştım.

Emiline James'in hasta olduğunu söylemeseydi dün gecenin nasıl geçeceği hakkında hiçbir fikrim yok. Onunla daha ileri gitmekten pişman olacağımdan değil, ama patronum olduğu için pişman olabileceğinden korktum.

Bu düşünce kalp atışlarımın hızlanmasına neden oluyor çünkü dün gecedan pişman olup olmadığını merak *ediyorum*. Thomas ilişki kuracak ya da tek gecelik bir ilişkiden sonra arayacak bir tipe benzemiyor.

Düşüncelerim beynimde çılgınca dolaşırken waffle kokusu beni tüketmeye devam ediyor. Bacaklarımı yataktan sarkıtıp giyinmek için ayağa kalkıyorum. Siyah bir tayt ve evde takılırken giymeyi sevdiğim düğmeli, rahat bir örgü bluz giymeye karar veriyorum.

Tam çıkmak üzereyken telefonum çalıyor ve Gigi'nin aradığını fark ediyorum. Çabucak cevap veriyorum çünkü beni bu kadar erken aradığında gergin oluyorum. "Selam, Gigi."

"Merhaba, tatlım." Sesi yorgun geliyor.

"İyi misin?"

"Ben iyiyim tatlım. Bugün sadece yorgunum," diye iç geçiriyor. "Orada işler nasıl gidiyor diye sormak için aramıştım?"

Bana yalan söylüyor olabileceğini bilsem de rahatlıyorum. Acısını asla göstermek istemiyor çünkü her zaman güçlü olan o olmak istiyor. Bu yüzden ona hayranım.

"Her şey yolunda gidiyor." Düşüncelerimi toparlamak ve ona ne söyleyebileceğimi düşünmek için duraklıyorum. "James oldukça hasta gerçi. Ben de tam onu kontrol etmek üzereydim."

"Oh hayır, zavallı şey."

"Sanırım midesi bulanıyor."

"Bu en kötüsü. Umarım iyidir." Sesinde daha önce hiç tanımadığı küçük bir çocuk için duyduğu endişeyi duyabiliyorum. Çocukları çok sever. "Onun için bir şey getirmemi ister misin?"

Tıpkı onun gibi, kendinden önce başkaları için endişelenmek.

"Hayır, Gigi. Yine de teşekkür ederim." Telefonda gülümsüyorum. "Sizin için getirebileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, tatlım. Ben iyiyim." Telefonda da gülümsediğini hissedebiliyorum. "Lee bana biraz simit getirecek."

Lee onun en iyi arkadaşı. Yıllardır birbirlerinden ayrılmazlar. Birlikte dünyayı geziyorlar ve hemen hemen her şeyi birlikte yapıyorlar. Gigi'nin ayaklarının yere basmasını sağlıyor ve her zaman bir kız kardeş gibi ona göz kulak oluyor.

"O çocuğa eski usul şehriyeli tavuk çorbası getirdiğinden emin ol. Bu bok ruha iyi gelir."

Gülüyorum; bu kadını seviyorum. "Tamamdır, Gigi. Bugün seni kontrol etmek için arayacağım, tamam mı?"

"Tamam, seni
seviyorum." "Ben
seni daha çok
seviyorum."

Oturma odasına girdiğimde James'i kanepede, yanında küçük bir çöp kovası ve başını yastığa dayamış bir şekilde yatarken buluyorum. Yüzü solgun ve vücudu zayıf görünüyor, üzerinde sadece bir şort var.

"Ah, dostum," diyorum sempatik bir şekilde ona doğru yürürken ve elimi alnına bastırırken. Hâlâ ateşi var olmalı çünkü sıcak hissediyor. "Nasıl hissediyorsun, James?"

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum, Bayan Peyton." Ağlamaya başladı.

Yanına çömelip onu kucağıma alıyorum ve gömleğimin içinde hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ederken kucağımda top gibi kıvrılmasına izin veriyorum. Çocukların hasta olmasından nefret ediyorum çünkü çok küçükler ve bu kadar küçük yaşta onlar için yapabileceğiniz pek bir şey yok. Gözlerimde yaşlar biriktiğini hissediyorum çünkü bu şekilde ağladığında kendini çok kötü hissettiğini biliyorum.

"Sorun yok, dostum. Seni tutuyorum."

James'i kucağımda sallarken arkamdan bir boğaz sesi duyuyorum. Başımı çevirdiğimde Thomas'ın elinde bir tabak waffle ile durduğunu gördüm.

Yutkunuyorum ve boğazım orada duran, üzerinde lanet olası bir tişört olmayan ve gri eşofmanıyla kalçalarını zar zor örten adama bakarken kapanacak gibi oluyor. Bu adamın başka renk eşofmanı yok mu yoksa bana bilerek mi işkence ediyor? En keskin V şekline sahip, mükemmel kesilmiş bir karnı var. Avery bunlara *sik kasları* diyor ama Thomas'ta daha çok *sik beni* kaslarına benziyor.

"Günaydın." Gözlerim bir kez daha onun vücudunda gezinirken kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. "Ben, uh, James'in yemek yiyebileceğini

sanmıyorum

Bu."

"Bunlar James için değil." Ellerini saçlarında gezdiriyor. "Bunlar senin için."

Ağzım açık kalıyor ve ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Bana kahvaltı mı hazırladı?

Boştaki elimle tabağı ondan alıp önümdeki sehpanın üzerine koyuyorum. "Teşekkür ederim," diye kekeliyorum, mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş waffle tabağına bakarak. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Yapmadığımı biliyorum ama yapmak istedim," diyor ve bana cevap verme fırsatı bile tanımadan mutfağa geri dönüyor.

James'i yavaşça kanepeye yatırıyorum ve hafif battaniyeyi omuzlarına kadar çekiyorum, böylece battaniyenin altına sarılıyor. "Hemen döneceğim, dostum. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen, tamam mı?"

Başını sallıyor ve gözleri kapanmaya başlıyor. İçgüdüsel olarak eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. Ne yaptığımı bile düşünmeden, sadece son birkaç haftadır bu çocuğa çok değer verdiğimi düşünerek. Hareketimden dolayı göğsümde garip bir seğirme hissettim, ama yine de ayağa kalktım ve waffle tabağımla mutfağa doğru ilerledim.

Mutfağa adımımı atar atmaz Thomas'ı bulaşıkları yıkarken görüyorum. Hiç tereddüt etmeden karşısındaki tezgâha yürüyüp tabureye oturuyorum ve ona "Bugün kalıp James'e yardım etmemi ister misin?" diye soruyorum.

"Buna gerek yok." Bakışlarını bulaşıklarla dolu lavabodan bana çevirdi. "Ama yapacak çok işim var, bu yüzden o dinlenirken ben de evden bazı işleri halletmeye çalışacağım."

"Thomas," diyorum ama daha çok fısıltı gibi çıkıyor, "Buradayım. Neden ofise gidip işini halletmiyorsun? Bu şekilde sessiz olursun. Ben James'le ilgilenirim."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor ve ne cevap vereceğini anlamaya çalıştığını söyleyebiliyorum.

"Peyton, soramam-"

"Gerçekten önemli bir şey değil," diye sözünü kestim. "Kanepede birlikte film maratonu yapabiliriz. Çocukken hasta olduğumda büyükannemle bunu yapmayı çok severdim."

Duraksıyor, belli ki düşünmeye çalışıyor. "Gerçekten sakıncası yok mu?" "Hiç de değil."

Mutfak adasının etrafından dolanırken hızla hareket ediyor ve beni kucaklamak için kendine çekiyor. Kolları başımın etrafında dönerken benim kollarım onun beline dolanıyor ve yanağım onun çıplak göğsüne bastırılıyor. Bir nefes çekiyorum ve çenesini başıma yaslayıp fısıldıyor, "teşekkür ederim, Peyton. Sana gerçekten borçluyum" diye fısıldadı. Hızlı bir kucaklaşmaydı ama çekip gitme şekli sanki bunu yapmak istemediğini hissettiriyor.

"Duşa girip işe hazırlanacağım," diyor mutfaktan çıkarken, beni onun çıplak olduğu ve dövmelerle kaplı göğsünden damlayan suyun yontulmuş karın kaslarına ve oradan da... *Kendine gel, Peyton.*

Kendi düşüncelerimi bir kenara bırakıp kalan bulaşıkları bitirmek için harekete geçiyorum. Bana en harika waffle'ları yaptığından beri en azından bunu yapabiliyorum. Bu vegan waffle'larda gerçekten profesyonel olmuş.

Thomas'ın varlığını hissettiğimde mutfakta ne kadar zamandır temizlik yaptığımdan emin değilim. Bakışlarım girişe yöneliyor ve onu orada patron gibi dikilirken gördüğümde yaptığım işe ara veriyorum. Ağzım hafifçe açık kalıyor çünkü kendine özgü bir görünüm takınmış. Yemin ederim bu adam sadece beni tahrik etmek için lacivert takım elbise giyiyor. Bu rengin okyanus mavisi gözlerini mükemmel bir şekilde tamamladığını biliyor mu? *Bilmek zorunda.*

"Ben çıkıyorum," diyor yere bakıp beyaz gömleğinin kol düğmelerini düzeltirken. "Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen arayın ya da mesaj atın. Üst kattaki banyo dolabında ilaç ve termometre var. Bugün eve erken gelmeye çalışacağım." Bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırdı. "İzin gününde onunla evde kalmanın senin için sorun olmayacağından emin misin?"

"Tabii ki. Defol git buradan." Koluna şakacı bir tokat attım. "Gelişmeleri sana mesaj atarım."

"Teşekkür ederim," diyor çok düz bir tonda. Bir şişe su ve Rosie'nin hazırladığı hazır yemeği almak için buzdolabına doğru ilerliyor. Sonra kendine bir fincan kahve dolduruyor, başka bir şey söylemiyor ya da burada olduğumu fark etmiyor. Sonra bir baktım, kapıdan çıkmış ve arkasına bile bakmadan gitmiş.

Hmm, bu garipti.

Oturma odasına girdiğimde James'i hâlâ kanepede uyurken buluyorum. Oturur oturmaz uykusunda kıpırdanıyor ve beni yanında otururken görünce uyanıyor. Yanıma kıvrılmak için hızla hareket ediyor. Başı göğsüme düşüyor ve kolu karnımın üzerine uzanıyor.

"Nasıl hissediyorsun, James?"

"Karnım gerçekten ağrıyor."

"Hasta olduğun için üzgünüm, dostum." Onu saran kolumu sıkıyorum.
"Benimle bir film günü geçirmek ister misin?"

"Oh, evet," diyor sesinde biraz heyecanla. "Tüm perdeleri indirip sinema salonundaymışız gibi davranabilir miyiz?"

Ona kıkırdıyorum. "Başka türlü olmasını istemezdim."

Sonraki üç saat boyunca iki filmi başarıyla izledik ve başladığımızdan beri ikimiz de koltuktan kalkmadık. Thomas'ı bilgilendirmedim, bu yüzden ona hızlı bir mesaj atmak için telefonumu çıkarıyorum ve Avery ve Kali'den beş cevapsız arama görüyorum. Onları birazdan aramaya karar verip, Thomas'la mesajlaşmak için kullandığım mesaj dizisini açıyorum.

Merhaba. James'in üç saattir kusmadığını ve ateşinin düşmeye başladığını bildirmek istedim.

Tama
m.

Woah.

Dün geceyle bu sabah arasında ne oldu? Dün gecedен pişmanlık mı duyuyor?

Belki de tek kelimelik bir yanıtı çok fazla bakıyorum.

Bu sabah yaşananlara dönüp baktığımda her şeyi yeniden düşünmeye başlıyorum ve düşündükçe onun pişman olduğunu düşünüyorum. Beni James'le bulduğunda ve bana waffle ikram ettiğinde gülümsemedi bile. Ama bana sarıldı? Duştan sonra aşağı indiğinde bana karşı çok daha soğuktu. Giderken gözlerimin içine zar zor bakabiliyordu ve şimdi tek kelimelik mesajlar alıyorum.

Cevap vermemeye karar vererek, James'in tekrar uyuduğunu görmek için mutfığa doğru ilerliyorum ve tüm cevapsız aramalardan Kali'yi geri aramaya karar veriyorum. Görüntülü sohbet çalışıyor ve yüzü ekranda beliriyor ve telefonumu tezgahın üzerinde duran muma dayıyorum.

"Hey, bebeğim." Kali ışınlanıyor.

İç çektim. "Hey. Sen ve Avery'den gelen bu cevapsız aramalar da neyin nesi? Siz ikiniz iyi misiniz?"

"Sizi özlediğimiz için arayamıyor muyuz?"

"İkinizi de daha dün gördüm."

"Dün gece nasıldı?" diye soruyor.

Durup James'in hâlâ uyuduğundan emin olmak için oturma odasını hızlıca kontrol ediyorum ve sonra tekrar telefona bakıyorum. "Bu... ilginçti."

"Oh, hayır yapmazsın," diye tersliyor. "Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafa baktığını gördüm. Dökül bakalım."

Her hareketimi bilmesinden dolayı hayal kırıklığı içinde inliyorum.

"Dün gece bir şeyler yaptık. Ama kısa kesildi."

"Tam orada dur." Elini kaldırdı. "Olayla ilgili tüm detaylara ihtiyacım var. *bir şeyler yapmalısın.*"

"Sana seks hayatımın detaylarını vermeyeceğim."

"SEKS YAPTINIZ MI?" diye bağıyor. "KES SESİNİ!"

"Bağırmayı keser misin?! Seks yapmadım," diyorum sert bir tonda ama James uyanırsa diye seks kelimesini fısıldıyorum. "Ama beni öptü."

"Bu pek de bir şey sayılmaz."

"Başka şeylere yol açtı," diyorum.

"Ohh, baharatlı," diye gözlerini deviriyor.

"Beni mutfak tezgahının üzerinde parmakladı ve son yemeğiymişim gibi yedi," diye çıkıştım. "Şimdi mutlu musun?"

"Çok mutluyum!" Gülüyor. "Ama neden mutlu görünmüyorsun Bu mu?"

"Çünkü pişman olup olmadığını merak ediyorum." Başımı ellerimin arasına aldım. I Bana nasıl waffle yaptığını ve işe gittiğinde tavrının çok soğuk olduğunu anlatmaya başladım. Bana tek kelimelik cevaplar verdiği kısa mesaj alışverişini ve bana karşı bu kadar kısa konuşmasının normal olmadığını da ekledim. "Ne yapmalıyım?" diye sordum.

"Neden ona her şeyin yolunda olup olmadığını sormuyorsun?" diyor bana omuz silkerken. O her zaman doğru cevapları olan mantıklı bir arkadaşıştır. "Belli ki kafasında bazı garip şeylerle savaşıyor. Dün gece nasıl bitti?"

"James'in hasta olduğunu ve eve geleceğini söyleyen bir telefon aldı." Çenemi elime dayadım. "Ben de giyindim ve yatağa gittim."

"Bekle, yeni mi giyindin ve gittin?" Nefes nefese kaldı. "Yani," diye duraksadım. "Evet, sanırım öyle yaptım."

"İşte senin sorunun da bu. Muhtemelen pişman *olduğunu* düşünüyordur."

Bunu düşünmek beni bir an için sersemletti ve dün geceyi ve nasıl ayrıldığımızı düşündüm. Telefonu aldığı anda, sesinin tonundan bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. James her zaman bir numara olacak ve ben buna asla engel olmaya çalışmayacağım. James'in sorunu her neyse onunla ilgilenebilmesi için giyinmeye ve geceyi geçirmek üzere içeri girmeye başladım. Mutfaktan kaçmak *istememiştim*.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, ellerimi yüzümde gezdiriyorum.

"Derin bir nefes al." İç çekiyor. "Sadece konuş onunla. Eminim James'in hasta olması konusunda ne yapacağını düşünmesi için ona biraz zaman tanımak istediğini anlayacaktır."

"Evet, haklısın. Teşekkürler, Kali." Oturma odasından gelen küçük inilti duyuyorum. "Dinle, gitmem gerek. James uyanıyor. Seni sonra ararım." Telefonu hızla kapatıyorum ve James'in iyi olup olmadığına bakmak için cebime koyuyorum.

"Hey, dostum. İyi misin?"

"Hayır," diye inliyor, "Karnım çok ağrıyor, Bayan Peyton." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz üzerime ve kanepeye kusuyor. Tanrıya şükür bu tür şeyler beni rahatsız etmiyor. Çocuklarla bu kadar uzun süre çalıştıktan sonra bunlara karşı bağışıklık kazandım.

"Ah, dostum," diye sempatik bir şekilde iç geçirdim. "Hadi seni temizleyelim." "Annemi istiyorum," diye ağlıyor.

Vay be. Annesi mi? Bu duruma ne kadar dahil olduğunu bilmiyorum ama buraya geldiğinden beri onun hakkında konuştuğunu ya da onunla vakit geçirdiğini duymadım. Aklıma hemen annesiyle Thomas arasındaki geçmiş geliyor. Hasta olmak ve annenin seni teselli etmek için yanında olmasıyla ilgili bir şey olduğunu biliyorum. Anneler her zaman ihtiyaç duydukları anda bir çocuğu nasıl rahatlatacaklarını çok iyi bilirler. Ben onun annesi değilim ama hayatında, ihtiyaç duyduğu anda onu rahatlatabilecek bir kadın figürüyüm.

"Annen olmadığımı biliyorum James, ama istersen temizlenmene yardım edebilir ve sana sarılabilirim," diyorum ona kusmukla kaplı pijamalarını çıkarırken.

"Bunu çok isterim Bayan Peyton."

"James, bana bir iyilik yapar mısın?"

"Evet?"

"Bana Bayan Peyton demeyi kes." Kıkırdıyorum. "Bana Peyton ya da Pey de. Arkadaşlarım bana öyle der."

"Arkadaşım olmak ister misin?" diye soruyor başını hafifçe eğerek ve kaşlarını çatarak.

"Ben zaten senin arkadaşınım, aptal kaz." Gülüyorum ve ellerimi saçlarında gezdiriyorum.

Sanki Noel Baba'nın bir mağaza dolusu oyuncakla kapıdan içeri girmek üzere olduğunu duymuş gibi yüzü aydınlanıyor. Arkadaşı olarak onu şu anda bu kadar mutlu ettiğimi düşünmek kalbimi pır pır ettiriyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan James bana çarpıyor ve ellerini

Eğer dikkat etmeseydim, "*Sen benim en iyi arkadaşım*sın" derken sesinin bacaklarıma doğru hafifçe fısıldamasını kaçırabilirdim.

James'i lavanta ve okaliptüs kokulu köpüklerle küvette yıkadıktan ve yeni bir çift pijama giydirdikten sonra, bunun onu yatıştırmaya çok yardımcı olduğunu söyleyebilirim çünkü biraz daha canlı. Hatta biraz kraker bile yiyebildi ve onları mideye indirebildi, bu yüzden hastalığı her neyse iyileştiğini umuyorum. Çizgi filmlerini izlemeye yerleştikten sonra, kanepede tekrar uyuyakaldığını fark ettim, bu yüzden hayatımın en iyi düşünme fırsatını değerlendirdim, ki üzerine kustuktan sonra bu çok gerekliydi. Neredeyse hiç yapmadığım saçlarımı düzleştirdim, böylece Thomas eve geldiğinde düzgün görünebilecektim. Onunla dün gece hakkında konuşmalı ve bu garip aşamayı geride bırakmalıyım. Biraz daha çikolata parçacıklı kurabiye yaptım çünkü bilirsiniz, stresli olduğumda böyle şeyler yaparım. Ayrıca temizlik de yapıyorum, yani şu anda ev tertemiz. Kusmuk kokusu ya da gün boyunca kimsenin hasta olduğuna dair bir işaret yok.

Kurutucudaki battaniyeyi kanepenin arkasına yerleştirirken asansörün kapısının çaldığını duyuyorum. Thomas'ın beklediğimden çok daha erken gelip gelmediğini merak ediyorum ama sonra bir kadın sesi duyuyorum ve Emiline'in içeri girdiğini görmek için köşeden bakıyorum.

"Selam kızım," diyor çantalarını masanın üzerine koyarken. "James bugün nasıl?"

"Şimdi çok daha iyi, Tanrı'ya şükür." Gülümsüyorum. "Zor bir sabahı ve bir sürü kusmuk vardı. Yine de güzel bir banyo yaptı ve biraz kraker yedi."

"Bu harika!" Işıldıyor. "Bugün onun için burada olduğun için çok teşekkür ederim. Bunu kardeşim adına ben söyleyeceğim, çünkü kendisi çok mızımızdır ve muhtemelen size teşekkür etmeyecektir."

Bakışlarımı yere çeviriyorum ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim, Emiline? Çok kişiselse bana söyleyebilirsin. Ama James bugün beni meraklandıran bir şey söyledi."

"Tabii ki."

"James'in annesi nerede?"

"Bilsek ne olacak." Gülüyor. "James bir aylık olduğundan beri ortalarda yok. Oyunculuk kariyerini falan sürdürmeye çok kararlıydı. Bir çocuk onun için bu kariyer yoluna uymuyordu. Tüm haklarını Tommy'ye devretti. Neden? James ne dedi?"

"Üzerime hasta olduktan sonra." Gülüyorum. "Annesini soruyordu."

"Oh wow." Gözleri kocaman oldu. "Evet, bunu daha önce de yapt, orada burada. Onu hatırlamıyor ya da onun hakkında bir şey bilmiyor ama sanırım okuldaki diğer çocukları anneleriyle birlikte görüyor. Bir parçam onun bir annenin sıcak kucaklamasını arzuladığını düşünüyor. Bu mantıklı mı? Yani, Tommy ile tanıştınız mı?" diye alay ediyor, "James'i çok seviyor ama gezegendeki en az sevgi dolu insan. James dışında hayatında hiç kimseye onu sevdiğini söylediğini sanmıyorum. Söz konusu kardeşlerim ve ben olunca, Thomas bizi sevdiğini *göstermenin* yollarını bulur. Büyürken öğrendik ki bunu söylemesine gerek yok, biz sadece biliyoruz."

Orada durup onu dinlerken kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum. İki insanın birbirleriyle nasıl bu kadar çok fiziksel kimyaya sahip olup hayatın her alanında tamamen zıt olabileceğini anlamıyorum. Beni takip etmesi ve öpmesi sadece seks için miydi? Ben onun hayatında sadece oğluna bakması için para ödediği ama aynı zamanda ihtiyacı olduğunda mutfakta hızlı bir sevişme için orada olan biri miyim? Ağzım hâlâ yerde ve Thomas'la konuşmam gerektiğini biliyorum.

Emiline'e başımla onay veriyorum çünkü ona söyleyecek başka bir söz bulamıyorum. Odayı geçip sehpanın üzerindeki telefonuma uzanarak Thomas'a kısa bir mesaj gönderiyorum.

Kız kardeşin burada. James'i görmek için uğradı.

Tama
m.

Sanırım hâlâ tek kelimelik mesaj cevapları atıyoruz. Açık açık her şeyin yolunda olup olmadığını sormak istiyorum ama yapışkan biri gibi görünmek de istemiyorum. Bu tür durumlarla ilgili geçmişimi bildiğimden, bu bir felakete yol açacak ve sonunda kırık bir kalple kalan ben olacağım. Yani, bu benim kendi kişisel ilişki sorunlarım üzerinde çalışmam.

Ve işin gerçeği, patronumla oraya gitmeyeceğim.

CHAPTER NINETEEN

Thomas

Şu anda olmak istediğim son yer ofiste olmak ve lanet olası bir Pazar günü bu sıradan toplantılara katılmak. James'in hasta olmasından nefret ediyorum çünkü kendisini daha iyi hissetmesi için babasına ihtiyacı olduğunu biliyorum. Çocukların anne ya da babalarına sarılarak iyileşmelerinin tarifi bu. Sorun şu ki annesi yanında değil ve hiçbir zaman da olmayacak. İkimiz için de bu işi yapmak zorundayım ve bugün onun yanında olamıyorum.

Normalde bu durumda Emiline'i ya da kardeşlerimden birini aramam gerekirdi. Hiçbiri onun ihtiyacı olan anlamda rahatlatıcı değil. Oğlumu tanırım ve hastalandığında nasıl olduğunu bilirim. Tam bir kucaklama böceğine dönüşür ve evi tüm panjurları kapalı bir sinema salonuna benzetme gibi bir huyu vardır. James şanslı çünkü Peyton'ın bugün ona tam da ihtiyacı olan şeyi vereceğinden hiç şüphem yok.

Düşüncelerim dün gece mutfakta yaşadıklarımıza ve her şeyin nasıl aniden bittiğine kayıyor. Hiç uyuyamadım çünkü yaptığımız her şeyi aşırı analiz ediyor ve bunun pişman olduğu bir şey olup olmadığını merak ediyordum. *Çok mu ileri gittim?*

Bu sabah ayrılırken profesyonel soğukkanlılığımı korudum çünkü onun da bunu yapmaya çalıştığını biliyorum. Bu sözleri söylemedi ama vücut dili aksini söylüyor. Bana bir süredir

Sabah boyunca James'le ilgili güncellemeler yapıyor ve ben de ona tek kelimelik cevaplar verip duruyorum çünkü görünüşe göre onun yanında liseli bir ocuk gibi davranıyorum. Dürüst olmak gerekirse, dn geceyi tartışana kadar onunla hiçbir bok hakkında konuşmak istemiyorum. Yani evet, bugün bir liseliyim.

Marc'ın uçarak ofisine girmesi ve kapının arkasındaki duvara çarpmasıyla düşüncelerimden sıyrılıyorum. "Kusura bakmayın geciktim," diyor, nefes nefese olduğu her halinden belli.

"Sen değilsin."

"Bekle, ne?" diyor, kafası karışmış görünüyor.

"Sana 108. Cadde'deki kira sözleşmesi imza toplantısının oğlen olduğunu söylemiştim, böylece zamanında gelebilirdin." Bir kahkaha attım. "12:30'a kadar orada olmamız gerekmiyor."

Kanepeye otururken "Seni pi kurusu," diye homurdanıyor. "Bu adamların bu imzayı Pazar günü yapmak istemeleri yeterince kötü. Bunun neden yarına kadar bekleyemediğini anlamıyorum."

"İnan bana, ben de bunu yapmak istemiyorum. Özellikle de James hastayken."

"Nasıl hissediyor?"

"Sanırım iyileşiyor," diyorum ve telefonumu çıkarıp Peyton'dan gelen son mesajı gösteriyorum. "Bu en son gncellemeydi."

Kısa bir an için telefonu okuyor ve gözleri tekrar bana dönüyor ve gülmeye başlıyor. "Pekâlâ, dinleyelim bakalım."

"Neyi duymak?"

"Son mesajını ve tek kelimelik cevabını yeni gördüm." Gülüyor. "Ve senden ona gelen diğer üç yanıtı da kaçırmadım. Hepsi tek kelimeydi. Sinirlendiğinde bize tek kelimelik mesajlar bile göndermiyorsun."

Hayal kırıklığıyla elimi saçlarımda ve yüzümde gezdiriyorum. Tabii ki bunu gördü ve bunu belirtmeyi seti. Marc bana pislik olduğumu söylemek için her fırsatı değerlendiriyor.

"Profesyonel kalmaya çalışıyorum," diyorum kravatımı düzeltirken. "Bu lanet bir yalan," diye alay ediyor.

Sandalyeme gmlyorum çünkü haklı olduğunu biliyorum. "Haklısın. Bu bir yalan. Peyton'la ilişkim berbat tesi. Sanırım dün gece sııp batırdım."

"Ne demek istiyorsun? Kaldıramadın mı?" Yüksek sesle gülüyor.

Masamda duran stres topunu elime alıyorum ve sanki birinci ligde atıcıymışım gibi ona fırlatıyorum. Marc daha çok gülmeye başladı.

Sanki zarar verecekmiş gibi ona yumuşak, küçük bir stres topu fırlattı.

"Gayet iyi çıktı. Çok teşekkür ederim," diye alay ediyorum. "Aslında o kadar sertti ki pantolonumun dikişlerini patlatacağımı sandım."

"Öncelikle, aletinin ne kadar sertleştiğine dair ayrıntılara ihtiyacım yok," diye tersliyor. "İkincisi, neden hâlâ pantolonunun içindeydi?"

"Pantolonumu çıkaracak kadar ileri gidemedik çünkü horozu engelleyen kız kardeşimiz beni aramak zorunda kaldı."

"Ama bir yere vardın?"

"Evet." Sırıtiyorum. "İki yıldır kış uykusunda olan aç bir ayı gibi onu mutfak tezgahının üzerinde yedim."

Marc'ın nutku tutulduktan sonra söyleyebildiği tek şey "Lanet olsun," oldu.

"Evet." Omuz silkiyorum. "Yani, ikilem şu ki Emiline James hakkında aradı ve sonra Peyton mutfaktan kaçtı. Olanlardan pişman olduğuna %99.9 eminim."

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Şey... hayır, tam olarak değil," diyorum ellerimi saçlarımda gezdirirken.

Marc koltuktan kalkıyor ve masamın önünde durmak için ofise geçiyor. Yüzü son derece soğukkanlı ve ciddi ifadelerle boyanmıştı. "Dinle Tommy, bir saniyeliğine sana karşı dürüst olacağım ve beni dikkatle dinlemeni istiyorum. Sen ilişki kuracak bir tip değilsin. Hiçbir zaman da olmadın."

Gözlerimi devirerek, "Teşekkürler," diyorum.

"Bana yanıldığımı mı söyleyeceksin, Tommy?" Kollarını göğsünün önünde kavuşturur.

"Kız kardeşi bir cadıydı. Doğu'nun kötü cadısı, kardeşim," diye ekliyorum çünkü biri bunu söylediğinde söylemeden edemiyorum. Onu kızdırmaya bayılıyorum ve bunu yapmak için her fırsatı değerlendiriyorum.

"Çok aptalsın," diye gülüyor. "Sen kabaca sözümü kesmeden önce anlatmaya çalıştığım şey, Peyton'a karşı nasıl telaşlandığını görmemdi. Onun neye benzediğini ya da hakkında pek bir şey bilmiyorum, sadece seni taşaklarından yakaladığı gerçeğini biliyorum," diye alay ediyor. "İkinizin de işi profesyonel tutmaya çalıştığınızı anlıyorum ama bunu onunla yapmanın ve belki de bir ilişki sürdürmeye çalışmanın nesi yanlış?"

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun," diye karşılık veriyorum. "Ben ilişki kurmam ve bir kez denediğimde beni ve James'i terk etti."

"Bu söylediklerinizi doğrulamıyor çünkü Sheila'yı sevmiyordunuz. Bu gerçek bir ilişki bile değildi. James yüzünden ona katlandın."

"Ben de Peyton'ı sevmiyorum," diye mırıldanıyorum, buluşmamız için eşyalarımızı toplamaya başlarken.

"Ama yapabilirsin," diyor ofiste dolaşmamı engellerken. "Onu daha fazla tanıyabilir ve işlerin nereye gittiğini görebilirsin."

Hala söyleyecek bir şeyim yok çünkü bir yanım Peyton'la bunu gerçekten istiyor ama diğer yanım bu tür bir şeyi tamamen yabancı görüyor. Sadece onu bir kez kaybetmekle kalmadım, aynı zamanda bir ilişki denedim ve Sheila'nın oğlumu tek başıma büyütmem için beni terk etmesiyle sona erdi. Bu iki faktör beni çok korkutuyor.

"Bana ne yapacağımı söyle, seni büyük ilişki gurusu." "Ona mesaj at." Omuz silkiyor.

"En iyi cevabın bu mu?"

"Evet," diyor kendinden emin bir şekilde. "Şu anda konuşmanıza bakınca bir pislik gibi görünüyorsunuz çünkü tek yaptığınız ona tek kelimelik cevaplar vermek."

Telefonumu cebimden çıkarıp ona "tamam" kelimesi dışında ne yazabileceğimi bulmaya çalışırken telefonuma bakıyorum. Önceki konuşmalarımızı görmek için bir saniyeliğine geri kaydırıyorum ve tam bir pislik olduğumu fark ediyorum. O burada işini yapıyor ve bana evde hasta olan oğlumla ilgili güncellemeleri mesaj atıyor. Buna çok daha farklı yaklaşmalıydım çünkü bugün çalışabilmem için bana yardım etmeyi teklif ettiği için gerçekten minnettarım. Peki ben ne yaptım? Ona bir pislikmiş gibi davrandım çünkü kendi kafamı toparlayamıyorum.

Geri dönüp bakıyorum ve mesaj dizimizde benimle flört ettiğinden neredeyse emin olduğum bir konuşmaya denk geliyorum. İşin aslı, her şeyden önce onun arkadaşı olmak istiyorum. Marc'ın dediği gibi, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Fiziksel kimyamız çok iyi, bu kesin. Yine de bunun ötesini keşfetmek istiyorum.

Aramızdaki gerginliği kırmak istiyorum. Bu konuyu konuşmak ve içimizi dökmek için onu görmeliyim. Eğer pişmanlık duyuyorsa, o zaman bunu konuşabiliriz ve ben de onun arkadaşı olmayı kabul edebilirim.

Biraz takılacak mı?

Evet.

Touché, Peyton.

Marc'a göstermek için telefonumu kaldırıyorum, bana tek kelimelik bir mesaj atmış ve kısaca '*Sen de siktir git Bay Ford*' demiş. İkimiz de bu cevaba gülüyoruz.

"Çok fena sıçtın." Marc başını arkaya atar ve güler. "Şu imza işini halledip bitirelim. Şehrin öbür ucunda yeni bir asistanla toplantım var."

"Bu insanların Pazar günü toplantı istemeleri de neyin nesi? O iyi biri mi?"

"O aslında bir dişi," diyor. "Görünüşe göre bu şehrin sunduğu en iyi asistan o."

CHAPTER TWENTY

Payton

James ve Emiline ile kanepede oturmuş, Thomas'a her şeyin yolunda olup olmadığını sormak için mesaj atmayı düşünüyordum. Daha ona ne sormak istediğimi nasıl söyleyeceğime karar vermeden telefonum elimde titredi ve ondan bir mesaj geldiğini gördüm.

Biraz takılacak mı?

Evet.

Al sana Bay Tek Kelime. Omzumun tozunu almak üzereydim çünkü ona kendi ilacını tattırmak çok güzeldi, ama bir sonraki mesajın geldiğini görünce nefesim kesildi.

Bir saat içinde ofise gel.

Neden?

Çünkü ben öyle dedim.

James'e katılıyorum.

Hayır. Emiline James'le birlikte. Ofisime geliyorsun.

Sinirlerim geriliyor ve Emiline'in buraya gelmesinin Thomas'ın beni ofisine getirip kovması için bir tuzak olup olmadığını düşünmeden edemiyorum. *İmkânı yok*, değil mi? Bir mesaj daha atarken paniğim artıyor.

Eğer beni kovmak için ofisinize gelmemi istiyorsanız, şimdi söyleyin, eşyalarımı toplayayım.

Böyle mi düşünüyorsun, Sunshine?

Sevgi ifadesi beni soluk soluğa bırakıyor ama bırakmayı unutuyorum. İlk gece bana bu lakabı taktığını hatırlıyorum ve o zaman da şimdi olduğu gibi nutkum tutulmuştu.

Telefonuma bakıp cevap verecek kelimeleri bulmaya çalışıyordum ki başka bir mesajla tekrar ping attı.

Seni kovmak, sana yapmak istediğim şeyler listesinde bile değil, Peyton.

Pekala. Sik beni o zaman.

Thomas beni ofiste görmek istediği için Emiline'den James'le kalmasını istedikten sonra, acaba zaten biliyor muydu diye düşünmeden edemiyorum. Çok anlayışlıydı. Ama kalıp James'le film izlemekten mutluydu.

Elim kapıyı çalmak için havaya kalkmış halde ofisinin kapısında duruyorum ama düşüncelerimi toparlamak için kendime bir an izin veriyorum. Son kırk dakikadır kan ter içinde kalmanın eşiğindeydim. Saçımı düzeltmek için zaman ayırdım ve kendimi prezentabl göstermek için biraz makyaj yaptım. Dizlerimin hemen altından sarkan koyu mavi bir güneş elbisesi ve bir çift beyaz sandalet giyiyorum.

O mesajın anlamı neydi? Bana ne yapmak istiyor?

Kapıyı çalmadan önce son bir kez gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıp verirken düşüncelerim coşuyor.

"İçeri gel." Thomas'ın dediğini duyabiliyorum.

Kapıyı açtığımda Thomas'ı masasının önünde dinlenirken buluyorum. Bir bacağını diğerinin üzerine atmış ve kollarını göğsünde kavuşturmuş. Beyaz bir elbise gömleği giymiş ve kollarını göğsüne kadar kıvrımış.

Dirseklerini. Gözlerim vücudunda gezinirken meme uçlarımın sertleştiğini hissediyorum. Bir erkeğin ön kollarındaki dövmelelerde lanet bir şey var. *Bu adamda*. Yapamıyorum. Kesinlikle terliyorum.

"Hey," kurmayı başardığım tek kelime.

"Merhaba," diyor sert bir ses tonuyla. "James nasıl?"

"İyi. Buraya gelmek için ayrıldığımda çok daha iyiydi." "Tamam." *Yine tek kelimelik bir cevap.*

"Dinle Thomas. Dün gece hakkında-" Direkt konuya giriyorum çünkü aramızdaki bu gariplikten bıktım. Dün gece nerede yanlış yaptığımı tam olarak kestiremiyorum ve bu beni deli ediyor.

"Peki ya dün gece?" Omurgasını dikleştirirken tavrında bir değişiklik görüyorum.

"O kadar ileri gitmesine izin verdiğim için özür dilerim." Bakışlarımı yere çeviriyorum. "Profesyonelce davranmadığının farkındayım. Bir iş için burada olduğumu ve bunu daha ciddiye almam gerektiğini biliyorum. Ben sadece-"

Thomas'ın ofiste adım adım ilerleyerek önümde durduğunu gördüğümde gevezeliğim kesiliyor. Elini yavaşça saçlarıma götürüyor ve bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Sıcaklık vücuduma yayılırken gözlerimi kapatıyorum çünkü vücudumun onun dokunuşuna nasıl tepki verdiğine engel olamıyorum. Ellerim sanki sınır koymaya ve onu itmeye hazırmışım gibi göğsünü buluyor ama göğsündeki güçlü kasları hissediyorum ve hiçbir şey yapacak enerjiyi kendimde bulamıyorum.

Her iki eli de boynumun yanlarını buluyor, başparmakları yanaklarımı hafifçe okşuyor ve başımı nazikçe kaldırarak doğrudan ona bakmamı sağlıyor. Cesaretimi toplayıp gözlerimi açtığımda onu ruhumun derinliklerine bakarken buluyorum. Derin mavi irisleri bir ton daha koyulaşıyor ve boğucu gözleri gözlerimden dudaklarıma doğru ilerlerken göz bebeklerinin büyüdüğünü fark ediyorum. Sanki buraya gelmemi sadece beni öpmek için istemiş gibi bir aciliyet duygusuyla dudaklarımın üzerinde geziniyor.

"Bunu yapamayız," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Vücudunun benimkine verdiği tepki bana başka bir hikâye anlatıyor, Günişığı," diye fısıldıyor ve başparmağıyla elmacık kemiğimi hafifçe okşuyor.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve sessiz kalıyorum. Kendimi beynim ve bedenim arasında sürekli bir savaşın içinde hissediyorum. Yine de haksız değil. Vücudum ona tepki veriyor ve bu beni kesinlikle çılgına çeviriyor çünkü başka bir erkeğe hiç bu şekilde tepki vermemişti. Ne Richard'a ne de geçmiş ilişkilerimden birine. Beynim bunun onun için

sadece seks olabileceğine dair kendi savaşını veriyor. Onun evinde yaşadığım için çok uygun. Bir süreliğine gerçekçi olalım.

İkincisi, Thomas istediği kadını elde edebilir. Eminim o takım elbiseyle bir kez gördükten sonra önünde diz çöken mankenler olmuştur.

"Düşünmüştüm," diye fısıldıyor Thomas. Kısa duraksaması bana kendi düşünceleriyle savaştığını söylüyor. "Bütün günümü dün gecedan pişman olduğunu düşünerek geçirdim. Sana karşı profesyonel bir sınırı aştığımı biliyorum. Hiç yapmadığım bir şey. Ama lanet olsun." Ellerini saçlarında gezdiriyor. "Belki de pişman olmuşsundur diye endişelenmeden duramadım."

Ağzım parçalandı ve nefesimi içime çektim. İkimiz de kumda net bir çizgi olması gereken ve bulanıklaştırmamamız için bize bağırarak büyük sınırları aştık. Bu adamı varlığının her zerresiyle istediğim gerçeğini kesinlikle inkâr edemem. Ama o tamamen sınırların dışında. Ben gündelik seks yapmıyorum, Thomas da ilişki yaşamıyor. Böyle devam edersem kalbimin kırılmasını istiyorum.

Bedenim bu anda bana ihanet ediyor, çünkü bir sonraki bildiğim şey, ellerimin onun gömleğini yumrukladığı ve pantolonundan çıkardığı. Gözlerimiz birbirimize kilitlenmiş, ikimiz de ikimizden biri gözünü kırarsa bu anın geçeceğinden korkuyoruz. Ellerim gömleğinin düğmelerine giderken ve düğmeleri teker teker açmaya başlarken bakışlarının yoğunluğundan bedenim titriyor.

"Peyton," diye fısıldıyor dişlerini sıkarak, gömleği açık ve bana dönük bir şekilde kıpırdamadan dururken. Gözlerim dudaklarına kayıyor ve dilini alt dudağının üzerinde gezdirdiğini görüyorum, bu da meme uçlarımla sertleşmesine ve bacaklarımla arasında bir ıslaklığın birikmesine neden oluyor.

Ona bir santim daha yaklaşmak için duruşumu değiştiriyorum ve sikiğın karnıma sürtündüğünü hissediyorum. Elim kemerini çözmek için kemerine gittiğinde boğazındaki yumruyu yutuyor. Daha ileri gitmemi engellemek için güçlü bir elin bileğimi kavradığını hissediyorum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum elini sıkıca kavrayıp kapıyı arkamdan kilitlerken. Gözlerimiz hala birbirimize kilitliken fermuarını açıyorum, elimi boxer külotunun içine sokuyorum ve kolanını kavriyorum. *Vay anasını*. İçimden söylüyorum ama dudağının kenarının kalkmasına bakılırsa yüksek sesle söyleme ihtimalim çok düşük. "Dün gecedan ne kadar pişman olmadığımı size göstermek istiyorum Bay Ford."

Başını arkaya atar ve nefesinin altından '*sık beni*' diye mırıldanır.

Size söylüyorum, Thomas'ta içimdeki güveni ortaya çıkaran bir şey var. Ne olduğunu bilmiyorum ama o etraftayken, sesli ve cesur, kötü kışlı bir seks cadalozuna dönüşüyorum. Önümdeki bu adama bakarken

Elim onun sikine sarılıyken, onun ofisinde, benim gibi sesimi çıkarırken?! Sanki ben kimim ki?

Elimi sikinden çekip göğsüne götürüyorum. Hızlı bir hareketle onu arkasındaki kanepeye düşene kadar geriye itiyorum, böylece bu zevkin tadını tam olarak çıkarabiliyor. Onu boxer külotundan kurtarmak için pantolonunun bel bandına doğru ilerliyorum ama elleri elbisemin içinden göğüslerimi avuçlamak için yukarı kalktığında o kadar ileri gidemiyorum.

"Hayır," diyorum elini itip gülümseyerek. "Sıra sende." "Onlara dokunamıyorsam, en azından görmeme izin ver."

Tereddüt etmeden elbisemin eteklerine uzanıyorum ve her şeyi çekip çıkarıyorum, kendimi parlak ofis ışıklarında, beyaz bir tanga ve dantelli siyah bir sütyenden başka bir şey giymeden ortaya çıkarıyorum. Arkama uzanarak sütyenimin klipsini açıyorum ve yapabileceğim en baştan çıkarıcı şekilde sütyenimi çıkarıp yüzümde bir sırıtsıyla yan tarafımdan sarkıtıyorum. Gözleri açıkta kalan göğüslerimde gezinirken gözlerinin genişlemesini izliyorum. Dili alt dudığında geziniyor ve onun bana verdiği tepkiyi izlerken külotum daha da sırlıklam oluyor.

"Vay anasını," diye seslendi. "En mükemmel göğüslere sahipsin."

Ellerim külotuna gidip onu aşağı çekmeden ve sikini ortaya çıkarmadan önce sözlerinden kısa bir süre utanıyorum. Serbest kaldığı anda gözlerim açılıyor. Hissettim ve kocaman olduğunu biliyordum ama *kahretsin*. Bu daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.

Thomas şaşkınlığımı hissetmiş olmalı ki, "Gördüğün hoşuna gitti mi, Günişği?" dedi.

"Ben, ben," diye kekeliyorum, gözlerim onun sikinden eğlenceyle parlayan gözlerine kayıyor.

"Alabilirsin."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve çelik gibi sert horozunu yukarı ve aşağı okşamaya başlarken elimi tabanı kavramak için hareket ettiriyorum.

"Peyton," diye inliyor gözleri kapanırken kısık bir nefesle. "Acele etmemeni istiyorum. O ateşli küçük ağız üzerimde olmadan boşalmak istemiyorum."

Vücudumun ve dokunuşumun onun üzerinde böyle bir etkisi olduğu gerçeğine kıkırdıyorum. Ağzım uca doğru hareket ediyor ve uzunluğunu aşağı yukarı okşamaya devam ederken ondan damlayan pre-cum'u yalıyorum. Onu sabitlemek için elimi kullanarak, ağzıma almadan önce onu tabanından ucuna kadar yalıyorum. Duyulabilir bir inilti çıkarıyor ve amım onun dokunuşu için çaresiz olduğu için kendimi uyluklarımı birbirine sürttüğümü hissediyorum.

Başımı aşağı yukarı sallıyorum, her seferinde yukarı çıkarken ucunu yalıyorum. Elleri başımın arkasını buluyor ve saçlarımı kavlıyor. "İyi kız," diye övüyor. Bakışlarımı yukarı doğru kaydırıyorum ve alt dudağını ısırırken ağzında fark ediyorum. "Aferin kızıma," diye homurdanıyor. "Sikimi çok iyi alıyorsun, Günişığı."

Devam eden övgü karşısında inliyorum ve hiç şüphesiz külotumun mahvolduğunu biliyorum. Elim aynı anda taşaklarını nazikçe sıkarak için hareket ederken, onu boğazımın arkasında hissedene kadar horozunu ağzımın derinliklerine batırıyorum. Bir inilti çıkarıyor ve zaten yakın olduğunu söyleyebilirim.

"Bir rüya gibisin," diyor gergin bir sesle. "Burada, ofisimde, boğazını gererken ağzın sikimin etrafına sarılmış." Onu daha da derine çekiyorum ve gözlerimden yaşlar sızdığını hissedebiliyorum. "Kahretsin. Beni boşaltacaksın bebeğim."

Bebeğim.

Hızımı artırıyorum ve başımı aşağı yukarı hareket ettirirken onun kirli sözleriyle daha sert emiyorum. Eli başımın arkasından hiç ayrılmıyor. Elim içgüdüsel olarak klitorisime doğru hareket ediyor çünkü sürtünmeyi ve serbest kalmayı arzuluyor.

"Sakın kendini boşaltmaya kalkma," diye uyarıyor beni. Ellerim hayal kırıklığı içinde bir iniltiyle klitorisimi terk ediyor. Boşalmam gerekiyor. "Bu benim işim."

Bu beni neredeyse uçurumun kenarına gönderiyor. Elinin başımdan ayrıldığını ve çenemi kavradığını hissettiğimde başımı daha hızlı sallıyorum, böylece horozunu ağzımdan çıkarabiliyorum ve "Boşalacağım" diyor.

Onu ağzımdan bırakmamayı seçerken gözlerim eğlenerek onunkiler arasında gidip geliyor. Bunun yerine, öğürecek kadar derine inene kadar daha derine batıyorum. Saniyeler içinde sıcak döllerini boğazımdan aşağı fışkırırken tekrar tekrar 'sik' diye fısıldadığını duyuyorum. Kendini boğazıma boşaltırken ağzım onun uzunluğunu bir vantuz gibi çevreliyor.

Orgazmdan inmesine izin vererek onu serbest bırakıyorum ve parmağım ağzımın kenarını silmek için hareket ediyor. Parmağımı alıp yüzümde küçük bir sırtıyla emerek temizlerken yoğun bakışları beni yakıyor.

Saçlarımı gözlerimden uzaklaştırmak için eli yüzüme geliyor. Az önce olanlardan sonra gerginlik odayı dolduruyor ama sonunda patlıyor. "Siktir et," diye fısıldıyor ve bedenimi belimden kavrayıp sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni yukarı kaldırıyor, bacaklarım içgüdüsel olarak onun beline sarılıyor. Hızlı bir hareketle beni masanın üzerine yatırırken masasını temizledi.

"Thomas," diye bağıyorum.

Parmaklarını yavaşça boynumun çukurundan köprücük kemiğimin narin kısmına, oradan da göğüslerime doğru gezdiriyor ve durup ikisini de avuluyor. Birini inleyerek ağzına alıyor. "Mkemmek," diye fısıldıyor diğerini ağzına almadan önce. Sırtım ona doğru eğiliyor. Beni boşaltmaya çalışmasına bile gerek yok. Zaten çok yakınımdır.

"Ayaklarınızı masanın kenarına koyun," diye emrediyor.

Dediğini yapıyorum, ayaklarımı masanın kenarına yaslayabilmek için kıcımdı hafifçe geriye atıyorum. Bacaklarımdın onun için kolayca aılması hiç de şaşırtıcı değil. Geri adım atıyor ve gözleri beni yukarıdan aşağıya takip ediyor. Dili alt dudağında gezinirken nefesinin altında "Mkemmek," diye tekrarlıyor. "Ne kadar güzel bir amk. Sana dokunmadan bile sikim için ne kadar ıslak olduğunu görebiliyorum."

"Evet," diye inliyorum, bir dirseğimle kendimi tutarken alt dudağımı ısırıyorum. O, parmaklarımdaki uyarılmayı izlerken parmağım aşağıya doğru inip kendimi okşuyor. "Senin için sırılısklam."

Eliyle bileğimi kavrayıp elimi yerinde tutarken yaklaşıyor ve tahrikimle ıslanmış parmaklarımı ağzına alıp emiyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeydi.

"Ne istiyorsun, Peyton?"

"Seni."

Bana doğru adım atarken homurdanıyor. Bacaklarımı daha fazla aarken elleri vücudumda geziniyor ve başparmağı klitorisimi buluyor. Yavaş daireler çizmeye başlıyor ve zevk omurgamdan aşağı akarken inliyorum. İki parmağını iime sokarken tereddüt etmiyor ve eliyle beni sertçe pompalamaya başlıyor. "Benim için boşalmanı istiyorum, Peyton. Dlnn masamdan aşağı damlamasını istiyorum," diyor ve yaka kemiğime nazik bir öpücük kondurarak vücudumu vahşi bir hissin ele geçirmesine neden oluyor.

"şimdi," diyor. Onun talepkr sözleri karşısında yıkılıyorum. Onun baskınlığı beni çok tahrik ediyor. Bunu bu kadar seksi bulacağımı hiç düşünmemiştim ama ondan duyduklarım saniyeler içinde yıldızları görmeme neden oluyor. Onun etrafında paramparça oluyorum ve yemin ederim yıldızlar görüyorum. Boynuma nazik öpücükler kondurmaya devam ederken amımdın parmaklarının etrafında titreşiyor. "Siktir," diye inliyor.

Benim orgazmdan inmemeye izin verdiği gibi onun da orgazmdan inmesine izin veriyor ve parmaklarını içimden çekerken onu yakından izliyorum. Parmaklarını dudaklarına götürüyor ve yalayarak temizliyor. Her bir parmağı tamamen emerek temizlerken gözleri kapanıyor. "Tadın çok tatlı, Günışığı." zerime eğiliyor ve kulağıma fısıldıyor: "ok tatlısın amına koyayım."

İkimiz de giyinmeye başlarken zihnim dönmeye başlıyor. Bakışları arada bir bana bakıyor, az önce olanlar hakkında söylenmemiş sözlerle beni izliyor. Gerginlik koptu ve ikimiz de bunu istiyoruz. Kimyamızın dünyayı ateşe verebileceği çok açık.

Bunun asla olduğundan daha fazla olamayacağını biliyorum.

Çok fazla sınırı aştığımızı biliyorum.

Boku yedim.

CHAPTER TWENTY-ONE

Thomas

Peyton beni deli ediyor. İki hafta önce ofisime geldiğinde hiç tereddüt etmeden dizlerinin üzerine çökmesi ve bana hayatımın en iyi oral seksini yapması. Gözlerini tamamlayan o koyu mavi elbisenin içinde bir tanrıça gibi görünüyordu. Bana bir gece önce mutfakta olanlardan ne kadar pişman olduğunu ve bunun bir daha olmaması gerektiğini anlatmasını bekliyordum. Sonra bir baktım ki, onu masama yatırıp en çılgın fantezimi gerçekleştiriyorum. Onun mükemmel amcığının benim için tam teşhirde olduğu görüntüsüyle sikimin eşofmanımın içinde seğirdiğini hissediyorum. *Sikeyim.*

O zamandan beri peşimi bırakmadı ama yemin ederim beni delirtmek gibi bir misyonu var. Ertesi gün, James'e kahvaltı hazırlamak için erkenden uyandı ve ona aldığım yeni ipek pijamaları giyyordu çünkü hayvan olduğum için son çifti yırtmıştım. Mutfığa yaklaştığımda bana gülümsedi ve "*Günaydın Bay Ford*" dedi ve bana göz kırptı. Bana göz kırptı.

Birkaç gün sonra işten eve geldiğimde mutfakta en sevdiğim country müzik kanalını açmış çikolata parçacıklı kurabiyeler yapıyordu. Eve geldiğimi duymadı ama mutfığa baktığımda tek başına dans partisi veriyordu. Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, üzerinde siyah eşofman altı ve büyük boy bir tişört giymişti.

Üzerinde Tristan ve Remy isimleri olan bir romantik eşleşme hakkında bir şey. Okuduğu kitaplarla ilgili bir şey olduğunu düşündüm. Onu o halde görmek şimdiye kadar gördüğüm en seksi haliydi. En sevdiğim müzikle dans *ederken* çok kaygısız ve mutluydu.

Üzerimde tarif edemediğim bir etkisi var. Ondan daha fazlasını istiyorum, ama onu hayatımda bir dadıdan daha fazlası olarak hayal edebilir miyim? Kendimi onunla bir ilişki içinde hayal edebilir miyim?

Dairemin asansörü Marc ve Logan'ın gelişiyle çaldığında düşüncelerim bölünüyor. James'i kahvaltıya götürmüşler ve Pazar futbolu izlemek için erkek erkeğe bir gün geçirmeye geliyorlar.

"BABACIĞIM!" James'in beni bulmak için mutfağa koşarken attığı çığlığı duyuyorum.

"Hey, JJ!" Kollarımı açıyorum ve bana sarılmak üzereyken kucaklamak için çömeliyorum. Kollarıma atlıyor ve kollarını boynuma doluyor. Onun sarılmaları dünyadaki en güzel şey.

"Biraz futbola hazır mısınız?" Logan elinde bir kasa bira ve bir tepsi simitle mutfağa giriyor. Bir futbol maçı sırasında biraz yumuşak kraker ve peynir sosunun içine edebilirim.

"Oğullarının kaybetmesini izlemeye hazır mısınız?" Logan'a sırtarak söyledim. "Dostum, Giants'ın bugün Cowboys'u yenmesine imkan yok. Senin

Oyun kurucu oynamıyor bile," diye karşılık veriyor. Futbol takımı konusunda çok savunmacı. Tesadüfe bakın ki bugün iki takımımız da ligin en büyük rekabetinde birbirleriyle oynuyor. Giants bölgesinde yaşayan bir Cowboys taraftarı olduğu konusuna hiç girmeyeyim bile.

"Sakin ol," diye araya giriyor Marc. "Bu sadece bir oyun."

"Sadece bir oyun mu?" Logan sesini yükseltir. "Bu sezonun en büyük maçı!"

"Sezonun en büyük maçı!" James araya girerek yetişkin sohbetine katılmaya çalışıyor. "Foootballlllll için hazır mısınız?" diye bağırıyor ve ellerini havaya kaldırarak koşmaya başlıyor.

Üçümüz kahkahalara boğulduk ve çılgın çocuğa başımızı salladık.

"Peyton burada mı?" Marc soruyor.

Ona yan gözle bakmak için gülmeyi bırakıyorum. "Hayır, bu onun hafta sonu izni. Avery ve Kali ile birlikte."

"Arkadaşları seksi mi?" Logan hala gülerek soruyor. "O konuya hiç girme bile."

"Ne?" Ellerini havaya kaldırır. "Meraklı zihinler bilmek istiyor."

"Dadının arkadaşlarını beceremezsin."

"Sadece dadı olmaya geri döndü, ha?" Marc sinsi bir gülümsemeyle bana vuruyor.

"O her zaman sadece bir dadı oldu."

"Hayır, birkaç hafta önce işten eve döndüğünde mutfak tezgâhının üzerinde senin yemeğin vardı," diye alay ediyor Logan.

Tadının ne kadar tatlı olduğuna dair anılar vücuduma hücum ediyor ve aletim o lezzete selam durmak istiyor. *Aşağı çocuk*. Şimdi sırası değil. Bunu düşününce dudağımın kenarının yukarı kalkmasına engel olamıyorum ve eminim ikisi de bunu fark etmiştir.

"Ertesi gün ofiste onun yemeğiymdi." Omuzlarımı silktim. "KAPA ÇENENİ!" Logan tersledi. "Ne zaman söyleyecektin

Bu konuda

mı?" "Ben
değildim."

"Bu *dadıyla* hiç tanışacak mıyız?" Marc, dadı kelimesini söylerken parmaklarını tırnak işareti gibi kullanarak soruyor.

"Bugün bir ara evde olur. Bugün Pazar ve genellikle öğleden sonra eve gelir."

"*Eve* geliyor." Marc son kelimeyi vurgulayarak benimle alay ediyor.

Peyton'a fazla bağlanıyorum. Bazen ağızımdan çıkan kelimelere engel olamıyorum. Bunu daha farklı ifade etmeliydim ama onunla işler çok farklı. Hayatı kolaylaştırıyor. İlişkiler böyle midir? Ben bilemem.

Burayı kalıcı bir ev haline getireceği düşüncesi aklıma geliyor ve biraz bunaldığımı hissediyorum. Sadece birkaç kez yakınlaştık ve o zamandan beri beni takip etmeye çalışmadı. Dürüst olmak gerekirse bana karşı bir şeyler hissedip hissetmediğini bile bilmiyorum. Bir ilişkinin benimle sürdürmek isteyeceği bir şey olup olmadığından bile emin değilim. Ama emin olmadan gitmesine izin verirsem lanetlenirim.

"Sanırım onu doğum günüm için hafta sonu sahil evine davet edeceğim," diyorum ama devam etmeden önce duraklıyorum. Ne düşünüyor olabileceklerini görmek için her birinin yüzünü tarıyorum. Marc'ın dudakları şoktaymış gibi aralanıyor ve Logan bana boktan bir sırıtış atıyor. *Anasını siktiğim*. "James'e yardım etmek için tabii ki," diye ekliyorum.

Logan, "Doğru," diye devam eder. "Bu kesinlikle James'e yardım etmek için. Doğum gününün olduğu hafta sonu ona yardım edecek yeterince insan olmayacak." O kadar alaycı ki suratına bir yumruk atabilirim.

"Ona Kali ve Avery'yi de davet edebileceğini söyleyeceğim. Böylece James'e yardım etmediği zamanlarda onlarla takılabilir ve yapacak bir şeyleri olur."

"Bu fikir hoşuma gitti." Logan kaşlarını oynatır.

"Sana son kez söylüyorum," diye bağıyorum, sesimi olması gerekenden daha fazla yükselterek. "Dadımın arkadaşlarını beceremezsin."

"Bizi kim sikmiyor?"

Üçümüz de dikkatimizi mutfağın girişine çevirdiğimizde yüzümün bembeyaz olduğunu hissedebiliyorum. Üç bayan da orada duruyordu. Peyton'ın yüzünde utangaç bir gülümseme var, Avery ise kocaman bir gülümseme takınmış ve ellerini kalçalarına dayamış.

"BEN-BEN-" Mırıldanmaya başlıyorum ama kelimeleri bulamıyorum.

"Tommy oğlum," diyor Avery boktan bir sırıtışla. "Kiminle sevişeceğime senin karar vermen gerektiğini sanmıyorum."

Gözlerim Avery'den Peyton'a kayıyor ve yanaklarının utançla kızarmasını izliyorum. Eliyle gözlerini kapatıyor ve arkadaşlarının maskaralıkları karşısında başını sallıyor. Avery patlamaya hazır bir saatli bomba gibi.

"Ne oluyor lan?" Logan ona polis gibi bir ses tonuyla sorar.

"Ben Avery," diye Logan'a elini uzatıyor. "Görünüşe göre kimsenin sevişmediği arkadaşım. Çok yazık çünkü bu benim en sevdiğim spor." Gülüyor ve iyi bir önlem için göz kırpmıyor.

"Avery-" Peyton ona homurdanıyor ve bakışlarını bana çeviriyor. "Onun için üzgünüm. Brunch'a gitmiştik. Mimoza ve Avery'nin ölümcül bir kombinasyon olduğunu biliyorsun."

"En iyi kombinasyon," diye kıkırdıyor Avery.

"Özür dilerim çocuklar," diye araya giriyor Kali. "Bu sabah alışverişten kalan bazı çantalarını bırakmak için uğradık." Başparmağıyla Peyton'ın durduğu yeri işaret ediyor.

"Üzülme." Logan bir el sallıyor. "Eğer siz hanımlar da bize katılmak isterseniz biraz futbol izleyeceğiz."

"Logan-" Ona kaşlarını çatıyorum. Peyton zaten beni yeterince delirtiyor. Bu iki ahmağın önünde beni çıldırtmasına ihtiyacım yok.

"Ah, nerede benim terbiyem?" Yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle Peyton'a elini uzatır. "Ben Logan. Seninle resmen tanıştığıma memnun oldum. Ben bu adamın en iyi arkadaşıyım."

"Ben de memnun oldum." Elini sıkan adama karşılık vermek için elini kabul ediyor. "Ben Peyton."

"Burada ne yapıyorsunuz?" Marc tanışma faslını yarıda kesti. Ona doğru dönüyorum ve yüzündeki çatık kaşları fark ediyorum. *Ne oluyor lan?*

"Oh," diyor Avery, Marc'ın orada durduğunu fark edip ona arsız bir gülümseme fırlatırken. "Seni tekrar görmek güzel."

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Peyton ve ben aynı anda soruyoruz. Gözlerim ikisi arasında gidip geliyor ve Peyton'ın çenesi yere düşüyor.

Avery sırtıyor. "Evet, efendim. Ben onun yeni asistanıyım."

"Aldığın yeni iş bu muydu?" Peyton sorar. Yüzünde şok ifadesi belirir. "Bir dakika. Marc Ford mu?" Farkına vardığında başını sallar. "İkiyle ikiye bir araya getirmeliydim."

James "Bayan Peyton!" diye bağırarak mutfağa girdiğinde hepimiz bu garip konuşmadan koptuk. Küçük kollarını onun bacaklarına doladı. *Kahretsin, kalbim.*

"Hey, dostum!" Peyton kolunu onun omuzlarına doluyor. "Hafta sonun nasıldı?"

"Çok iyiydi. Ama seni özledim."

"Ben de seni özledim, dostum." James'in hizasına çömelebilmek ve gerçek bir sarılma için kollarını açabilmek için hareket ediyor. James kollarını onun boynuna doluyor, o da kollarını James'in minik bedenine sarıyor. Ciğerlerimde oksijen kalmadığına yemin edebilirim. İkisinin etkileşimini sık sık izleme fırsatım olmuyor ve bunu görmek kalbimin hiç alışık olmadığı garip duygular hissetmesine neden oluyor. Kalp atışlarım hızlanıyor ve hepimiz ikisinin arasındaki sevgi gösterisini izlerken Marc'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

"Bu sabah dükkândan sana bir şey aldım," diyor ona. "Aldın mı?!"

Küçük bir çantanın içine uzanmadan önce "Aldım," diyor. "Şimdi baban izin vermediği sürece bunları alamazsın." Ağzından baba kelimesinin çıkmasına bayılıyorum. "Bunlar dinozor sakızlı atıştırmalıkları! Dinozorları ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

"DİNOSAURLAR!" diye bağırıyor. "Bu çok havalı! Çok teşekkür ederim, Bayan Peyton."

"Bir şey değil, koca adam." Kıkırdıyor.

"Artık temelli mi evdesin? Biraz futbol için kalacak mısın? Benimle pizza yiyecek misin? Dinozorlarımla oynayacak mısın?"

Ona soru üstüne soru soruyor ve hepimiz onun enerjisine gülmeye başlıyoruz. Heyecanlandığında dakikada bir mil konuşuyor.

Gözleri Kali ve Avery'ye bakıyor, sanki sessizce onlara kalmak isteyip istemediklerini soruyor. *Lütfen evet deyin. Hayır, bekle. Lütfen hayır deyin.* Kalbim bugün bu saçmalığı kaldıramaz. İkisinin de birbirlerine bakıp Peyton'a yumuşak bir gülümseme vermelerini izliyorum. Üçü de birbirleriyle tek kelime etmeden konuşuyorlardı. Kadın arkadaşlıkları gariptir.

"Evet, dostum." James'e bakar. "Kalacağız ve seninle takılacağız. En iyi arkadaşlarımla tanıştın mı?"

"Hayır, ama ben de senin en iyi arkadaşımın," diyor en tatlı sesiyle ama yüzünde hayal kırıklığı ifadesi var.

"Öylesin," diye kıkırdıyor. "Sen benim en iyi arkadaşımsın."

Avery elleri kalçalarında gülümseyerek, "Hey, buna alındım," der. "Selam James. Ben Avery, ama bana Ave diyebilirsiniz."

"Sana havalı bir takma adla hitap edebilmem çok harika," diyor James. "Bayan Peyton ona Pey diyebileceğimi söyledi. Bu çok havalı."

"Bence sen çok havalısın." Avery gülüyor.

"Ben de Kali," diyor ve onun elini sıkmak için elini uzatıyor. "Bana Kali diyebilirsin."

"Bu hiç de havalı bir lakap değil."

"James-" Kaşlarımı çattım. "Saygılı ol."

Kali yumuşak bir kahkaha atar ve "Bana havalı takma adımı vermeye ne dersin dostum?" der.

James'in bir an için bunu düşünürken kafasında dönen çarkları görebiliyorum. Şu anda bu konuşmaya tanıklık ederken beynim aşırı yüklenmiş durumda. James'e yabancı olan bu insanlar oğlumu nasıl bu kadar iyi karşılayabiliyorlar? Peyton'ın ona ne kadar değer verdiğini biliyor olmaları. Onu önemsedğini anlamak için James'le onu birlikte görmeme gerek yoktu. Kalbim bir türlü sakinleşmiyor.

James sonunda, "Bunu düşüneceğim Bayan Kali," diyor.

"Haydi." James üçünü de çekiştirmeye başladı. "Size üst kattaki dinozor koleksiyonumu göstermek istiyorum."

Üç kız kıkırdıyor ama James'i mutfaktan çıkarken takip ediyorlar ve ben sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir süre boyunca mutfağın girişine bakıyorum. Dadımın düşünceleri zihnimi tüketiyor. İkisinin nasıl etkileşim içinde olduğunu ve James'in Peyton'ı ne kadar çok sevdiğini hiç fark etmediğime inanamıyorum. Evet, seviyorum dedim. Çünkü o üç yaşında ve tanıştığı herkesi seviyor. Peyton'a koşma şekli

mutfağa girip minik kollarını bacaklarına dolaması bana nasıl hissettiğine dair bilmem gereken her şeyi gösterdi.

"Boku yemişsin," diye kesiyor Logan düşüncelerimi.

"Boku yedim," diye tekrarlıyorum, hâlâ mutfağın girişine bakarak.

Tüm sinirlerime rağmen gün şaşırtıcı derecede iyi geçti. Sanırım artık her zaman stokta tuttuğum tekila ve viskiden kaynaklandı. Peyton buraya taşındıktan sonra elimde her zaman tekila bulundurmaya özen gösterdim. Mutlu olduğunda, stresli olduğunda ya da Salı günleri taco ile birlikte en sevdiği içki olduğunu erkenden öğrendim. Peyton için tekila benim için viski gibidir.

Herkes evine gitmiştir ve Peyton üst katta James'i yatırmaktadır. James onu yatırmasını özellikle istedi çünkü onlar çok *iyi arkadaşlar*. Bütün gün ikisinin etkileşimini izlemek, onun James için mükemmel bir dadı olduğu gerçeğini pekiştiriyor. Ona karşı çok sabırlı, ki James'in ihtiyacı olan şey de bu.

Logan bugün gerçekten de uslu durdu ki bu şok ediciydi. Neyse ki kızın arkadaşlarıyla pek ilgilenmiyor gibiydi. *Şükürler olsun*. Onlarla ya da Peyton'a yakın biriyle takılmasını istemiyorum çünkü bize neler olduğunu bilmiyorum.

Avery'nin Marc'a karşı bir *şeyler* geliştirdiğini söyleyebilirim. Bu kız hiçbir şeyi saklamıyor ve eminim tekila gevşemesine yardımcı olmuştur. Daha iyisini bilmesem, onun Marc'la flört etmeye çalıştığını ve Marc'ın da artık onun için çalıştığı için her fırsatta bunu engellediğini düşünürdüm. İkisi birbirinin tamamen zıttı ve Avery onun tipi *değil*. Avery bir yıkım topu ve Marc da yuva kuracak bir eş arıyor. Bunun ciddi bir şeye dönüşeceğini sanmıyorum. Bir tane daha, *şükürler olsun*.

Bugün Peyton'ı düşündüğümde göğsümün sıkıştığını hissediyorum. Dairenin içinde dolaştı ve sanki yıllardır yapıyormuş gibi kardeşim ve Logan'la etkileşime girdi. Sanki bu evde sadece bir dadı değilmiş gibi. Sanki daha fazlasıymış gibi. Ve onu futbol izlerken izlememi *siketim*. O bir Giants taraftarı, bu da ona benim kitabımda bonus puan kazandırıyor. Günün en önemli olayı, Cowboys'a yenilmemize rağmen Logan'a

40-6. Her duruma uyum sağlayan ve bundan en iyi şekilde yararlanan doğal bir kaygısızlığı var.

Kanepenin soluma doğru eğildiğini hissettiğimde boş televizyona bakarken tamamen dalmış olmalıyım.

Peyton fısıltıyı zor aşan bir ses tonuyla, "Tamamen yattı," diyor. Bakışlarımı boş ekrandan ona çeviriyorum. Başını öne eğmiş, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Hiç şüphesiz hayatımda gördüğüm en güzel kadın. Neden o yanımdayken bir pelte yığınınına dönüşüyorum? Ben duygusal bir adam değilim.

"Daha önce sorma fırsatım olmadı ama hafta sonu tatilin nasıldı?"

"İyiydi," diyor kaşlarını çatarak. "Gigi'mi ziyarete gittim. "Gigi'mi ziyarete gittim.

Hastaydı, bu yüzden izinli olduğum zamanlarda onu ziyaret etmeye çalışıyorum."

Kahretsin, hiç bilmiyordum.

"Biliyorsun, hafta içinde onu görmen gerekirse bana haber vermen yeterli."

"Aslında ben de sana bunu soracaktım." Sinirli bir şekilde saçlarını karıştırıyor.

"Ne istersen, Peyton. Olmuş bil." Bana bunu söyleten neydi bilmiyorum ama şu anda benden şehirdeki en büyük gökdeleni satın almamı isteyebilirdi ve ben de bunu ona verirdim.

"Teşekkür ederim." Gülümsüyor. "Sadece araba hakkında. James'i gitmesi gereken yere götürmem için olduğunu biliyorum ama yarın James okuldayken Gigi'yi görmeye giderken onu almamın sorun olup olmadığını bilmek istedim. Otobüs en hızlı ulaşım aracı değil," diye kahkaha atıyor. "Korkarım geri dönemeyeceğim-"

"Peyton," diye kestim sözünü. "Tabii ki arabayı alabilirsin. Bunca zamandır otobüse mi biniyordun?"

"Şey... sayılır."

"Peyton." Kaşlarımı birleştirerek ona sert bir bakış attım. "Sana kullanmanı söyledim. Anahtarları sana vermemin bir nedeni vardı. Bir daha otobüse binmeni istemiyorum. Anladın mı?"

Başını sallıyor. "Bunu gerçekten takdir ediyorum Thomas."

"Bir sorun var," diye duraksıyorum. "James yarın okula gitmiyor. Hangi sebeple? Sana söyleyemem çünkü bilmiyorum. Yemin ederim bu okulda çok rastgele izin günleri oluyor."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor içinden ve yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi beliriyor.

"Ama neden onu da yanında götürmüyorsun?" diye teklif ediyorum. "James herkesin kendini daha iyi hissetmesini sağlayabilir ve yüzüne bir gülümseme yerleştirebilir."

"Haksız değilsin." Gülüyor. "James gerçekten birinin gününü değiştirebilir. Keşke komik kişiliği kanseri tedavi edebilseydi. Ama en azından onun gününü biraz daha parlak hale getirebilir."

Bunların hiçbirisi hakkında hiçbir fikrim yoktu ve itirafı karşısında göğsümde bir bıçak saplandığını hissettim. Onu büyükannesiyile sık sık telefonda konuşurken duydum. Ona çok değer verdiğini ve Peyton'ın hayatında önemli bir kişi olduğunu biliyorum. Eddy'ye daha sonra mesaj atıp sabah ilk iş olarak ona bir bakım paketi bırakmasını aklıma not edeceğim.

"Çok üzgünüm, Peyton."

"Olma. O tanıdığım en güçlü dövüşçü. Bunu ikinci kez yenecek," diyor yumuşak bir gülümsemeye. "Sonunda James'le tanıştığı için çok mutlu olacak."

Başımı salladım. Onunla oğlum hakkında konuştuğu düşüncesi kalbimin birkaç kez atmasına neden oluyor. Sessiz kalıyorum çünkü düşüncelerimi toparlamam gerekiyor. Sonunda, "Film izlemek ister misin?" diye soruyorum. Bunu sormak nereden aklıma geldi bilmiyorum. Geç oldu ve eminim uzun bir günün yorgunluğunu atmıştır.

Başını kaldırıp gözlerimin içine bakmak için bir an duraksıyor. Bacaklarını altına sıkıştırmış ve kolunu kanepenin arkasına sarkıtmış bir şekilde oturuyor. Benden epeyce uzakta. "Aklında ne var?" diye soruyor.

"Ne tür filmlerden hoşlanırsın?"

"Çok sık film izlemem ama izlediğimde de kız filmleri kesinlikle favorimdir." Hafif bir kıkırdama çıkarıyor.

Televizyonu açmak için uzaktan kumandayı kaldırıp film rehberinde gezinirken "Civciv filmi olsun o zaman," diyorum.

"Bekle," diye duraksıyor ve sırtıyor. "Şu anda isteyerek bir kız filmini mi açıyorsun?"

Eğer izlemek istediğin bir şeyse, o zaman seninle izlerim.

Ben de bunu söylemek istiyorum. Bunun yerine boğazımı temizliyorum ve kanallar arasında gezinmeye geri dönüyorum. Gözlerim artık onda değil ama varlığını her yanımda hissediyorum ve gül kokusu duyularımı ele geçiriyor. Bir losyon mu, bir parfüm mü yoksa sadece onun kokusu mu bilmiyorum ama bu kokuya doyamıyorum.

Boğazımı temizliyorum ve bileğimi diğer bacağımın üzerine koymak için koltuğumda kendimi ayarlıyorum. Aynı koltukta yanımda oturmasının aletimi sertleştirdiği gerçeğini gizlemem gerekiyor.

"*Legally Blonde, The Proposal* ya da *How to Lose a Guy in 10 Days* var. Hangisi olsun, Sunshine?" Bakışlarımı gülümseyerek ona çeviriyorum ve kullandığım sevgi sözcüğüne hemen pişman oluyorum çünkü yüz hatlarında şokun büyüdüğünü görebiliyorum. Ağzı hafifçe aralandı ve yanakları pembeleşti.

Ona ilk kez o gece tanıştığımızda Güneş'i demiştim. O etkinliğin kapısından içeri girerken gözüme ilk çarptığında, güneş ışığı gibi görünüyordu. Dışarısı karanlıktı ve içerideki ışıklar o kadar da parlak değildi ama her nedense *bir şey* onun üzerinde parlıyordu. Sırtından aşağıya dökülen altın sarısı saçlarıyla karışan ışık, onu güneş ışığı gibi gösteriyordu.

"Peyton, ben sadece-" Kendimi affettirmek istiyorum ama "*Hadi 10 Günde Bir Erkek Nasıl Kaybedilir*"'i izleyelim" diyerek sözümü kesiyor.

Boğazımı temizliyorum. "Tamam."

"Hemen üstümü değiştireyim." Koltuktan kalkmak için hamle yaptı. "Yedi dakika içinde döneceğim."

"Yedi dakika çok spesifik bir süre," diye kıkırdadım.

Yumuşak bir kahkaha atarken yanaklarının yeniden pembeleştiğini görebiliyorum.

"Ne diyebilirim ki, hızlıyım," diyor göz kırparak ve odasına gidiyor.

Bu kız beni öldürmeye çalışıyor. Yemin ederim.

Öyle bir orospu çocuğuyum ki aklım hemen kirli düşüncelere gidiyor ve eğer bana izin verirse yedi dakika içinde parmaklarımdan aşağıya nasıl döl damlatabileceğime bahse giriyorum. Eşofmanımın içinde sertleşen sikimi düzeltmek için ayağa kalkıyorum. Görünüşe göre bu midilliyi ahırına geri getirecek bir şey düşünmek için yedi dakikam var.

Köpek boku.

Dar donlu dedeler. Futbol.

Bu pek yardımcı olmadı çünkü Peyton'ı onların formasını giyerken takımımıza tezahürat yaparken hayal edebiliyorum.

Kollarımı dayamak ve büyüyen sertliğimi gizlemek için kucağıma küçük bir yastık koyarak kendimi kanepeye geri yerleştiriyorum. *Bir erkeği 10 günde nasıl kaybedeceğimi* bulmak için rehber göz gezdiriyorum. İlk tercihim değildi ama

onunkini. Odayı biraz aydınlatmak için elektrikli şömineyi açmak üzere ikinci kumandayı alıyorum ve bir film için fazla parlak olan büyük lambayı kapatıyorum.

Neredeyse yedi dakika sonra pelüş bir bornozla odaya geri geliyor. Bornozun altına bir şey mi giyiyor? Umarım öyledir çünkü bu kadın için tuttuğum tüm dizginleri kaybetmenin eşiğindeyim. Kanepedeki yerine oturmak için hareket etti. Onun yeri diyorum çünkü onu ne zaman kanepede bulsam, her zaman yastıklarla çevrili seksiyonelin köşesine tünemiş oluyor.

"Hazırım," diyor gülümseyerek, birkaç yastığa vurup alt yarısını örtmek için bir battaniye çekerken.

"Rahat mısın?" Kıkırdayarak soruyorum.

"Çok," diyor ayaklarını neredeyse bana degecek şekilde uzatarak yastıklara yerleşirken.

Filmi oynat tuşuna basıyorum ve sessizce oturup izliyoruz. Filmin yarısına kadar ne izlediğimizi bile bilmediğimi fark ediyorum çünkü tek düşünebildiğim o. Yanımdaki kadın. Filmin komik kısımlarında yumuşak kıkırdamaları olan kadın. Yanımdaki koltukta kıpırdamadan oturamayan kadın.

Tek kelime etmeden ona yaklaşıyorum ve ayaklarını kucağımda duran yastığın üstüne getiriyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye kekeliyor. Bakışları ayakları ve benim gözlerim arasında gidip gelirken gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu.

"Ayaklarını ovuyorum," diyorum ona. "Oradaki küçük köşende çok huzursuz görünüyordun."

"Ben, ben," diye duraksıyor, başını eğiyor ve saç telini tekrar kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Öyleyim. Sadece birazcık." Peyton'ın gergin olduğunda bunu sık sık yaptığını öğrendim. Başını hafifçe aşağı eğiyor ve o küçük saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Hep aynı saç teli.

"Gerginsin." Bu bir ifade, soru değil.

Gözlerini tekrar bana çeviriyor ve yüzündeki ifadeden onu çözdüğüm için şok olduğunu anlıyorum. "Nasıl yaptın..." duraklıyor, elindeki saçı bırakıyor. "Nasıl bildin?"

"Fark ettim." Devam etmeden önce boğazımı temizliyorum, "Gergin olduğunda yere bakıyorsun ve o küçük saç telini kulağının arkasına sıkıştırıyorsun."

"Fark ettin mi?"

Bebek mavisi gözlerine bakarak, "Seninle ilgili her şeyi fark ediyorum, Peyton," diyorum.

O da bir şey söylemiyor. Gözleri yine benim gözlerimle ayakları arasında gidip geliyor. Kısa bir süre sonra kanepede daha da rahatlıyor, vücudunu bana yaklaştırıyor ve şimdi bacaklarının çoğu kucağımdaya duruyor. Bu yastığı kucağıma koyduğum için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Aksi takdirde, en ufak bir hareketle beni ne kadar zorladığını hissedecekti.

Ellerim ayaklarını ovma için hareket ediyor ki bu daha önce hiçbir kadına yapmadığım bir şey. Ellerim ayağının etrafında dönüyor ve başparmaklarım tabana sıkıca bastırıp küçük daireler çiziyor. Gözlerim tekrar filmde çünkü yüzünün bana ne söylediğine bakma şansım yok. Başparmağımla küçük daireler çizerek ayağını aşağı yukarı hareket ettirmeye devam ediyorum. Bir sonraki ayağa geçiyorum ve hareketi tekrarlıyorum. Koltuğunda yeniden huzursuzlandığını hissedebiliyorum, aynı zamanda nefes alışının daha çılgınca olduğunu duyuyorum. Kaşınması gereken bir kaşıntısı varmış gibi kıcını oynatmaya devam ediyor.

*Senin için kaşınabilirim,
bebeğim.* KES ŞUNU.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, onun küçük bir inilti çıkardığını duyuyorum. Lanet bir inleme! Ayak masajından. *Şu anda şaka mı yapıyor?*

Az önce çıkardığı iniltiye aşırı güvenerek ellerimi ayak bileklerine götürüp masaj yapmaya devam ediyorum. Hâlâ kaşıyamadığı kaşıntısını kıpırdatıyor ve gözleri kapalı, başını etrafındaki yastıklara bastırmış durumda. Bacağından baldırlarına doğru ilerlemeye devam ediyorum. Bacağının arka kaslarını ovarken, elinin sanki orgazm olmak üzereymiş gibi battaniyeyi kavradığını görüyorum. *İmkânı yok.*

"Orada iyi misin?" Sırıtiyorum.

"Evet," diye inliyor. Gözleri hâlâ kapalı ve başı hâlâ geriye doğru bastırılmış. Ellerim bacaklarının üzerinde yükselirken boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Bu iyi hissettiriyor mu,
Peyton?" "Oh Tanrım. Evet."

Kalçasını ortaya çıkarmak için pelüş bornozu biraz yukarı kaldırıyorum ve bacaklarına masaj yapmaya devam ediyorum. Ellerim dizlerinin hemen üzerinde ve elim uyluğunun ortasına gelir gelmez ağzından bir inilti daha çıktığını duyuyorum.

"Peyton," diye homurdandım. "Şu çıkardığın sesler..."

"Elimde değil," diye sözümü kesiyor. Alt dudağını ısırırken başını kaldırıp gözlerimin içine bakıyor. "Bu çok iyi hissettiriyor."

"Devam etmemi ister misin?"

"Eğer devam etmezsen, çığlık atacağım." Başı yastıklara gömülürken gülüyor. Kendimi tutamıyorum. Bu kadın söz konusu olduğunda kendime engel olamayacağımı öğrendim. Ona ihtiyaım var. Onu hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyorum. Ne yapacağımı ya da buradan nereye gideceğimi bilmiyorum ama bir kadına nasıl zevk vereceğimi biliyorum. Ve benden almak istediği her zevki ona tamamen vermeyi planlıyorum.

"Yedi dakika içinde seni boşalttığımda çığlık atmanı istediğim tek şey benim adım." Ağzı aık kalırken aynı anda başı yukarı fırlıyor.

"Ne diyebilirim ki? Hızlıyımdır," diyorum göz kırparak.

Ellerimle kalçalarından şortunun eteklerine doğru ilerlemeye devam ediyorum. Ancak... şort giymemişti. Ellerimi biraz daha yukarı kaldırdığımda külot da bulamadım.

"Klotun nerede lan?" Dişlerimi sıkarak söylemeyi başardım.

Alt dudağını dişlerinin arasına alarak gözlerimin içine bakarken kendini iki dirseğinin üzerinde destekliyor. Bana hiçbir zaman baştan çıkarıcı bir kız gibi gelmemişti ama şu anda yüzünün her yerinde '*sik beni*' yazılı bir ifade var. "Onları yatarken giymiyorum," diyor fısıltının biraz üzerinde bir sesle.

"Ama sen yatmaya gitmiyordun. Benimle film izlemeye geliyordun."

"Anlambilim," diyor gülümseyerek gözlerini devirerek.

"Bir şeyler olmasını mı umuyordun, Günışığı?" Bir kaşımı kaldırırken sırtıyorum. Ellerim kalçasının en yüksek noktasına masaj yapıyor.

"Yani," diye duraksıyor ve omuzlarını silkiyor. "Ben olsam kızmazdım."

Havanın ciğerlerimden çıktığını hissetmiyorum, çünkü elim onun merkezini kavramak için hareket ederken nefesimi tutuyorum. Elim ıplak teniyle birleşiyor ve başı geriye düşerken sırtını kavislendiriyor. Eli kanepenin arka minderini kavramak için hareket etti ve vücudunun dokunuşuma verdiği tepki karşısında aletimin çeliğe dönüştüğüne yemin edebilirim.

Parmaklarım onun yarığından geçiyor ve boğazımın derinliklerinden bir hırıltı gelirken ıslaklığın onları kapladığını hissediyorum. "Sırılısıklam olmuşsun, bebeğim."

"Evet," diye inliyor.

"Benim için her zaman çok hazırsın." Bir parmağımı içine sokarken kalçalarının ritmik bir hareketle sallanmaya başladığını hissedebiliyorum. Başparmağım yavaş daireler çizerek klitorisine sıkıca bastırmaya devam ederken yavaşça içeri ve dışarı hareket ettiriyorum.

"Daha fazla," diyor, fısıltıyı zorlukla aşarak.

"Neyin daha fazlası, Peyton?"

"Daha fazla."

"Daha spesifik olmanı istiyorum. Bana neyi daha çok istediğini söyle."

Nefesinin kesildiğini duyabiliyorum ama fısıldıyor, "Parmakların. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Üzerimdeki yastığı atmak için parmaklarımı geri çekiyorum ve onu kucağıma çekiyorum. Ellerim kalçalarını kavıyor ve bacaklarımın arasındaki çeliği hissedebildiğinden eminim çünkü eşofman altı ereksiyonumu gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Elimin aramıza girmesine izin vermek için yukarı kalkıyor ve ben de hiç vakit kaybetmeden iki parmağımı onun derinliklerine daldırıyorum.

"İhtiyacın olanı al, bebeğim." Ağzım boynunun çukurunu bulurken, elleri kanepenin arkasını kavrarken beni içine hapsediyor. "Elimi sür."

Amcığı parmaklarımı sıktığı için uçurumun eşiğinde olduğunu anlayabiliyorum. O anda parmaklarımı olabildiğince derine bastırıyorum ve adım dudaklarından bir iniltiyle döküldüğünde G noktasına ulaştığımı anlıyorum.

"Thomas, durma."

Yakın zamanda durmayı planlamıyorum, bu kesin. Üçüncü parmağımı sokuyorum. Dar amının benim için gerildiğini hissediyorum. "Çok sıkı amına koyayım," diye boynuna doğru nefes alıyorum.

"Thomas, Thomas," diye tekrarlıyor kalçaları parmaklarımın derinliklerinde ileri geri sallanmaya devam ederken. Böyle devam ederse eşofmanımın içine boşalacağımı biliyorum. Ortaokuldan beri bunu yapmamıştım.

"Benim için gel, bebeğim."

Saniyeler sonra inlemeleri daha da yükseliyor ve amının duvarlarının parmaklarımın etrafında kasıldığını hissediyorum. Beni bıraktığında ne kadar seksi görüldüğünü asla unutamayacağım. Vücudu titriyor ve kafası geriye düşerken hızlı ve çılgınca nefes alıyor, yüksekliğinden aşağı iniyor.

Elimi ondan çekerken gözlerimiz kilitleniyor ve nefes alış verişini düzenlemeye çalışıyor. Parmaklarımı yavaşça ağzıma götürüyorum ve onları sokup emerek temizliyorum. "Mmm," diye inliyorum. "Tadın çok tatlı, Peyton."

"Bu..." alt dudağını ağzına götürüyor. "Bu çok ateşli."

"Hayır, bebeğim." Sırıttıyorum. "Orgazmın çok ateşli."

Gergin olduğunda yine aynı şeyi yapıyor ve bu yaptığı en şirin ama aynı zamanda en sinir bozucu şey değilse ne olayım. Benim yanımda gergin olması için hiçbir sebep yok. Kucağımdan inmeye çalışıyor ama ellerim kalçalarını kavırıyor ve beni hissedebilmesi için onu üzerime bastırıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve yanaklarının kızardığını görebiliyorum.

"Neden gerginsin?" Elimini yüzünün yan tarafına götürürken ona soruyorum. Başparmağım yanak kemiğindeki deriyi nazıkçe okşuyor.

"Sanırım," sanki kelimeleri nasıl bir araya getireceğini bulmaya çalışıyormuş gibi bir an duraksıyor. "Sanırım, istiyorum-"

"Ne istiyorsun, Peyton?"

"Beni becermeni istiyorum."

CHAPTER TWENTY-TWO

Peyton

Kim olduğumu sandığımı bilmiyorum.

Ne zaman bir GQ dergisinin kapağına aitmiş gibi görünen biri tarafından Pazar gününe kadar altı şekilde becerilmeyi açıkça isteyen bir kıza dönüştüm? Kahretsin, Avery. Doğru adamın bunu senin için yapacağı konusunda haklıydı. Hayatımın en iyi orgazmından sonra onun kucağında böyle oturmak nefesimi tutmamı zorlaştırıyor. Yani, bu en iyisi miydi? Yoksa beni mutfak tezgahına yaydığı orgazm mıydı? Biliyorsam ne olayım. Ama her seferinde daha da iyi oluyor gibi.

Thomas'ı istiyorum. Bunu inkar edemem.

Ondan seks yapmasını istemek birçok çizgiyi aşmak mıdır? Evet.

Bu aptal çizgiler artık umurumda mı? Hayır. Yani, evet. Bekle, hayır.

Rahatla beyin. Bu anı yaşamama izin ver, sadece bu seferlik olsa bile.

Thomas başparmağıyla yanağımı hafifçe okşamaya devam ederken düşüncelerimi bölüyor ve "Sana yapmak istediğim pek çok şey var, Peyton" diyor.

"Öyle mi?"

"Evet, Peyton. Her birini düşünmeden edemiyorum." "Bana... bana söyleyebilir misin?" Elimi omuzlarına koyarken soruyorum. Ben

Beni delirttiği gibi onu da delirtmeye hazırım. Tekrar söylüyorum, ben kim olduğumu sanıyorum?

Ben mi? Thomas sadece vücudumu ateşlemekle kalmıyor, aynı zamanda kendime güvenen ve seksi bir versiyonumu da ortaya çıkarıyor. Daha önce hiç keşfetme fırsatı bulamadığım bir yanımlı. Sadece o bana böyle hissettirebilir ve ben bundan daha fazlasını istiyorum.

"Geceleri yumruğumu sikerken seninle ilgili kurduğum fantezileri anlatmamı ister misin?" Eli nazikçe kolumdan aşağı kayıyor, bileğime kadar inip koluma geri çıkarken zar zor dokunuyor. "O fantezilerde seni nasıl boşalttığımı anlatmamı ister misin?"

Sanırım çenem yere düştü. Tırmala onu, yerde olduğunu biliyorum. Az önce bana mastürbasyon yaparken fantezilerinin nesnesi olduğumu mu söyledi? Hayır, yanlış duydum.

"Beni düşünüyorsun." Bunun bir soru olarak ortaya çıkmasını istemiştim ama daha çok bir ifade gibi ortaya çıktı.

"İtiraf etmek istediğimden daha fazla, Günışığı," diyor sırtarak.

Cevap vermiyorum ama Thomas'ın iki eliyle yüzümü kavramasına izin veriyorum. Gözleri gözlerim ve dudaklarım arasında gidip gelirken başparmakları çene çizgimde duruyor. Sanki o da benim mesleki sınırlar konusunda verdiğim savaşın aynısını veriyormuş gibi çenesini sıkıldığını görebiliyorum. Ama kulağıma eğildiğinde, saat beş yönündeki gölgesi yanağıma gıdıkladığında savaşı kaybediyorum. "Sana göstereceğim," diye fısıldıyor. "O fantezilerin her birini seninle birlikte yaşayacağım."

Dudaklarımın köşesine ulaşana kadar çene çizgim boyunca öpücükler kondurmaya başlamadan hemen önce kulağıma ısırıyor. "O kadar güzelsin ki Peyton," diyor köşedeki noktayı usulca öptükten sonra geri çekilip gözlerimin içine bakıyor. "Boşaldığında da çok seksi oluyorsun," diyor ağzı dudaklarıma çarpmadan hemen önce. Öpücük nazik değil. Bu öpücük şiddetli ve açlık dolu.

Öpüşmemizi derinleştirmek için başını hafifçe yana eğdiğinde ellerim saçlarına gidiyor, beni orada tutarken elleri saçlarımda kayboluyor. Sanki boğuluyor gibiyim ve bu öpücük nefes almak ve hayatta kalmak için ihtiyacım olan oksijen. Dudaklarımız birleşiyor ve vücudumun kendi kendine hareket ettiğini hissediyorum.

Bacaklarımın arasında ne kadar sert olduğunu hissedene kadar üzerine çöküyorum. Ve eğer şimdi hareket edip ayağa kalkarsam, gri eşofmanının üzerinde uyarılmışlığımı görebilirsiniz.

Göğüslerimi ortaya çıkarmak için bornozumu hafifçe araladığında dudakları çenemden aşağı iniyor. Dudaklarını yalarken gözleri göğüslerimin arasında geziniyor, ardından küçük bir onay iniltisi çıkarıyor ve başlıyor

göğsümü çılgınca öpüyor, ta ki ağzı meme ucumun etrafına dolanıp onu emene kadar. Arzuladığım sürtünmeyi elde etmek için kalçalarım sallanmaya başlıyor. Elleri beni sakinleştirmek için kalçalarımın gidiyor ve ağzını meme ucumdan ayırıyor. "Peyton," diye inliyor. "Böyle hareket etmeye devam edersen, daha içine girmeden boşalacağım."

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum ama onu içimde düşününce vücudum ısınıyor. Bu adam bana istediğimi hissettiriyor. Bana öyle bir bakıyor ki, gözlerini kapatsa ya da gözlerini benden ayırsa yok olacağım. Dokunuşu beni 4 Temmuz'daki havai fişekler gibi aydınlatıyor. Şu anda, tam şu anda, bunu istediğime karar verdim. Onu istiyorum. Yaptıklarımın sonuçlarını sikeyim.

"O zaman onları çıkarın, Bay Ford."

Gözlerinin tam önümde karardığını izliyorum. Kalçalarımı sıkıca kavradığını hissedebiliyorum, sanki hâlâ bir tür dizginleme çabası içindeymiş gibi. "Bana bunu gerçekten istediğini söyle."

"Evet, biliyorum," diye cevap veriyorum hiç tereddüt etmeden.

Kollarında ben varken koltuktan kalkmak için hareket ettiğinde göğsünde derin bir gümbürtü hissediyorum. Bacaklarım beline dolanıyor ve beni sıkıca kavradığında dudaklarımdan küçük bir çığlık kaçıyor. Bu beni bırakmaktan korktuğu bir tutuş değil, bunu en az benim kadar istediğini gösteren bir tutuş.

"Thomas," diye kıkırdıyorum. Ama koridordan yatak odama doğru ilerlerken bana cevap vermiyor. Daha koridorun yarısına bile gelmemiştik ki beni ayağa kaldırıp zorla duvara bastırıyor ve dudakları tekrar dudaklarımı buluyor. Dili benimkiyle dans ederken, elleri sanki onları nerede istediğini bulamıyormuş gibi her yerimi yokluyor. Bana doğru bastırıyor ve sikini bana karşı hissedebiliyorum ve ağzımdan küçük bir inilti kaçıyor.

"Bunu hissediyor musun, Peyton? Bunu bana sen yapıyorsun."

"Thomas," diye inledim. "Beni yatak odasına götür."

Beni tekrar kendisine doğru kaldırmak için kıkırmı kavırıyor. Bu kez, beni tutup yaka kemiğim boyunca bir çizgiyi öperken doğrudan sert uzunluğuna bastırılıyorum. Kapıyı açmak ve arkamızdan çarparak kapatmak için bir elini kıkırmıdan ayırıyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan beni yatağa fırlattı. Üzerimde hala bornozum var ve altında hiçbir şey yok. Bornozun bağı çözülmüş, karnımın küçük bir kısmı ortaya çıkmış ve üst kısmı omuzlarımdan sarkıyor. Beni içine çeken karanlık gözlerine bakarken kendimi dirseklerime kadar kaldırıyorum. Yol

Bana bakışı içimde bir delik açıyor ve çekirdeğimde zonklama hissinin güçlendiğini hissediyorum.

Dudağının kenarının kalkarak yüzünde küçük bir sırtış oluşturmamasını ve sanki bana ilk ne yapacağını düşünüyormuş gibi elinin keskin çenesini ovuşturmasını izliyorum.

Karar vermesini beklemiyorum. Gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadan bornozun askısını çekiyorum. Cüppe açılıyor ve beni ona tamamen gösteriyor. Gözleri benimkilerden göğüslerime kayıyor ve göğüs uçlarım gözlerindeki ateşle karışan serin havanın etkisiyle sertleşiyor. Hızlı bir hareketle tişörtünü başından aşağıya doğru çekiyor. İçgüdüsel olarak, önümdeki manzara karşısında çenem açık kalıyor. Eşofman altı beline biraz fazla otururken, V şeklindeki seks hatları tümüyle sergileniyor.

Yemin ederim, onun vücudunu içerken bacaklarımın arasında Niagara Şelalesi var. içinde.

Dudaklarımda bir sırtış oluşurken alt dudağımı dişlerimin arasına çekiyorum ve Saniyeler içinde Thomas üstüme çıktı ve kalın, kordonlu kollarıyla başımı iki yandan sıkıştırdı. Bana bakma şekli tüylerimi diken diken ederken, yakınlığı diğer her yerimi ısıtıyor.

"Öp beni," dedim ona.

Nefesinin altından küfürler mırıldanarak dudakları dudaklarıma değecek kadar alçalıyor. Ellerim sırtını kavramaya başladığında ve kalçalarım onu bacaklarımın arasında hissetmeyi arzulamak için yukarı doğru sallandığında vücudu benimkine sertçe bastırılıyor. Onu o kadar çok istiyorum ki ellerim eşofmanının bel bandına gidiyor ve onu hafifçe aşağı itmeye çalışıyor. Bunu istediğimi bilmesini istiyorum. Neden hâlâ üzerimdeler?

Elimi itiyor ve tıslıyor, "Hayır, Peyton." Ellerim belinden düşüyor ve eminim ki yüzümde bir hayal kırıklığı ifadesi beliriyor. Ama bu uzun sürmüyor çünkü gözlerine baktığımdan emin olmak için bir eliyle çenemi tutuyor ve bana "Bunu istiyorum. Seni istiyorum," derken duraklıyor ve gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Seni uzun zamandır böyle istiyordum. Çırılçıplaksın ve benim için yayılıyorsun. Dudaklarım vücudunun her yerini öpüyor. Ellerim her kıvrımını öğreniyor. Sıkım daracak amcığını geriyor," dudaklarımın kenarına hızlı bir öpücük kondurmak için duraklıyor. "Ama seninle zaman geçirmek istiyorum, Sunshine."

Gözlerinin içine dikkatle bakarken ellerim yüzünün her iki yanını kavıyor. Ancak, ona söyleyecek kelime bulamıyorum, onun yerine yüzünü çekiyorum

Ona bir öpücük daha vererek sessizce onu da istediğimi söyledim.

Dudaklarını zayıf noktam olan köprücük kemiğime değdirdiği anda gözlerim kapanıyor ve ağızımdan küçük bir inilti çıkarken başım geriye düşüyor. Bir eli göğsümü kavramak için hareket ederken, ağzı diğer göğsüme gidiyor ve onu ağızına alıyor.

"Thomas," diye nefes alıyorum. Sırtım ona doğru eğiliyor çünkü bu his çok güçlü ve beni şimdiden çok heyecanlandırdı. Meme ucumu sertçe emiyor ve neredeyse zevkin çok fazla olduğu noktaya geliyorum. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Sana daha fazlasını vereceğim bebeğim," diyor, fısıltının biraz üzerinde. O konuşurken, eli vücudumda aşağıya, kalçalarımın arasında zonklayan bölgeye doğru ilerliyor. Üst baldırımı sıkıyor ve konuşmaya devam ediyor: "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Parmakları ıslak amıma dalıyor ve klitorisime sıkıca bastırarak vücudumda bir elektrik akımına neden oluyor. "Bu am benim için yaratılmış." Gözlerim kapanıyor ve Thomas'ın konuşmasını zar zor kaydedebiliyorum, "Ve sana tam olarak ihtiyacın olanı vereceğim, Peyton."

Dudakları dudaklarıma değmiyor ama ağır nefesini dudaklarımda hissedebileceğim kadar yakın. Gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor, sanki parmakları içimdeyken parçalanışımı izlemek istiyor. Bir parmağını daha sokup eliyle beni pompalamaya devam ettiği anda, ben de tam olarak bunu yapıyorum. Yoğun bir orgazm içime çökerken parçalara ayrılıyorum.

Boynuma bir öpücük kondurmadan önce kulağıma "Yedi dakikadan az kaldı bebeğim," diye fısıldıyor. Hâlâ nefes alış verişimi düzenlemeye çalışıyorum. Serbest bırakılmama rağmen klitorisim hâlâ zonkluyor. Ondan daha fazlasını istiyorum, hayır, İHTİYACIM var.

Öpücükleri göğsümden aşağıya doğru iz bırakarak karnıma ulaşıyor ve keskin bir nefes aldığımı hissediyorum ve elim karnımın alt kısmını örtmek için hareket ediyor. Birden içimde uğuldayan tüm güven duygusu yok oldu. Çok ince bir belim yok. Ortalama bir kıyım, bu yüzden biraz kabarıklık var, ama onu yüksek belli taytlarımın içine saklamakta uzmanım.

"Yapma bunu," diye tıslıyor. "Neyi?"

"Kendini sakla," diyor. "Kendini benden saklama. Sen mükemmelsin, Peyton."

Yanıt olarak bir şey söylemiyorum ama elimi karnımdan çekip tuttuğum nefesi bırakıyorum.

"O kadar mükemmel ki," diyor nefes nefese, sanki bu itirafı kendi kendine söylüyormuş gibi, başını bacaklarımın arasına sokmadan önce karnımın her yerini öpüyor. Bacaklarım kendiliğinden hareket ediyor ve onun için açılıyor. Başını çevirip kalçamın iç kısmını öpmeden önce nefesini hissedebiliyorum. "Tadının ne kadar güzel olduğunu asla unutabileceğimi sanmıyorum," diyor, kollarını kalçalarımın altından geçirirken sakallarının tenime değdiğini hissediyorum ve neredeyse anında dili ıslak ağımda kayıyor.

"Daha fazla," diye inliyorum. Yaptığı şeyi yapmayı bırakmasını istemiyorum çünkü bu çok iyi hissettiriyor. O kadar sert emmeden önce dili klitorisimde çalışmaya devam ediyor ki yıldızları gördüğüme eminim. Şimdiden ikinci bir orgazmın eşiğindeyim. Bu adam beni öldürmeye çalışıyor.

"Önce seni parmaklarıma boşaltırdım," diye klitorisime karşı homurdanıyor. "Şimdi de dilime boşalmanı istiyorum, Peyton. Bu tatlı amcığının son damlasına kadar içmek istiyorum."

"Gelemem." Çünkü bu kadar kısa sürede tekrar gelmemin imkanı yok.

"Yapabilirsin ve yapacaksın," diye tıslıyor kalçalarım kendi kendine hareket ederken. "Yüzüme sür bebeğim. Benim için gel."

Dili birkaç dakika boyunca klitorisimi okşamaya devam ediyor, sonra klitorisime vantuzla yapışıyor ve ben tekrar uçurumun kenarına gönderiliyorum. Tekrar sikişmek. Nasıl?

"Ne kadar iyi bir kız," diye mırıldanıyor kendini bacaklarımın arasından kaldırıırken.

"Eller ve dizler," diye emrediyor.

Ne dedin? Hayır. Benim sıram.

Yatakta doğrulup kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve o da sorgulayan bir bakışla başını yana eğiyor. "Bu surat asma da neyin nesi Bayan Kelly?" diyor şakacı bir şekilde.

"Biliyorsun," diyorum gözlerinin içine baştan çıkarıcı bir bakış atarak. Yataktan kalkıp önünde duruyorum, elim eşofmanının içindeki sert uzunluğunu avuçlamak için hareket ederken gözlerim onunkilerde kalıyor. "Fantezileri olan tek kişi sen değilsin." Elimi eşofmanının bel bandına sokup sikini içeriden kavırıyorum.

Göğsünden bir inilti yükseliyor ve kısık sesle adımı mırıldanıyor: "Peyton."

"Hatırlıyor musun?" Eşofmanını kalçalarının hemen altına kadar indiriyorum, elim sikini hiç bırakmıyor ve yavaşça vuruyor. "Beni küvette bastığın o geceyi?" Eşofman altı yere düştü ve

uzunluğunu tabandan uca kadar kavramam için daha derin bir erişim sağlıyor. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin Thomas?"

Koyu renk gözleri benimkilerden onu yavaşça okşayan elime kayarken boğazındaki yumruyu yutuyor. "Ne?"

"Sen," diye itiraf ediyorum. Önünde dizlerimin üzerine çökerken dilim alt dudağımın üzerinde kayıyor. "Göremedin," diye devam ediyorum dizlerimin üzerine çöküp sikiyle göz hizasına geldiğimde. Nefesi hızlı ve düzensiz hale geliyor. "Ama parmaklarım amımın çok derinlerindeydi." Bu itirafım karşısında keskin bir nefes alışını izliyorum. "Bunu düşünmeden edemiyordum." Elim onu okşamaya devam ederken, dilim sikiindeki prekumu yalıyor. "Senin sikini. Ve nasıl hissettireceğini." Ucunu emmeden önce onunla göz teması kurarken uzun boynunu yalıyorum. "Parmaklarım yerine amımın derinliklerinde."

"Peyton," diye hırlıyor. Gözleri dudaklarımdan hiç ayrılmıyor.

Sikinin ucunu emmeden önce ona bir kez daha sırtıyorum ve tüm uzunluğu ağzıma alıyorum. Başımı birkaç kez sallıyorum ve elleri saçlarıma dolanmadan önce bir dizi küfürlü kelime inlediğini duyuyorum.

"Siktir, Peyton. Sikimi çok iyi alıyorsun." Sikini ağzıma sokup çıkarırken bir elimle kıcını kavıyorum. Yalama ve emme arasında gidip gelirken, diğer elim sertçe emerken okşuyor. Karnındaki kasların gerginleşmesini izliyorum. Çoktan yaklaşımtı. "Düşündüğün şey bu muydu? Boğazının derinliklerine gömülmüş sikimi mi?" Derin sesi içimi kesiyor ve ben daha sert emerken gözlerim onu izlemek için hafifçe kalkıyor. "Kendine dokun bebeğim. Ben yüzünü sikerken sen de o güzel amını benim için okşa."

Aleti boğazımın derinliklerindeyken öğürüyorum ve daha derin bir emme için kıcını kavrayan elim şimdi klitorisimi ovuyor. O yüzümü sikerken gözlerimden kontrolsüzce akan yaşları zar zor kaydediyorum. Kesinlikle tekrar boşalacağım.

"Peyton." Adım gergin bir sesle çıkarken aynı anda onu okşayan el taşaklarını avuçluyor. "Boşalacağım amına koyayım."

"Mmm." Horozu boğazımın derinliklerine batarken ses beni terk ediyor ve klitorisimi daha sert ovuyorum.

"Fucckkk," diye inliyor. "Siktir, bebeğim. Geliyorum. Şimdi."

Bununla birlikte, sıcak döl boğazımdan aşağı dökülüyor ve onu aylardır susuz kalmışım gibi içiyorum. Üçüncü bir orgazm vücudumda dolaşıyor ve ben

Bu adamın bu gece beni üç kez boşaltmış olması ve henüz içime bile girmemiş olması karşısında hayrete düşüyorum.

İkimiz de orgazmdan çıktıktan sonra ağzımı açıp alt dudağımı siliyorum ve ona sırtırken dudaklarımın kenarındaki fazlalıkları emiyorum. Birkaç saniye içinde beni dizlerimin üzerinden çekiyor ve ben de bacaklarımı ona doluyorum.

"Benim için diz çökmen gördüğüm en seksi şey," diyor. Bacaklarım beline dolanırken sikişin yeniden sertleşmeye başladığını hissedebiliyorum. "Ama seninle işim bitmedi."

Beni yere yatırıyor ve ceplerinde prezervatif var mı diye bakıyor ama yok gibi görünüyor.

"Komodin," diyorum ona. Omzunun üzerinden bana attığı sırtı hayattımda gördüğüm en seksi şeydi.

Orada durup çekmecedan bir tane çıkarmasını dikkatle izliyorum. Dişlerini kullanarak ambalajı yırtıyor ve bana doğru yürümeye başlamadan önce uzun boyuna sarıyor. Yatağın kenarına oturuyor ve ben de uzanmış bacaklarının arasında durmak için hareket ediyorum. Parmak uçları kıcıma ulaşmadan önce bacaklarımın arkasını okşuyor.

"Bu lanet olası kık," diye tıslıyor bir yanağına vurmadan önce.

Ellerim saçlarını karıştırırken kollarında kıkırdıyorum ve başını kaldırıp gözlerimin içine bakmasına neden oluyorum. Gözleri benimkilerin arasında gidip geliyor. Aramızda bir şeyler değişiyor ve ben bunu hissedebiliyorum. Burada onun patronum, benim de sadece bir dadı olmamdan daha fazlası var. Bana bakışıyla beyninde çılgınca dolaşan düşüncelerini görebiliyorum.

"Peyton," diye yalvarıyor.

Devam etmesine izin vermiyorum, onu şakacı bir şekilde geri itiyorum, böylece yatakta düz bir şekilde yatıyor. Üstüne sürünerek oturuyorum. Kendimi yavaşça onun üzerine indirmeden önce merkezimi çelik gibi sert horozuyla hizalarken aramızda hiçbir kelime konuşulmuyor ve bu, aramızdaki her şeyin sonsuza dek değiştiği an.

"Siktirkkk," diyor dişlerini sıkarak. "Siktir."

"Aman Tanrım," diye bağıriyorum.

Ben onun büyüklüğüne uyum sağlamak için olabildiğince yavaş hareket ederken elleri kalçalarımı sıkıca kavriyor. Beni onu tamamen içine alacak kadar gerene kadar üstünde yukarı ve aşağı hareket ediyor.

"Hissediyorum..." Duraklıyorum. "Kendimi çok tok hissediyorum."

"Çok sıkısın amına koyayım," diye homurdanıyor.

Onun sözleriyle kalçalarımı daha hızlı hareket ettirmeye başladım. İleri geri sallanmak ve yukarı aşağı hareket etmek arasında gidip geliyorum. Elleri kalçalarımın çıplak göğüslerimi avuçlamak için hareket ediyor. Ellerim başının her iki yanında duracak kadar öne doğru eğiliyorum. Bakışları içimi yakıyor ve çekirdeğime doğru fırlıyor, sadece onunla bu ilk seferin zevkini yoğunlaştırıyor.

Bundan geri dönemeyeceğimi biliyorum. Hayatımda hiç bu yoğunlukta bir seks yaşamamıştım. Bana bakışı. Bana dokunma şekli.

"Sikeyim. Çok iyi hissediyorsun." Övgüsü hızımı artırmama neden oluyor. "İşte bu, bebeğim. Sikime bin." Kalçalarını hafifçe yukarı kaldırıyor, sadece içimde akan zevki yoğunlaştırıyor. "Bana bir tane daha ver, Pey."

"Siktir," diye inliyorum ama bu bir çığlık olarak çıkıyor. "Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Evet, yapabilirsin. Benim için gel," diyerek kalçalarımı sıkıca kavıyor. İçimde dokunulabileceğini hiç bilmediğim en derin noktalara dokunuyor. "Kukun beni çok sert sıkıyor."

Adımlarım hızlanıyor, sürtünme bir kez daha onun üzerinde paramparça olmama neden oluyor. "Thomas," diye tekrar tekrar çığlık atıyorum. Bu zevk şimdiye kadar hissettiğim en yoğun şey.

"Bırak çıksın, bebeğim." Kalçalarını daha sert ve daha hızlı savurarak içime giriyor. Bedenim onun üzerinde hareketsiz kalıyor ve hiçbir yöne hareket edemiyorum. "Benim için çığlık at." Kalçalarının her hamlesinde beni sert ve sahiplenici bir şekilde beceriyor. "Bu amcığın kime ait olduğunu tüm şehir duysun."

"Siktir," diye bağıyorum. "Aman Tanrım, Thomas!"

"Bu." *İt*. "Am." *İtme*. "Bu." *İt*. "Benim."

"O senin," diye çığlık atıyorum orgazmım sert ve hızlı bir şekilde çökerken. "Senin amına koyayım," diye inliyorum, orgazmın vücudumda dolaşmasına izin vererek onun üstüne düşerken. Vay anasını.

Göğsüm onunkinin üzerine düşerken nefesim düzensiz ve hızlı. Thomas başının iki yanını tutuyor ve gözlerimin içine bakarken beni üzerine getiriyor. Hiçbir kelime konuşulmuyor ama onun da aramızdaki değişimi hissettiğini biliyorum.

Yumuşak bir gülümseme sunuyorum ve ne olduğunu anlamadan beni sırt üstü çeviriyor, aletini içimden hiç çıkarmıyor. Bacaklarım beline dolanıyor. Gözlerimin derinliklerine bakıyor ve ben de onların etrafında bir belirsizlik dalgasının yanıp sönmesini izliyorum.

Başını boynumun kıvrımına bastırıyor ve çok daha yavaş bir tempoda içime girip çıkarken sıcak, düzensiz nefesini çarpan nabzımda hissediyorum. Bir dizi küfürle birlikte dudaklarından bir inilti kaçıyor.

"Thomas," bir zevk iniltisi.

"Peyton," ismimi uzun bir nefesle söylüyor, sanki söylemek ona acı veriyormuş gibi.

"Thomas," diye yalvardım. "Bana bak."

Başını boynumdan çekiyor ve gözleri benimkilere dikiliyor. Yüzünü kavrayan ellerimi onu öpmek için kullanıyorum. Bu sefer onu ihtiyaçla öpüyorum. Bunu benim de istediğimi bilmesini sağlayarak. Her şeyden çok.

Öpüşmeyi kesiyorum ve ona gülümsüyorum, "Şimdi sik beni Thomas. Seninmişim gibi sik beni."

İçime sert ve derin bir şekilde girdi. Bundan asla kurtulamayacağım.

"Ne kadar sıkı olduğuna inanmıyorum. Bu am benim için yaratılmış, bebeğim." İçime daha sert ve daha hızlı itiyor ve aynı yoğun zevk beni tekrar vuruyor. "Bu sefer benimle gel, Peyton."

"Ben gidiyorum-" Duraklıyorum çünkü daha fazla kelime söyleyemiyorum. Kalçalarım onun her hamlesiyle ritim tutarak kendi kendine hareket ediyor. Bacaklarım onun beline dolanıyor ve bu beni hızla çarpıyor.

"Beni sağıyorsun bebeğim," diye inliyor midesindeki kaslar gerilirken. "Amin sikimi çok sert sıkıyor. Geliyorsun. Bunu hissedebiliyorum."

"Siktir. Aman Tanrım," diye çığlık atıyorum, zevk amıma doğru fırlarken merkezimi ona daha sert bastırıyorum. "Thomas."

"Evet, bebeğim!" diye bağıyor, kendi salıverilmesinden hemen önce ve geliyor. "Fuuuuck."

Kendini bırakana kadar itiş gücü yavaşlıyor. Nefeslerimiz aramızdaki boşlukta birbirine karışıyor. Söylenmemiş kelimeler havada asılı kalıyor. Gözleri benimkilerin arasında dans ediyor. Kendini içimden çıkarıyor ve yanımdaki yatağa yuvarlanıyor. Kollarım başımın yanlarına düşüyor ve ikimiz de yatağıma yayılıyor.

"Yıkanmaya gidiyorum," diye kestirip atıyorum sessizliği. "Bana bırak," dedi.

"Hayır," diye kestim sözünü. "Ben hallederim."

Nefes alış verişini düzenlerken gözleri kapalı yatarken başka bir şey söylemiyor. Banyoda hızlıca elimi yüzümü yıkarken sinirlerim midemde dans ediyor. Thomas'ın benimle ilgileneceğini biliyorum ama

Sanırım ikimizin de bundan sonra bir dakikaya ihtiyacı var. İşim bittiğinde üzerime yeni bir bornoz geçirip banyodan çıkıyorum. Thomas'ı yatağımda, battaniyemin altında otururken bulduğumda gözlerim şok içinde açılıyor. Odasına geri döneceğini bana düşündüren neydi bilmiyorum.

Yanındaki yorgani kaldırıyor ve yatağı okşuyor. "Buraya gel."

Yatağa doğru koşuyorum ve yanına tırmanıyorum. Ona sokulmam için kolunu açıyor ve o yastığa yerleşirken ben de başımı koluna gömüyorum. Bir bacağım açıkta kalan bacağının üzerinden sarkıyor ve kolum beline dolanıyor. Parmak uçları çok hafifçe sırtımın alt kısmına değiyor. Bir aşağı bir yukarı ilerliyor, her fırçada omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Sessizliği ben bozdum. "Elbette bebeğim."

Sevgi sözcükleri tam göğsüme çarpıyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Bu yüzden ona sormak istediğim ağır soruyu, yani aramızdaki şeyin ne anlama geldiğini sormak yerine, ağzımdan çıkan kelimelerle kendimi şok ediyorum.

"Bu gece burada kalabilir misin?"

CHAPTER TWENTY-THREE

Thomas

Üzerime örtülen sıcak beden beni daha güneş doğmadan uykudan uyandırıyor. Bacakları bacaklarıma dolanıyor, başı boynuma gömülüyor ve yanımda uyurken nefesini kulağımda hissediyorum. Dün gece ona kaç orgazm yaşattığımın sayısını unuttum ve ikimizin de yataktan kalkacak enerjisi yoktu. Bu yüzden şimdi kendimi *onun* rahatlığından hareket etmeye zorluyorum. Burada kalmak istememe neden olan şey yatak ya da yastıklar değil... O.

Ne yazık ki James uyanmadan önce yatağıma gitmem gerekiyor. Her sabah uyandığında yatağıma tırmanıyor, küçük ayaklarını bacaklarımin altına sokuyor ve o gün canı hangi çizgi filmi istiyorsa onu izlemek için televizyonu açıyor. Dürüst olmak gerekirse, bana sarılmış küçük bir çocuktan daha iyi bir uyandırılma şekli olamaz. Bir gün artık yatağıma tırmanmayacağını biliyorum, bu yüzden o küçük anlar için yaşıyorum.

Yine de bu an hemen hemen ikinci sırada geliyor. Bir an için kendi kendime, tek gecelik ilişkileri uykuya dalmadan önce kovarak ne kadar çok şey kaçırdığımı düşünüyorum. Yine de, yanımda *herhangi bir* beden olduğunu hissettiğimi sanmıyorum. Sabahın erken saatlerinde hissettiğim şey *Peyton'ın* bedeninin yanımda olması ve asla aşağı inmek istemiyorum.

Saate bakıyorum ve saatin sabahın dördü olduğunu görüyorum. Dikkatlice battaniyeyi bacaklarımızdan çekiyorum ve kendimi onun bedeninin altından kaydırıyorum. Uyanmıyor ama bedenini benim uyuduğum yastığa sokuyor.

Vücudunu tepeden tırnağa taramak için bir an ayırıyorum. Dün gece ikimiz de uzun zamandır savaştığımız günaha teslim olduğumuz bir zayıflık anı yaşadık. Ama dün gece aramızda bir şeyler değişti ve ben bundan daha fazlasını istiyorum.

Uzun, sarı saçları yastıkların üzerine dökülmüş ve ellerimiz birbirimizin üzerinde olduğu için dağınık. Dün geceyi düşününce aletim *selam* vermek için uyandı.

Onun odasından çıkıp kendiminkine doğru yürüyorum, bensiz uyanıp neden orada olmadığını merak etmesinden nefret ediyorum ama aynı evde yaşıyoruz ve bugün işten izin aldım, bunu henüz bilmiyor. Planlanmış hiçbir toplantım yoktu, bu yüzden siktir et dedim ve tüm hafta sonu ofiste çalıştığım için evden çalışmaya karar verdim.

Yatağa girmeden önce başımı James'in odasına sokuyorum ve onun mışıl mışıl uyuduğunu görüyorum. Başımı yastığa koyar koymaz uyuyacak kadar yorgun olmalıyım çünkü bir bakıyorum James'in küçük ayakları her zamanki gibi bacaklarımın altına girmiş ve televizyon açılmış.

"Günaydın maymun," diyebildim gözlerimi zar zor açık tutabilmeme rağmen.

"Günaydın baba," diyor bana daha da sokulmadan önce. "Dün gece çok iyi uyudum. Kocaman bir kaya gibi. Sen nasıl uyudun?"

"Ben de koca bir kaya gibi uyudum." Güldüm.

"Bayan Peyton da taş gibi uyumuş mudur acaba!" diyor sabahın bu erken saati için fazla heyecanlı bir şekilde. Saate bakmak için gözlerimi komodine kaydırıyorum ve saatin sabahın sekizi olduğunu görüyorum.

"Kahretsin, dostum. Okula gitmek için hazırlanmalısın." Yorganı üstümüzden atıp kalkmak için acele ediyorum. "Babam uyumuş olmalı."

"Kahretsin," diye tekrarlıyor yataktan çıkarken.

"James," diye homurdandım. "Bu kötü bir kelime. Bunu biliyorsun."

"Kahretsin, haklısın. Özür dilerim baba," diyor başını yere eğmiş öylece dururken.

"Sadece bir daha söyleme, tamam mı?" Ona sarılmak için önünde çömelirken söylüyorum.

"Tamamdır, baba. Seni çok seviyorum. Bunu biliyor musun?"

Hay sikeyim. Bu çocuk kalbimi çalmak için doğru ipleri biliyor.

"Seni çok seviyorum," diyorum ve alnından öpüyorum. "Şimdi git. Okul için hazırlanmalısın. Sana mola verdireceğim-" Kahvaltılık kokusu burnuma çarptığı anda sözüm kesiliyor.

Peyton.

James kapıdan çıkıyor ve ben de üzerime bir eşofman geçirip aşağı inmeden önce dişlerimi fırçalıyorum. Merdivenlerin dibine ulaştığımda James'e sesleniyorum, "Dişlerini fırçalamayı unutma, James."

"Tamam, baba!" diye bağıyor. "Önce sabah kakamı yapacağım. Bir dakikalığına burada olacağım."

Başımı sallıyorum ve kendi kendime gülüyorum. Bu çocukta hiç filtre yok ve Ollie Amca ile telefonda çok fazla konuşuyor. Bizi diken üstünde tutuyor ama aynı zamanda her gün gülümsememiz için bir neden veriyor.

Kahvaltı kokusunu takip ederek mutfağa gidiyorum ve Peyton'ı ocağın üzerinde durmuş tavada yumurta çırparken ve hoparlörde çalan müzik eşliğinde vücudunu hafifçe hareket ettirirken buluyorum. Mutfaka girdiğimi duymamış olmalı çünkü hiç kıpırdamıyor, ben de önce ona gidiyorum.

Ellerim belini arkadan kavıyor, sırtını bana doğru çekiyor ve kıkırdamadan önce küçük bir irkilemeyle sıcıyor. Ağzım çıplak omzunu bulup bir öpücük kondururken, ellerim karnına gidip onu kendime doğru çekiyor. "Günaydın Günışığı," diye fısıldıyorum kulağına.

Ellerini boynuma dolamak için tuttuğum yerde dönüyor ve vücudunun ön kısmını bana bastırıyor. Hiç şüphesiz, karnında büyüyen uzunluğumu hissedebiliyor. Yemin ederim bana bakışıyla bile sertleşiyorum.

"Günaydın, Bay Ford."

Göğsümde bir yerlerden sahiplenici bir gümbürtü geliyor ve Peyton'ı mutfak tezgahının üzerine kaldırıyorum ve ağzım hemen onunkini buluyor. Elleri boynumdan saçlarıma doğru hareket ediyor ve sanki bu öpücüğe doyamıyormuş gibi beni kendine doğru çekiyor. Gerçek şu ki, ben de doyamıyorum. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse alternatif bir evrende yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Onun yanında uykuya dalmak, bir şekilde onun yanında uyanmak ve aynı zamanda James'in yanında uyanmak çok iyi hissettirdi. Şimdi onu sürekli giydiği bu lanet ipek pijama şortuyla mutfağımda kahvaltı hazırlarken buluyorum.

"Her ne kadar seni hemen şimdi ve burada almak istesem de, Peyton," diye fısıldıyorum boynuna. "James her an aşağıya inebilir."

"Beni bu tezgâha çıkaran sizsiniz Bay Ford," diyor sırtarak.

"Bana cevap mı veriyorsun, Peyton?" Ona bir kaşımı kaldırıyorum.

Nefes nefese kalır ve eli göğsünü bulur. "Kim ben? Hayır, asla böyle bir şey yapmam."

"James her an burada olabileceği için şanslısın," diye homurdandım. "Yoksa seni hemen şimdi burada dizlerimin üzerine yatırırdım."

"Ohh, kulağa ilginç geliyor." Kahvaltısını bitirmek için tezgahattan atlarken gülümsüyor. Kıçına bir şaplak atıyorum ve elim onunla birleştikten sonra mükemmel bir sıçrama yapıyor. Aletimin eşofmanımın içinde seğirdiğini hissediyorum ve dün gece aletimi sürerken ellerimin onun mükemmel yuvarlak kıçını kavradığı görüntü beynimi tekrar dolduruyor. Başını omzunun üzerinden çevirip bana gülümsüyor ve göz kırpmıyor.

Düşüncelerim James'in hızla mutfığa girmesiyle bölünüyor. "Ben hazırım," diye bağılıyor. "Ve açlıktan ölüyorum."

"Kahvaltı için en sevdiğin funfetti kreplerinden yaptım," diyor James'e.

"Sen en iyisisin, Pey!" diye haykırıyor ve onun heyecanına sıcak bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Onunla konuşması, onunla ilgilenmesi, en sevdiği yemekleri yapması ve onunla oynaması, gerçekten onu ne kadar önemseydiğini gösteriyor ve lanet olsun, eğer bu göğsümdeki organ için bir şey yapmazsa.

"Çabuk ye, dostum. Okula gitmek için hazırlanmalısın."

"Bugün okulu yok Thomas," diye araya giriyor Peyton.

Lanet olsun. Tamamen unutmuşum. Dün gece onunla bugün okula gitmemesi hakkında konuştum. Peyton'la seks hayatımı tamamen alt üst etti. Haftanın hangi günü olduğunu bile bilmiyorum.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

"Bu kötü bir kelime baba," diyor James beni azarlarken, başım beladaymış gibi parmağıyla beni işaret ederek.

"Haklısın JJ," diye gülüyorum. "Haftanın hangi günü olduğunu unutmuş gibiyim."

"Bugün Pazartesi," diyor Peyton. "Unutma, James'i Gigi'yi görmeye götüreceğim."

"Doğru," diyorum ellerimi saçlarımda gezdirirken. "Bu sabah kendimi yersiz yurtsuz hissediyorum."

"Eminim öyledir, Bay Ford." Bulaşıkları toplamaya başlarken bana şakacı bir şekilde gülümsüyor.

"Bulaşıkları ben yıkarım," diyorum yüzümde bir sırıtışla. "Sen git gün için hazırlan."

"İşe geç kalmayacak mısın?"

"Bugün hiç toplantım yok. Bugün ev ofisimden çalışacağım ve bazı e-postalar üzerinde çalışacağım."

"Peki o zaman," diyor ellerini bulaşık havlusuna silerken. "Ben bir duş alacağım ve yola çıkmak için hazırlanacağım. James, bugün Gigi'mi ziyaret edeceğiz. Senin için de uygun mu?"

"Senin Gigi'n ne?" diye soruyor.

"O benim büyükannem," diye açıklıyor. "Oldukça hasta ve biraz gülmeye ve neşelenmeye ihtiyacı var. Bence bu iş için mükemmel bir adam olursun. Var mısın?"

"Evet!" diye bağıyor ve yumruğunu havaya kaldırıyor. "Gigi'nin hasta olmasına üzıldüm, Peyton. Doktor çantamı yanımda getireceğim. Onu senin için iyileştirebilirim."

Gözlerim Peyton'a kayıyor, o da tatlı, masum küçük çocuğun gözlerinin içine bakıyor. Yüzündeki ifadeden şu anda gözyaşlarını tutamadığını anlayabiliyorum. Hiçbir şey söylemiyor ama başıyla onaylıyor. Büyükannesinin ne tür bir kanser hastası olduğunu bilmiyorum ama içten içe, şu anda, oyuncak bir doktor setinin onu iyileştirebilecek şey olmasını dilediğini biliyorum. Bakışları bana kayıyor ve duş almak için mutfaktan çıkmadan önce bana kısa bir selam verirken gözlerindeki hüznü görüyorum.

James kahvaltısını bitiriyor ve ben de bulaşıkları yıkıyorum.

"Peyton hazırlanırken sen de odanda biraz çizgi film izle. Tamam mı dostum?"

"Tamam baba," diyor merdivenleri çıkarken.

Bulaşıkları bitirdikten sonra iyi olduğundan emin olmak için kendimi koridorda odasına doğru yürürken buluyorum. Kapıyı hafifçe tıklattığımda "İçeri gel" dediğini duyuyorum. Odasında değil ama kapıyı arkamdan kapatırken banyodan "Buradayım" dediğini duyuyorum.

Odasına bağlı olan banyosuna girerken boğazımdaki yumruyu yutuyorum. O burada, tamam. Önümdeki manzarayı gördüğümde gözlerim açılıyor. Aslında duş almamıştı, küvetin içindeydi. Çatı katına taşındığı ilk gece onu bulduğum yerde. "Peyton," diyorum boğuk bir nefesle.

Ne yapıyor biliyor musun? Kahrolası kıkırdıyor. "Gülmüyorum, Peyton."

"Sadece hızlı bir banyo yapıyorum," diyor gülümseyerek. "Dün gece vücudumun aldığı yoğun darbeden dolayı bugün kendimi ağrılı hissediyorum." Göz kırpıyor. "Ayrıca, bu manzaraya kafayı takmış durumdayım."

"Oh, öyle mi?" Yavaşça ona doğru yürürken kaşlarımı kaldırıyorum. "İyi olduğundan emin olmak için seni kontrol etmek istedim."

"Ben iyiyim Thomas," diyor iç çekerek. "James kanser gibi yetişkinlere özgü şeyleri anlamıyor. Ve ben onu bu yüzden seviyorum."

İfadesini başımla onaylıyorum. Arkasında şehirle birlikte dev küvetin içindeki görüntüsünü seyretmek için duraklıyorum. Çatı katındaki en çarpıcı ve nefes kesici manzara bu. Ve ben onun arkasındaki şehirden bahsetmiyorum. Çabalamadan yüzümde bir gülümseme oluşuyor. "Banyodan sonra şimdi nasıl hissediyorsun?"

Bir an duraksıyor. "Eh, sanırım daha iyi hissediyorum. Ama sözümü kestiniz."

Ona soru soran bir kaş kaldırıyorum.

"Mutfakta beni çok heyecanlandırdın," diye itiraf ediyor ve dudaklarımın kenarlarının yukarı kalktığını hissediyorum. "Gün başlamadan önce hızlıca rahatlamak istedim."

Vay canına. Hay sikeyim. Bu kadın gerçekten beni öldürmeye çalışıyor. Dün gece onu yeterince boşaltmadım mı? Gün başlamadan önce orgazm olmak için mi geldi buraya? Hayalimdeki kız.

"Sen." Boğazımdaki bir yumruyu daha yuttum, "Kendine mi dokunacaktın, Peyton?"

"Evet," diye cevaplıyor sesinde hiçbir tereddüt olmadan, gözleri lazer gibi benimkilere odaklanmışken.

Başım geriye düşüyor ve gözlerim kapanıyor. "*Becer beni,*" fısıltının biraz üstünde bir sesle ağzımdan çıkıyor. Aletim pantolonumun içinde sertleşiyor ve elimde olmadan kendimi küvetin yanında dizlerimin üzerine çöktürüyorum. Ellerimi onun üzerinde gezdirmek istiyorum. Onu boşaltan kişi olmak istiyorum. Onun tadına bakmak istiyorum. Ama şu anda onu izlemek istiyorum.

"Göster bana," diyorum.

Gözleri açılıyor ve başını sallıyor, "Ben..." diye duraksıyor. "Bunu daha önce hiç kimsenin önünde yapmamıştım." Islak saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Bu, gergin olduğunda yaptığı özel bir harekettir.

"Bebeğim," diye fısıldıyorum. "Benimle ilgili gergin olmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Şimdiye kadar anlamadın mı, yaptığın her şey beni tahrik ediyor."

"Öyle mi?" diye soruyor endişeyle.

"Evet." Sırıttıyorum. "Şimdi kendine dokun. Benim için o güzel amcığınla oyna."

Sözlerim üzerine keskin bir nefes alıyor ve eli suyun altına inip gözleri kapanırken başı küvetin kenarına düşüyor. Parmağının içinde kayboluşunu izliyorum ve keşke benim elim olsaydı diyorum. Neyse ki küveti bir ton baloncukla doldurmamış, böylece elinin amına girip çıktığını görebiliyorum.

"Thomas," diye inlemeye başlar. Kalçaları kendi eliyle oynamaya başladığında küvetteki su dalgalanmaya başlıyor. Hayatımda gördüğüm en seksi şeydi.

"Çok seksisin, Peyton." Kulağına fısıldamak için eğildim. "Kendini benim için boşalt."

"Yapamam," dedi pantolonunun altından. "Bu yeterli değil." "Küvetin kenarına otur," diye emrediyorum.

Dediğimi yapıyor. Vücudundan damlayan su tanecikleriyle küvetin kenarına doğru ilerliyor. Mükemmel göğüsleri benim için sergileniyor. Bakışlarımı vücudundan gözlerine kaydırıyorum ve alt dudağımı ısırtıyorum. Bu hareket onun da aynısını yapmasına neden oluyor. Küvetin kenarına oturmuş, sırtı yerden tavana kadar uzanan pencerelere dönük. "Bana kendini nasıl boşalttığını göster, güzel kız."

Parmakları amına dalıyor ve suyun dışırsı suyun içinden on kat daha sıcak. Vücudundan hala su damlıyor ve parmakları içine girip çıkarken başı geriye atılıyor.

"İşte bu, bebeğim," diye fısıldıyorum. "Ne kadar mükemmel bir amcık."

"Thomas," diye inliyor. Henüz sınırı aşma noktasına gelmediğini ve ona henüz dokunmadığım için kesinlikle hayal kırıklığına uğradığını söyleyebilirim.

Öne uzanıp başparmağımı klitorisine bastırdığımda başı hâlâ arkaya eğik ve gözleri kapalı. Ellerimi onun üzerinde tutmalıyım. Vücudu şaşkınlıkla sarsılıyor ve gözleri bana doğru açılıyor. Sadece küçük bir dokunuş ve onu sınıra yaklaştırdığımı şimdiden hissedebiliyorum. Parmaklarını çıkarıyor, bu da bana iki parmağımı içeri sokma şansı veriyor.

"Kahretsin, Peyton," diye homurdanıyorum, onun içine dalıp en hassas noktasına vururken. "Durma," diye inliyor. Ben seçerken parmakları meme uçlarını ovuşturuyor

hızını artırıp elimle onu daha sert beceriyorum. Başparmağım daha sert bastırıyor

klitorisini daire içine alıyorum, ta ki ben onun hazır olduğunu hissedene kadar.

"Arkandaki şehir manzarasının, boşaldığın zamanki görüntünün yanında hiçbir önemi yok," diye nefes alıyorum. "Bu küvetin kenarına tünemişsin, ben bu güzel amcığımı elimle sikerken göğüslerinle oynuyorsun." İsmim kirli kelimelerimle birlikte dilinden yuvarlanıyor. Yaklaştı. "İşte bu, bebeğim. Benim için gel."

"Yapacağım, yapacağım..." ve bunu söylemesine gerek yok çünkü amcığımı parmaklarımın üzerinde o kadar sıkı kasılıyor ki, yemin ederim bana dokunmadan pantolonuma boşalmak üzereyim. Parmaklarımla onu sikmeye devam ediyorum, vücudu etrafımda tamamen kasılana kadar daha sert ve daha sert. Başı geriye doğru uçuyor ve elimde orgazm olurken tekrar tekrar adımı inliyor.

"Aferin kızıma, Peyton," diye öne eğilip kulağına fısıldıyorum. Parmaklarım hâlâ onun içindeydi. "Ne kadar da iyi bir kızsın."

"Thomas." Sırıttıyor. "Sen çok pis bir adamsın."

"Sen bu kadar seksiyken elimde değil, Peyton." Hiçbir şey düşünmeden dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Sanki bunu her gün yapıyormuşuz gibi. Olması gerekenden daha uzun süre oyalandım ve içime bir vızıltı yayıldı. Vücut dilinden onun da kafasının karıştığını anlayabiliyorum. O da hissediyor mu? Bana dokunduğunda hissettiğim garip elektriği o da hissediyor mu? Ya da beni öptüğünde?

Yavaşça geri çekiliyorum ve ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Sanırım yola çıkmak için hazırlansan iyi olur."

Sonunda küvetin içinde duruyor, gözleri benimkilerle kilitlenmiş ve çıplak vücudu hala bana sergileniyor. Elleri pantolonumdaki şişkinliği avuçlamak için hareket ediyor. "Bırak beni," diye fısıldıyor kulağıma.

"Peyton," diye tısladım. "Bu seninle ve serbest bırakılmanla ilgiliydi."

"Görünüşe göre." Pantolonumun içindeki sertleşmiş aletimi incelerken gözleri beni tarıyor. "Sen de rahatlayabilirsin."

"Sonra görüşürüz." Alnına bir öpücük konduruyorum. Az önce yaptığım sevgi gösterisinin farkında değildim ama lanet olsun, bu ona çok doğal geliyor. Her şey öyle. "Eve döndüğünde görüşürüz, tamam mı?"

"Tabii ki." İşliyor ve bana baştan çıkarıcı bir göz kırptıyor. "Dört gözle bekliyorum Bay Ford."

Başımı sallıyorum ve ona sinsi bir bakış atıyorum. Bakışım onu '*sonra başın belaya girecek*' diye uyarıyor ama kelimeler ağızımdan çıkmıyor. Ona bir göz kırptıyorum ve kapıdan çıkmaya başlıyorum ki küvetten çıkarken ondan gelen bir kıkırdama duyuyorum.

"Oh, ve Thomas?" Dönüp ona bakmak için olduğum yerde duruyorum. "Bunun için teşekkür ederim." Parmakları küvetin olduğu yerde daire çiziyor. "Her neyse, öyleydi."

"Orgazmı mı kastediyorsun, Peyton?"

Yine usulca kıkırdıyor ve omuzlarını silkiyor.

"Rica ederim, Günışığı."

O daha bir şey söyleyemeden kapıdan çıktım. Şimdi gidip bu ereksiyonun icabına bakmalı ve bütün gün sıradan e-postaları yanıtlamaya hazırlanmalıyım. Koridorda yürüyüp duşa doğru ilerlerken aklım başımdan gidiyor. Onunla her şey nasıl bu kadar kolay olabiliyor? Bir ilişki böyle mi hissettirir?

Onun yanında uyanmak mı?

Ben onun boynunu öperken, o mutfakta baştan çıkarıcı ipek pijamalarıyla kahvaltı mı hazırlıyor?

Banyoda orgazm mı?

Düşünmeden alnına kondurulan yumuşak öpücükler mi?

Göğsüm sıkışıyor ve tüm bunların kalıcı bir olasılık olduğu düşüncesiyle nabzım hızlanmaya başlıyor.

İstmeden de olsa beni kendisine aşık edecek, değil mi? Bu beni çok korkutuyor çünkü yapmayacağım tek şey *aşık* olmak.

CHAPTER TWENTY-FOUR

Payton

Thomas'ın bu işi kabul ettiğimden beri kullanmama izin verdiği süslü cipiyle otoyoldan Gigi'nin evine doğru giderken başım dönüyor. Gerçek şu ki, bugüne kadar bu arabayı hiç kullanmadım. Son birkaç aydır Gigi'ye otobüsle gidiyorum çünkü onu kullandığımı hissetmesini istemiyorum. Ayrıca, boş olduğumuz günlerde James'i parka götürmek için hava tamamen çok kasvetli. Yine de bugün bir arabanın konforunda olmak güzel.

Beynim sabahki olayları düşünüp çıldırırken yola devam ediyorum. Bu sabah erkenden uyandığımda, Thomas'ı yoklamak için kolumu uzattığımda yatağımın diğer tarafı soğuktu. Yataktan ne zaman çıktığını bilmiyorum ama bu sabah erken saatlerde, güneş daha doğmadan çıkmış olmalıydı. Kısa bir an için hayal kırıklığına uğradığımı hissetmeme izin verdim ama gerçek şu ki ikimiz de büyük bir zayıflık anı yaşadık. Bunun ikimizin de arzuladığı ve gerçekleşmesini istediği bir şey olduğu çok açıktı. Ondan beni becermesini istedim ve beni yatağa taşıırken hiç tereddüt etmedi.

Tek bildiğim, bunun sadece bir gecelik bir şey olabileceği. Kalbimin bağlanmasına izin veremem çünkü bağlandığında kırılması an meselesidir.

Birbirimizin kollarında uykuya dalmayı planlamamıştık, ama kahretsin, onun kucağında sarılmak çok iyi hissettirmiyordu. Kolu sırtıma sıkıca sarılmış ve eli çıplak karnımda dinlenirken benden önce uyuyakaldı. Uzun zamandır kendimi en sakin ve rahat hissettiğim andı. Daha önce de pek çok erkeğin yanında uyuyakalmıştım ama hiç kimse bana kendimi önemli hissettirmedeği için uyuyamıyormuşum gibi hissediyordum. Bu adamla birlikte bile değilim ama o bana kendimi hiç kimsenin hissettirmedeği kadar önemli hissettiriyor.

Bunu açıklayamam bile.

Peki bu sabah banyoda ne oldu? Ben kimim ki? Ben böyle şeyler yapmam. Kimse beni kendime bunu yaparken izlemedi. Ama Thomas istedi. Onun ve sözlerinin beni uçurumun kenarına götürdüğü düşüncesiyle parçalandığımı görmek istedi.

Beni seksi, cesur ve güzel hissettiriyor. O hayatıma girdiğinden beri kozasından çıkan bir kelebek gibi hissediyorum.

Tüm bunların ötesinde, beni gördüğünü hissettiriyor ve her şeyi kalbinden gelerek yapıyor. Küçük şeyleri fark eder ve onları büyük şeyler haline getirir. Sevildiğini hissetmek için tasarım bir çantaya, beş yıldızlı bir restoranda kaliteli bir yemeğe ya da süslü mücevherlere ihtiyaç duyan bir kız değilim. Tek ihtiyacım olan basit bir mesaj, bir telefon görüşmesi ya da sevdiğimi bildiğiniz bir şey yapmak. Tıpkı Thomas'ın kendi tarzında bir film olmamasına rağmen benimle bir piliç filmi izlemesi gibi. Sırf beni mutlu etmek için kendini tam bir piliç filmine maruz bıraktı. Ya da bana vegan waffle yapması gibi.

İşte ben buna aşığım. Küçük şeylere.

Ama bu adama aşık olamam.

James onuncu kez donut alıp alamayacağımızı sorduğunda rüya dolu sersemliğimden sıyrılıyorum. Bu çocuk cidden çöreklerle kafayı takmış. Açıkçası bunun için onu suçlayamam. En sevdiği vanilya kreması ve serpiştirilmiş çörek. Ben de ona katılıyorum. En iyileri onlar.

Ön pencereden dışarı bakarken ona "Bu sabah olmaz dostum," diyorum. "Ama simit yemek için duracağız! Gigi simitlere bayılır."

"Oh evet," diye heyecanla bağıyor. "Simit ve peynir kremasına bayılırım."

Ona gülüyorum ve otobanda ilerlemeye devam ederken başımı sallıyorum. Durup bir düzine simit alıyoruz ve evine yaklaşık beş dakika kala telefonum süslü araba hoparlörlerinden yüksek sesle çalıyor. Hiçbir şey yapmadığım halde telefonumun otomatik olarak bağlandığını fark etmemiştim.

bağla. Hmm. Bu çok garip.

"Alo?" Sorgulayıcı bir tonda soruyorum.

"Peyton," diyor Thomas hoparlörden, ses tonunda küçük bir kahkaha ile. "Bakıyorum da telefona nasıl cevap vereceğini bulmuşsun."

"Bu nasıl bir uzay gemisi ki araba otomatik olarak telefonuma bağlanıyor?"

"Öyle değil."

"Ne demek yok?" diye sordum. "Hoparlörden çaldı-" "Telefonuna bağladım."

"Sen... ne? Ama ne zaman?" Kekeliyorum.

Bunu benim için yaptığını söylerken kekelememe gülüyor. "Başladığın gün, Peyton. Yerleştiğinden emin olmak istedim. Arabayı telefonundaki bir uygulamadan uzaktan çalıştırma ile ayarladım ve Bluetooth'u bağladım, böylece arabada eller serbest ve güvende olabilirsin."

"Şey," diye duraksıyorum çünkü ne diyeceğimi bilemiyorum. "Teşekkür ederim." "Hiç sorun değil, Peyton."

"Merhaba, baba!" James arka koltuktan cıgılık atıyor.

"Hey, dostum. Bayan Peyton için iyi bir çocuk oluyor musun?" diye sorar James'e.

"Evet, baba. En iyisi." Bu kadar iyi olduğu için kocaman gülümsüyor. Ama dürüst olmak gerekirse, çocuk her zaman *en iyisidir*. "Peynir kremalı simit aldık!"

"Oh be," diye hayıflanıyor Thomas. "Seni kıskanıyorum JJ. Biliyorsun bunlar benim favorim."

James ben tekrar konuşmadan önce kıkırdıyor, "Gigi'nin evine varmak üzereyiz." "Tamam, Peyton," diyor bana, ses tonunu üç yaşındaki yetişkin konuşmasına geri dön. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," diyebiliyorum sadece. Dünyadaki her kadın gibi nasıl böyle olduğumu bilmiyorum, sadece soruları ve duyguları uzak tutmak için dört harfli kelimeyi kullanıyoruz. Dün gece olanlar, bu sabah küvette olanlar ve şimdi de son on dakikadır aklımı Gigi için endişelenmeye vermem arasında. Aslında iyi olduğumdan emin değilim ama umarım o buna inanır.

"O kadar da inandırıcı gelmiyor," diyor. Hattın diğer ucunda başını salladığına bahse girerim çünkü aptal değil. Tanrı aşkına, o milyar dolarlık bir yatırım şirketinin CEO'su. İnsanları bir kitap gibi okuyabiliyor. Ama kendime küçük bir gülümseme izni veriyorum ve o görmese de başımı sallıyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa burada olduğumu biliyorsun, değil mi Peyton?"

"Thomas," diyorum yalvaran bir iç çekişle. Daha fazlasını söylemek istiyorum ama James arka koltukta. Ona benim için orada olmak zorunda olmadığını söylemek istiyorum. Orada olmamalı. O benim patronum. Ben dadıyım. Bu tür bir ilişkimiz yok.

"Biliyorum," diyor nefes verirken. "Biliyorum," diye tekrarlıyor, sanki tüm bunları yüksek sesle söylemişim gibi. Söyledim mi? Kahretsin. Ona cevap vermiyorum ama kısa sessizliği bozarak, "İşe dönmem gerekiyor. James, Gigi'yi ziyaret ettiğinde uslu bir çocuk ol. Ve Peyton," derken sanki kendi düşüncelerini toparlamaya çalışıyormuş gibi duraksıyor. "Akşam evde görüşürüz."

"Evde görüşürüz," diye tekrarlıyorum ve Gigi'nin araba yoluna girdiğimizde telefonu kapatıyorum. Dümdüz önüme bakıyorum ve zihnim düşüncelerle dolup taşıyor.

Patronuma aşık oluyorum.

"Gigi, bu tencereleri nereye koymamı istersin?" Mutfaktan bağıríyorum. Evini temizlemesine biraz yardım ediyorum çünkü kendi deyimiyle 'yorgun' bir gün geçiriyor. Bu ziyaret bile onun için çok fazlaydı. Bana asla acı çektiğini ya da canının yandığını söylemiyor. Yorgun bir gün geçirdiğini söylemesi, içinde bulunduğu durum hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

O ve James oturma odasındalar ve James ona okul ve hayat hakkında bir sürü hikaye anlatırken bir yandan da resimlerini boyuyor. Biz simitleri yerken ona çöreklerle olan sevgisinden bahsetti, ki bu ikisinin ortak noktası. En iyi arkadaşlarından bahsetti ve listesindeki ilk kişi bendim. Son birkaç aydır James'e şüpheye yer bırakmayacak kadar yakınlaştım. Ama sorun şu ki Thomas'la aramızda bir şeyler ters giderse James'i kaybedeceğim. James'i kaybetmek istemiyorum. Bu işi kaybetmek istemiyorum ve söylemeye cesaret edersen... Thomas'ı kaybetmek istemiyorum.

Gigi mutfığa giriyor ve bu beni transımdan çıkarıyor ve ona tencereleri sorduğumu hatırlıyorum. "Gigi, bunları nereye koymamı istersin?"

Kendine bir bardak su koyarken, "Onlar için endişelenme tatlım," diyor. "Gel. Otur ve bana seni neyin rahatsız ettiğini anlat."

"Oh Gigi, beni rahatsız eden bir şey yok."

"Uzun zamandır bu dünyadayım Pey," diyor yan gözle bakıp sırtarak. "Hayatında bir şeyler oluyor ve bunu bana anlatmanın zamanı geldi. Lanet güneşten parıldamıyorsun tatlım," diye ekliyor göz kırparak. "Otur ve bana ondan bahset."

"Gigi!" James duymasın diye ona fısıldayarak bağıriyorum. "Sen pis bir kuşsun. Sana aşk hayatımdan bahsetmeyeceğim."

"Aşk hakkında kim bir bok söyledi?"

Eğer bir yudum su içiyor olsaydım, ağzından çıkan kelimeler karşısında tükürürdüm. Gözlerim kocaman oldu. "Avery ile takılmayı gerçekten bırakmalısın. O senin için kötü."

"Ruhuma çok iyi geliyor ve beni genç tutuyor," diye gülüyor. "Konuşmaktan kaçmayı bırak. Bunun o sevimli çocuğun babasıyla bir ilgisi var mı?" Cevap bile vermiyorum çünkü ona yalan söylemenin bir anlamı yok. Mutfak bezini alıp tezgahı silerken başımı çeviriyorum. "İçimde bir his vardı," diye ekliyor ben cevap vermeyince.

"Ne söylememi istiyorsun, ha?" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Bu çok sinir bozucu, Gigi. O benim patronum. Teknik olarak onun çalışanıyım. Düşünmem gereken başka insanlar var." Diğer kişinin James olduğunu belirtmek için başımı oturma odasına doğru eğiyorum. "Onunla aynı evde yaşıyorum. En mükemmel şeyleri yapıyor. İçten içe önemsedğini söyleyebilirim. Ama ben ne yapacağım? Bir erkekte istediğim her şeye sahip, mükemmel bir adam olduğu için işimi mi kaybedeyim? O bir aşk romanından fırlamış gibi, Gigi."

"Tam olarak yaptığın şey bu," diyor tereddüt etmeden.

"Bu şimdiye kadar aklına gelen en kötü fikir."

"Peyton." Ayağa kalkmak için hamle yaptı. "Seni bir dakikadır görmüyorum. Ama seni son gördüğümünden beri düpedüz parlıyorsun. Senden yayılan mutluluğu görebiliyorum. Seks bunu yapar," diye ekliyor kaşlarını hafifçe oynatarak.

"Kes şunu." Elimi ona doğru kaldırdım. "Seninle seks hakkında konuşmuyorum." "Beni dinle, bunu hak ediyorsun Peyton," der gibi duraksıyor.

düşüncelerini toparladı. "Büyükbaban benim patronumdu. Bunu biliyor muydun?"

"Hiçbir fikrim yoktu."

"Öyleydi." Başını sallıyor. "Aynı bankada çalışıyorduk ve o şube sahibiydi. İkimiz de uzun süre duygularımızla savaştık. Ondan delicesine etkilenmişim ve bu çok zordu. Bir gece bana bir şeyler içmek için çıkma teklif edene kadar onun duygularının da aynı olduğunu fark etmemiştim."

İş. İsteksizce kabul ettim ve ilk gecedan itibaren kıvılcımlar uçuştı. Ondan sonra birbirimizden ayrılamaz olduk ve ellerimizi birbirimizden uzak tutamadık."

"Ama işini kaybettin mi?"

"Ben yapmadım." Başını sallıyor. "Ama işten ayrıldım. Senden farklı bir durum olduğunu biliyorum çünkü biz bir banka için çalışıyorduk ve sen onun evinde çalışan bir dadıydın. Ama işten ayrıldım ve hiç olmadığım kadar mutluydum."

"Bu işi kaybedemem, Gigi," diye iç geçiriyorum. "Annem ve babam öldükten sonra kendimi sokmak zorunda kaldığım çukurdan çıkmama yardımcı oluyor."

"Senin durumun çok farklı tatlım," diye yalvarır gibi konuşuyor. "Sen mutlu olmayı hak ediyorsun. İstedğin şeyin peşinden gitmeyi hak ediyorsun. Eğer istediğin oysa, bunu gerçekleştirmek için ikinizin birlikte çalışması gerekir. Seni çok seviyorum, Peyton. Seninle gurur duyuyorum ama geçmiş ilişkilerinin gelecek ilişkilerini belirlemesine izin veremezsin. Dışarıdaki her erkek aynı değildir. O çocuğun konuşmasını dinlerken, babasının farklı olduğunu söyleyebilirim. Pek çok açıdan tatlım. Bu çocuk doğru yetiştiriliyor."

Bakışlarım yere düşüyor. İçten içe ne dediğini bildiğini biliyorum. Sanırım bir parçam her zaman herhangi biriyle bir sonraki adımdan korkacak. Sadece James'le olan etkileşimine dayanarak Thomas konusunda haklı olduğunu biliyorum. Kim tarafından yetiştirildiğinin doğrudan bir yansıması. "Teşekkür ederim, Gigi."

"Her zaman, tatlım."

"Buraya yerleştiniz mi?" Konuyu değiştirmek için ona soruyorum. "Trafik çok yoğunlaşmadan yola çıkmalıyız. Kali ve Avery de bugün çatı katına geliyorlar."

"Ben iyiyim tatlım. Bugün sabahın köründe getirdiğin yiyecekler ve küçük sürprizler yeter de artar bile. Şimdi o kızlara benim için kocaman sarıl ve öpücükler ver." Gülümsüyor. "Diğer torunlarımı özledim."

Bakkaliye teslim edildi mi? Bugün ona hiçbir şey teslim etmedim. Belki de Avery'dir. Bunu ona daha sonra sormam gerekecek. "Onlar da seni özliyor, Gigi."

Bu konuşmadan sonraki yirmi dakikayı, ziyaretimiz sırasında hepimizin yaptığı dağınıklığı toplamakla geçirdim. James onunla boyama yapmayı ve evini görmeyi çok sevdi. Boyamaları tipik bir üç yaş çocuğu gibi. Dağınık ve mükemmel derecede kusurlu ama Gigi bunu seviyor. Hatta dördünü de buzdolabına astı.

Eşyalarımızı alan James elini benimkine koyuyor ve kalbim biraz daha eriyor. "Gitmeye hazır mısın, dostum?"

"Sanırım." Omuz silkiyor. "Bugün burada çok eğlendim."

Gigi ona, "Buraya istediğin zaman gelebilirsin James," diyor.

"Çok teşekkür ederim, Bayan," diye duraklıyor çünkü ona nasıl hitap edeceğinden emin değil.

"Gigi," diyor. "Bana sadece Gigi de, tatlım."

"Çok teşekkür ederim, Gigi," diyor James. Ona böyle seslenebildiği için yüzü aydınlanıyor.

Büyükanneme sarılmak için hareket ettim.

"Yakında görüşürüz." "Seni seviyorum, tatlım."

"Ben de seni seviyorum, Gigi."

"Ne dediğimi unutma," diye devam ediyor, parmağıyla beni azarlar gibi işaret ederek. "Mutlu olmayı hak ediyorsun, Peyton. Kalbinin sesini dinle. Sana kendini iyi hissettiren şeylere yönel ve korkutucu olsa bile risk al. Belki işe yaramayacak. Ama belki de en büyük macera olur."

Bilge sözleri karşısında gözyaşlarıma hakim olamıyorum ve başımı sallayarak onu selamlıyorum.

"Seninle ilgili en güzel şey kalbin, Peyton. Bırak bunu görsün, gerisi kendiliğinden hallolur."

Bir kez daha başımı sallıyorum ve yanağımdan süzölmek üzere olan küçük bir damla gözyaşını siliyorum. "Yakında görüşeceğiz."

"Yakında görüşürüz, tatlım."

Tüm sanat eserlerini ve el işlerini çatı katındaki devasa mutfak masasına yaydık. Thomas'ın pek sık ziyaretçisi olmuyor, bu yüzden on iki kişilik bir masaya sahip olması aklımı başımdan alıyor. Yine de James'in tüm sanat ve el sanatlarını sergilediği zaman işine yarıyor.

Thomas'ın Marc'a ofisinde bir tür yasal belge teslim etmesi gerekiyordu, bu yüzden Kali ve Avery buradalar ve James ile bir el işi partisi yapıyoruz. İkisi de James'e karşı çok iyiler. Ben ona ne kadar değer veriyorsam, onlar da o kadar değer veriyorlar. Bu en iyi arkadaş olayı olabilir. Ben kimi seversem, onlar da seviyor. Ben kimden nefret edersem, onlar da nefret ediyor. Nasıl olduğunu bilirsin. Ömür boyu kankalar.

James, "Bunun üzerine adımı yazmak için harf boncuklarını kullanmak istiyorum" diyor. "Boncukları kağıdın üzerine yapıştırabiliriz."

Avery, "Üç yaşındakiler neden hep yapıştırıcıyla oynamak ister?" diye soruyor.

"Çok yapışkan ve eğlenceli!" James heyecanla çığlık atarken üçümüz de ona gülüyoruz. "Babam tüm harflerimi küçük torbalarda organize etti, Ave. İsmimi hecelememe yardım eder misin, ben de onları yapıştırayım."

Avery yanlış telaffuz ettiği kelimeye güler ve büyük çöp kutusunu karıştırmaya başlar. Torbalara ve küçük kutulara göre düzenlenmiş. Tutkal ve bant için ayrı kutuları var. Başka bir kutuda, her birinin içinde renkli kağıtlar olan bir dizi renkli klasör var. Boya kalemleri, renkli kalem ve keçeli kalem için de ayrı kutular var. İçine küçük torbalar yerleştirilmiş büyük bir çanta çıkarıyor. Her torbada aynı harfe sahip birden fazla boncuk var. Dediğim gibi, süper düzenli bir el işi kutusu.

"Bakın," diye gülüyor Avery ve hepimiz ona doğru bakarken küçük bir harf torbasını havaya kaldırıyor. "Bu bir torba D harfi."

"D harfi," diye bağıyor James ve koltuğunda zıplamaya başlıyor. "D harfi babam için!"

"D pek çok şey içindir." Avery kaşlarını James'e doğru oynatıyor. "Alfabadeki en sevdiğim harf."

"Kes şunu." Kali onun koluna vurur. "Ne? Bu doğru," diye güler.

"El sanatlarına geri dön." Ona parmaklarımı şıklattım. "Ben de size bir soru soracaktım."

"N'aber?" İkisi de aynı şeyi söylüyor.

"Bu sabah Gigi'ye yiyecek teslim ettin mi?" James için mektup bulma zanaatına devam ederek soruyorum. "Bugün oradaydım ve yiyecekler ve şekerlemelerden oluşan bakım paketi için bana teşekkür etti."

"Oraya hiçbir şey göndermedim."

"Ben de hiçbir şey göndermedim," diye ekliyor Kali. "Ziyaretlerimde hep bir şeyler getiriyorum ama hepsi bu kadar."

"Hmm..." Mırıldanıyorum, neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. "Tamam."

James'in adını hecelemesi için harfleri düzenleyip kâğıda yapıştırırken aramızda birkaç dakikalık sessizlik geçiyor. İşini bitirdiğinde hepimiz masanın diğer ucundan bitmiş şaheseri hakkında ne düşündüğünü görmek için ona bakıyoruz. Yüzünde hiçbir duygu olmadan kâğıda bakıyor. *Ha?* Kendi kendime düşünüyorum.

Sanki bir sonraki olaylar dizisi ağır çekimde gerçekleşiyormuş gibi. Dünya kendi ekseninde dönmeyi bırakıyor. James elindeki kâğıt parçasını yere bırakıp gözleri benimkileri bulduğunda zaman tamamen donuyor. Ona bakıyorum, gözlerinin köşesinde biriken suyu gördüğümde gülümsemem küçük bir kaş çatmaya dönüşüyor. Gözlerim yanımdaki Kali'ninkileri buluyor ve o da ne olduğunu bilmiyormuş gibi omuzlarını silkiyor.

"İyi misin dostum?" Bakışlarımı tekrar onunkilere çevirirken soruyorum.

Bir an duraksıyor ve yanağından aşağı süzülmeden önce bir damla gözyaşını siliyor. "Seni seviyorum, Pey."

Lanet kalbim.

Oturduğum yerden hızla kalkıp masada tam yanına oturuyorum. Minik elini tutuyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. Bu kadar küçük bir çocuk için çok fazla duygusu var. "Neden ağlıyorsun, dostum?"

"Korkuyorum," diyor.

"Benimle konuşabilirsin, James."

Gözlerinde daha fazla yaş oluşurken, "Gitmeni istemiyorum," diye itiraf ediyor.

"Ben, ben," diye kekeliyorum ve kelimelerimi toparlamak için duraklıyorum. "James, bir yere gittiğimi kim söyledi? Hiçbir yere gitmiyorum, dostum."

"Annem," diyor burnunu çekerek. "O gitti."

"Ah James," diye iç geçiriyorum onu kucaklamak için kucacağıma çekerken. Bu kadar küçük biri için bu kadar ağır duygular taşımaması gerekirdi. Annesi hakkında bu şekilde düşündüğünü hiç bilmiyordum. Hasta olduğu ve onu sorduğu zamanlar dışında, ondan bahsettiğini hiç duymadım. Bu itirafı karşısında göğsümde bir sızı hissettim. Ona çok değer veriyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu çocuğu seviyorum. Gerçekten seviyorum.

Kucaklaşmadan çekilerek, gözlerinin içine bakarken yanağından süzülen bir damla yaşı parmaklarımla nazikçe siliyorum. "Ben de seni seviyorum James. Umarım bunu biliyorsundur. Hayatımın bir parçası ve en iyi arkadaşlarımdan biri olduğun için çok mutluyum."

Gözyaşlarıyla dolu yüzünde bir gülümseme oluştu. "Sen de benim en iyi arkadaşımsın." "Hadi şunları temizleyelim ve resmini

Buzdolabı. Baban birazdan akşam yemeği için evde olur," diyorum eşyaları toplamaya başlarken. Göz ucuyla Kali ve Avery'nin hareket ettiğini görüyorum ve bakışlarımı onlara çeviriyorum. İkisi de gözlerini siliyor. "Siz de mi?" diyorum küçük bir gülümsemeyle.

"Tanık olduğumuz o an çok güzeldi Peyton," diyor Avery.

Kali gözündeki bir damla yaşı daha silerken, "James hayatında sen olduğun için çok şanslı," diye ekliyor.

"Çocuklar." Yüzümde utangaç bir gülümseme oluşuyor. "Onu ne kadar sevdiğimi biliyorsunuz." Kolumu James'in omuzlarına atıyorum. "O benim en iyi küçük dostum ve yakın zamanda hiçbir yere gitmeyeceğim. Değil mi dostum?"

"Doğru!" James, benim kolumun ona dolandığı gibi o da kolunu bana doluyor.

"Pekâlâ, James." Şu anda yaşanan büyük duygu şölenini bozmak için ellerimi birbirine vuruyorum. "Yukarı koş ve yıkan. Kutunu da yukarı getir. Ben yemeğe başlayacağım. Tamam mı?"

"Tamamdır, Pey!" diyor elinde çöp kutusuyla mutfaktan çıkarken.

Ben mutfak masasını silerken kızlar sırayla banyoda temizleniyor ve akşam yemeği için hazırlanmaya başlıyorlar. Kızlar tekrar mutfağa girdiğinde, Avery bir çığlık attı. "Gösteri zamanı!" diye bağıyor.

Üçümüz de bunun ne anlama geldiğini biliyoruz, bu yüzden kafam mutfaktaki tavandan tabana pencerelere gidiyor. Temizlik yaparken bunu nasıl gözden kaçırdım bilmiyorum. "Hadi balkona çıkalım!" Bunu kaçırmamak için hızla dışarı çıkarken söylüyorum.

Oraya vardık ve şimdiye kadar gördüğümüz en güzel gün batımına hayran kaldık. Bu binaya Sunset Square demelerine şaşmamalı. Binanın tepesinde olduğumuz için mükemmel bir manzaramız var. Central Park'a bakıyor ve güneşin yavaş yavaş ufka doğru ilerlediğini görebiliyoruz.

Kali, "Ne zaman bir gün batımı görsem, Kate'i düşünmeden edemiyorum," diye iç geçiriyor.

Kate kurgusal bir karakter elbette. Kali'nin bizi agresif bir şekilde okumaya itmesi sayesinde şimdiye kadar okuduğumuz en sevdiğimiz kitaplardan biri. Kim Holden'dan *Bright Side*. Bu kitabı okuduğumuzda hayatlarımız değişti, dramatik olmak için söylemiyorum. Ama bize hayata dair değerli dersler verdi ve kalbimizde sonsuza dek özel bir yeri olacak bir kitap.

Avery, "Her gece bu destansı gösteri zamanını deneyimlemen gerçekten haksızlık, Peyton," diye ekliyor.

"Gerçekten de burada yaşamının en büyük avantajlarından biri," diyorum.

"Babamı becermekten daha büyük bir şey mi demek istiyorsun?" Avery alay ediyor.

"Anı mahvetmek zorunda mıydın?" Başımı arkaya eğiyorum ve midemin derinliklerinden bir kahkaha patlıyor. "Bu gerçekten harika bir avantaj, değil mi?"

"Sonunda tüm bunları kabullenebildin mi, Pey?" Kali soruyor.

Bakışlarımı güzel gün batımına çevirip sorusunu dikkatle değerlendirirken onlarla birlikte rahat bir nefes alıyorum. Sonunda "Evet, sanırım öyleyim" diye itiraf ederken gözlerini üzerimde hissediyorum.

Avery yanımda ciyaklıyor ve durduğu yerde küçük bir dans yapıyor. "Nihayet! Biraz sakinleşmenin zamanı gelmişti."

"Vay be," diye savunmak için ellerimi havaya kaldırıyorum. "Yerleştiğimizi söylemedim. Hâlâ her şeyi kabulleniyoruz ve sanırım nereye gideceğini göreceğiz. Sadece bir kez seviştik. İkinci seferinde küvette kendimi becerirken beni izledi."

"O NE?" Avery çığlık atıyor.

"Bu başka zaman anlatılacak bir hikâye," diye gülüyorum. "Thomas her an eve gelebilir. Hadi akşam yemeğine karar verelim."

Balkondan içeri girdiğimizde Thomas'ın çoktan mutfakta olduğunu görüyorum. Olduğum yerde duruyorum ve onu içime çekiyorum. Üzerinde elbise pantolonu ve dövmeli kollarındaki damarları ortaya çıkaracak kadar kıvrılmış sade bir düğmeli gömlek var. Koyu renk saçlarını klasik modern bir şekilde yandan ayırmış. Bana *Justin Timberlake*'in 2013'teki halinin daha karanlık bir versiyonunu hatırlatıyor. Kesinlikle ramen noodle dönemini değil ama ateşli ve seksi dönemini.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve yüzünü bir gülümseme ısıtıyor. Beni gördüğüne benim kadar o da mutlu mu? *Kendine gel, kızım. Siz bir çift değilsiniz. Gerçekten hiçbir şey değilsiniz. Sakin ol. Zihnim amıma sakinleşmesini söylüyor.*

Kendimi ona o kadar kaptırmışım ki Marc'ın da mutfakta durduğunu fark etmedim bile. "Hey, siz ikiniz." Sonunda dışarı çıkmayı başardım.

"Hey, Peyton," diyor Marc mutfak adasının diğer tarafından ve gözlerim onunkilere kayıyor.

Birbirlerine bu kadar benzemelerinden kardeş oldukları kesinlikle anlaşılıyor. Thomas, Marc'tan biraz daha uzun, omuzları daha geniş ve tuğla gibi yapılı, Marc ise daha zayıf ve kenarları daha yumuşak hatlara sahip. İkisinin de kaslı olduğuna şüphe yok. Sadece bunu farklı şekilde taşıyorlar. Marc'ın iki kardeşten daha tatlı olduğunu da söyleyebilirsiniz. O kesinlikle bir ana kuzusu.

"Hey, sen," diyor Thomas yüzüne yayılan bir sırıtışla. Evet, beni gördüğüne sevindi. "James bugün nasıldı?"

James'le aramızda geçen konuşmayı evde kimsenin olmadığı bir zamana saklamaya karar vererek, "Harikaydı. El işleri yaptık ve buzdolabında asılı olan resmi o yaptı."

Başyapıta bakmak için hareket eder. "Vay canına, harika iş çıkarmış."

"El işlerinde bu kadar düzenli olmanıza bayılıyorum Bay Ford," diyorum ve bir oda dolusu insan varken *Bay Ford*'u kullanmam karşısında yüzünün kaşlarını çatmasını izliyorum. Bunun bedelini daha sonra kesinlikle ödeyeceğim. *Umarım.*

"Kesinlikle," diye katılıyor Avery. "D'lerin çantasını seviyorum." Başını şaşkınlıkla ona doğru eğiyor. "Hani şu alfabe el işleri için kullandığınız küçük çantalar var ya. Orada bir torba D var."

Kali bir kol tokadı daha atarak, "Lanet olası kafanı çukurdan çıkar, Avery," diyor.

"Marc," diye kahkaha atıyor Avery. "Sakın benim için İK'ya şikâyetle bulunmaya kalkma. Mesai saatleri dışındayım."

Marc ve Thomas başlarını sallayıp güldükten sonra Marc Thomas'a "Akşam yemeği için ne yapıyorsun, sik suratlı?" diye sorar.

Thomas bize dönüp bakmadan önce ona "Dışarıdan sipariş vermeyi düşünüyordum," diyor. "Siz kızlar akşam yemeğine kalmak ister misiniz?"

Üçümüz, daha hiçbir şey yüksek sesle söylenmeden birbirimizin ne dediğini anladığımız sessiz konuşmalarımızdan birinde birbirimize bakıyoruz. Onlardan onay aldıktan sonra ona dönüyorum. "Evet, tabii. Akşam yemeği için takılmayı çok isteriz."

"Old Jose tacos?" diye soruyor, elinde menüler ve yüzünde bir sırıtışla. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor çünkü vegan seçenekleri için orayı ne kadar sevdiğimi biliyor.

Üçümüz de hep bir ağızdan "Evet," diyoruz ve yüzüme kocaman bir gülümseme yerleşiyor. Denesem bile saklayamazdım.

"Ben tekila getireyim," diye ekliyor Avery.

Bu kesinlikle çatı katında ilginç bir gece olmaya hazırlanıyor.

CHAPTER TWENTY-FIVE

Thomas

Evden çalışmam beklediğimden daha çılgınca sonuçlandı. Manhattan'ın merkezinde satıcının çekilmek istediği bir mülkle ilgili elimizde bir karmaşa vardı. Dağınıklığı düzeltmek için Marc'ı çağırmak zorunda kaldım. İstedğimden on bin dolar daha fazla para harcadım ama biliyorum ki mülk iyi bir şekilde onarılacak ve Marc sattığında bana harcadığımdan çok daha fazlasını kazandıracak.

Bununla birlikte, tacolar ve iyi bir arkadaş tam da bu günden sonra ihtiyacım olan şeydi. James'i yatırdıktan hemen sonra Eddy yemeği bıraktı. Avery kızlar için biraz tekila ve limon koymuştu, ben de Marc ve kendim için biraz viski koydum.

"Marc, senin avokadolarla ne alıp veremediğin var?" Avery kıs kıs güler. "Taco üzerinde püre haline getirilmiş bebek mamasına benziyor, Avery," diye alay ediyor.

"Bir insan bunu nasıl yiyebilir, aklım almıyor."

Avery avokado dolu dev bir taco lokmasını ağzına tıktırmaya devam ediyor. Çiğnemeyi abartırken zevkle inliyor. "Yum, lanet püre bebek maması en iyisi. Çok şey kaçırıyorsun Otis."

"Otis?" Soru sorarak gülüyor.

"Evet." O da gülüyor. "Sen tam bir Otis'sin." "Bu ne demekse artık," diye alay ediyor.

"Ne anlama geliyorsa o anlama geliyor." Omuzlarını silkiyor.

"Beyninin nasıl çalıştığını anlamıyorum, Trudy," diye tersliyor Marc. "Trudy?" Kadından derin bir kahkaha yükselir. "Bu aslında iyi bir kahkaha. I

bununla yaşayabilir." Marc sadece başını sallıyor ve ona gülüyor. Bu ikisi birbirinin tamamen zıttı ve birbirleriyle ileri geri konuşmalarını izlemek çok komik. Bu ikisini sadece ofiste hayal edebiliyorum. "Trudy ve Otis'in TV'deki polis programında evlendiklerini biliyorsun."

"Yeryüzündeki son insan olsan bile seninle evlenmezdim." Marc ona güler.

"Buna alındım Otis," diyor savunmaya geçerek. "Ben iyi bir zaman geçiriyorum."

Viskiyi dudaklarına götürürken kaşları birbirine çarpıyor. "Eminim öylesindir," diyor bir yudum alıp bardağın ağzından ona bakmadan önce.

Peyton gözlerini devirip bana doğru bakarak, "Yemek için teşekkürler Thomas. Gerçekten minnettarız." Dudaklarına zarif bir gülümseme yayılıyor. Şu anda bu masanın üzerine eğilip o dudakları öpmek ve üzerlerindeki tekilanın tadına bakmak için neler vermezdim.

"Bana teşekkür etmene gerek yok." Ona gülümsüyorum. Ona bakarken gözlerimdeki gülümsemeyi hissedebiliyorum. "Hepimiz yemek zorundayız, değil mi?"

Ondan yumuşak bir kıkırdama geliyor. "Sanırım haklısın."

"Aslında üçünüzün de burada olmasına sevindim." Boğazımı temizleyerek sözlerimi üç kıza da yöneltiyorum. "Siz hanımlara bir şey sormak istiyorum."

Avery sandalyesinde arkasına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve bir sonraki hamlemi değerlendirirken, "Oh be," diyor.

"Gelecek hafta sonu, benim sahil evime bir gezi yapacağız. Hafta sonları izinli olduğunuzu biliyorum ve siz hanımların hafta sonları ne yaptığınızdan emin değilim," diyorum parmağımı ikisinin arasında sallayarak. "Ama üçünüzü de bizimle gelmeniz için davet etmek istiyorum."

Peyton'ın gözleri açılıyor ve sorum karşısında şok olduğunu anlayabiliyorum. Kali ve Avery başlarını çevirip gözlerini benden ayırmayan Peyton'a bakıyorlar. Dudaklarının kenarı küçük bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor, "Ben-ben," diye söze başlıyor.

"Kulağa çok eğlenceli geliyor, Peyton," diye cevaplıyor Kali onun yerine.

Kali'ye bakmak için başını çevirir. "Emin değilim Kali." Başını öne eğiyor. "Şu anda Gigi'den uzak kalabileceğimden emin değilim," diye itiraf ediyor.

"Neden onu da yanımızda getirmiyoruz?" Ben soruyorum.

"Sen..." diye duraklıyor ve gözleri tekrar benimkileri bulduğunda yüzünde bir şok ifadesi beliriyor. "I..." Kelimeleri bulamıyor.

"Peyton." Kekeleyen düşüncelerini durduruyorum. "Bence Gigi sahilde bir gezintiye bayılır."

Bunu kimse bilmiyor ama doğru beslendiğinden emin olmak için Gigi'ye her hafta market alışverişi gönderiyorum. Peyton ona bakmadığından değil ama yükünü biraz olsun hafifletmek istedim. Şoförüm yiyecekleri kapısına kadar götürüyor ve bana bilgi verebilmesi için kapıyı açtığından emin olmasını istiyorum.

Büyükannesinin hasta olduğunu öğrendiğimde biraz araştırma yaptıktan sonra, onun kanser türünü tedavi edecek bir diyet olmasa da, bir kişinin başa çıkmasına yardımcı olabilecek belirli yiyecekler olduğunu öğrendim. Buna bol miktarda taze meyve ve sebze de dahildir. Hatta smoothie yapmakla ilgili bazı bilgiler bile gördüm. Eddy'nin yazdırdığı market poşetlerine bunlardan bazılarını eklediğinden emin oldum. Ayrıca güvenli suya sahip olmasını ve bol bol su içmesini sağlamak için geçen hafta evine üstten yüklemeli bir su sebili teslim ettirdim.

Büyükannesi ve arkadaşları onun hayatındaki en önemli kişiler, bu nedenle Peyton'ın onu önemsediyimi bilmesini sağlamak için hayatındaki kişilere de önem verdiğimi göstermek istiyorum.

"Hepimize yetecek kadar yer var mı?" Peyton sonunda sorar.

"Evet," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Ev Long Beach Adası'nda okyanusun hemen kıyısında. Her biri kendi balkonuna sahip on iki yatak odası ve on beş banyo var. Özel bir plaj girişi var ve hafta sonu için gelecek bir şefimiz var."

"Vay canına," diyor Peyton hayretle. "Kulağa bir rüya gibi geliyor." "Evet de, Peyton."

"Marcus'la gereğinden fazla zaman geçirmek istemememe rağmen," diye alay ediyor Avery. "Ben varım. Bu da kabul ederse."

"Ben de varım." Kali başını sallar. "Bütün hafta sonu boşum."

Marc havaya bir yumruk atarak, "İşte bu," diye ekliyor. "Peyton, çok eğlenceli olacak."

Kısa bir duraksamadan sonra, Peyton sonunda "Tamam, ben varım." dedi. Böylece bu yolculuk çok daha iyi bir hal aldı.

Son birkaç gün ofisteki en yoğun günlerden biri oldu. Bu hafta Peyton'ı zar zor görme fırsatı bulduğumu hissediyorum. Toplantılar planlanandan daha uzun sürdüğü için her gün normalden daha geç saatlere kadar çalışıyordum. Çoğu gün, o ve James yattıktan sonra kapıdan içeri girdim. Bu hafta benim için yaptıklarına minnettarım.

Toplanıp kıyıya gitmeye hazırlanmadan önce çiçekçiye uğrayıp Peyton için bir buket gül almak istiyorum. Cebimdeki telefonum çalıyor ve onu çıkardığımda ekranda annemin adının yanıp söndüğünü görüyorum. Avrupa'daki tatilinden dönmüş olmalı.

"Hey, anne."

"Oh merhaba, canım," diyor diğer uçta. "Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim anne." Telefona gülümsedim. "Yolculuğun nasıldı?" "Harikaydı!" Telefonun diğer ucundan gülümsüyor. "Bu bir çok ihtiyacım olan iki ay uzakta. Seni aramadığım için özür dilerim. Bu seyahat için uluslararası planı eklememeye karar verdim ve sadece uzakta geçirdiğim zamanın tadını çıkarmak istedim."

"Sorun değil anne. İyi vakit geçirmene sevindim. Sanırım Amerika'ya geri döndün?" Ona sordum.

"Evet. Sahil evindeyim," diye itiraf ediyor. "Sen ve Marc doğum günü hafta sonunuz için buraya mı geliyorsunuz?"

Lanet olsun. Peyton'ı onunla tanıştırmak zorunda kalmak istemediğim için sadece kendime ait bir alanım olmasını umuyordum. 'İlk bebeği' olduğum için beni çok koruyor, bunu sık sık söylüyor. Aslında hala Sheila'ya ulaşip bu işi yürütmem için beni zorluyor. Bu işin asla yürümeyeceğini anlayacağını hiç sanmıyorum.

Bu kadar korumacı olmasının kusurları da var. Onu tanıştırdığımız insanlara karşı ilk başta pek nazik davranmıyor. Yıllar önce ilk kez arkadaş olduğumuzda Logan bile bundan nasibini almıştı. Onu eve ilk getirdiğimde saatlerce sorguya çekmişti. Evden kaçmak istediğine eminim. Düpedüz edepsizdi. Ama Logan onun üzerinde büyüdü ve onu başka bir oğlu gibi görmeye başladı çünkü arkadaşım olarak hiçbir yere gitmiyordu.

Bu hafta sonu Peyton'ı sorguya çekip onu benden uzaklaştırmasına kesinlikle ihtiyacım yok.

Peyton benim için ne ifade ediyor? Ben bile bilmiyorum. Onu dadılıktan daha fazla istemeye başladım. Ama ya o benim için aynı şeyleri hissetmiyorsa? Hissetmek zorunda. Aramızdaki kimyanın tek taraflı olmasına imkan yok.

"Tatlım? Orada mısın?" Annem soruyor.

"Evet, özür dilerim," diyorum telefonda olduğumu unutarak. "Aşağı geliyoruz. Oliver bu hafta dünya turuna çıkmak üzere Avustralya'da, o yüzden gelemeyecek. Yanımızda birkaç arkadaş getiriyorum."

"Ah canım, Logan'ın burada her zaman hoş karşılandığını biliyorsun."

"Logan geliyor." Küçük bir öksürükle boğazımı temizliyorum. "Ama bizimle gelen üç hanım da var."

"Ohh," diyor, pek de eğlenmemiş gibi.

"Şey," diye duraksıyorum. Şu an için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Bunu ona telefonda itiraf edecek değilim. "Onlardan biri James'in dadısı Peyton. Ondan gelmesini istedim ve hafta sonu için iki arkadaşını da getirebileceğini söyledim."

"Dadın var mı?"

"Evet," diye itiraf ediyorum. "James'le çok iyi anlaşıyor. İki arkadaşı da harika. Oh, büyükannesi de geliyor."

"Vay canına," diye duraksıyor annem, az önce ona anlattığım her şeyi anlıyor. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı, Tommy?"

"Hayır," diye tersliyorum. "Büyükannesi hasta ve bence Peyton'la uzaklaşıp sahilde biraz zaman geçirmesi onun için iyi olur."

"Oh," diyor sempatik bir iç çekişle. "Bu kulağa... ilginç geliyor. Adı Peyton mı?"

"Evet," tek söylediğim bu. Peyton'la konuşmadan önce şu anda ona çok fazla şey itiraf etmek istemiyorum. Ayrıca bana Sheila'yla konuşup konuşmadığımı soracağı bir konuşmaya da girmek istemiyorum. Bugün bunu yapmayacağım. Çabucak ekliyorum, "Anne, gitmem gerek. Eve gitmeden önce markete uğramalıyım."

"Tamam, tatlım. Bu konuşmayı daha sonra bitirebiliriz," diye ekliyor. "Seni seviyorum, Tommy."

Telefona içimi çekiyorum çünkü böyle bir şey olmayacak, "Ben de seni seviyorum anne."

Telefonu kapattım ve çok renkli güllerden oluşan bir buket aldım. Beyaz, kırmızı, turuncu, pembe ve sarı hepsi bir bukete sarılmıştı. Güllerin romantizmi simgelediğini biliyorum ama aynı zamanda güzelliği ve cesareti de simgeliyorlar. Doğanın en güzel çiçeğidir ve kulağa ne kadar klişe gelse de Peyton hayatımda tanıdığım en güzel insandır. Ayrıca, onun yanındayken aldığım gül kokusunu asla unutmayacağım. Yıllar önce, bu koku bana yapışıp kaldı ve kısa sürede en sevdiğim çiçek haline geldi.

Çatı katına dönerken telefonum cebimde tekrar çalıyor. "*Beni rahat bırak*" diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Aşağıya baktığımda, Marc ve Oliver arasında üçlü bir görüşme olduğunu fark ediyorum.

"Hey," diye cevap veriyorum sinirli bir ses tonuyla.

Oliver telefonda, "Sakın tavır yapmaya başlama, lanet surat," diyor.

"Huzur içinde eve dönerken canımı sıkıyorsunuz," diye çıkışıyorum. "Siz ikiniz ne istiyorsunuz?"

"Marc, dadı ve arkadaşlarını doğum günün için sahil evine davet ettiğini söyledi." Gülüyor.

"Ben yaptım."

"Şey," diye kelimeyi uzatıyor. "İkinizin arasında neler oluyor?"

"Hiçbir şey."

"Tommy," diye araya giriyor Marc. "Yalan söyleme. Seni bundan daha iyi tanıyoruz. Geçen gece onunla birlikte olduğuna bizzat şahit oldum. İkinizin duyguları var. Birbirinize bakışlarınızdan bile bunu anlayabiliyorum."

"Evet, sen de biliyorsun ki ben ilişki kurmam."

"Ama yapabilirsin," diye ekliyor Marc.

"Tommy'yi hiç kız arkadaşıyla gördün mü?" Oliver alay eder.

Marc'tan önce Oliver'ın sorusunu "Kesinlikle," diye yanıtladım. "Ondan delicesine etkileniyorum. Ama ilişkiler hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Bu roket bilimi değil." Marc diğer taraftan kıkırdıyor. "Bir ilişkideki çoğu insanın yaptığıнын yarısını zaten yapıyorsunuz. Birlikte vakit geçiriyorsun. Ona bir şeyler alıyorsun. Onu besliyorsun. Sevişiyorsun. Kadınlar karmaşık yaratıklar değildir."

Buna cevap vermiyorum. Haklı olduğu bir nokta var ve haklı olduğu halde ona haklı olduğunu söylemekten nefret ediyorum.

"Bana haklı olduğumu söylemek zorunda değilsin," diye gülüyor Marc. "Sen açık bir kitapsın ve seninle büyürken bunu öğrendim. İnsanlara onları sevdiğini kendine özgü bir şekilde gösteriyorsun ve kardeşlerin olarak senin bu yönünü seviyoruz." Kahretsin, bana çok duygusal davranıyor. "Dadına aşık oluyorsun. Hem de sırılsıklam."

"I..." Ellerimi saçlarımda gezdirerek duraklıyorum. "Kahretsin, sanırım öyleyim." "Birinin sana ulaşmasının zamanı gelmişti, Tommy." Oliver ışınlar

telefondan. Yüzünde boktan bir sırıtış olduğu her halinden belli. "Dinleyn çocuklar," diye durduruyorum onları, bu telefon görüşmesini Kurdeşen. "Gitmeliyim, şimdi çatı katına çıkıyorum."

Oliver "Seni seviyorum dostum" demeden önce Marc "Seni seviyoruz kardeşim" diyor.

Sonunda "Ben de sizi seviyorum" demeden önce telefonda duraksıyorum. Tam aramayı sonlandırma düğmesine basmak için telefonu kulağımdan çektiğimde, diğer uçtan ikisinin de tezahüratlarını ve çığlıklarını duyabiliyorum. *Bunu onlara gerçekten hiç söylemedim mi?* Kahretsin, Peyton beni değiştiriyor.

Birkaç dakika sonra binaya girdiğimde Jim beni lobide karşılıyor. "İyi akşamlar Bay Ford. Bugün erken çıkıyorsunuz."

"Evet," diye iç geçirdim. "Uzun bir hafta oldu, Jim."

"Eminim öyledir." Gözleri çiçek buketine takılırken başını sallıyor. "Bunlar çok güzel çiçekler Bay Ford."

Gözlerim elimdeki çiçeklere gidiyor ve sonra tekrar ona dönüyor. Çiçeklerin Peyton için olduğunu anlaması için bir şey söylememe gerek yok. "Öyle mi düşünüyorsun?" Ona soruyorum.

"Evet, efendim." Gülümsemesi yüz mil uzunluğunda. "O özel biri. Çikolata parçacıklı kurabiyeleri bu dünyanın dışında. Onları yapmak için vegan bir tarif kullandığını asla söyleyemezsiniz."

Kaşlarım birbirine çarpıyor ve başım şaşkınlıkla yana eğiliyor. "Özür dilerim efendim," diyor hızlıca, sanki az önce söylediği şeyi saklamaya çalışıyormuş gibi dedi. "Ne zaman çikolatalı kurabiye yapsa benim için aşağıya getiriyor. İzin verilmiyorsa başını belaya sokmak istemem."

Başımı salladım ve küçük bir kahkaha attım, "Oh hayır, Jim. Sana kurabiye getirdiği için çok mutluyum. Binada yaptığınız her şey için minnettarız."

"Teşekkür ederim, Bay Ford." Gülümsüyor. "Söyleyeceğim şeyle haddimi aşmak istemem ama eğer bu güzel güller düşündüğüm kişi içinse, onları gerçekten hak ediyor. Ve eğer bu çiçekler umduğum anlama geliyorsa, o zaman James ve sizin adınıza çok mutluyum. James onu çok seviyor. Buraya yaptıkları kısa ziyaretlerden bunu anlayabiliyorum." Bir an duraklar. "Gitmesine izin vermeyin, efendim."

İfadesine gülümseyip başımı sallarken boğazımda bir yumru hissediyorum. "Teşekkür ederim Jim. İyi geceler."

Bununla birlikte, asansördeyim ve midemde sinirler oluşuyor. Bu gün benim için zaten çok fazlaydı. Önce annem, sonra kardeşlerim ve şimdi de Jim. Peyton'la konuşup ne durumda olduğumuzu öğrenmeliyim.

Asansörün kapıları açıldığında ve çikolata parçacıklı kurabiyelerin kokusu burnuma çarptığında evde olduğu kesinleşiyor. *O evde.*

Mutfığa girdiğimde üzerinde basit bir siyah tayt ve ona üç beden büyük gelen bir gömlek olduğunu fark ediyorum. Üstü başı kabartma hamuruyla kaplı, saçları tepesinde dağınık bir topuz. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Ben boğazımı temizleyene kadar odada olduğumu fark etmiyor. Sanki onu ürkütmüşüm gibi başını hızla çevirip bana bakıyor ve elimdeki çiçekleri ve onunkine uygun olarak takındığım gülümsemeyi görünce yüzünde yumuşak bir gülümseme oluşuyor.

"Merhaba Günışığı," diyorum sonunda ona.

Cevap vermiyor. Ellerini kurulamak için havluyu alıyor ve mutfığın girişinde duran bana doğru yürüyor. Benden birkaç santim uzakta, gülümsemesi yüzünden hiç eksilmiyor. Vücudunu benimkiyle aynı hizaya getirip yüzünü boynuma gömerken kolları boynuma dolanıyor. Kollarım onu bana sımsıkı sarmak için beline dolanırken bedenimi bir sıcaklık kaplıyor.

"Eve erken döndün," diye fısıldıyor boynuma, ben onu bırakmak için hiçbir hamle yapmazken.

Kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum ve hiç şüphesiz onun da göğsümdeki çarpıntıyı hissedebileceğini biliyorum. "Hafta sonu için hazırlanmalıyız," diye cevap veriyorum. Sanki bırakmaya hazırmış gibi kollarının boynumda gevşediğini hissedebiliyorum. Ama hazır değilim.

Onu sıkıca kavrayarak çiçekleri mutfak tezgahına bırakıyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum. Bacakları belime sıkıca sarılıyor ve ben tezgâha doğru yürüyüp onu tezgâhın üzerine yerleştirirken içinden bir kıkırdama geliyor.

Kalçaları sanki bırakmak istemiyormuş gibi belimi kavrarken ona doğru bastırılmış bir şekilde duruyorum. Kolları boynumdan kurtuluyor ve gözlerimiz birbirini buluyor. Elim yüzüne uzanıyor ve dağınık topuzunun gevşek tellerini yüzünden uzaklaştırıyor. "Beni gördüğün için heyecanlısın, ha?" Sırıtarak söylüyorum.

"İnanılmaz," diyor başını geriye atıp gülerek. "Bu bir iğneleme mi Bayan Kelly?"

Bir elini göğsüne koyarken alay ediyor, "Asla yapmam Bay Ford."

Dudaklarım kulağına giderken homurdanıyorum. "Eğer James evde olmasaydı, seni dizlerimin üzerine yatırırdım. Bana böyle seslenmenin beni ne hale getirdiğini biliyorsun." Boynunun çukuruna bir öpücük konduruyorum. "Tam buraya." Küçük bir öpücük daha omzundaki açıkta kalan deri lekesi. "Hemen şimdi, Bayan Kelly."

"Şanslıyım ki," diye duraksıyor ve başını yana yatırarak boynuna daha iyi erişebilmemi sağlıyor. "James, Emiline ile birlikte. Arabayla aşağı

inecek

onunla birlikte."

"Söyle bana, Günışığı." Yaka kemiğine bir öpücük kondurarak göğsünü okşuyorum. "Şu anda fırında kurabiye var mı?"

"Hayır, efendim," diyor ve benimle '*efendim*' diye konuştuğu için aletimin seğirdiğini hissediyorum. "Sadece temizlik yapıyordum."

Onu tezgahıtan kaldırıp omzuma attığımda daha önce hiç hareket etmediğim kadar hızlı hareket ediyorum. Ondaki kahkahayla karışık bir çığlık yükseliyor. "Thomas," diye gülüyor. Cevap vermiyorum çünkü omzumda onunla birlikte merdivenlerden yatak odama doğru koşuyorum. Onu daha önce hiç yatağıma almamıştım ve şimdi bunu değiştirmek üzereyim.

Yatak odamın kapısını tekmeleyerek açıyorum ve onu yavaşça yere yatırıyorum. Bildiğim kadarıyla daha önce buraya hiç gelmediği için odayı ve çevresini tanımasını bekliyorum ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Benden narin bir adım uzaklaşırken kolları boynumdan yanlarına doğru hareket ediyor. Dokunmadığı ve yaklaşmadığı için soğuk hava çarpıyor yüzüme. Gözlerim onunkilerde sabit kalıyor ama küçük bir adım daha geri çekilip yüzünde baştan çıkarıcı bir ifadeyle alt dudaklarını dişlerinin arasına alırken yüzündeki küçük sırıtışı görebiliyorum.

Elleri hızla hareket ederek büyük boy tişörtü başının üzerine çekiyor ve yemin ederim, tam burada ve şu anda bayılabilirim. O tişörtün altında sütyen giymediğini nasıl fark etmedim? Önümdeki mükemmel manzarayı seyrederken gözlerim vücudunda geziniyor.

Göğüsleri mükemmel büyüklükte. Onları büyük ellerimle kavrayabileceğim kadar. Ellerimi ondan uzak tutamadığım için ona doğru bir adım atmak için hareket ediyorum, ama beni durduruyor. Bir parmağını kaldırıyor ve yüzünde bir sırıtışla sallıyor. "Hayır, hayır, Bay Ford."

Derin bir nefes alıp bir adım geri çekiliyorum. Ona dokunmam gerek.

Onun tadına bakmalıyım. Ona ihtiyacım var. Başparmağını taytının kemerine sokup yere doğru iterken onu izlemeye devam ediyorum. Önümde tamamen çıplak duruyordu. Onu görünce sikim çelik gibi sertleşti.

O günkü her düşüncemi onaylamak için kelimeler kullanmasına bile gerek yok.

O da beni istiyor.

"Yatağı yat Peyton," diye bağırmadan önce gözlerim onu bir aşağı bir yukarı takip ediyor. "Dizlerinin üzerine çök ve dirseklerinin üzerine eğil. Bu mükemmel götü benim için sergilerken görmek istiyorum."

"Evet, efendim." Kıkırdıyor.

"Alaycılık hakkında ne demiştin, Bayan Kelly?" Arkasından yürürken ona söylüyorum. O zaten yatağın üzerinde benim horoz için istekli pozisyonda.

Pantolonumdaki şişkinliği arka tarafına bastırırken, kulağına fısıldamak için üzerine eğildiğimde nefesinin boğazında düğümlendiğini duyuyorum, "Sana hatırlatmama izin ver, Peyton." Sağ elim kıkına değiyor ve tokat sesi odada yankılanırken dudaklarından bir inilti kaçtığını duyuyorum. Elim az önce tokatladığım yanağı kavriyor. "Hoşuna gitti, değil mi?" Fısıldıyorum. İki elim de şimdi onun kıkını kavriyor. "Edepsiz bir kız gibi şaplak yemek hoşuna gidiyor."

"Evet," sesi çaresizlikle doluydu. "Bana ne istediğini söyle, Peyton."

"İstiyorum..." diye duraksıyor. "Seni istiyorum."

"Ben varım, bebeğim. Bana ne istediğini söyle."

"Ağzını üzerimde istiyorum," diyor uzun uzun nefes alarak. "Nerede, Peyton?"

Duraksıyor, kelimelerinden emin değil. "Ağzını amımda istiyorum."

Kıkına şakacı bir şaplak atıyorum ve elim başını istediğimden daha güçlü bir şekilde aşağı itmek için sırtının üst kısmını buluyor. Kıkını benim için havaya kaldırmasını, amını bana göstermesini istiyorum çünkü onun tadına bakmam gerekiyor.

Dilim amını bulmadan önce onun uyarılmışlığının parladığını görebiliyorum ve dilimi kaplamasının tadını alırken ona doğru inliyorum. "Açlıktan ölüyorum," diye fısıldıyorum ona. "Ve tadın çok tatlı."

Dilim klitorisini tekrar tekrar okşarken bana en iyi açığı vermek için sırtını daha fazla eğerken bacaklarını benim için genişletiyor. Kalçaları daha fazlasını istiyormuş gibi yüzüme doğru sallanıyor. Ona istediği her şeyi vermeyi planlıyorum.

"Thomas," diye inliyor sırtını kamburlaştırırken. "Daha fazla."

Klitorisini sertçe emiyorum ve bir parmağımı dar amına sokuyorum. Ona asla doyamayacağım. Çok sıkı. Çok yumuşak. Çok ıslak. *Yani benim.* Parmağım amına girip çıkarken dilim klitorisinde çalışıyor. Kalçalarını bana doğru daha sert sallıyor.

"İşte bu bebeğim," diyorum ağzımı çıkarıp ikinci parmağımı sokarken ve parmaklarımı daha da sert bir şekilde içine sokarken. "Şimdi benim için gel. O zaman sikimi alabilirsin."

"Thomas, Thomas," diye tekrarlıyor. "Geleceğim."

Ağzımı ondan çekiyorum ve vücudumu kaldırarak sırtının üzerinde geziniyorum, parmaklarımı ondan hiç ayırmıyorum. Üstünde durabilmem için yatakta kendini yukarı doğru itiyor. Kalçaları elime sertçe çarparken parmaklarım daha hızlı ve daha hızlı hareket ediyor. Etrafımda nabzının attığını hissedebiliyorum. Kulağına fısıldamak için eğildim, "Gel. Şimdi." Talep ediyorum.

Bununla birlikte, parmaklarımın etrafında paramparça oluşunu izliyorum. Ağzından bir dizi inilti geliyor. "Siktir," diye inleyerek küfrediyor. "Geliyorum," diye çığlık atıyor.

Orgazm vücudunu ele geçirirken parmaklarımı yavaşlatıyorum. Yatak çarşaflarına doğru inliyor ve kayganlığı parmaklarımı kaplıyor. Orgazmdan çıktığını hissettikten hemen sonra parmaklarımı çıkarıyorum. Başını omzunun üzerinden çevirip bana bakıyor ve hızla nefes aldığını görebiliyorum. Her parmağımdaki dölünü yalıyorum ve beni izlerken alt dudağını dişlerinin arasına alıyor.

Komodine doğru yürüdüm ve bir prezervatif çıkardım, o sırada fısıldadığını duydum, "Bırak onu." O kadar sessizdi ki neredeyse kaçıırıyordum.

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Ne?"

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve temizim Thomas. İtiraf etmek istediğimden daha uzun süredir kimseyle birlikte olmadım," diyor küçük bir gülümsemeyle.

Hay sikeyim. *Bu gerçek* mi? Onu ilk kez aramızda hiçbir şey olmadan hissetme düşüncesi, sikimi selamlamak için daha yükseğe kaldırdı. Aynı zamanda, son tek gecelik ilişkimde olanlardan sonra birine tamamen güvenmek benim için zor. Ama Peyton, Sheila'ya hiç benzemiyor.

"Emin misin, Peyton?" diye sordum.

"I-" "Sana güveniyorum," diye sözümü kesti.

"Başka biriyle birlikte olmadım..." Yıllar geçtiğini nasıl söyleyeceğimi düşünürken duraksıyorum. "Uzun zaman oldu."

"Thomas." Yataktan kalkıp tam önümde durdu. "Sana güveniyorum" sözlerini tekrarlamadan önce ellerini kaldırıp saçlarımda gezdiriyor.

"Peyton," diye fısıldıyorum, uzun zamandır başka bir kadına söylemediğim şeyi söylemeden önce başımı boynunun kıvrımına gömüyorum. "Ben de sana güveniyorum."

Beni üzerinden itiyor ve omuzlarımdan tutarak yatağa yatırıyor. Kontrolümü kaybettiğimi hissediyorum ve daha önce hiç kimsenin beni kontrol etmesine izin vermemiştim. Ama sadece bu seferlik, yatağın kenarına oturup arkama yaslanırken ellerimi beni tutmak için kullanırken

teslim oluyorum.

Kucağıma oturmak için hareket ettiğinde beni şaşırttı. Her iki kalçası da benimkilere biniyor. Daha uzun oturuyorum ve ellerim göğüs kafesini kavlıyor. Ellerim

vücuduna kıyasla büyüktü. Kucağıma çöküyor, sikim amına bastırıyor ve iş pantolonumdan ıslaklığını hissedebiliyorum ve kalçalarını yavaşça üstümde ileri geri hareket ettirmeye başlıyor. Vücudu sürtünmeyi arzuluyor.

Ellerim göğüslerini kavırıyor ve birini ağzıma alıyorum. Meme ucunu sertçe emiyor ve dişlerimin arasına sıkıştırıyorum. Başı geriye düşüyor ve bana doğru daha fazla eğiliyor, kalçaları bana daha fazla sürtünüyor. Bir daha böyle boşalamayacak. Ellerim kalçalarına gidiyor, hareketlerini yavaşlatmak için onu sıkıca kavırıyor ve yemin ederim ondan küçük bir inilti çıkıyor.

"Bu şekilde boşalmayacaksın," diye kulağına fısıldıyorum. "Bir dahaki sefere boşaldığında, sen adımı haykırırken sikim içine gömülü olacak." Alt dudağını ısırtıyor ve hareket edip pantolonumu indirmeme izin verirken bana gülümsüyor. Sikim serbest kaldığında sanki ilk kez görüyormuş gibi gözleri açılıyor.

"Arkanı dön," diye emrediyorum. "Ellerini yatağın kenarına koy."

Arkasını döndü ve dediğimi yaptı. Bacaklarını açıyor, sırtını kavislendiriyor ve omzunun üzerinden bana o boğucu bakışlarını atıyor. Sağ yanağına bir şaplak attım ve küçük bir çığlık attı.

"Hoşuna gitti, değil mi bebeğim?" Kıçına bir şaplak daha indirirken dişlerimi sıkarak söylüyorum. "Seni sert sikmemden hoşlanıyorsun. Ellerimin kıkında olmasını seviyorsun."

"Evet," diye inliyor. "Siktir, evet."

"Benim pis kızım," diye homurdanıyorum, sikimi kıkına bastırırken ve onun bana daha sert bastırdığını hissediyorum. Onun girişine getirirken horozumun tabanını tutuyorum ve içine derinlemesine itmeden önce onu biraz kızdırıyorum. En son ne zaman bir kadının içinde çıplak olduğumu hatırlamıyorum ama lanet olsun, rüya gibi hissettiriyor. Boşalmama dakikalar kaldı ve o henüz kıpırdamadı bile.

"Vay anasını," diye inliyor çarşaflara ve sikim içindeyken kalçalarını bana doğru bastırmaya başlıyor. "Bu kadar iyi hissettireceğini hiç bilmiyordum."

"Daha önce hiç çiğ sikilmedin mi?" Ona sordum.

"Hayır," diye başını sallıyor.

"Güzel." Sırıttıyorum. "Çünkü seni başkaları için mahvetmek üzereyim."

Ben içine girip çıkarken kıkını bana doğru zıplatmaya başladığında ellerim göğüslerini arkadan kavırıyor. Ağzından tekrar tekrar küfürler çıkıyordu.

Bacaklarını bir santim daha açıyor ve yüzü şilteye bastırırken sırtı daha fazla kavisleniyor. Hareketlerindeki küçük değişiklik beni çıldırtıyor ve patlamaya hazır hale getiriyor. "Fuuuuck, bebeğim," diye tıslıyorum. "Beni şimdiden boşaltacaksın."

"Neredeyse geldim," diye çığlık atıyor. "Sadece ihtiyacım var... Sadece ihtiyacım var-"

Başparmağım klitorisini bulduğunda etrafına uzanıyorum ve ona ihtiyacı olan daha fazlasını vererek etrafında daireler çizmeye başlıyorum. Daha fazlasını arzuluyor.

"Thomas," diye tekrar bağılıyor. "Tanrım, Thomas."

"İşte bu, bebeğim. Benim için çığlık at," diyorum ona, klitorisine daha sert bastırarak ve parmağımı daha hızlı daireler çizerek ve arkadan daha hızlı itiyorum. "Sikimin üzerine boşaldığında adımı haykırmanı istiyorum."

"Benimle gel Thomas."

Yemin ederim ki, bunu söylediğini duyduğumda neredeyse o anda boşalacaktım. Varlığımın her zerresiyle onu istiyorum. Onu istiyorum. Şu andan ve bu seksten daha fazlasını, onun her şeyini istiyorum.

Orgazmına yaklaşması için ona daha fazlasını verirken kalçalarımı daha derine bastırıyorum. "Sen benimsin, Peyton," diye inliyorum. Ağzımı kulağına yaklaştırmak için vücudumu onun üzerinde gezdiriyorum. "Sen benimsin."

"Geliyorum," diye çığlık atmaya başlar.

"Evet, öylesin," diyorum boynuna doğru. "Amin sikimi sağıyor, bebeğim. Beni çok sıkı sıkıyorsun." Kendi salıverilmem üzerime çökene kadar kalçalarımı daha sert sallamaya devam ediyorum. "Siktir, Peyton. Geliyorum."

Onu döllerimle doldururken "Evet" diye çığlık atıyor. "Evet, Thomas! Siktir."

Sonunda yükseklerden aşağı indiğimizde, nefesimizi düzenlemeye çalışırken ikimiz de yatağa düşüyoruz. Dağınık topuzu neredeyse kafasından çıkmış ve başını bana yaslamak için hareket ederken göğsümün üzerine yayılıyor.

Yavaşça başını kaldırıyor. "Lanet olsun, Thomas."

Az önce söylediklerine cevap vermiyorum çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum. Vay anasını. Onun yerine, "Söylediğimde ciddiye aldım," diyorum.

"Sen..." başını yana eğiyor. "Ne demek istiyorsun?" "Sen benimsin."

"Öyle miyim?" Sanki bunu zaten bilmiyormuş gibi soruyor.

"Evet, Günişığı," diye fısıldıyorum yatağın kenarında oturduğu yere doğru ilerlerken. Kendimi onunla göz hizasına getiriyorum ve ona

gölümsüyorum. "Sen benimsin, bebeğim. Gülüşün benim. Öpücüklerin benim. Kukun benim. Seninle ilgili her şey benim."

Gözleri benimkiler arasında gidip gelirken ağzı şaşkın bir ifadeyle aralanıyor. "Ama..." diye kekeliyor. "Ne diyorsun Thomas?"

"Seni istediğimi söylüyorum," diye itiraf ediyorum. "Seni balo salonunun karşısında gördüğüm andan beri istiyorum. Sonra parkta rüzgârda savrulan güzel saçlarını gördüğümde seni tekrar istedim. Ve işten eve geldiğim her lanet günde seni tekrar istedim."

"Ama-"

"Beni kesinlikle delirtiyorsun, Peyton," diye sözünü kesiyorum yüzümde bir sırıtışla. Mavi gözlerinin derinliklerine bakarken bir tutam saçı yüzünden uzaklaştırıyorum. "Ama ben seni istiyorum. Bunu istiyorum."

Dudağının köşesi hafifçe yukarı kıvrılmadan önce duraksıyor. "Nedir bu Bay Ford?"

"Dinle." *Bay Ford'u* kullanmasına gülümsedim. "Burada ne halt ettiğimi bilmiyorum. Biriyle çıkmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Nasıl ilişki kurulacağını bilmiyorum. Ama bunu seninle yapmak istiyorum, Peyton. Yol boyunca bunu anlamak istiyorum. Mutfakta ya da oturma odasında rastgele bir seksten daha fazlasını istiyorum. Bizi istiyorum," diye itiraf ediyorum.

Kollarını boynuma doluyor ve kısık bir fısıltıyla "Ben de bunu istiyorum" diyor.

Dudaklarına sert ve tutkulu bir öpücük kondurmak için eğildim. Onu tuttum ve öpücüğü derinleştirmek için kendime çektim. Dudaklarının benimkilere karşı ne kadar mükemmel hissettirdiğini unutmuşum. Yumuşak ve baştan çıkarıcı. Dilim ağzının içinde gezinirken ve diline dolanırken onu ihtiyaçla öpüyorum. Öpücüğünü orada tutarken elleri yüzümü kavıyor, içime doğru sertçe bastırıyor. İsteksizce geri çekiliyorum. "Şimdi kaldır şu tatlı kıcını bebeğim," diyorum ayağa kalktıktan sonra kıcına küçük bir şaplak atarak. "Hadi gidip yıkanalım. Toplanmayı bitirmeliyiz."

"Öğleden sonra toparlandım. Saatlerdir gitmeye hazırım." Saatler kelimesinin altını çizerken gözlerini deviriyor.

"Bir şaplak daha istiyorsun, Günışığı."

"Olamaz..." diyor yüzünde şok olmuş bir ifadeyle ve sözlerinden alaycılık damlayarak. "Ne yapacağım ben?"

Homurdanıyorum ve kıcına bir şaplak atmak için hızla hareket ediyorum, ama o banyoya doğru koşuyor. Banyoda ona ulaştığımda çılgınca gülüyordu. Kollarını boynuma dolamak için dönüyor ve beni sertçe öptüğünde beni şaşırtıyor.

Şu anda tek düşünebildiğim, onun yanında olmanın ne kadar doğal bir his olduğu. Beni ne kadar mutlu ettiği.

Ona aşık olduğuma eminim.

CHAPTER TWENTY-SIX

Payton

Hayatımın en harika seksinden sonra Thomas bir tur daha yapmak için duşta bana katıldı. Daha yola çıkmadan bana altı orgazm yaşattığından neredeyse eminim. Sahil evine geç vardık ve bu yüzden dün geceki yolculuğun çoğunu uyuyarak geçirdim.

İşten eve geldiği anda aramızda bir şeyler değişti. *Beni istiyordu.* Sonunda bana itiraf etti. Yalan söylemeyeceğim ve onu istemediğimi söylemeyeceğim, ama bu hafta sonu bittiğinde konuşmamız gereken çok şey var. İş konusunda ne yapacağımı düşünüp duruyorum. Bu çılgın maaşla oğlunun dadısı olmaya devam edemem. Bana kız arkadaşı olmam için para ödüyormuş gibi hissederim. Bu çok garip, bu yüzden şehre döndüğümüzde burada ne yapacağımızı onunla konuşmam gerekiyor.

Bugün erken saatlerde Gigi, Kali ve Avery ile birlikte geldi. Birkaç saat sonra, kardeşi Marc ve en iyi arkadaşı Logan, Emiline ve James ile birlikte geldiler. Gigi herkesle tanıştırıldı. O ve Thomas hemen kaynaştılar, tıpkı tahmin ettiğim gibi. Günün çoğunu ona yakın geçirdi. Sanki onu iki dakika bile yalnız bırakmaya korkuyordu. Onu şimdiden ne kadar çok sevdiği kalbimi yerinden oynattı.

Thomas annesinin bu hafta sonu burada olacağı konusunda beni uyarmıştı ama geldiğimizde burada değildi. Annesiyle tanışmaya hazır olduğumdan emin değilim.

Çünkü, biliyorsun... Ben hala dadıyım.

"Aklında ne var, Günışığı?" Thomas beni transımdan kopardı. Okyanus manzaralı verandada, ısıtıcının yanında oturmuş, müstehcen aşk romanlarımdan birini okuyorum. Kasım sonu olduğu düşünülürse, battaniyenin altına kıvrılıp güneşin muhteşem batışını izlemek için mükemmel bir sıcaklık.

"Hiçbir şey," diye itiraf ediyorum küçük bir gülümsemeyle.

Thomas sadece başını sallıyor ve yanıma oturuyor. Battaniyeyi kaldırıyor ve bana çok yakın otururken bacaklarımız birleşiyor. Bir kolunu bana doluyor ve başımın yan tarafına en narin öpücüğü kondurduktan sonra fısıldıyor: "Kafanı topla bebeğim." Başımı kaldırıyorum ve gözlerimiz buluşuyor. "Dün gece söylediklerimde ciddiydim. Bunu seninle denemek istiyorum. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ama senin için deli olduğumu biliyorum, Peyton."

Bakışları içimi yakıp kavururken yüzümde yumuşak bir gülümseme oluşuyor. "Ben de senin için deli oluyorum," diye itiraf ediyorum. Çünkü öyleyim. Ona çok fena aşık oluyorum. "Sadece konuşacak çok şeyimiz olduğunu düşünüyorum."

"Biliyorum, Günışığı. Biliyorum." Başımın yan tarafına yumuşak bir öpücük daha konduruyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Şehre döndüğümüzde her şeyi enine boyuna konuşacağız. Ama şimdilik, Gigi bir deste *İnsanlığa Karşı Kart* çıkardı ve akşam yemeği temizlendikten sonra hepimizin oynamasını istiyor." Gülüyor.

"Onu yanında getirmedi!" Şok yüzümü ele geçirirken haykırıyorum. "O çok pis bir kuş."

"Oh, o yaptı." Gülüyor. "Herkes zaten mutfakta oynamaya hazırlanıyor. Hadi gidelim, bebeğim."

Mutfağa girdiğimizde, her birimiz en sevdiğimiz içkileri koyuyoruz. Erkekler viski, kızlar ise tekila ve limon içiyor. Gigi şarabı çok sevmesine rağmen bu gece içmemeyi tercih etti. İlaçlarının onu daha da yordüğünü söylüyor.

"Pekâlâ, hepimiz nasıl oynayacağımızı biliyor muyuz?" Gigi kartları karıştırıp herkese başlangıç elini verirken anons eder.

Logan hepimiz adına cevap verirken ellerini ovuşturuyor ve sanki bu oyunu domine etmeye hazırmış gibi "Evet, Hanımefendi" diyor.

"Sakin ol Logy," diyor Emiline gözlerini devirirken. "O kadar da ciddi bir şey değil ve zaten kaybedeceksin."

"Ben asla kaybetmem, Em," diyerek ona göz kırptırıyor ve kadın yine gözlerini deviriyor.

"Peyton," diye anons ediyor Gigi. "Desteden seçim yapmak için ilk sıra sende. Yüksek sesle oku ve sonra hepimiz kartlarımıza bakıp ortaya koyacağız. Sonra en beğendiğinizi seçeceksiniz ve o kartı kim oynadıysa o turun galibi o olacak."

Masanın ortasındaki desteden bir kart çekiyorum ve yüksek sesle okumaya başlıyorum: "Başarılı bir iş görüşmesi sıkı bir el sıkışmayla başlar ve *boşlukla* biter."

"Siktir." Avery kartlarını karıştırırken gülüyor. "Bende iyi bir tane var."

"Benimkini yenemezsin, Prenses." Marc koltuğunda kıkırdıyor.

"Hepinizi havaya uçuracağım." Gigi gülüyor ve herkesin gözleri şaşkın bakışlarla ona çevriliyor. "Ne?" Gülüyor. "Ben bu oyunda profesyonelim. Hepiniz batıyorsunuz." Bunun üzerine hepimiz bir kahkaha atarak başımızı arkaya eğdik.

Görüyorsunuz, bu benim zaten tanıdığım Gigi. Bu masadaki insanların yarısı onun espri anlayışını henüz anlamadı ama hayatımdaki en komik kadın olduğunu öğrenmek üzereler. Akıllı zamanın yüzde doksanında çukurda ve hâlâ yirmili yaşlarındaymış gibi yaşıyor.

Herkes kahkahalarını bastırırken ben başımı sallıyorum. "İşte sana Gigi."

"Şey, Gigi," diye başlıyor Logan ama düşüncelerini durduruyor. "Sana böyle hitap edebilirim, değil mi?"

"Elbette, tatlım." Kıkırdıyor ve ona göz kırpmıyor. "Senin gibi iyi bir genç adam bana ne istersen diyebilir. Sadece akşam yemeği için beni geç çağırma."

"Vay, vay." Logan koltuğunda daha dik oturuyor ve sırtlıyor. "Kartımın favorilerinizden biri olacağını bilmenizi isterim."

"Eminim öyle olacak Logy," diyerek Emiline'in ona taktığı lakapla alay ediyor ve Emiline'in yüzünü örten avucunun altından kıkırdadığını duyuyorum.

"Yanlış," diye araya giriyor Kali. "Gigi en büyük zevki benimkinden alacak. Onun kirli kişiliğini biliyorum."

"Hey," diye savunmaya geçerek araya giriyorum. "Burada oy kullanan benim. Kartlarınızı bana verin, okuyayım." Masadan desteyi alıp küçük bir karıştırma işlemine başlıyorum.

"Pekâlâ." Boğazımı temizliyorum. "Kartı tekrar okuyacağım ve sonra cevapları. "Başarılı bir iş görüşmesi sıkı bir el sıkışma ile başlar ve şöyle biter." Okumak için ilk beyaz kartı elime alıyorum, "*Yüze bir piston*."

Masadakiler gülmeye başlıyor ve yemin ederim Emiline neredeyse içkisini tükürüyor. "Hepsini birlikte okuyunca daha da komik oldu," diyor Emiline. "Kendimi ele verdim ama bu benim. Logan'a yapmak istediğim şey bu."

"Her şeyden önce," diye ekliyor Logan. "Ona bunun senin kartın olduğunu söylememen gerekiyor. İkincisi, beni seviyorsun."

"Bu hayatta asla, Logan," diye alay ediyor Emiline.

"Siz ikiniz susun." Bir sonraki kartı aldım. "Başarılı bir iş görüşmesi sıkı bir el sıkışma ile başlar ve *Fuck Mountain* ile biter" diye okuyorum. Bunun Avery'nin kartı olduğunu gözlerine bile bakmadan anlamıştım. "Bu iyiydi çocuklar."

"En iyisi," diye ekliyor Avery gülerek.

Bir sonraki kartı okumaya başlıyorum, "Başarılı bir iş görüşmesi sıkı bir el sıkışmayla başlar ve *bir ara sokakta birkaç herife sakso çekmekle* biter." Başımı sallıyorum.

"Oh, evet!" Logan ellerini birbirine vurur. "Ama bu benim değildi. Yine de iyi bir taneydi." Gigi'nin yanımdaki koltuğunda güldüğünü görüyorum. Kesinlikle onunkiymiş.

"Sıradaki," diyorum cümleyi tekrarlayıp bir kart seçeneği daha eklemekten önce, "*Sadece bahşış.*" Gözlerim Thomas'a kayıyor çünkü acaba bu onun muydu diye merak ediyorum. O başını sallayıp gülüyor ama Logan araya giriyor.

"İhtiyacınız olan tek şey bu," diye gülüyor.

"Aynı fikirde değilim," diye ekliyor Avery. "Sadece ucu bile alay konusu. Bir kızı boşaltmak istiyorsan, ona tüm eti vermelisin Logy." Artık herkesin ona böyle hitap etmesine gülmekten kendimi alamıyorum.

"Ben de aynı fikirdeyim," diye ekliyor Kali.

"Bir kızı nasıl boşaltacağımı biliyorum," diye kendini savunuyor. "Ve birden çok kez."

Çok teşekkür ederim."

"Rüyanda görürsün," diye ekliyor Marc.

"Onlara katılmak zorundayım," diye ekliyor Emiline. "Sadece ucu hiçbir işe yaramıyor." "Kulaklarım kanıyor, Em," diye ekliyor Thomas.

"Lütfen bu konuda konuşma."

seks hayatın. Sana yalvarıyorum."

"Seks hayatı yok," diye ekliyor Logan. "O sadece bir bebek."

"Ben 21 yaşındayım, seni Lincoln Kütüğü," diye kendini savunuyor Emiline.

"Ne zamandan beri?" Logan bağırmaya başlar. "Aman Tanrım. Siz ikiniz onu korumak için nasıl oldu da onu bağlayıp bodruma

kilitlemediniz?"

"Çünkü bağlanmak isteyeceğim son iki kişi kardeşlerimdir."

Marc kulaklarını kapatarak, "Emiline, sana yalvarıyorum," diye inliyor. "Bu tür şeyleri bilmemize gerek yok."

"Son üç kartı okumaya geri dönebilir miyim?" Sözümü kesip oyuna geri dönüyorum. "Başarılı bir iş görüşmesi sıkı bir el sıkışma ile başlar ve *dil* ile biter." Bakışlarım yüzünde bir sırtış olan Thomas'ın üzerine düşüyor ve dilini alt dudağında gezdirirken onu yavaşça izliyorum. Bu kart kesinlikle onun kartıydı. Neyse ki az önce yaptığı ince hareketi kimse fark etmedi çünkü soruları yanıtlamaya hazır değilim. Avery ve Kali'ye henüz bizden bahsetmedim.

Cümleyi son iki kartla birlikte tekrarlıyorum. "*Yumruk sokmak*," yüksek sesle okuyorum. "Ve son olarak, *zengin bir insan gibi bornozun içinde mastürbasyon yapmak*."

"Bu Marc," diyor Avery kendinden emin bir şekilde. "Bunu hayal edebiliyorum."

"Yapabilir misin?" Marc yüzüne yapışmış bir sırtışla soruyor. "Bornozdan başka bir şey giymeden yumruğumu siktiğimi mi düşünüyorsun Prenses?"

"Rüyada görürsün, Marc." Gözlerini deviriyor. "Büyük penis enerjinle sakinleş ve Gigi'nin yanında konuşmana dikkat et."

"Üzgünüm, Gigi." Marc onunla yüzleşmek için döndüğünde sempatik bir şekilde şöyle der. "Oh, lütfen." Ellerini havada sallıyor. "Korna çalmayı bırakma

benim hesabıma köpekler. Hepiniz beni genç tutuyorsunuz."

"Peki, kim kazandı?" Avery ellerini birbirine vurarak söylüyor.

"Kimseyi seçmiyorum," diye itiraf ediyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Hepiniz bana kimin hangi kartları açtığını söylediniz. Şimdi seçim yapmam adil değil."

"Haydi." Logan ayağa kalkar ve ellerini havaya kaldırır. "Bu boku kesinlikle ben kazandım. Sadece bahşiş bile mükemmel bir boşluk doldurma."

"Vazgeç artık," diye homurdanıyor Emiline. "Sadece ipucu asla mükemmel değildir. Hayatın hiçbir alanında."

"Yemin ederim, eğer onu kilitlemezseniz." Logan, Marc ve Thomas'a döner. "Onun büyümesine nasıl izin verdiniz?"

"İstedığimi yapmaya hakkım var," diye tersliyor Emiline. "Hoşuna gitse de gitmese de ben yetişkin bir insanım."

"Bundan hoşlanmıyorum," diye tersliyor onu. İkisinin arasındaki boşluğu kapatıyor ve onunla yüz yüze geliyor. "Ben. Sevmiyorum. Sevmiyorum. Sevmiyorum. Sevmiyorum."

"Bunu kabul ettik." Thomas omuzlarını silkiyor. "Sen de kabul edebilirsin." Avery gülerek, "Yasal içki içme yaşına bile geldi," diye

ekliyor. "En iyi gecem
Çıktığımız o gece hayatımı değiştirdi." Emiline son birkaç aydır bize
yakınlaştı ve Avery ile gerçekten çok iyi **anlaştılar**. Onlar

ve Avery'nin hayatında onun kadar vahşi birine ihtiyacı var.

"Vahşi kızları severim," diye ekliyor Gigi.

Logan ellerini şakaklarına götürüp işaret parmağıyla ovarken, "Kafam bütün bunları bir gecede kaldıramaz," diyor.

Thomas'ın iri elini masanın altında kalçamda hissettiğimde grup ileri geri atışmaya devam ediyor. Bana dokunduğunda ya da yakınımda olduğunda her zaman olduğu gibi omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Bedenim içgüdüsel olarak ona doğru eğiliyor.

Başka kimsenin fark edemeyeceği kadar bana doğru eğiliyor. "Biraz yürümek ve bu karmaşadan biraz uzaklaşmak ister misin?"

"Evet, lütfen."

"Önce sen çık," diyor başını arka kapıya doğru eğerek. "Seninle birkaç dakika sonra dışarıda buluşuruz, böylece soru sormaya başlamazlar."

Ne dediğini anlayarak başımı sallıyorum, çünkü henüz soruları yanıtlamaya hazır değilim. Özellikle de Kali ya da Avery'ye neler olduğunu anlatmadığım için. Masa tartışmaya devam ederken yavaşça kalkmak için hareket ediyorum. Konuşmalarına kendini kaptırmış olan ve sanki bir komedi gösterisi yapıyormuş gibi onlara gülen Gigi'ye bakıyorum.

Mutfaktan çıkıp arka kapıdan açık güverteye çıkarken hiçbir şey söylemiyorum. Soğuk hava bir tuğla duvar gibi çarpıyor yüzüme. Kollarımı kendime sarıyorum ve açıkta kalan kollarımı sürtünerek ısıtıyorum. Bu gece tekrar dışarı çıkmayı beklemiyordum,

Ben de eşofmanımı evin diğer tarafındaki yatak odasında bıraktım.

Sıcaklığın bir kazak gibi etrafımı sardığını hissettiğimde soğuk uzun sürmüyor. Thomas arkamda durup önünü sırtıma dayıyor ve kolları beni sararken sert kaslarını bana karşı hissediyorum. Vücudu benimkinden daha büyük ve çelikten yapılmış ama ben onun içinde eriyorum.

"Hey, sen," diye gülümsüyorum, yüzümü göremiyor olsa da. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Aramızdaki boy farkı çenesini başımın üstüne yaslamasını sağlıyor. "Bana sorarsan çok uzun."

"Sadece iki dakika oldu Thomas."

"Dediğim gibi," başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Bana sorarsan çok uzun."

Vücudum dönüyor ve o durduğu yerden kıpırdamıyor. Kollarım beline dolanırken bedenlerimiz tekrar birleşiyor ve

Çenesini kaldırıp gözlerinin içine bakabiliyorum. Bakışlarımla buluşmak için başını eğdiğinde geniş kolları boynuma dolanıyor ve dudaklarımda oluşan gülümsemeye engel olamıyorum.

"Ne kadar tatlısın, değil mi?"

"Hayır, bebeğim." Gülümsemesi benimkiyle buluşuyor. "Sanırım ikimiz de biliyoruz, tatlı olan sensin."

Gözlerinin içine bakmaya devam ederken ona cevap vermiyorum. Dışarıdaki ay ışığının yansımasıyla parlayan derin okyanus mavisi. Yavaşça başını eğiyor ve dudakları dudaklarıma değiyor. Yumuşak bir öpücük. Bana bunun daha fazlası olabileceğini ya da bunun daha fazlası *olduğunu* söyleyen bir öpücük. Ben de bunu çok uzun zamandır istiyordum. İkimiz de ilişki yaşamak istemesek de içten içe Thomas'ın farklı olduğunu biliyorum. Kalbimi koruyacağını biliyorum.

Elleri yüzümün yan tarafını kavrarken bedeninin içinde eriyorum. Öpüşmemizi derinleştirmek için başımı hafifçe yukarı kaldırıyor ve dili tek hamlede ağzımı süpürürken onu karşılamak için dudaklarımı çok az aralıyorum. Ellerim sırtını kavriyor, ondan daha fazlasını arzuluyorum.

Dudaklarımı serbest bırakıyor. "Peyton," diye fısıldıyor kırık bir nefesle. "Neyin var senin?"

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi düşünürken gözlerine bakıyorum ve karanlığın gözlerini ele geçirdiğini fark ediyorum. "Aynı soruyu ben de size sorabilirim Bay Ford." Dudaklarımın kenarları küçük bir sırtışa dönüşüyor. Onunla bu oyunu oynamayı seviyorum.

Hırlıyor ve dudakları tekrar üzerimde. Bu öpücük arzu ve ilkel ihtiyaçla dolu. Elleri şimdi kalçalarımı bulana kadar vücudumu keşfediyor ve onları sertçe kavrayarak sanki zaten birbirimize kaynaşmamışız gibi vücudumu daha da yakınlaştırıyor.

Ama sonra öpücüğü keser. "Şimdi olmaz," diye tıslıyor. "Bir ev dolusu misafirimiz var. Ama kahretsin, Peyton. Hiç kimseyi seni istediğim kadar kötü istememiştim," diyor ve gözleri kapanırken alnını benimkine bastırıyor. "Ne yapıyorsun lan bana?"

"Thomas," diye fısıldıyorum. Gözleri açılmıyor ve başını benimkinin üzerinden kaldırmıyor. Ama gözlerimin içine bakabilmesi için başımı yavaşça geri çekiyorum. "Bana bak," diyorum kısık bir sesle. Gözlerini açıyor ve bakışlarının sıcaklığını hissediyorum. "Benim de seni istediğimi biliyorsun, değil mi?"

"Bana bildiğini söyle, Peyton. Lütfen."

"İstiyorum," diyorum hiçbir tereddüt belirtisi göstermeden. "Bunu istiyorum. Seni istiyorum. Daha fazlasını istiyorum."

Derin ve tutkulu bir öpücükle karşılık veriyor ve elleriyle yüzümün her iki yanını kavırıyor. Şu anda ihtiyacım olan tek onay bu.

Öpüşmemiz, arkamda bir boğaz sesi duymamla yarıda kesiliyor. Thomas dudaklarımı bırakıyor ve bakışları omzumun üzerinden bana doğru kayıyor. Dudaklarında yumuşak bir gülümseme oluşuyor ve başımı onun baktığı yöne çevirirken beline doladığım elimi bırakıyorum.

"Hey, anne." Thomas diyor ki.

Yüzünde bir sırıtışla arkamızda duran kadına gülümsüyorum. Emiline'e çok benziyor. Kısa sarı saçları ve minyon vücuduyla göz kamaştırıyor. "Bu Peyton mı?" Bize doğru yaklaşımaya başlarken soruyor. Sırıtışı hâlâ yerindeydi ve oğlunu kendi evi olduğunu tahmin ettiğim yerde benimle öpüşürken yakaladıktan sonra şu anda ne düşündüğünü tam olarak okuyamıyorum.

"Merhaba, Bayan Ford." Onu selamlamak için elimi uzattım. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Karşılığında elimi tutmuyor. Gözleri elimde geziniyor ve tekrar yüzüme bakıyor. Thomas'ın yanımda durmak için ilerlerken koruyucu elini sırtımın küçük kısmına koyduğunu hissediyorum.

"Anne," diye tıslıyor ona.

"Dadı bu mu?" diye sorar ona.

"Evet," diye duraksıyor. "James'in dadısı."

"Şey," diyor gözleri tekrar benimkileri bulduğunda. "Ne zamandan beri kiralık yardımcılarla öpüşüyoruz?"

CHAPTER TWENTY-SEVEN

Thomas

"Anne," diye tıslıyorum ona. Şu anda ona inanamıyorum. James'in annesi olduğu için Sheila'ya karşı bir zaafı olduğunu biliyorum ama Peyton'a böyle saygısızlık etmeye hakkı yok.

"Sadece soruyorum." Annem omuz silkiyor.

"Ben..." Peyton gözleri annemle benim aramda gidip gelirken duraksıyor. "Gigi'yi kontrol etmek için içeri gireceğim."

İsteksizce başımı sallıyorum. Peyton'ın şu anda annemle yapmak üzere olduğum tartışmaya tanık olmasına ihtiyacım yok. Peyton'ı onunla bu şekilde tanıştırmak istemezdim. Başının yan tarafına yumuşak bir öpücük konduruyorum ve onun çekindiğini hissediyorum. Uzaklaşmaya başladı ama elim dirseğinin kıvrımını kavradı ve bana sempatik bir bakış atmak için durdu. "Peyton," diye fısıldıyorum bakışım onunla eşleşirken. "Lütfen."

"Thomas, sorun yok." Başını sallıyor ve yüzünde yumuşak bir gülümseme belirliyor. "Sonra konuşuruz." Ayak parmaklarının ucuna uzanıyor ve dudaklarımın köşesine hızlı bir öpücük konduruyor. O kadar hızlı ki tepki verip onu geri öpmek için zar zor zamanım oluyor.

Peyton arkasına bile bakmadan evin içine çekiliyor ve sonra gözlerim anneminkileri buluyor. "Anne, neden?"

"Sadece söylüyorum, tatlım." Omuzlarını silkiyor. "Ne zamandan beri kiralık yardımcılarla yatıyoruz?"

"Onunla öyle değil," diye karşılık veriyorum. Bu şekilde davrandığı için ona çok kızgınım. Böyle davranacağını bilmeliydim. "Peyton farklı biri. Onu James'in dadısı olmadan önce tanıyordum."

"Yani kız arkadaşını oğlunun dadısı olarak mı tuttun?" Gözleri büyüdü. "Bu senin açısından pek akıllıca bir hareket gibi görünmüyor, tatlım."

"Dinle," diye iç geçirdim. "Şu anda seninle bu konuya girmeyeceğim. Ama o benim için çok şey ifade ediyor ve az önce ona davranış şeklin için ondan özür dilemelisin."

Sanki böyle bir şey yapmayacakmış gibi kolunu göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Sheila ile konuştun mu?"

İşte başlıyoruz.

"Hayır, anne. Ve onunla konuşmak gibi bir planım da yok. Haklarını bana devretti," diye ekliyorum annemle daha önce hiç konuşmadığım kadar öfkeli bir ses tonuyla. "James'in hayatında yer almak istemiyor ve açıkçası ben de onun bizim hayatımızda yer almasını istemiyorum."

"Nedenini anlamıyorum, Tommy!" Kollarını havaya kaldırıyor ve daha dramatik olması için gözlerini deviriyor. "Neden onunla birlikte olmaya bu kadar karşısın?"

"Onunla konuşuyor musun?"

"Hayır," diye itiraf ediyor. "Siz ikiniz birlikte olduğunuzdan beri onunla hiç konuşmadım."

Sesimi tekrar normal konuşma seviyesine getirirken ona "O zaman aramızda ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diyorum. "O bizi terk etti anne. James'in iyiliği için onunla ilişkiyi yürütmeye çalıştım. *Denedim amına koyayım.* James'e kızgın olduğunu biliyor muydun? *Önünde koca bir kariyer varken*' vücuduyla oynadığı için onu suçladığını biliyor muydun? Tüm ilişkimiz boyunca onu sevdiğim tek bir nokta bile olmadığını biliyor muydun?"

"Ben- ben-" diye kekeliyor ve yüzünün rengi soluyor.

Çenem göğsüme düşerken ve onunla göz teması kurmaktan kaçınırken, "Bunu sana hiç itiraf etmedim çünkü hayatımda hiç değer verdiğim biri olmadı," diyorum. "İlişkiler kurmadığımı biliyorsun anne." Gözlerim tekrar onunkileri buluyor. "Sheila dışında hayatımda hiç ilişkim olmadı. Onu bile bir ilişki olarak görmüyorum. Dışarıdan bakan biri olarak kimse öyle düşünmez."

"Ama..." diye devam etmeye çalışıyor. Düşüncesine devam etmesini engellemek için elimi kaldırıyorum.

"Onu hiç sevmedim anne. Yürütmeye çalıştım. Ona aşık olmak için çok uğraştım," diye yüksek sesle itiraf ediyorum sonunda. "James'in asla olmaması gerekiyordu ama o zamandan asla pişmanlık duymayacağım çünkü o başıma gelen en harika şey." Gözlerinin içine bakıyorum ve o her şeyi kavrarken gözlerinin sempati ile dolduğunu görebiliyorum. "Sheila sadece birini unutmaya çalışmamın bir ürünüydü. Gerçek şu ki, Sheila'yla tanışmadan yaklaşık bir yıl önce biriyle tanıştım. Sadece tanışmış ve kısa bir süre konuşmuştuk ama onda bir şeyler olduğunu biliyordum ve daha fazlasını öğrenmek istiyordum." Duraksayıp düşüncelerimi toparlıyorum. "Ama bina boşaltıldığında onu kaybettim ve bir daha hiç görmedim. Sheila sadece aklımdan çıkaramadığım birini unutmam için oradaydı."

"Hiçbir fikrim yoktu," diye itiraf ediyor.

"Evet, şey." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Artık biliyorsun."

"O muydu," diye duraksıyor. "Sheila'dan önce tanıştığın kız... Peyton mıydı?" "Evet." Başımı salladım. "Emiline James'e dadılık yapacak birini bulduğunda, kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü Emiline bana söylemedi. Emiline'le buluşmak için parka gittiğimde Peyton'ın ayakta dikildiğini görene kadar bilmiyordum.

Orada."

"Vay canına," diyor annem gülümseyerek.

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye küçük bir kahkaha attım. "Bağırdığım için özür dilerim anne. Bilmeni isterim ki Peyton şu anda James'in dadısı olabilir ama daha uzun süre dadı olarak kalmasını planlamıyorum. I-" Kendimi James'ten başka kimseye söylemediğim üç kelimeyi söylemenin eşiğinde bulduğumda sözümü kesiyorum. "Ona çok değer veriyorum."

"Oh, tatlım." Annem bana gülümsüyor. "Görünüşe göre bundan çok daha fazlası var. Davranışlarım için özür dilerim. Keşke bütün bunları bana yıllar önce söyleseydin. Sheila ile James'in ilişkisini yürütebilmen için çok mücadele ettim. Her küçük çocuğun büyümek için annesine ihtiyacı vardır."

"Haklısın." Başımı salladım. Onu kucaklamak için kollarımı uzatırken, "Şimdi içeri getir," diyorum. "Bütün bunları sana daha önce anlatmadığım için özür dilerim. Avrupa'ya gittiğinden beri seni ilk kez bu şekilde görmek istemezdim ama bunun ortaya çıkmasına sevindim."

Sarılmama karşılık verirken göğsüme doğru başını sallıyor. "Senin adına mutluyum, Tommy."

"Ben de mutluyum anne."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz göz ucuyla evden çıkan bir figür görüyorum. Bu Gigi. Annem de ben de ona bakıyoruz.

Ve ilk defa gerçekten ne kadar zayıf olduğunu görebiliyorum. Bizi fark etmiyor ve gözlerim tekrar anneme dönüyor ve yüzünde sorgulayan bir ifade görüyorum çünkü bunun kim olduğunu bilmiyor.

"Bu Gigi," diyorum alçak sesle, böylece bizi duymuyor. "Peyton'ın büyükannesi." Ben devam etmeden önce annem başıyla onaylıyor. "Kendisi çok hasta. Dördüncü evre Non-Hodgkin Lenfoma hastası."

"Oh, tatlım." Elleri göğsüne iner.

Gigi bize yaklaşıyor ve yumuşak bir gülümseme veriyor. "Selam yakışıklı." Gigi bana dedi ki.

Gülümsemesine karşılık veriyorum. "Selam, Gigi. Nasılsın?"

"Oh, beni tanıyorsun." Kollarını havada sallıyor ve gülüyor. "Yaşlandıkça gençleşiyorum."

"Benim adım Ann Marie," diyor annem elini Gigi'ye uzatırken. "Sizinle tanışmak ve hafta sonu için burada olmanız çok güzel."

"Bana Gigi ya da Esther diyebilirsiniz" diyor. "Beni ağırladığınız için çok teşekkür ederim. Sahilin kalbimde özel bir yeri var ve buraya davet edildiğimde çok mutlu oldum. Çok iyi çocuklar yetiştirmişsin Ann Marie. Emiline de öyle. Bana gençliğimdeki halimi hatırlatıyor."

Annem yüzünde gururlu bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Kesinlikle çok özeller." Bakışlarını tekrar Gigi'ye çeviriyor. "Bir fincan çay yapmak için içeri giriyorum, sen de ister misin?"

"Bu çok hoş olurdu." Anneme gülümsüyor. "Şu anda içmeyi çok istediğim bir şişe şarabı içemem. O yüzden çay içmek zorundayım."

Annem başını sallayıp eve geri dönerken Gigi de verandanın korkuluğunun yanına gidip ona yaslanıyor.

"Nasıl hissediyorsun, Gigi?" Onunla korkulukta buluştum ve yanına yaslandım.

Soruma cevap vermiyor ve bir süre sessiz kalıyor. Okyanusa bakıyor ve suya yansıyan ay ışığını içine çekiyor. Suyu bakarken sessizliği bozuyor ve "Sen olduğunu biliyorum" diyor.

"I..." Kafam karıştığından kekeleyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen olduğunu biliyorum." Sonunda başını çevirip bana baktı. "Yiyecekleri, bakım paketlerini ve tıbbi malzemelerimi evime teslim ettiriyorsun."

Hay sikeyim. Nereden biliyordu ki?

"Haddimi aştıysam özür dilerim." Okyanusa bakmak için döndüm. "Peyton'ın önemseddiği herkesi önemsiyorum."

"Onu önemsiyorsun, ha?"

"Seviyorum, Gigi. Ailemden biri olmayan başka bir kadına verdiğimden daha fazla değer veriyorum," diye itiraf ediyorum. Okyanusa bakmaya devam ederken duraklıyorum. İçimde garip bir batma hissi oluşuyor ve kalp atışlarım hızlanmaya başlıyor. "Sanırım ona aşık oluyorum" diye yüksek sesle itiraf ederken göğsüm ağrıyor.

"Tommy oğlum." Gülüyor. "Sen zaten oradasın."

Başım ona doğru döndü. "Ha?"

"Ona aşık olduğunu *düşünmüyorsun* değil mi?" Gülüyor. "Ona zaten sıırılsıklam aşıksın."

Başımı sallıyorum ve onunla birlikte küçük bir kahkaha atıyorum.

"İnkâr etmeye çalışma tatlım. Dinle." Korkulukta duran elini benimkinin üzerine koyuyor. Onun soğuk ve zayıf elini benimkinin üzerinde hissediyorum ve bu omurgamdan aşağıya huzursuz bir his gönderiyor. "Peyton'ı tüm hayatı boyunca tanıdım. Sana söylemiyor olabilir ama onun da seni sevdiğini biliyorum."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Sana nasıl baktığını görüyorum. Ben de senin ona nasıl baktığını görüyorum." Kaşlarını kaldırıyor. "İçerideki küçük kart oyunumuz sırasında sadece ona baktığını fark etmediğimi mi sandın? Gözlerim senin üzerindeydi, Tommy."

"O çok güzel, Gigi." Ona doğru gülümsüyorum. "Ona nasıl bakmayabilirim?"

"Oh, biliyorum." Gülüyor. "O tanıdığım en güzel insan. İçi de dışı da. Gelecek konusunda beni bu kadar endişelendiren de bu. O bunu hak etmiyor."

Onun bu itirafı karşısında midem bulanıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Aptal numarası yapma, Tommy. Ben iyi değilim. Çok iyi bir görüntü çiziyorum ve çok kötü günler geçirdiğimi belli etmemek için acımı iyi gizliyorum. Bugün son zamanlardaki en kötü günlerimden biriydi. Ailenizin beni burada karşılaması ve kahkahalarla çevrili olmak bana çok büyük bir neşe getirdi. Yüzüme kalıcı bir gülümseme yerleştirdiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır."

"O biliyor mu?" Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Peyton senin gerçekten ne kadar hasta olduğunu biliyor mu?"

"Hasta olduğumu biliyor ama gerisini anlatmıyorum. Son bir buçuk yıldır çok şey yaşadı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Biliyorsun, ailesi geçen yıl öldü."

Kalbim midemin derinliklerine iniyor ve korkunç bir mide bulantısının beni ele geçirdiğini hissediyorum. Bana taşınma nedenini ya da ailesinin öldüğünü hiç söylememiştir. "I..." Boğazımda bir yumru hissediyorum ve gözümün kenarlarında yaşlar birikiyor. "Hiçbir fikrim yoktu, Gigi."

"Bekle," diye duraklıyor, yüzünü bir şok kaplıyor. "Sana hiç söylemedi mi?"

"O yapmadı." Başımı salladım. "Sadece Kali ve Avery'ye daha yakın olmak için buraya taşındığını düşündüm."

"O yaptı." Başını sallıyor. "Her şeyini kaybetti, Tommy. Onlar öldüğünde, evlerini kaybetmemek için çok mücadele etti. Neredeyse bir yıl boyunca. Sonunda evi, arabayı ve her şeyi satmak zorunda kaldı. Okuduğu o yaramaz kitaplardan başka hiçbir şeyi olmadan kızların yanına taşındı. Ona birden fazla şekilde yardım ettiniz" diye ekliyor.

"Nasıl?"

"Dinle," küçük bir öksürük çıkarıp nefesini tutarken duraksıyor. "Bunların hiçbirini sana anlatmamalıyım. Kendimi yeterince kötü hissediyorum çünkü bu onun işi. Ama sen ona bu işte bir şans verdiğinde, bu onun ayaklarının yere basmasına yardımcı oldu. Senden önce..." Gözünden akan küçük bir damla yaşı siliyor. "Pek çok insan onun üzerine yürüdü, erkekler de dahil." Onun bu itirafı karşısında kanımda öfke kaynıyor. "Ona bok gibi davrandılar, onu kullandılar ve kaldırırna attılar." Şimdi onunla birlikte olan herkesi öldürmeye hazırım. O devam ederken dişlerimi sıkıyorum. "Sen, Tommy oğlum, onlar gibi değilsin. Senden sonra Peyton'ın kendi kişiliğine bürünmesini izlemek bana nasip oldu. Kendine güveni artırıyor. Kendini buldu. Hiç olmadığı kadar mutlu olduğunu söyleyebilirim. Bunu sen yaptın." Göğsümü dürtüyor ve gülüyor. "Onu hayata döndürdün."

Boğazıma düğümlenen bir yumruyu daha yutuyorum. "O beni değıştirdi, Gigi."

"Eminim öyledir, evlat."

"Gigi, sevdiğimden oldukça eminim-" sözlerim sürgülü cam kapılardan gelen küçük bir sesle kesiliyor ve başımı çevirdiğimde James'in gözyaşları içinde orada durduğunu görüyorum.

"Baba," diye bağılıyor James kapı aralığında.

Gözlerim tekrar Gigi'ye kaydı. "Git." Beni uzaklaştırmak için ellerini sallıyor. "Annenin yaptığını söylediği çayı getireceğim. Şu anda kulağa çok hoş geliyor." Kapıya doğru yürüyor ve karşıya geçmeden önce

James'in başının tepesine bir öpücük kondurmak için uzanıyor ve kalbim küt küt atıyor.

"Sorun nedir, JJ?" Gelip benimle verandadaki sandalyeye oturması için kollarımı açıyorum.

"Kötü bir rüya gördüm,
baba." "Konuş benimle."

Küçük gözlerinden yaşlar akarken burnunu çekiyor ve ben kalbimin çatladığını hissediyorum. "Ya Peyton giderse baba?"

"Ah, James," diyorum sempatik bir iç çekişle. Bu kadar küçük biri için, küçücük bedeninde çok fazla duygu barındırıyor. "Sana bunu düşündüren ne?" Kollarımla onu sımsıkı kucaklıyorum.

"Annem," diye gömleğime doğru hıçkırdı. "Beni terk etti. Peyton'ın da bizi terk etmesini istemiyorum. Onu çok seviyorum, baba."

"James, bana bak." Benim de gözlerimde yaşlar oluşurken çenesini kaldırıyor. "Peyton'ın bir yere gideceğini sanmıyorum."

"Emin misin?" Burnunu çekiyor.

"Çünkü..." Gözümdeki yaşı silmeden önce onun gözündeki yaşı siliyorum. "Çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum, JJ. Ben de onu kaybetmek istemiyorum. Onun çok uzun bir süre yanımda olmasını istiyorum."

"Öyle mi?" Yüzünde şok ve heyecan karışımı bir ifade belirir.

"Seviyorum dostum," diye itiraf ediyorum yumuşak bir gülümsemeyle. Gözlerinin içine bakarak ellerimi dağınık sarı saçlarında gezdiriyorum. "Onu seviyorum James. Hem de çok."

"Peki, onu tutabilir miyiz?" diye soruyor yüzünde bir gülümsemeyle ve gözyaşları hala yanaklarını boyarken. "En iyi el işlerini o yapıyor. En iyi dinozor arkadaşı o. Hasta olduğumda benimle ilgilenir. Perdeleri kapatıp benimle film izlemeyi çok sever," diye hızlı hızlı konuşuyor. "Ve gelmiş geçmiş en iyi waffle'ları o yapar, baba. Benim çok sevdiğim funtetti'yi yapıyor."

"Woah, yavaşla, JJ." Gülüyorum. "O gerçekten bir bakıcı, ha?" "Onu tutmalıyız baba!" diye bağılıyor.

"O zaman onu turalım derim."

Son bir saat kafamın içinde tekrarlanıp durdu. Annemle olan ağır konuşma, Gigi ile olan daha da ağır konuşma ve

James, Peyton'ı kaybetme korkusu yüzünden kalbimi milyonlarca parçaya ayırdı. İtiraf ediyorum, benim de benzer korkularım var.

Onu bir kez kaybettim ve bir daha kaybetmeyi aklım almıyor.

James'i yatağına yatırdıktan sonra aşağıya indiğimde Avery, Kali ve Emiline'i tekiladan sarhoş olmuş bir halde *Tiffany'de Kahvaltı* şarkısını söylerken buldum. Marc ve Logan bir kenarda oturmuş, viski kadehlerine gülerken tamamen onlara dalmışlardı. Marc gözlerini Avery'den alamıyor ve dürüst olmak gerekirse, bunu dizginlemesi gerekiyor çünkü Avery onun için çalışıyor ve bir yuva kuracak birine benzemiyor. O tam bir joker.

Peyton grupla birlikte orada değildi, bu yüzden yatmaya gittiğini varsaydım. Sonunda yukarı çıktığımda, onu odasının balkonunda elinde bir kitapla otururken bulduğumda haklı olduğumu anladım.

Cam kapıyı kaydırarak açtığımda, şezlongda irkiliyor ve gülümsüyor. "Hey, sen."

Ona doğru yürürken gülümsemesine karşılık veriyorum. Şezlongun ayak ucunda eğildiğimde gülümsemesi yüzünde kalıyor. Bacaklarını ayırıp aralarına uzandığımda kitabını kenara bırakıyor. Başımın yan tarafı karnına yaslanıyor ve kollarımla onu sararak olabildiğince sokuluyorum. Küçük bir kıkırdama çıkarıyor ve elleriyle saçlarımı tarıyor.

"Seni özledim," diye fısıldadım. "Annem için üzgünüm."

Tırnaklarını sırtımda gezdirirken "Olma," diyor. *Lanet olsun, bu iyi hissettiriyor.*

"Söylediği şeyi söylememeliydi," diye itiraf ediyorum. "Söylediği için özür dilerim." Yüzümü karnından uzaklaştırmak için elini yüzüme uzatıyor, böylece ben de bulunduğum yerden ona bakıyorum. "Dur," diyor.

"Gerçeği biliyorum, Thomas. Onun söylediğinden daha fazlası olduğumuzu biliyorum."

Kendimi şezlongdan yukarı itiyorum ve vücudum hızla hareket ederek onun üzerine geliyor. Benimle göz teması kurabilmek için başını yukarı kaldırıyor. Elleri yüzümü kavıyor ve gözlerim onunkiler arasında gidip gelirken dudaklarım onunkilerin üzerinde geziniyor. Nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum ve o üç küçük kelimeyi söyleme dürtüsünü hissettiğimde nefesim kesiliyor.

"Thomas," diye fısıldıyor dudaklarıma.

"Evet, Günışığı." Sesim çıktığı gibi kırılıyor.

"Ben-" diye kekeliyor, gözleri içimde bir ateş yakıyor. "Seni istiyorum."

Dudaklarım onunkilere o kadar yaklaşıyor ki aralarına bir pirinç tanesi bile sığmıyor. "Ne istiyorsun bebeğim?" Onlara karşı fısıldıyorum.

"Hepiniz."

Dudaklarım onunkilere çarpıyor. Dilim dudaklarını parçalıyor ve tadına bakabilmem için onları ayırıyor. Tekilanın en hafif tadı dudaklarıma değiyor. Kolları hızla boynuma dolanıp beni kendine çekerken içime doğru inliyor. Vücudum birbirimize kaynaşana kadar alçalıyor ve öpücüğünün içinde eriyorum. Hava ciğerlerine hapsolurken alt dudağını dişlerimin arasına alıyorum.

Başımı hafifçe geriye çekiyorum, böylece onu tamamen içime alabiliyorum. Yüzünde çok seksi bir gülümseme var. Bu, beni istediğini söyleyen bir bakış ve sikimi taş gibi sertleştirmiyorsa, *siktir* et.

"Şu anda külotun ne kadar ıslanmış durumda, Sunshine?" "Külot giymiyorum, Bay Ford."

S.KTİR. BEN.

"Beni öldüreceksin bebeğim," diye inliyorum vücudumu alçaltıp başımı kalçalarının arasına yaslarken. Üzerinde büyük boy bir tişörtten başka bir şey yok. Benim için hazır. Bacaklarını benim için daha geniş açarken kendini ayarlıyor ve ağzımı açıkta kalan amına doğru indiriyorum. "Becer beni, Sunshine. Ne kadar ıslak olduğunu bile görebiliyorum. Sikim için damlıyorsun. İyi bir kız olup sessiz kalabilir misin, böylece tüm ev seni duymaz?"

Başını sallıyor ve alt dudağını ısıyor. "Thomas," diye inliyor.

"Lütfen."

"Sikimi alacaksın bebeğim. Söz veriyorum," diye fısıldıyorum ıslak amına karşı. "Ama bu gece hiç pasta almadım. Ve şu anda canım tatlı bir şeyler çekiyor."

Başını sallıyor ve alt dudağını ısıyor.

Dilim hemen onun içinde geziniyor ve şişmiş klitorisini buluyor. İnliyor ve sırtını kavislendiriyor, bu da kalçaları yüzüme çarparken bacaklarını daha da geniş açmaya zorluyor. Onu serbest bırakmaya daha da yaklaştıırken dilim onun içinde çalışmaya devam ediyor.

Sadece ağzımdan boşalmanın eşiğinde olduğunu hissedebiliyorum, bu yüzden başımı çekiyorum ve ağzım hala amına yakın dururken ona bakarken başı bana doğru eğiliyor. "Thomas," diye inliyor hayal kırıklığı içinde. "Merak etme bebeğim." Ona sırtıyorum. "Seni yakaladım. Ama sen değilsin henüz gelmedi."

"Ne?" diye pantolonunu indirdi. "Neden olmasın?"

"Çünkü boşalmanı istediğim tek yer benim sikim." Kendimi bacaklarının arasından çekiyorum ve bedenimi onunkinin üzerine taşıyorum. Ağzım onunkine çarpıyor ve dilimi kaydırmam için ağzını

açıyor

dudaklarımda kendini tatmak için. Geri çekiliyorum. "Dudaklarımda tadın ne kadar güzel?" Dudaklarıma karşı tekrar inerken gözleri kapanıyor.

Elleriyle gömleğimi çekiştirerek çıkarmamı istediğini söylüyor. Bir elimle arkamdaki yakaya uzanıyorum ve çekip çıkarıyorum. Başparmağım pantolonumun kemerine takılıyor ve hızlı bir hareketle pantolonumu çıkarıyorum.

Sikimin tabanını kavrayıp girişiyle aynı hizaya getirdiğimde heyecan yüzünü kaplıyor. Benim için çoktan ıslanmıştı, bu yüzden zahmetsizce içeri kayıyor. Aminin içinde tamamen kaybolana kadar yavaşça sikimi kabzasına kadar bastırıyorum.

"Thomas," diye nefes alıyor başı arkaya düşerken ve sırtı şezlonga doğru eğilirken.

"Çok daracıksın. O kadar mükemmelsin ki," diyorum başımı arkaya atarken. Yavaşça içine girip çıkarken ellerim kalçalarını kavlıyor. "Sikimi çok iyi alıyorsun bebeğim."

"Daha fazla," diye inliyor. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Hızımı artırıyorum, kalçalarını sıkıca kavrayarak ona vuruyorum. Orgazma gittikçe yaklaştığını hissedebiliyorum çünkü inlemelerinin arasında ağzından çıkan bir dizi küfür duyuyorum. Aminin duvarları sikimi sıkıyor ve ben de boşalmanın eşiğindeyim.

"Bu am benim için yaratılmış. Bu benim bebeğim," diye tıslıyorum. "Lanet olası benim."

"O senin, Thomas," diye inliyor. "Tamamen seninim."

Sözleri beni uçuruma sürüklüyor, onun üzerine doğru eğiliyorum. Başını yana eğip dudaklarımin boynunu bulmasına izin verirken, sikim onun derinliklerinde gömülü kalıyor. "Benim için gel bebeğim," diyorum kalp atışlarının dudaklarıma çarpan ritmine karşı.

"Sikkkkk," diye inliyor. "Geliyorum!"

"Sikeyim evet, öylesin." Orgazm onu vururken daha sert pompalıyorum. Amcığı beni kendi salınımına doğru sağlıyor. "Ben de geliyorum bebeğim."

"Evet!" diye tekrar tekrar bağılıyor.

Üzerine düşmeden hemen önce sahip olduğum her şeyi onun içine bırakıyorum. Yüksekten aşağı inerken nefeslerimiz vahşi ve düzensiz. Ağırılığını onun üstünden alırken bedenimin altında küçük bir kıkırdama çıkarıyor. "Özür dilerim." Ben de gülüyorum. "Kendimi biraz kaptırdım."

Saçlarını yüzünden uzaklaştırırken "Bu çok ateşliydi," diyor. "Acaba burada bizi duyan oldu mu?"

"Bundan şüpheliyim." Gülüyorum. "Kızlar sarhoş ve alt katta *Tiffany'de Kahvaltı'yı söylüyorlar.*"

"Tabii ki öyleler," diye gözlerini deviriyor.

Eşofmanımı yukarı çekerken ben de onunla birlikte gülüyorum. "Hadi gel." Onu da yanıma almak için elimi sallıyorum. "Seni yıkamama izin ver."

"Tam bir centilmen." İkimiz de banyoya doğru çekilmeden önce dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurmak için uzanmadan önce gülümsüyor.

Banyoya girdiğimizde küvetin suyunu açıyorum. Çatı katındaki kadar büyük değil ama işimi görüyor. Biraz lavanta köpüğü atıyor ve küvete giriyor. Küvetin yanına diz çöküyorum ve sırtını yıkamak için süngerini elime alıyorum.

"Bana katılmayacak mısın?"

Cevap vermiyorum, sadece eşofmanlarımı çıkarmak için ayağa kalkıyorum ve o da arkasına geçmeme izin vermek için öne doğru eğiliyor. Sıcak suyun içine batıyorum ve o da bacaklarımın arasına yerleşerek aletimin yeniden kıpırdanmasına neden oluyor.

"Peyton," diye tısladım kulağına. "Beni tekrar sertleştireceksin."

"Oops." Kıkırdıyor. "Bunu ben mi yaptım?"

Kollarımı ona dolayarak göğsüme doğru çekiyorum. Başını omzuma yaslamak için geriye doğru eğiyor. Şakağına narin bir öpücük konduruyorum ve bacaklarımın arasına mükemmel bir şekilde yerleşirken rahatlatıcı bir nefes alıyor.

Süngerini elime alıp kollarını ve göğsünü yıkamaya başlıyorum. "Mmm," diye iç geçiriyor. "Bu çok iyi hissettiriyor. Döndüğümüzde bunu benim küvetimde yapmalıyız. Daha büyük ve en iyi manzaraya sahip."

"Manzara güzel," diye cevap veriyorum ona. Tabii pencereden dışarıyı kastetmiyorum. Şehrin nasıl görüldüğünü biliyorum, ama hiçbir şey onun küvette köpükler içinde ıslanmasının güzelliğiyle kıyaslanamaz.

Ben onu yıkamaya devam ederken birkaç dakika daha sessizce vakit geçiriyoruz. "Sana bir şey sorabilir miyim?" Sessizliği bozarak söylüyorum.

"Elbette," diyor.

"İki hafta içinde Ford Investments adına katılmam gereken bir yardım etkinliği var." Duraksıyorum ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Ve bir randevuya ihtiyacım var."

"Oh," diyor. Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiş olarak çıkıyor.

"Günüşiği," diyorum dudaklarımı boynunun çukuruna götürürken. "Benimle çıkmanı istiyorum."

Küvetin içinde benden uzaklaşıyor ve garip bir dönüş hareketi yaparak küvetin içinde bana bakıyor. "Emin misin? Getirmek zorunda kalırsan kızmam."

"Dur." Ağzından çıkan saçmalıkları durdurmak için parmağımı dudaklarına götürüyorum. Ne kadar sevimli olduğuna gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Şimdiye kadar belli olmadıysa, istediğim tek kişi sensin, Peyton."

Kabul edilince yanakları pembeleşiyor ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Bilmiyorum Thomas. Artık hiç süslü elbisem yok."

"Sana bir tane
alırım." "Senden
isteyemem-"

"İstiyorum," diyerek sözünü kestim. "Elbise ya da diğer detaylar için endişelenme. Elbise, ayakkabılar, saç ve makyaj. Hepsiyle ben ilgileneceğim." Başını sallamaya başladığında beni tekrar inkâr etmeye başladığını hissedebiliyorum, bu yüzden ondan önce davrandım. "Bana yapamayacağımı söyleme, Peyton. Bunu senin için yapmak istiyorum çünkü o etkinliğe girerken dünyada senden başka kolumda olmasını istediğim kimse yok."

Küvette doğrulup üzerime oturmadan önce kısa bir süre derin düşüncelere daldı. Her iki bacağı da kalçalarımın iki yanında ve kendini alçaltıyor, böylece şimdi doğrudan aletimin üzerine oturuyor.

"Peyton-" diye homurdanıyorum.

"Evet, Thomas," dedi sonunda. "Randevun olarak seninle geleceğim."

Kollarımı beline doluyorum ve dudaklarım onunkilere çarpıyor, aynı anda aklımdan bir düşünce geçiyor.

Sanırım dadıyı kovmak zorundayım.

Bu da yeni bir plana ihtiyacım olduğu anlamına geliyor.

Çünkü Peyton'a çok aşığım.

CHAPTER TWENTY-EIGHT

Peyton

Geçtiğimiz hafta peri masalından başka bir şey değildi. Sahil evinden eve döndüğümüzden beri Thomas'ta bir değişiklik oldu. Yani, beni yanlış anlamayın, adam çok çekici. Onunla tanıştığım günden beri öyle. Bir kadının ayaklarını nasıl yerden keseceğini *biliyor*. Ama biz... yakınlaştık mı? Bunun nasıl sınıflandırılacağından bile emin değilim.

Çıkıyor muyuz? Resmi olarak mı?

Sadece yatıyor muyuz?

Eve döndüğünden beri günde en az iki kez içime giriyor ve *tatlı yemeden* bir gün bile geçirmiyor. O böyle diyor. Bana sürekli tatlıya düşkün olduğunu ve onu tatmin edebilecek tek şeyin benim tadım olduğunu söylüyor.

Ancak aramızdakinin ne olduğu hakkında hiç konuşmadık. Sormak için sabırsızlanıyorum. Bu hafta sonu gala var. Ve birkaç gün önce bu hafta sonu neler olacağını görmeye ve sonunda odadaki fili ortaya çıkarmaya karar verdim.

"Margarita?" Kali soruyor, düşüncelerimi bölüyor ve Salı akşamı taco buluşmamız için Old Jose'de olduğumuzu unutuyor.

Avery ve ben hep bir ağızdan "Evet," diyoruz.

Sonraki yarım saati havadan sudan konuşarak geçirdik. Hafta sonu için uzaklaşmanın ne kadar güzel olduğu ve Gigi'yi bu kadar mutlu görmenin ne kadar harika olduğu hakkında sohbet ediyoruz. Kali bize işinden, işinin onu nasıl strese soktuğundan ve kariyerinde bir değişiklik yapmayı düşünebileceğinden bahsediyor. Ne için? Hiçbir fikri yok. Sonunda onlara neler olup bittiğini anlatma sırası bana geldi, her ne kadar kendim de neler olup bittiğine dair en ufak bir fikrim olmasa da.

"Soo," diye içimi çektim. "Bu hafta sonu bir etkinliğim var." Gözlerimi masanın karşısında oturan iki arkadaşım arasında gezdiriyorum. Yüzleri şaşkınlıkla maskelenmiş. "Bir yardım etkinliği," diye ekliyorum. Avery'nin kaşları birbirine çarpıyor ve Kali başını yana eğiyor. Devam etmemi beklerken ikisi de sessiz kalıyor. "Thomas'la." İsmi ağzımdan çıktıktan sonra dudaklarımı birbirine kenetliyorum. Uzun bir yudum almak için margaritama uzanıyorum.

"Tamam mı?" Kali soruyor.

Avery sandalyesine geri oturup kollarını göğsünde kavuştururken, "Dökül bakalım, sürtük," diyor.

"Şey," diye başlıyorum ama nasıl devam edeceğimden emin olamadığım için duraklıyorum. "Thomas onunla gitmemi istedi," diyorum içki bardağımın ağzından. Gözlerim ikisi arasında gidip geliyor. "Randevusu olarak."

İkisi de benden birbirlerine bakıyorlar. Sessizlik masanın üzerinde uzanıyor ve ben bunu nasıl karşılayacağımı bilemiyorum.

"Siz ikiniz bir şey söyleyebilir misiniz?" Yalvarıyorum.

"Ne söylememizi bekliyorsun?" Kali küçük bir kahkaha atıyor.

"Biz de bunu bekliyorduk," diye ekliyor Avery.

"Ne?" Kekeliyorum.

"Kızım, babanın sahildeki evde sana nasıl baktığını gördük." Avery gülüyor. "Sanki seni yukarı çıkarıp gelecek yıla kadar becermek için sabırsızlanıyordu."

"O... hayır... yani." Kendimi savunmaya çalışırken kelimelerim birbirine karışıyor. "Saklamaya çalışmana gerek yok," diyor Kali. "Adam senin için deli oluyor."

Bu çok açık." Gözlerini deviriyor.

"Ve biz de sende bir değişiklik fark ettik," diye araya giriyor Avery. "Son birkaç haftadır düpedüz parlıyorsun. Sadece tek bir şey senin bu şekilde parlamanı sağlayabilir." Kaşlarını oynatıyor ve ben de gözlerimi deviriyorum.

"Sinir bozucusun." Ona gülüyorum.

"Ama yanılmıyorum." Omuzlarını silkiyor. "Öyleyse, bize daha fazlasını anlat."

"Seks hayatımla ilgili ayrıntılara girmeyeceğim," diye homurdanıyorum.

Kali güler, "En azından içine girebileceğiniz bir seks hayatınız var," diyor. "Ayrıntıları bilmek istemiyoruz ama bilmek istiyoruz. Eğer benim yazdıklarımı anlıyorsanız."

"Hayır, tüm kirli detayları istiyorum." Avery yüksek sesle güler.

"Çocuklar, bilmiyorum." Küçük bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, aniden utanıyorum. "Ne olduğumuzu bilmiyorum. Hiçbir şey konuşmadık. Daha fazlası olduğumuza inanmak istiyorum. Daha fazlası olduğumuzu *hissediyorum*. Ama ben sadece orada yaşadığım için onun için uygun biri miyim?"

"Kızım," diye durdurdu beni Kali. "Seni bu etkinliğe davet etti, değil mi?" "Evet," diyorum.

"Şey." Kollarını açıyor, sanki *duh* der gibi. "Bunu daha fazlası olarak görüyor olmalı."

"Bu konuda daha fazla faktör var, Kali. O bir baba. Bir oğlu var," diye uzun bir iç geçirdim. "Ve o ilişki kurmuyor. Bunu açıkça belirtti." "Sen de öyle," diye tersledi Avery. "Ve şimdi buradayız, taco salısında, patronuna ne kadar aşık olduğundan bahsediyorsun."

"Değilim," diye kendimi savundum.

"Oynamayı bırak, kızım." Kali gözlerini devirir. "Ona karşı hislerin var. Güçlü duygular. Onları benden, bizden saklayamazsın. Bunu görebiliyorum. İkinizin nasıl etkileşime girdiğini görüyorum. O senin yanındayken yanaklarının kızardığını görüyorum. Yüzüne kondurduğu gülümsemeyi görüyorum. James'i ne kadar sevdiğini ve önemseddiğini görüyorum. Ayrıca görüyorum..." duraklıyor ve derin bir nefes alıyor. Devam etmeden önce nefesini bırakıyor, "Daha önce bir erkekle hiç böyle olmamıştın. Kendinden çok emin ve cesursun. Parlıyorsun dediğimde ciddiym Pey. Sen her zaman bizim gözümüzde bir güneş ışığıydın. Ama Thomas daha da parlak bir seni ortaya çıkardı. Tüm dünyanın sonunda görebileceği bir sen. Bunu nasıl göremezsın?"

Sözleri göğsümü ağrıtıyor. Haksız değil. Thomas benim daha önce hiç bilmediğim yeni bir yönümü ortaya çıkardı. Hayatımın her alanında kendime güveniyorum. Yatak odasından sokakta yürümeye kadar.

Thomas Ford'a aşık olduğuma hiç şüphem yok.

Sikeyim.

"Ben," diye kekeledim. "Ona aşığım."

Kali koltuğunda kıkırdar, "İlk adım her zaman bunu kabul etmektir, bebeğim." "Ne yapmalıyım?" Sorgulayan gözlerim ikisi arasında gidip geliyor. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun," diyor Kali. "Ona söylemelisin."

Avery, "Eğer bir ilişkiniz varsa onun dadısı olmaya devam edemezsiniz," diye ekliyor.

"Sanırım beynimi allak bullak eden de bu." Başımı sallıyorum ve başım ellerime düşüyor. "Bir işim olmayacak. Ne bok yiyeceğim ben? Ve bir sonraki soru, orada yaşamaya devam mı edeceğim? Sanki... bu oldukça hızlı."

Sorumluluk sahibi arkadaşım Kali, "Bunların hepsi geçerli sorular," diye ekliyor. "Bence onunla oturup dürüstçe bir konuşma yapmalısın."

"Ama bence gala sonrasına kadar beklemelisin," diyerek Avery onun sözünü keser.

"Neden?" Başım soru sorulan tarafa doğru eğiliyor. Kafamda, bu konuşmayı daha sonra yapmaktansa bir an önce yapıp bitirmek daha iyi değil mi?

"Çünkü seni gala için hazırlamamız gerekiyor," diye parlıyor Avery. "Anlamıyorum," diyorum yüz hatlarımı şaşkınlık kaplarken.

"Ohhhh," diye kıkırdıyor Kali. "Bunun nereye gittiğini anlıyorum." Yüzünde sinsi bir gülümsemeyle margaritasından bir yudum alıyor. Bu ikisi. Yapamıyorum. "Evet, seni gala için hazırlamalıyız."

"Biri lütfen açıklasın," diye çıkışıyorum.

"Dinle," diye devam ediyor Avery gülme krizine. "Bu olayı kendi yararına kullanmalısın. Ona ne kadar karşı konulmaz olduğunu gösterelim."

"Çok dayanılmaz," diye cıvıldıyor Kali.

"Hadi ona en iyi özelliklerini gösterelim," diye devam ediyor Avery. "En iyi," diye tekrarlıyor Kali.

"Hayatında kalman için sana yalvarmasını sağlayalım." "Yalvarmak."

"Kali," diye çıkıştım. "Anladım. Anladım."

Kali gülerek, "Ben sadece dramatik bir hava katmak istedim," diyor.

"Çok dramatik," diye alay ediyorum onunla, tıpkı daha önce Avery'nin sözlerini yinelediği gibi. Avery ve Kali gülüyor ve çantalarından telefonlarını çıkarıyorlar.

Ben onlara bakmaya devam ederken yazmaya devam ediyor. "Bu iyi mi?" Kali, Avery'ye soruyor. "Evet, işte bu. Bu nasıl?" Avery ekliyor. Kendi aralarında sohbet ediyorlar. Birbirlerine telefonlarından bir şeyler gösteriyor ve entrikalar çeviriyorlar.

"Merhaba." Ellerimi yüzlerine doğru sallıyorum. "Hâlâ burada oturuyorum." "Tamam, hepimiz hazırız." Kali bana gülümsüyor.

"Peki hepimiz neye hazırız?"

"Bunun için güzelleşiyorsun bebeğim," diye ekliyor Avery.

Bu ikilinin üç dakika içinde telefonlarının başında planladıkları şey beni geriyor. Ama bu duyguya heyecan da karışıyor.

Thomas'ı istiyorum. Gerçekten istiyorum.

Bu hafta sonundan sonra, istifa belgelerimi teslim etmeyi ve James'in dadısı olarak görevime son vermeyi planlıyorum.

Çünkü gerçek şu ki, her zaman daha fazlasını isteyeceğim.

CHAPTER TWENTY-NINE

Thomas

İş yerindeki masamda oturmuş, bugünkü işime odaklanmak için elimden geleni yapıyorum. Ancak son zamanlarda aklımı meşgul eden tek düşünce Peyton'la ilgili olanlar. Bu hafta inanılmazdı. Günde en az iki kez onun içindeydim çünkü ondan uzak duramıyorum.

Bağımlısı oldum. Onunla ilgili her şeye bağımlıyım.

Sadece seks değil, onun etrafında olmak. Yakınımda bir yerde olmasını istiyorum. Onu her gece yatağında istiyorum ve uyandığımda saçlarının göğsümde yayılmasını ve vücudunun yanıma yaslanmasını istiyorum. Her sabah ofise gitmeden önce onu alnından öperek uğurladığımda kollarının vücuduma sarılmasını istiyorum. İşten eve dönerken asansöre adım attığımda onun koltuktan kollarıma atladığını görmek istiyorum.

Sikeyim.

Aşık olmak böyle bir şey mi?

Eğer öyleyse, onsuz asla olmak istemediğimi rahatlıkla söyleyebilirim.

Peyton'ın beni değiştirdiğini de rahatlıkla söyleyebilirim. Bugünlerde olduğum kişiyi seviyorum. İçim de dışım da farklı bir adamım. Yüzümde bir gülümsemeyle dolaşıyorum ve normalden daha az sinirlendiğimi fark ediyorum.

Kapı hafifçe vuruluyor ve sürekli Peyton'la ilgili düşüncelerimden uzaklaşıyorum. "İçeri gel," diye bağıriyorum, aynı zamanda gözlerim

Kapı.

"Merhaba, Tommy." Emiline gülümsüyor.

"Hey, Em." Ben de gülümsüyorum. "Bu ziyareti neye borçluyum?"

"Bir kız gelip kardeşine öğle yemeği getiremez mi?" diye alay ediyor ellerini kalçalarına koyarken.

"Yani," diyorum omuzlarımı silkerken. "Sanırım yapabilirsin. Gel otur." Gördün mü? Eski ben, onun habersiz gelmesine çok sinirlenirdi. Ailem de değişimi görüyor mu?

"Nasıl gidiyor?" diye soruyor masamın karşısındaki koltuğa otururken. İki küçük paket servis kabı çıkardı ve suşi olduğunu söyleyebilirim.

"Gidiyor," diyorum bana uzattığı kabı alırken. "Peki ya sen? Dersler nasıl gidiyor?"

"Ugh," diye inliyor. "Başlatma şimdi yoksa ağlamaya başlayacağım. Hayatımda hiç bu kadar stresli olmamıştım. Üniversitenin zor olduğunu sanıyordum ama dünyadaki hiçbir şey sizi hemşirelik okuluna hazırlayamaz. Ölmek istiyorum."

"O kadar kötü, ha?" Suşiden bir ısırık alarak soruyorum.

"Tommy," diye homurdanıyor. "Elinde 'Meyve ne renktir?' diye soran bir soru olduğunu ve bir portakal resmi olduğunu farz et. Seçenekler A. Portakal. B. Turuncu. C. Mor. D. Canlandırmayın."

"Ah," diye kıkırdıyorum.

"Evet, ah lanet kafam." Gülüyor. "Doğru cevap B. Çünkü o portakalın meyve değil renk olduğunu bilmem gerekiyor."

"Çifte ah." Gülüyorum.

"Ayrıca, bugün erken saatlerde Acil Servis'teki gece vardiyamdan çıkarken sabahın erken saatlerinde sarhoş birilerini getirirken Lincoln Log'a rastladım."

"Logan?"

"Evet," diye iç geçiriyor. "Sahil evi gezisinden beri çok sinir bozucu biri oldu. Büyümüş olmama nasıl bu kadar şaşıyor anlamıyorum. Sanki artık 21 yaşında olduğumu kabullenemiyor."

"Bizim gözümüzde her zaman bir bebek olarak kalacaksın, Em."

"Artık bebek olmak istemiyorum," diye homurdanıyor. "Acil serviste yardımcı olarak yeni bir işe girdiğim için de nefret ediyorum. Çünkü şimdi sokaklardan serserileri getirdiğinde sürekli onu görüyorum. Sokaklardan kurtulmak için yakında terfi alması gerekmiyor mu?"

"Sanırım öyle." Omuzlarımı silkiyorum. "Ama sen bir bebek değilsin, Em. B ü y ü d ü ğ ü n kadınla gurur duyuyorum. Seninle gurur duyuyorum."

Kariyerinizi ilerletmek ve hemşire olma hayalinize ulaşmak için doğru yönde bir adım atmak."

"Teşekkür ederim, Tommy." Bana gülümsüyor. "Lütfen bunu Logan'a söyle. Eğer onu iş yerinde bir kez daha kaşlarını çatmış ve benden nefret ediyormuş gibi bir ifadeyle görmek zorunda kalırsam çılgılık atabilirim."

"Onunla konuşup geri çekilmesini isteyeceğim."

"Teşekkür ederim. Şimdi neden biraz suşiye ve seni görmek için hızlı bir ziyarete ihtiyacım olduğunu anlıyorsun," diye homurdanıyor sandalyeye çökerken.

"Bunu görebiliyorum," diye cevap veriyorum.

"Peyton nasıl?" diye soruyor kaşlarını oynatarak.

"Ne demek istiyorsun?"

"Dinle," diye kıkırdıyor. "Meyve olan turuncu ile kâğıt üzerinde yazılan renk olan turuncu arasındaki farkı bilmiyor olabilirim ama ona aşık olduğunu göremeyecek kadar aptal değilim."

"I..." Elimi saçlarımın arasında gezdirirken duraksıyorum. "Ne demek istiyorsun?" "Bunun senin için muhtemelen yeni bir duygu olduğunu biliyorum, büyük kardeşim." Gülüyor.

"Ama göğsündeki o çarpıntı, avuçlarının terlemesi, sürekli onu düşünmen ve hep onun yanında olmak istemen," duraklıyor ve bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Ve onu gördüğünde gözlerine ulaşan gülümseme. İşte aşk budur, Tommy."

Aramızda sessizlik uzarken gülümsemesine karşılık veriyorum. Peyton'a aşık olduğumu zaten hissediyordum. Ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim olmamasına rağmen. Yani, beni yanlış anlamayın, aşkın ne olduğunu biliyorum. James'i hayattan daha çok seviyorum. Onun için bir kurşunun önüne atlar, onu korumak ve ona bakmak için ne gerekiyorsa yapardım. Aynı şeyi ailem için de yapardım. Onları seviyorum ve hayatım boyunca da sevdim.

Ama Peyton daha önce hiç bilmediğim ya da hissetmediğim yepyeni bir aşk türü. Bir zamanlar benim için yabancı olan birinin şimdi hayatımı onsuz hayal edemeyeceğim biri olması çığınca.

"Teşekkürler, Em." Ona gülümsedim.

"Ben de bunun için buradayım." Canlandı. "Ona söyledin mi?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Ama bu hafta sonu onu randevum olarak yardım etkinliğine götüreceğim."

Kirpiklerini kırıştırırken "Ohhh, kesinlikle bayıldım," diyor.

"Kes şunu," diye gülüyorum. "Asistanım Ruth onun için bir elbise seçiyor."

"Hayır," diye beni durdurdu.

"Hayır mı?"

"Hayır, onun seçmesine izin vermelisin." Oturduğu yerde iç geçiriyor. "Burada bir kadının bakış açısından, giydiğin şeyin içinde kendini rahat hissedersen kimseyi tanımadığın bir etkinliğe gitmek daha kolay olur. Yani, Peyton kendinden emin görünüyor. Onunla tanıştığım ilk günden çok daha özgüvenli olduğunu da eklemeliyim. Ama içimden bir ses, onun içinde kendini rahat hissedeceği güzel bir elbise seçmek isteyeceğini söylüyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum, Tommy. Sen seçiyor olsaydın romantik olurdu ama Ruth... duygusallık kayboluyor."

Elimi tekrar saçlarımda gezdiriyorum. İyi bir noktaya değindi. Peyton'ın rahat hissetmesini istiyorum. Yıllar önce onunla tanıştığım o ilk geceyi düşünüyorum. Utangaç ve çekingendi, hatta bu tür etkinliklere pek sık gitmediğinden bile bahsetmiş olabilir.

Ne de olsa onu bu etkinliğe *davet* ediyorum. Her şeyi yapmamız doğru olur. Ona mesaj atmak için hemen cebimden telefonumu çıkarıyorum.

Bana bir iyilik yapmanı istiyorum.

Evet, efendim.

Yemin ederim, benimle mesajlaşırken bu üslubu kullandığı için onu dizlerimin üzerine çöktüreceğim.

Küstahlık mı ediyorsunuz, Bayan Kelly?

Ben mi? Asla. *göz kırpması emoji*

Hangi iyiliğe ihtiyacın var?

Ofisime git. Sağdaki üst çekmecedeki kasaya benzeyen küçük bir kutu var. İçeri girip benim için bir kart çıkarmanı istiyorum. Tamamen siyah. Mat siyah.

Kasanın kodu 0932.

Mesajlaşmasında bir duraklama var. Onu arayabilirdim ama kız kardeşimle öğle yemeği yiyorum. Bana getirdiği suşiden bir ısırık almaya devam ederken sınırlarım karnımda dans ediyor. Emiline telefonuyla mesajlaşıyor.

Tamam. Anladım.

Harika. Yardım etkinliği için kendine bir elbise almanı istiyorum.

Sanki mesaj atıyormuş gibi bir baloncuk çıkıyor ama sonra kayboluyor. Saniyeler sonra telefonum çalıyor ve ekranda onun adını görüyorum. "Ben Peyton," diyorum Emiline'e.

"Zaten ders çalışmak için eve dönmem gerekiyor," diyor. "Peyton'a selamımı söyle." Ve sonra kapıdan çıktı, bu mahremiyete ihtiyacım olduğunu biliyordu.

"Alo?"

"Thomas," diye kısık sesle kulağıma fısıldıyor.

"Peyton," diye iç geçiriyorum. Adımı bu şekilde söylemesi beni dizlerimin üzerine çöktrebiliyor.

"Senden bana bir elbise almanı isteyemem," diye devam ediyor. "Bunu kendim yapabilirim." "Hayır cevabını kabul etmiyorum, Günişığı."

Telefonda gülümsüyorum göremese bile. "Seni bu etkinliğe ben çağırdım. Hoşuna gidecek bir şey bulmanı istiyorum."

"Ben," diye duraksıyor. "Teşekkür ederim. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Sadece söyle bana..." Durakladım. Bana ne söylemesini istediğimi bilmiyorum. Tam da beni sevdiğini söylemesini istemenin eşiğindeydim. Bunu şu anda telefonda yapamam. Bunu ona ilk kez söylerken yüzünü görmem ve gözlerinin içine bakmam gerekiyor.

"Biliyorum, Thomas." İç çekiyor. "Biliyorum."

Kahretsin, biliyor. Ona sırlıslıklam aşık olduğumu bilmeli. Onun için her şeyi yapacağımı bilmeli. Onu mutlu etmek için sahip olduğum her şeyi veririm. Umarım bunu biliyordur.

"Bana sadece elbiseyle yetinmeyeceğini söyle," diye devam ediyorum. "O kartın limiti yok. Gerekirse Sacks Fifth'e git."

Sanki bunu duyunca şok olmuş gibi diğer uçtan duyulabilir bir soluk sesi duyuyorum. "Peki ya Peyton?"

"Evet?"

"Eğer ayakkabıların altı kırmızı değilse, onları ayağında görmek istemiyorum."

"Bugün çok neşelisin." Logan bana doğru sırtıyor. "Sen de çok sinir bozucusun," diye karşılık veriyorum.

Marc ve Logan ile birkaç haftadır ilk kez arşamba içkilerimiz için Moores'da buluşmaya karar verdim. Kuşkusuz, içki içmek için dışarı çıkma isteğim yoktu. Evde, yüzüm Peyton'ın bacaklarının arasında olmayı tercih ederim. Tadı viskiden çok daha güzel.

"Onu rahat bırak Logan. Artık düzenli olarak kuku alıyor." Marc gülüyor.

"Hadi canım." Logan sırtıyor. "O bir erkek. Dur tahmin edeyim, seksi dadı mı?"

"Ona bir kez daha seksi dadı de," diye uyarıcı bir bakış atarken bakışlarımı ona çeviriyorum.

"Ohh, hassas konu." Ellerini savunmacı bir şekilde havaya kaldırıyor. "Yani, onun sadece bir dadı olmasından daha fazlası var, sanırım?"

"Ben, uhh..." Ellerimi yüzümden aşağı kaydırırken kekeliyorum. Onlara ondan bahsetmeliyim. Nasıl hissettiğimi ve artık bir dadıdan daha fazlası olarak benimle bu etkinliğe nasıl geleceğini. "Benimle hayır etkinliğine geliyor," diye duraksıyorum. "Eşim olarak."

Marc'ın gözleri büyür, ama sonra hızla gülümsemeye dönüşür.

"Tam zamanı," diyor Marc bardağının ağzından.

"Evet," diye cevap veriyorum, aynı şeyi viski bardağıma da yapıyorum. "Yani bu onunla ilgili bir şey mi?" Logan gülüyor.

"Ne olduğumuzu bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama eğer bu bir şey olarsa, o zaman onu kovmam gerekecek."

"Siktir," diye iç geçiriyor Marc oturduğu yerden.

"Ama..." Durakladım. Gözlerim ikisi arasında gidip geliyor. "Bir planım var."

"Bunu duymak için sabırsızlanıyorum," diye alay ediyor Logan.

"67. Cadde ile Columbus'un köşesindeki boş binayı biliyor musun? Bu sıcak bir dakikadır boş mu?"

"Evet," diyor Marc. "Bir bok için satamadığımız. Nedenini anlamıyorum. Harika bir yer."

"Evet, anlaştık. Peki." Boğazımı temizliyorum. "Ben alıyorum."

"Duvardaki o deliği ne yapacaksın?" Logan soruyor.

"Burayı Peyton'ın işleteceği bir kreşe dönüştüreceğim." "Oh."

Marc'ın gözleri büyüdü. "Vay canına. Bu..."

"Bir işe ihtiyacı olacak," diyerek düşüncelerini kestim. "Muhtemelen onu kovmak zorunda kalacağım. Ben bir ilişki içindeyken James'in dadısı olamaz."

onunla. Eğer ona aşırısam, benimle yaşaması için ona para veremem. En azından bir yedek plan sunmalıyım."

Bakışları düşünce trenimi durdurdu. Marc'ın gözleri kocaman açılmıştı ve Logan'ın viskisini yudumlarken boğulduğunu duydum.

"Yüzünüzdeki o lanet bakışları silin."

"Sen, uh..." Marc kelimeleri karıştırıyor. "Onu seviyor musun?"

Bu, yüzlerindeki şok ifadesinin nedenini açıklıyor. Sanırsınız ki iki küçük çocuğa Noel Baba'nın gerçek olmadığını söyledim. Yani o gerçek. Bunu herkes bilir. Wink wink.

"Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim, Tommy." Logan kulaktan kulağa gülümsüyor. "Tommy sonunda aradığını buldu."

"Sanırım yaptım."

"Yaptığını biliyorum," diye ekliyor Marc. "Ona söyledin mi?" "Hayır."

Marc iç çekiyor ve ellerini yüzünde gezdiriyor, sanki derin düşüncelere dalmış gibi sakalındaki kırıksıklıkları bir süre daha ovuşturuyor. "Dinle, sana bir şey söyleyeceğim ve dinlemek zorundasın."

"Logan koltuğuna geri oturur ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur.

"Ve sen de çeneni kapatacaksın," diye tersliyor Marc onu. "Bir sonraki tavlama için bara gitmen gerekmiyor mu?"

"Biliyorsun, ben burayı açmam, göt şapka."

"Her neyse." Marc başını sallar. "Dinle, seni seviyorum Tommy. Buna karşılık vermek zorunda değilsin ve asla vermeyeceğini de biliyorum çünkü sen sensin. Bununla birlikte, sevdiklerine onları sevdiğini *gösterme* konusunda harikasin. Peyton'a bunu gösterdiğinden hiç şüphem yok ve nasıl hissettiğin hakkında bir fikri var. Ama kadınların da bunu duymaya ihtiyacı var. Ona söylemeyi düşündün mü?"

"Evet," diye itiraf ediyorum usulca. Başımı masaya doğru eğiyorum ve bardağımdaki buzu döndürüyorum. "Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Logan, "Şöyle olacak," diye araya giriyor. "Ben. Seviyorum. Seni seviyorum. Çok kolay."

"Daha önce birine onu sevdiğini söylediğini hiç duymadım," diye karşılık veriyorum. "Bence sen de bu konuda yeteneksizsin."

"Aciz olduğumdan değil." Gülüyor. "Sadece o hayatı arzulamıyorum. Beni asla eli kolu bağlı yakalayamazsınız. Ayrıca, benim işim tehlikeli. Kendimi yeterince korumaktan endişe ediyorum ve buna ihtiyacım yok."

"Bir piç beni göğsümden vurdu diye eve dönüp aileme kavuşamamaktan endişe ediyorum."

"Logan," diye duraksadım. "Sana söyleyeyim. Dünyada birini Peyton'ı sevdiğim gibi sevmekten daha güzel bir duygu yok. O benim dünyamı daha iyiye çevirdi." Avuçlarımın terlediğini hissederken ellerimi elbisemin pantolonunda gezdiriyorum. "Artık onsuz bir hayat düşünemiyorum."

"Bu." Marc parmaklarını şıklatıyor ve sonra bana doğrultuyor. "Bunu ona söylediğinden emin ol. İlerleme kaydediyoruz, ağabey."

Viskimin kenarından ona gülümsüyorum, "Teşekkür ederim Marc."

"Sorun değil," diyerek koltuğunda daha dik oturdu. "Artık elimizde senin sorununu çözdüm... benimkinde de bana yardım et." "Neye ihtiyacın var?"

"Bu hafta sonu yapılacak yardım etkinliği için bir randevuya ihtiyacım var," diyor gözlerini devirirken. "Ajansın sahibi Bill de orada olacak. Emekli olmak istiyor ve ben de tüm ajansı devralmak için yarışıyorum."

"Vay canına, bu harika Marc."

"Öyle." Başını sallıyor. "Benimle şehrin öbür ucundaki ofisten Todd adında bir budala arasında olması dışında. Siktiğimin Todd'u."

"Ooof," diye ekliyor Logan. "Siktiğimin Todd'ları."

"Aynen öyle." Marc gülüyor. "Bill bu işi çantada keklik gördüğümü söylüyor. Tek tereddütü, ajansın başına bir aile babasının geçmesini istemesi. Benim bir karım yok. Ya da bir kız arkadaşım."

"Bu bir sorun gibi görünüyor." Başımı salladım.

"Evet, öyle. Sanırım benimle birlikte gelecek birine ihtiyacım var ve ben..." duraksıyor, kendi sözlerinden utanıyor. "Sahte nişanım olabilir belki?"

"Kapa çeneni." Uzun zamandır gülmediğim kadar çok gülüyorum. "Bill'e ne söyledin lan?"

Tiksintiyle başını sallar. "Ona bir nişanım olduğunu söyleyebilirdim. O zamanlar benimle birlikte rol alacak birini bulmakta bu kadar zorlanacağımı bilmiyordum."

"Hey," Logan sandalyesinde dik oturur ve ellerini birbirine vurur. "Peyton'ın arkadaşlarından birine sorsan nasıl olur?"

"Bu harika bir fikir." Ellerimi çırpıyorum. "Sen ve Avery iyi anlaşıyor gibisiniz?"

"Bu bir şaka, değil mi?" diye alay ediyor. "O tam bir yıkım topu. Onu sarhoşken gördün. Ayrıca, artık benim için çalışıyor. Bu, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket."

"O l a b i l i r ." Omuzlarımı silkiyorum. "Ama daha iyi bir fikrin var mı?"

Marc ellerini saçlarında gezdiriyor ve hemen viski bardağına vurarak büyük bir yudumda içiyor. "Siktir."

CHAPTER THIRTY

Payton

Yardım etkinliğinden bir gün önceydi ve ben mükemmel elbiseyi ve onunla uyumlu ayakkabıları başarıyla bulmuştum. Her parçam her iki ürünü de almaktan nefret ediyordu çünkü Thomas için çalıştığım gülünç maaşımla bile son birkaç ayda kazandığımdan daha pahalı olduğuna neredeyse eminim.

Kızlarla birlikte kafede çantalarımı bakarken suçluluk duygum artıyor.

Elbise mükemmel ama. Uzun kollu, yere kadar uzanan siyah bir elbise tercih ettim. Elbisenin A kesim bir çerçevesi ve daldırma V yakası var. O kadar derin ki sütyen takamıyorum ama elbisenin gömme içleri var. Avery bunu almam için ısrar etti çünkü elbisenin yan tarafındaki yüksek yırtmaçla uzun bacaklarımın görüntüsünü çok sevdi.

Soyunma odasında üzerimdeyken bu elbiseyle ilgili her şey beni inanılmaz seksi hissettirdi. Gittiğimiz bir sonraki mağazada, en mükemmel kırmızı tabanlı, siyah straplez topuklu ayakkabıları bulabildim. Şaşırtıcı derecede rahat ve içinde yürümesi çok kolay.

Kızlar kendimi yarına hazırlamak için bana bir spa günü ısmarladılar. Yüz bakımı, manikür ve pedikür yaptırdık. Sonra bir kuaföre gittik ve hepimiz saçlarımızı yaptırdık. Rengimde herhangi bir değişiklik yapmadım çünkü altın sarısı saçlarımı seviyorum ve beni ben yaptıklarını hissediyorum. Ama saçlarımı biraz kestirdim ve

biraz katman ekledim. Muhtemelen hayatımda yaptırdığım en iyi f  nd  . Kendimi gerçekten yeni bir kadın gibi hissediyorum.

"Son bir durak," diyor Kali telefonuna tıklayarak.

"Başka ne yapabiliriz ki?" diye sordum. "Yüz bakımı, manikür ve saçımızı yaptırdık. Bunlar kontrol listemizdeki her şey gibi görünüyor."

"Bu sadece size verdiğimiz kontrol listesi." Avery sırtıyor, bir yandan da telefonuna tıklıyor.

"Başka ne var ki?"

Avery telefonundan gülümseyerek, "Vajinal masaj yaptıracağız," diyor. "Vaj-" diye kekeliyorum. "Ne?"

"Bir vajasiyal." Avery gülüyor. "Bilirsin, vajina için yüz bakımı gibi."

"Böyle bir şey olamaz."

"  yle," diye ekliyor Kali. "Harika hissettiriyor."

"Sen de mi vajina bakımı yaptırdın?" De  set içinde soruyorum. Tüm bunların düşüncesi kulağa çok fazla geliyor. Her ikisinin de daha önce yaptırmış olması ve benim bunu hiç duymamış olmam aklımı başımdan alıyor.

"  kimizin de var," diye araya giriyor Avery. "On beş dakikalık hızlı bir şey. Alabalık gibi girip   ıkıyoruz. Harika bir losyon sürüyorlar ve biraz buhar veriyorlar-"

"Buhar mı?" De  sete kapılarak sordum. "Amımda mı?"

"Oh, evet. Kızım, evet." Avery gülmeye devam ediyor. "Aşağıda seni yepyeni bir kadına dönüştürüyor. Küçük bir yırtık ve bir ay boyunca şehirdeki en yumuşak kedici  e sahip oluyorsun."

"Bu gerçek olamaz."

"Bağımlısı olacaksın." Kali kıkırdar.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bu kulağa kesinlikle korkunç geliyor."

"Yapacaksın," diye onaylıyor Avery. "  lki en kötüsüdür ama birkaç taneden sonra artık bir profesyonel olursunuz. Orada kendine daha farklı bakacaksınız."

Parmak u  larımlı   akaklarımlı bulup küçük daireler çizmeye ba  lıyor. "Sanırım alternatif bir evrendeyim."

"Hadi," diyor Kali, oturduğu yerden kalkarak. "Uber bizi oraya götürmek için burada."

Onları takip etmek için ayağa kalktığımda a  zımdan tek kelime çıkıyor, belki de uykuya dalmı  ımdır ve bu ikisinin beni şu anda amıma a  da yaptırmaya götürdüklerini hayal ediyordumdur diye umuyorum. Hayır, a  da değil. Siktiğimin vajinasına.

Bir saat sonra, küçük salondan biraz utanmış ama aynı zamanda gençleşmiş hissederek çıktık. Hayatım boyunca bir kez bile

basit bir ağda yaptırdım. Kaşlarımı arada bir aldırıyorum ama bu benim için bir lüks. Ancak, bu... inanılmaz hissettiriyor. Bunu sık sık yapmak istiyorum.

"Peki," diye soruyor Avery.

"Korkunç değildi." Sırıtarak omuz silkiyorum.

"Siktir git," diye yüksek sesle gülüyor Avery. "Şu anda en yumuşak kedicige sahip olduğunu biliyorsun ve buna kesinlikle bayılıyorsun. Thomas bunu gördüğünde ölecek."

Bu düşünce aklımın ucundan bile geçmedi. Tabii ki görecek. Yakından ve kişisel olarak görecek. Bu düşünce tüylerimi diken diken ediyor ve karnımda beklentiyle kelebekler uçuşuyor. Tanrım, sadece onun düşüncesi bile beni çılgına çeviriyor.

Avery'nin çalan telefonu, bugün Thomas'ı göreceğime dair tüm kirli düşüncelerimi bölüyor.

"Alo?" diyor telefonda. "Marc?" Hepimiz Marc'ın izin gününde onu neden aradığını merak ederek birbirimize bakıyoruz. Onunla konuşmak için bizden birkaç adım uzaklaşıyor. Onunla derin bir sohbete dalmışken birkaç dakika sonra nefesinin altından küfrettiğini duyuyoruz. "Hayır, senin sahte nişanlın olmayacağım. Sarhoş musun sen?" Ne dediğini dinlemek için uzun bir ara verdiğinde Kali ve ben nefes nefese kalıyoruz. "Bana hayatımın en büyük zammını borçlusun Marcus." Kali ve bana bakmadan önce telefonu aniden yüzüne kapatıyor. Gözlerimiz fal taşı gibi açılmış, çenemiz muhtemelen betona yapışmış bir halde öylece duruyoruz.

"Görünüşe göre bu partiye geliyorum."

Kapımın çalınması beni derin uykumdan uyandırdı. Yorganı başımdan çekiyorum ve pencerelerden sızan ışığa göre ayarlamaya çalıştığım gözlerimi ovuşturmaya başlıyorum. Telefonumu açmak için komodinin üzerine uzandım ve saatin sabah 7:10 olduğunu gördüm. James'le işe geç kaldığımı düşünerek bir an panikliyorum ama sonra onun Emiline'le birlikte olduğunu hatırlıyorum. Thomas dün gece Marc'la birlikte üzerinde çalıştıkları bir projeyi sonuçlandırmak için geç saatlere kadar çalışmıştı. Ben de kendi yatağında kitap okurken uyuyakalmışım. Başım yastığa geri düşerken inledim. "Bugün lanet olası Cumartesi," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Kapı bir kez daha çalınıyor ve battaniyeleri üzerimden atıp kapıya doğru yürürken ve kapıyı açarken hayal kırıklığıyla tekrar inliyorum.

Kapıya yaslanmış Thomas'a bakarken nefesim ciğerlerimde sıkışıp kalıyor. Bir eli kapının üst çerçevesine dayanmış, diğer elini de mavi takım elbisesinin cebine sokmuş. Bakışları yerden vücuduma, oradan da gözlerime doğru ilerliyor.

Muhtemelen başımın üstünde bir kuş yuvası gibi duran saçlarımda parmaklarımı hızla gezdiriyorum ve üzerimde sadece ince beyaz bir atlet ve bir çift külot olduğunu fark ediyorum.

"Pekâlâ." Thomas beni bir aşağı bir yukarı süzerken dudaklarının kenarı sırıtıyor. "Kapıyı bu şekilde açmanı beklediğimi söyleyemem."

"Cumartesi günü sabah 8'den önce uyandırılmayı beklediğimi söyleyemem."

Thomas hızla kapı çerçevesini itip odama giriyor ve kapıyı arkasından duvarları sarsacak kadar gürültülü bir şekilde kapatıyor. Beni hızla döndürüyor ve sırtım kapıya çarpıyor ve kolları beni içeri hapsediyor. Yakınıma eğiliyor ve burnunu köprücük kemiğimden boynuma kadar takip ederek kulağıma konduruyor. "Arkadan konuşma konusunda ne demiştin, Günişığı?"

"Tam olarak hatırlayamıyorum." Sırıyorum. "Hatırlatır mısın?"

Parmakları külotumun eteğini bulduğu sırada göğsünün derinliklerinden bir gümbürtü kopuyor. "Dün gece seni özledim. Eve geldiğimde rahat görünüyordun ve seni uyandırmak istemedim." Nefesini boynumda atan nabzımda hissediyorum ve başım içgüdüsel olarak ona doğru eğiliyor. Hızlı bir çekişle külotumu yırtıp atıyor. Narin kumaş yere düşüyor ve eli tekrar merkezime geliyor.

"Bu da ne?" Sırıyor. Parmakları amımın yeni yumuşak inişini keşfederken gözleri şimdi benimkine sabitlenmiş durumda.

"Bir..." Kekeliyorum. "Kali ve Avery beni ağdaya götürdüler."

"Çok. Lanet. Seksi." Parmakları hızlı bir hareketle amıma girerken törpülüyor. "Benim için çoktan ıslandın mı, bebeğim?"

"Her zaman," diye nefes alıyorum. "Her zaman senin için hazırım."

Elleri amımdan ayrılıyor ve iş pantolonunu yere itmek için düğmelerini açıyor. "Bu anlaşmayı bitirmek için bugün birkaç saatliğine ofise gitmem gerekiyor." Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz boxer külotunu aşağı itiyor. "Ama sikim senin dar, ıslak amının içinde olmadan bir dakika daha geçiremem." Eliyle sikini yumrukluyor ve birkaç vuruş yapıyor. Bana bu kadar yakın olduktan birkaç dakika sonra çelik gibi sertleşmişti. Ben

Kapıyı açıp onu orada gördüğüm anda sıırıslıklam oldum, bu yüzden adamı yargılayamam.

Elim aşağı uzanıyor ve onu birkaç kez okşuyor.

"O zaman elimizi çabuk tutsak iyi olur Bay Ford," diye ekliyorum. Kendimi duvardan iterek ona doğru eğiliyor ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Çabuk oluyor ama ben uzaklaşmaya başlayınca beni aceleyle geriye doğru itiyor. Bir eli başımın arkasını bulup öpücüğümüzü derinleştirmek için doğru miktarda kaldırırken, diğer eli belimin arkasına uzanırken sırtım tekrar duvara dayanıyor. Ellerim onun sert pazularını kavlıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Vücutlarımız birbirinin içinde erirken denesek bile daha fazla yakınlaşamayız.

Bacaklarım içgüdüsel olarak belini sarmak için kalkıyor ve beni bir tüy gibi kaldırıyor. Sert sikini merkezime doğru hizalamak için aşağı uzanıyorum ve tek bir hamleyle içimin derinliklerine giriyor.

"Kahretsin, bana böyle seslenmene bayılıyorum," diye homurdanıyor içime girip çıkmaya başlarken. "Bu amcığa asla doyamıyorum, Peyton."

Bacaklarımı onun etrafında sıkarken ellerim boynuna dolanıyor ve o daha sert ve daha sert itiyor. Beni duvara yaslayıp sertçe sikerken "Thomas," diye boğuluyorum. "Aman Tanrım."

"En az iki kez sikime boşalana kadar çalışmayacağım, bebeğim."

"Siktirkk," diye sesleniyorum o hızlandıkça. Ellerim hala takım elbise ceketiyle örtülü sırtını pençeliyor. Sözleri beni orgazma daha da yaklaştırıyor. Edepsiz konuşmaları seven biri olduğumu hiç bilmezdim ama Thomas'tan gelince bayılıyorum. "Boşalacağım."

"Evet, öylesin," diye homurdanıyor. "Şimdi."

Onun sözleriyle orgazmım vücuduma yayılıyor. Bacaklarım kontrolsüzce titremeye başlıyor ve şu anda beni ayakta tuttuğu için minnettarım, çünkü o olmasaydı, hiç şüphesiz yerde bir su birikintisine dönüşürdüm. İçimden bir dizi küfür çıkıyor ve onun adını tekrar tekrar haykırıyorum.

Oradan indiğimde beni yere yatırdı. "Arkanı dön. Ellerini duvara koy." İsteddiği gibi yapıyorum. Ellerimi duvara koyuyorum ve arkadan erişmesine izin vermek için bacaklarımı açıyorum. "İşte benim kızım," diye övüyor arkamdan hızla içime girmeden önce.

Kalçaları hızlanırken elleri omuzlarımı kavlıyor, beni arkamdan sert ve çiğ bir şekilde beceriyor. Bu işte çok hayvani bir şey var.

Şimdi. Bu beni becerme *isteği* değil, içimde olma *ihtiyacı*. Beni hissetme ihtiyacı. Yakınlığı hissetmek.

Ona istediğini veriyorum, uyarıda bulunmadan kalçalarımı ona doğru bastırıyorum ve nefesinin altından bir '*siktir*' sesi çıkarmadan önce soluğunu duyuyorum. Aleti amımın derinliklerine gömülürken hareketlerini durduruyor. Kendine bir dakika veriyor ama ben bu zamanı onu çılgına çevirmek için kullanıyorum. Yavaşça kıcımlı ona sürüyorum, yeniden toparlanmasına izin vermiyorum. "Bebeğim," diye tıslıyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Sikimin içinde derinlerde olmasını seviyorsun, ha?"

"Evet," diye nefes alıyorum.

"Senin amın benim sikim için yaratılmış, Peyton," diye inliyor. "Çok yumuşak. Kadife gibi pürüzsüz. Mükemmel pembe. Sırılsıklam, sadece benim için."

"Thomas," diye bağıyorum. "Becer beni, lütfen."

Beni kapıya doğru vurmaya devam ederken kalçalarımı daha sıkı kavıyor. İkinci bir orgazm vücudumun her yerini ele geçirirken onun adını ve bir dizi küfürlü kelimeyi haykırıyorum.

"Siktir, bebeğim. Geliyorum."

"Evet. Evet." Kendini içime boşaltırken itiş gücü yavaşlamaya başladığında tekrar tekrar inliyorum. Yavaşça içimden çıkıyor ve birbirine karışmış döllerimizin kalçama damladığını hissedebiliyorum. Parmağının bir hareketiyle, ıslaklığı klitorisimin üzerinde tekrar kaydırmak için geri getiriyor. Çok sıcaktı.

Hızlı nefeslerimiz birbirine karışıyor ve dudaklarını dudaklarıma çarpmaktan çekinmiyor, ikimiz de orgazmlarımızdan inerken beni yere bırakmıyor ve kendini içimin derinliklerinden çıkarmıyor.

Öpücüğü derin ve tutkulu, şipşak gibi değil. Öpücüğü daha fazlasını vaat ediyormuş gibi hissettiriyor. Tüm benliğini bana vereceğinin.

"Thomas," diye mırıldanıyorum öpücükten çekilirken.

"I-I lo-" Sözleri cebindeki telefonun çalmasıyla kesiliyor. Alnı omzuma yaslanırken nefesinin altından "Siktir," diyor. Yavaşça eğilip dudaklarıma bir öpücük daha konduruyor ve ayaklarım yere degecek şekilde beni aşağı indiriyor.

Telefon çalmayı keser ama o telefonu eline alır ve aramayı kontrol eder. "Siktir," diye homurdanıyor sıkıntıyla. "Gitmem gerek bebeğim. Geç kalacağım."

"Ama bugün Cumartesi..."

"Biliyorum," diyor. "Çok üzgünüm ama Marc'la üzerinde çalıştığımız bu anlaşma şu anda yüzümüze pathıyor. Mülkü aldığımızdan emin olmak için bununla ilgilenmek zorundayım."

"Tamam," diyorum boğuk bir fısıltıyla, kollarımı belime sararak.

"Bebeğim." İşaret parmağıyla çenemi nazikçe yukarı kaldırırken bana gülümsüyor ve bakışlarımın onunkilere kilitlenmesini sağlıyor. "Bu işi hallettikten sonra eve geleceğim, böylece bu akşamki galaya gidebiliriz." Gözleri benimkiler arasında gidip gelirken duraklıyor. "Ve bir şey daha."

"Öyle mi?"

"Sabah 10 gibi bir ekip sizi almaya gelecek."

"Ne için?"

"Senin için."

Gülümsüyor. "Ne demek istiyorsun?"

Pantolonunu yukarı çekip kemerini düzeltmeye başlarken, "Ne istersen, neye ihtiyacın olursa, *senin* için buradalar," diye yanıtlıyor. "Saç, makyaj ve giyinme. Hepsi burada. Ayrıca kıyafetinize uygun aksesuarlarınızı seçmeniz için saat 15.00 civarında bir kuyumcu gelecek," diye devam ediyor kol düğmelerini düzeltirken. "Elbisenizin neye benzediğini bilmediğim için seçemedim. O yüzden ne istersen onu seç."

"Thomas," diye nefes nefese kaldım. "Bu çok fazla."

Son kol düğmesini düzeltiyor ve bana doğru yürüyüp bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırmadan önce bana gülümsüyor ve sonra boynuma inip başparmağını yanağıma sürüyor. "Tamamen sikilmiş görünüyorsun, bebeğim. Bu görüntünü seviyorum."

"Thomas," diye inliyorum koluna şakacı bir şekilde vururken. "Yorumumu görmezden gelme. Bu çok fazla ve kendim de hazırlanabilirim. Gerçekten sorun değil."

"Senin için asla çok fazla değil, Günışığı."

CHAPTER THIRTY-ONE

Thomas

Bugünkü toplantı beni o kadar buruk bir ruh hali içinde bıraktı ki ofiste planladığımdan daha uzun süre kaldım. Pazarlıklarda bizimle çok mücadele ettiler çünkü listedeki fiyattan neredeyse yarım milyon dolar daha az bir anlaşma istediler. Yine de Marc verdiği mücadeleye işi bitirdi. Sonunda, evi listedeki fiyatına aldık ve bu da hem Marc'a hem de bana milyonlarca dolar kazandırdı.

"67. Cadde ve Columbus'taki anlaşma hakkında bir şey duydun mu?" Marc'a sordum.

Ofisimdeki zuladan bir yudum viski alırken başını sallıyor. "Bu senin. Evrakları bugün bile imzalayabiliriz."

"Bu harika olur." Gülümsüyorum. "Eve döndüğümde onu kovmak zorundayım. Bu işi kilitleyip resmiyete dökmenin zamanı geldi."

"Bunu gerçekten yapıyorsun, ha?"

Başımı salladım. "Nasıl yapmayayım? Yani, hadi ama, sen ailenin ilişki gurususun. Bu kadar iyi hissettiriyorsa, bırakmamalıyım, değil mi?"

"Öğreniyorsun." Gülüyor. "Onu sevdiğini söyledin mi?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Bu sabah neredeyse yapıyordum ama lanet telefonum bizi böldü."

"Muhtemelen en iyisi bu. İcini boşalttıktan sonra ona onu sevdiğini söyleme, kardeşim."

"Bugün onun içinde olduğumu nereden biliyorsun?"

"Bu sabah içeri girdiğinde nasıl görüldüğünü gördüm," diye alay ediyor. "Neredeyse zıplayarak geliyordun."

"Touché." Başımı salladım ve gülümsedim. "Avery bu gece seninle geliyor mu?"

Kanepede arkasına yaslanırken inliyor. "Başlatma şimdi. Bu, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket."

"Eminim her şey yoluna girecektir. Umarım sizin lehinize olur."

"Onu benim için var et, kardeşim." Saatini kontrol etmeden önce gözlerini deviriyor. "Gitmem gerek. Kuyumcuya uğramam lazım."

"Ne için?"

"Bir yüzük." Omuzlarını silkiyor. "Eğer sahte nişanlım rolünü oynayacaksa, ona bir yüzük almak zorundayım."

Başımı sallıyorum ve gülüyorum. "Boku yemişsin."

"Öyle mi sanıyorsun?" diye küfrederek ofisimden çıktı.

Sonraki birkaç saat boyunca e-postalarımaya yetişmekle meşgul oldum. Son işim 67. Cadde ile Columbus arasındaki anlaşmayı imzalamaktı. Bunu Peyton için yapmak istiyorum çünkü o bunu hak ediyor. Onu James'le parkta ilk gördüğüm andan itibaren özel biri olduğunu ve çocuklara karşı sabırlı olduğunu biliyordum. Zaman geçtikçe, dadılık rolü için mükemmel bir seçim olduğunu fark ettim. Yine de onu kovup başka bir dadı işi bulmasına izin veremem.

Ne kadar bencelim, değil mi?

Ancak... başka bir dadılık işi, başka bir ailenin yanına taşınması anlamına gelir ve dadılık işi çok az izin sağlar. Bekar bir kadına göre bir iş, orası kesin. Ve bu geceden sonra, Peyton bekar bir kadın olmayacak.

Bu sabah *seni seviyorum* neredeyse dudaklarımdan dökülüyordu. Kendimi sorguladığımdan değil ama sadece doğru zamanın gelmesini istiyorum. Bu üç küçük kelime dudaklarımdan döküldüğünde büyük bir jesti, güllerle dolu bir odayı ve hayatın sunduğu her şeyi hak ediyor.

Anlaşmanın sözleşmesi isimsiz bırakılmıştı, bu da kendi yöntemlerimle halledebileceğim bir şeydi. Bunun tamamen Peyton'ın projesi olmasını ve hangi ismi seçerse seçsin bir kreş sahibi olma hayalini gerçekleştirmesine yardımcı olmasını istiyorum.

Sözleşmeyi imzaladıktan sonra bir buket gül almak için çiçekçiye gitmek üzere toparlandım ve eve doğru yola çıktım. Çatı katına vardığımda, ekip

her yere dağılmıştı ama Peyton hiçbir yerde yoktu. Oturma odasında buhar makinesiyle uğraşan kadınlardan birine sorduğumda odasında saçını yaptırdığını öğrendim. Ben de odama gidip hazırlanmadan önce gülleri vazoya koymak için zaman ayırdım.

Bir saat sonra tekrar aşağıdayım ve ekip yola çıkmak için toplanmış gibi görünüyor.

"Dışarı çıkıyoruz Bay Ford," diyor adamlardan biri.

Başımın altına onaylıyorum. "Teşekkür ederim."

"Benim için zevk." O da başıyla onaylıyor. "Tek kelimeyle büyüleyici. Onun güzel özellikleri işimizi çok kolaylaştırdı."

"Gerçekten öyle," diye cevap veriyorum.

"Elbisesini ve ayakkabılarını giyiyor," diye yorum yapıyor başka bir kadın. "Birazdan çıkacağını söyledi Bay Ford."

"Tekrar teşekkür ederim. Faturayla asistanımın ilgilenmesini

sağlayacağım." "Teşekkür ederim, Bay Ford." Hepsi bir ağızdan.

Eşyalarını alıp asansöre koşuyorlar ve beni oturma odasında sessizlik içinde tek başıma bırakıyorlar. James dün sabahattan beri Emiline'de ve tüm hafta sonunu onunla geçiriyor. Kol düğmelerimi ayarlamak için bir dakikamı daha ayırıyorum. Lacivert takım elbisemi siyah bir smokinle değiştirdim. Bunu yedi yıl önce özel olarak diktirmiştım ve bu tür etkinlikler için tercih ettiğim bir takım.

Mutfağın hemen dışında duran bar arabasına gidip kendime bir bardak viski dolduruyorum. Kahverengi sıvıdan uzun bir yudum alıyorum ve sonra fincandaki buzun etrafında döndürüyorum. Onu beklerken sinirlerim iyice geriliyor. Onu kovabilmek için dışarı çıkmasını beklerken... ve ona onu sevdiğimi söylerken.

O anda, topukların parke zeminde çıkardığı hafif sesi duymadan önce onun varlığını hissediyorum. Arabaya koymadan önce viskiden bir yudum daha alıyorum. Arkamı dönüyorum ve döndüğüm anda kalbim duruyor.

Nefes kesici.

Ayaklarımı diktiğim yerde dururken hava ciğerlerimde sıkışıp kalıyor. Onu içime çekerken ağzım parçalanıyor. Gözlerim onu yukarıdan aşağıya taramaya başlıyor. Yakası göğüslerinin altına kadar inen, göğüslerinin mükemmel dekolte hattını ortaya çıkaran ve aynı zamanda sütyen giymediğini gösteren en güzel siyah elbiseyi giyiyor. *Hay sikeyim. Ben.* Gözlerim vücudunu taramaya devam ediyor ve elbisesinin uzun, ince bacaklarını ortaya çıkaran yırtmacına takılıyor. Dilim içgüdüsel olarak alt dudakımın üzerinde gezinirken gözlerim

topuklarına kadar sıyrılıyor. Burnu açık siyah bir ayakkabı giyiyor ve ayakkabılarından birinin kenarında kırmızı bir iz görebiliyorum.

Siktiğimin kırmızı popoluları.

Bakışlarım vücudunda gezinirken yüzümde bir sırıtma oluşuyor, ta ki gözlerimiz buluşana kadar ve onun yüzündeki gülümsemeyi de görebiliyorum. Saçları başının üstünde bir topuz şeklinde toplanmış. Bu her zamanki dağınık topuzlarından biri değil, yüzünü çerçevelemek için küçük saç tutamlarıyla mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş zarif bir topuz.

Tek kelimeyle büyüleyici.

Sonunda ona doğru yürümek için ayaklarımı hareket ettiriyorum, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor. Ben yaklaştıkça o da benimle göz teması kurabilmek için başını daha fazla yukarı kaldırmak zorunda kalıyor. Yüz hatlarına daha yakından bakıyorum ve neredeyse hiç makyaj yapmadığını fark ediyorum. Dürüst olmak gerekirse buna ihtiyacı yok, çünkü makyajsız da kusursuz. Ancak yaptığı makyaj, uzun kirpiklerini ortaya çıkarmak ve pembe dudaklarını aydınlatmak için mükemmel miktarda.

"Bu iyi mi?" diye soruyor sessizliği bozarken.

"Bu iyiden de öte." Ona gülümsüyorum. "Peyton, sen çok güzelsin. Nefesimi kesiyorsun."

Küçük bir adım geri atıyor ve küçük bir dönüş yapıyor. "Ee, beğendin mi?" Ayağını tekrar yere bastığında ve elleri göğsüme indiğinde bana bakıyor.

"Bu elbise senin için yapıldı, bebeğim."

"Teşekkür ederim," diyor yanakları pembenin en açık tonuna dönerken.

Elim yüzünün yan tarafını buluyor ve başparmağım elmacık kemiğini hafifçe okşuyor. Gözlerimi ondan alamıyorum. "Dinle," diye iç geçiriyorum. "Sana bir şey söylemek zorundayım."

Yüzündeki gülümseme kayboluyor, sadece benim gülümsememin büyümesine neden oluyor. Devam etmeden önce onun cevabını beklemiyorum. "Kovuldun."

"Ne?" Nefes nefese benden bir adım uzaklaşıyor ve başını sallamaya başlıyor. "Ne demek istiyorsun? Neden? Kovulamam Thomas. Yaptım mı?"

Onun alanına geri adım atarak, ellerimi yüzünün kenarlarına dolayarak, başparmağımı çene çizgisine dayayarak ve dudaklarım onunkilere çarptığında onu susturarak sözünü kesiyorum. İlk başta o da beni öpmüyor ama ben onu daha sert öptükçe içimde eriyor. Peyton'ı öpmek ve vücudunun içimde gevşediğini hissetmek kadar güzel bir duygu yok. Kollarıyla başımı sarıyor ve benim onu öptüğüm kadar büyük bir arzuyla o da beni öpüyor.

Öpüşmemiz bittikten sonra çekiliyorum ve o mükemmel bir şekilde doymuş görünüyor. Dudakları öpüşmemizden dolayı şişmiş ve pembe rujunun bir kısmını sürdüğüme eminim. Başparmağımı alt dudağında gezdiriyorum. "Oğlumun dadısıyla çıkamam, Sunshine."

"Yani," düşüncelerini toparlamak için duraklıyor. "Bu gece seninle çıkıyorum diye mi? Yarın işimi geri alabilecek miyim?"

Hayal gördüğünde çok tatlı oluyor. "Hayır."

Başımı sallıyorum.

"Ama Thomas... Bu işe ihtiyacım var."

"Ve sana ihtiyacım var." Yorumuma cevap vermiyor ama gözleri tekrar benimkilere dikiliyor. "Sana ihtiyacım var, Peyton. Sana James'in dadısından daha fazlası olarak ihtiyacım var. *Bizi* resmileştirmek istiyorum." Titriyor. "Her gece yatağında olmanı, bacaklarının benimkilere dolanmasını ve vücudunun sıcaklığını bana hissettirmeni istiyorum. Kahvaltıdan önce başım bacaklarının arasında kahvaltı ederken uyanmak istiyorum," diye kıkırdıyorum. "Ve ben..." Lanet olsun, bu kelimeleri söylemek çok zor.

"Biliyorum." Sanki sinirlerimi hissediyormuş gibi parmağını dudaklarıma bastırarak beni susturuyor. "Bunu söylemek zorunda değilsin Thomas."

"Peyton," diye uzatıyorum adını ve eminim artık sesimdeki çaresizliği hissedebiliyor.

"Bunların hepsini ben de istiyorum

Thomas." "Bana bunu kastettiğini söyle."

"İstiyorum." Başını sallıyor. "Gerçekten istiyorum. Seni istiyorum. Her şeyi seninle istiyorum." Ona bir öpücükle karşılık veriyorum ama o geri çekiliyor. "Şimdi iş konusunda ne yapacağım?"

"Bu konuda." Elimi saçlarımin arasında gezdiriyorum. "Sana bir ayrılık hediyesi aldım." "Ayrılık hediyesi mi?" Gülüyor. "Bu bir '*hey, kovuldun*' hediyesi mi?"

"Öyle de diyebilirsin." Ben de gülüyorum. "Sana bir bina aldım."

İtirafım karşısında gözleri büyüdü. "Ne demek bana bir *bina* mı?"

"Sokağın aşağısında boş bir bina var. Küçük, çılgınca bir şey değil. Ama seni kovmak zorunda olduğumu anladığımda, senin için bir yedek planım olsun istedim. Bu yüzden sana şehirde dönüştürebileceğin bir bina aldım."

"W-wh-" diye başını sallıyor. "Hayır, yapmadın."

"İstedim. İstersen sana dünyayı vereceğimi şimdiye kadar öğrenmiş

olmalıydın bebeğim."

Bana yaklaşıyor ve kollarını başıma doluyor, gözlerimin içine bakıyor ve sonunda dudaklarında bir gülümseme oluştuğunu görüyorum. Bedenini kendime yakın tutmak için kollarımı beline doluyorum. "Sadece sen," diye fısıldıyor. "Sadece seni istiyorum."

"Tamamen seninim, bebeğim." Şakağına bir öpücük konduruyorum ve uzaklaşıyorum. "Hadi buradan çıkalım. Geç kalacağız."

"Marc ve Avery de bizimle mi geliyor?" diye soruyor telefonunu alıp küçük çantasına ve aldığı şık, yere kadar uzanan ceketinin içine sokarken. "Tabii ki hayır. O ikisiyle arabaya bindiğini hayal edebiliyor musun?" Elimi kaldırıyorum sorgulayan kaşlarını kaldırdı. "Bu, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket."

"Haksız değilsin." Gülüyor. "Avery'nin anlaşılmayı kabul ettiğine bile inanmıyorum. Sahte bir nişanlı olarak en uygun kişi o."

"Belli ki Marc burada çaresiz." Asansörle aşağı inerken gülüyorum.

Lobiye girdiğimizde Jim yüzünde bir gülümsemeyle orada duruyordu. "İyi akşamlar Bay Ford." Bana başını sallıyor, sonra bakışlarını Peyton'a çeviriyor. Elini uzatıyor ve Peyton da elini onunkine koyuyor. "İyi akşamlar Bayan Kelly. Bu gece kesinlikle büyüleyici görünüyorsunuz," dedi ve elinin arkasına hafif bir öpücük kondurdu.

Peyton utangaç bir tavırla, "Teşekkür ederim Jim," diye cevap verir.

"Jim," dedim sert bir sesle. "Az önce kız arkadaşımın elini mi öptün?" Peyton kıkırdamaya başlayınca gözleri açılıyor.

"Kes şunu Thomas."

Jim'e sadece şaka yaptığımı belirtmek için gülümsüyorum ve o da bana yumuşak bir sırıtışla karşılık veriyor. "Teşekkür ederim Jim. Yaptığın her şey için."

"Benim için zevk, Bay Ford." Başını salladı. "Bu etkinlik için çok güzel bir akşam."

"Öyle, değil mi?" Cevap veriyorum ama

gözlerim onun üzerinde. Sadece onun üzerinde.

Dışarıda yürümeye başladığımızda Peyton, "İyi geceler Jim," diyor.

Eddy arabayı çoktan park etmiş, bizi bekliyordu. Kapıyı açıyor ve önce Peyton'ı içeri alıyor, sonra da ben arabanın etrafında dönerek onun yanına biniyorum.

Yola çıktığımızda gözlerim yanımda oturan Peyton'a dönüyor. Elleri kucığında ve şehrin ışıklarına bakıyor. O gerçekten de hayatımda tanıdığım en güzel insan. Ondaki önceki hayatımın nasıl olduğunu kısaca düşünüyorum. Artık onsuz bir hayatı hayal bile edemiyorum çünkü hayatımın geri kalanında bilmek istediğim tek şey tam burada, şu anda.

Elim kalçasına değiyor ve sanki onu korkutmuşum gibi başını çevirip bana bakıyor. Onunla hissettiğim her bir dokunuş saf elektrik gibiydi. İlk günden şu ana kadar. Acaba o da bunu hissediyor mu?

"Bunun için heyecanlı mısın?" diye soruyor.

Omuzlarımı silkiyorum. "Bu tür etkinlikler eğlencelidir, ama genellikle kalabalığın birbirine karışmasıyla sonuçlanır. İş ortaklarımın çoğu orada olacak. Ne yazık ki sonunda iş gibi hissettiriyor."

"Peki." Gülümsüyor. "İşten kaçmaya ihtiyacın olduğuunda, ben orada olacağım."

"Bu gece geldiğiniz için tekrar teşekkür ederim." Oturduğu yerde en ufak bir hareket yaptığuında yarık açılırken elim çıplak bacağını buluyor. "Bu elbise." Göğsümden alçak bir hırıltı çıkıyor.

"Beğendin mi?"

"Bayıldım amına koyayım," diyorum elim kalçasından yukarı doğru kayarak tenini okşarken. "Bu yüzden mi böyle yırtmaçlı bir elbise seçtin Sunshine? Sana kolayca erişebilmemi mi istedin?"

"Olabilir."

"Eddy," diye homurdandım.

"Gizlilik ekranı." "Tamamdır, patron."

Ön ve arka koltuk arasındaki perde kalkıyor ve Peyton'ın başı koltuğa yaslanırken elim hemen kalçasının yukarisına doğru ilerliyor. Elim külotuna uzandığuında hiçbir şey bulamıyorum. "Peyton," diye takılıyorum. "Külot giymiyor musun?"

"Hayır," diyor başını sallarken. "Çizgiler elbisenin içinden görünüyordu."

"Siktir." Arabanın zemininde diz çökmek için hızla hareket ediyorum. Bir bacağını koltuğa, diğerini yere koyacak şekilde vücudunu büküyorum. Bacaklarını önümde açtım. "Açlıktan ölüyorum, bebeğim."

Başımı elbisesinin altına daldırmadan ve dilim klitorisini bulmadan önce hiç zaman kaybetmiyorum. Bir parmağımı içine sokmadan önce dilimle amını sert ve hızlı bir şekilde kucaklıyorum. Oraya varmadan önce bu orgazmı ondan istiyorum. Ellerimde parçalanmasından daha seksi bir şey olamaz.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor nefesinin

altında. "Sessiz olmak zorunda değilsin,

Günüşuğı."

"Ama..."

"Ses geçirmez." Sözü nü kestim, sıcak nefesim çıplak amının üzerindeydi. "şimdi seni parmaklarımla sikerken benim için çığlık at.

Dölünü istiyorum

Bu etkinliğe girdiğimizde dilimde."

"Thomas," diye haykırıyor. "Siktir."

Patlayıp dilimin üzerine boşalana kadar içinde üç parmağımla onu sertçe pompalıyorum. Sadece dilimin üzerindeki tadı bile beni pantolonumun içinde patlamaya hazır hale getirdi. Onu burada becermeyi planlamıyordum ama onun içinde olmaya ihtiyacım var.

"Bu inanılmaz derecede ateşliydi," diyor orgazmdan inerken. Pantolonumun düğmelerini açıp aşağı doğru iterken "Daha bitmedi," diye tıslıyorum.

Yüzünde şok ifadesi beliriyor. "Bunu burada yapamayız."

"Arkanı dön," diyorum. "Saçını dağıtmak istemiyorum. Seni sert ve hızlı bir şekilde becereceğim bebeğim. Senin için sorun olur mu?"

"Aman Tanrım," diye pantolonunu indirdi. "Evet."

"Bütün gece kolumda dolaşırken döllerimin muhteşem bacaklarından aşağı damladığını düşünerek geçireceğim."

Arkasını dönüyor ve kıcının tamamı bana görünene kadar elbisesini kaldırıyor. Küçük bir tokat atıyorum ve ondan bir çığlık geldiğini duyuyorum. Titreyen sikimi girişiyle aynı hizaya getiriyorum ve içinde kaybolana kadar derinlerine dalıyorum.

İçine girip çıkmaya başlıyorum ve saniyeler içinde boşalacaktım gibi hissediyorum. Ben onun içindeyken cennet gibi hissediyor. Hayatımın geri kalanında aynı amcığa sahip olmanın aptalca olduğu konusunda daha önce söylediğim her şey pencereden dışarı çıktı. Çünkü bu, tam burada, buna asla doyamıyorum.

"Thomas," diye inliyor.

"Seni incitiyor muyum?"

"Hayır. Becer beni Thomas." Sözlerinde aciliyet vardı. "Beni sertçe becermeni istiyorum."

Bu lanet kadın. Bununla birlikte, daha sert ve daha derine itiyorum. Kendimi tekrar tekrar onun içine sokarken ellerim kalçalarını sertçe kavırıyor.

"Tekrar boşalacağım," diye nefes nefese kalıyor.

"İşte böyle, bebeğim. Bu dar amcığınla sikimi sık," diye tıslıyorum. "Kahretsin, çok iyi hissediyorsun bebeğim. Bu amcık benim için yaratılmış. Yeterince alamıyorum."

"Çok iyi hissediyorsun Thomas," diye bağılıyor. "Benimle gel, lütfen."

Birkaç itiş daha ve ikimiz de orgazmlarımızla birlikte çarpışıyoruz. İçine boşalıyorum ve döllerimizin bir karışımının taşaklarından aşağı damladığını hissedebiliyorum. Ben onun sırtına düşerken nefeslerimiz hızlı ve düzensiz. Başını eğip

dudaklarımı boynundaki kalp atışlarına bastırmama izin veriyor. Kendimi ondan çekmeden önce nabzı boyunca ve omzuna doğru öpücükler konduruyorum. Konsola uzanıp bizi temizlemek için birkaç kâğıt havlu alıyorum ve tam zamanında oturup etkinliğe giriyoruz.

Tekrar ona doğru bakıyorum ve elbisesini tekrar düzelttiğini fark ediyorum. "Bu gece inanılmaz görünüyorsun, bebeğim."

O da bana sırtıyor. "Sen de öyle yakışıklı."

Onunla ilgili doğru kararı verdiğimden hiç şüphem yok. Bu gece, en güzel gece olacak.

CHAPTER THIRTY-TWO

Payton

Odayı tarayıp etrafımızın çok güçlü insanlarla çevrili olduğunu fark ettiğimde kulağına "Ben bu iş için biçilmiş kaftan değilim Avery," diye mırıldanıyorum.

Bu bir tatil yardım etkinliği ve Thomas şirketini temsil etmek için burada. Etkinlik yıllar önce geldiğim yerde, Edison Balo Salonu'nda gerçekleşiyor. Ama bu gece, bu tatil sezonunda fazla bir şey vermeye gücü yetmeyen aileler için oyuncak satın almak üzere para toplanacak. New Jersey'de yaşarken, her yıl buna benzer çok daha küçük bir bağış kampanyasının düzenlenmesine yardımcı oluyordum. Kreşte çalıştığım için pek çok çocuğun tatillerde oyuncaksız kaldığına şahit oldum ve her zaman buna bir karşılık vermek istedim.

"Oh, rahatlar mısın?" Avery alay ediyor. "Sen artık bu tür etkinlikler için yaratılmışsın. En son böyle bir etkinliğe katıldığında olduğun gibi utangaç ve çekingen bir kız değilsin."

Cevap vermiyorum, bunun yerine sadece başımı sallayıp gülümsüyorum. Çünkü haksız değil. Bu kadar süslü bir etkinliğe en son Thomas'la tanıştığım gece katılmıştım. Sosyal ortamlardan korkuyordum ve yapmak istediğim son şey gece elbisesi içinde görünmekti. Son birkaç aydır, kendi kişiliğime büründüğümü hissediyorum. İşin aslı, Thomas'ın bununla çok ilgisi var.

"Böyle hissetmek için bir erkeğe ihtiyacın yok" saçmalığını biliyorum. İnan bana, bunu anlıyorum. Ancak hayatınızda sizi rahat, kendinden emin, seksi ve sevilmiş hissettiren biri olduğunda, bunu kendiniz hissetmeyi öğrenirsiniz.

Hayatımda ilk kez ben de korkmuyorum. Son birkaç ilişkimde sürekli endişeleniyordum. Her zaman ilişkinin tabutuna çivi çakılmasını ve aldatılmayı bekliyordum. Gerçekten boktan adamlarla çıktım. Ama Thomas tüm bu korkuları sildi. Aklımda onun beni aldatacağına inanmamı sağlayacak en ufak bir şüphe bile yok. Bir topun düşmesini ve doğrudan kalp acısına sürüklenmeyi bekliyormuşum gibi hissetmiyorum.

Onun benim için doğru kişi olduğuna hiç bu kadar emin olmamıştım. "Hadi bir şeyler içelim," dedim ona.

"Aklımı okuyorsun, kardeşim." Avery kıkırdar.

Birlikte bara doğru ilerliyoruz. Thomas ve Marc, sadece kendi iş kollarında güçlü kişiler olduklarını tahmin edebileceğim kişilerle kaynaşıyorlar. Ben bir tekila ve limon alıyorum, Avery de bir kadeh şampanya. Çantamda telefonumun çaldığını hissediyorum ve çıkardığımda bilinmeyen bir numara görüyorum ve susturuyorum çünkü muhtemelen kablolu yayın faturamı düşürmek için bana satış yapmaya çalışan bir tele pazarlamacıdır.

"Bu gerçekten bir etkinlik, ha?" Odayı tararken ve her şeyi gözümün önüne getirirken söylüyorum.

"Öyle." Başını sallıyor. "Ve muhtemelen hayatımda yaptığım en aptalca şeydi."

"Sahte nişanlı olmak nasıl gidiyor?" Başımı eğerken kaşlarımı oynatıyorum, böylece kimse söylediklerimi duymuyor.

"Marcus tam bir baş belası, Peyton." Şampanyasından bir yudum almadan önce sıkıntıyla inliyor. Elimde olmadan parmağındaki devasa taş fark ettim. O yüzük inanılmaz pahalı olmalıydı. "Bu kadar seksi olduğu için şanslı, yoksa bunu yapıyor olmazdım."

"Bu anlaşmanın faydaları var mı?" Tek bir kaşımı kaldırıyorum.

"Sanmam," diye alay ediyor. "Ama ata binme şansı elde etmek için elimden geleni yapacağım.

o sıcak sucuklu midilli."

"Sen iflah olmazsın."

"Çok azdım, Pey."

"Bunu görebiliyorum." Ona gülüyorum.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," diye anons ediyor. "Hemen döneceğim."

Avery gidiyor ve ben içkimden bir yudum alıp odayı tekrar tarıyorum. Gözlerim Thomas'ı odanın diğer tarafında, bir adamın konuşmasını dinlerken buluyor. Sanki gözlerimi üzerinde hissediyormuş gibi, bakışları benimkilerle buluşmak için dönüyor. Merkezimde bir sıcaklık biriktiğini ve omurgamdan aşağı bir ürperti aktığını hissediyorum. Benimle göz temasını sürdürürken bir yudum almak için viski bardağını kaldırırken yüzünde küçük bir sırıtma oluşuyor. Oturduğum yerde hafifçe kıpırdandığımı, kalçalarımı birbirine sürttüğümü hissediyorum. Hafif hareketimi fark ettiğinde bana göz kırıyor ve dilini alt dudağında gezdiriyor.

Odanın öbür ucundan gözleriyle beni beceriyor ve bu beni tahrik etmiyorsa, *beni beceriyor*.

Sanki konuşma sırası kendisindeymiş gibi bakışlarını hızla adama çeviriyor, ben de sandalyemi çevirip bara yaslanıyorum ve barmenin geri gelmesini bekliyorum. Yanımda oturan birinin varlığını hissediyorum. Kim olduğuna dikkat etmek için başımı hafifçe eğiyorum. Thomas olmadığını zaten biliyorum çünkü vücudum onun ne zaman yakınımda olduğunu biliyor ve bu o değildi. Ancak vücudum sanki bir şeylerin ters gittiğini biliyormuş gibi yüksek alarm moduna geçiyor.

Yanımdaki kadın bir cin tonik sipariş ediyor. Ona iyice bakabilmek için başımı biraz daha çeviriyorum. Büyüleyici bir kadın. Uzun sarı saçları kıkına kadar uzanan gevşek buklelerle sırtından aşağı dökülüyor. Vücudunun her kıvrımını saran uzun siyah bir elbise giyen bir model ya da bir tür aktris gibi görünüyor. Kadınların uğruna cinayet işleyeceği türden bir vücuda sahip.

Beni bakarken yakaladığında bakışları benimkine kayıyor. Sadece gülümsüyorum ve bu güzel kadınla sosyal etkileşimden kaçınmak için başımı içkime geri çeviriyorum. Ama o yine de konuşuyor.

"Sen Thomas'ın becerdiği yeni kadın olmalısın," diye anons ediyor.

Gözlerim dehşet içinde ona doğru kayıyor, "Affedersiniz?"

"Çekingen davranma," diye kıkırdıyor. "Birkaç dakika önce sana nasıl baktığımı gördüm."

Sessiz kalıyorum, ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Bana söylemek zorunda değilsin." Beni başından savdı. "Cevabı zaten biliyorum çünkü bir zamanlar o da bana aynı şekilde bakmıştı."

Bu kadına bakmaya devam ederken ağızım hafifçe aralanıyor. Kim bu kadın? Eskiden Thomas'la mı çıkıyordu? Daha önce hiç ilişkisi olmadığını söylemişti.

Telefonumun vızıltısı çantamda tekrar titreşince düşüncelerim yarıda kesiliyor. Telefonu çıkardığımda, bilinmeyen başka bir arayanın

ve çantama geri koymadan önce tekrar susturuyorum. "Erkek arkadaşın mı arıyor?" Sırıttıyor.

Bu kaltak. Kim olduğunu sanıyor? Ve beni bu durumdan kurtarması gerektiğinde Avery hangi cehennemde?

"Aslında," diyorum omurgamı düzeltirken ve neredeyse boş olan bardağımı elime alırken. "Erkek arkadaşım şurada." Dönüp Thomas'ın durduğu yeri gösteriyorum ve artık bana bakmadığını fark ediyorum. "Ve haklısın. Onunla çıkıyor ve sevişiyorum."

"Bu imkânsız," diye sinsi bir kahkaha attı. "Tommy ilişki kurmaz."

"İnsanlar değişir," diye mırıldanıyorum içkimden bir yudum almadan önce. "Tommy değişmez," diye alay ediyor.

"Kimsin sen?" Sonunda bedenimi yüzüme çevirerek soruyorum. "Ben Sheila." Sırıttıyor. "James'in annesi."

İşte o an yüzümdeki tüm renk boşalıyor ve çenem yere çarpıyor. Kalbim göğüs kafesimin arkasında hızla atıyor ve ona kıyasla kendimi çok küçük hissetmekten kendimi alamıyorum. Ayaklarım bana koşturmayı ve buradan gitmemi söylüyor ama aklım kalmamı söylüyor.

Bu. Bu. James'in. Annesi.

"Dilini kedi mi yuttu?" Yüzündeki sırıttış da tavrı kadar çirkin.

Öfkenin içime işlediğini hissediyorum. Bu sadece James'in annesi değil, aynı zamanda çocuğunu terk eden kadın. Ne için? Kariyerini sürdürmek için mi? Tanıdığım en harika çocuğa bunu nasıl yapabildi?

"Nerelerdeydin *Sheila*?" Ses tonum sert ve hem Thomas'a hem de James'e karşı korumacı. Adı dilimden asitle karıştırılmış gibi kayıyor.

"Ah tatlım," diyor küçümseyici bir ses tonuyla. "Her şeyi biliyormuş gibi davranıyorsun. Araya girip sevgili anneyi oynayabileceğini mi sanıyorsun?"

"Hayır," diye karşılık veriyorum. "Ama en azından James'in yanında biri var." Öfke damarlarımda dolaşırken oturduğum yerden kalkıyorum. "O hastayken neredeydin? Annesi için ağlarken onu kucağıma aldığımda neredeydin? Orada değildin. Bundan eminim."

"Benim bir hayatım var." Benim duruşumu karşılamak için ayağa kalktı. "Sürdürmem gereken bir kariyerim var ve James buna uygun değildi." Omuzlarını silkiyor. *O. Omuz silkiyor. Onun. Omuzlarını. Omuzlarını.* Sanki çocuğunu terk etmek önemli bir şey değilmiş gibi.

"Onu hak etmiyorsun," diyorum, sesim giderek yükseliyor. "İkisini de hak etmiyorsun. Hayatım boyunca senden daha bencil biriyle karşılaşmadım ve seni sadece birkaç dakikadır tanıyorum. Bunun böyle olduğunu biliyorsun."

"Ebeveyn olmak böyle bir şey değil, değil mi?" Duraklıyorum ve yüzünde o çirkin sırıtışla öylece oturuyor. "Ebeveyn olduğunuzda, çocuklarınızı kendi bencil ihtiyaçlarınızın önüne koyarsınız. Sonra da bu işi yürütmenin bir yolunu bulur ve hedeflerinin peşinden gidersin. Her şeye sahip olabilirdin, Sheila." Gözlerimin arkasından yaşların süzüldüğünü hissediyorum. "O ikisi dünyayı hak ediyor."

"Bunu onlara verebileceğini mi sanıyorsun? Sen buraya ait bile değilsin. Bu senin kalabalığın değil ve bunlar senin insanların değil. Bunu daha yanına oturmadan söyleyebilirim," diye alay ediyor.

"Eğer beni de senin gibi yapacaksa, o zaman *pas geçeceğim*."

Uzaklaşmaya başladım ve kanım kaynıyordu. Yemin ederim yeterince yakından bakarsanız kafamın üstünden çıkan dumanı görebilirsiniz.

"Seni asla sevmeyecek," diyor arkamdan. Orada dururken adımlarım titriyor ve yavaşça tekrar ona dönüyorum. "Nasıl sevileceğini bilmiyor ve seni asla sevmeyecek."

"Seni buna inandıran nedir?"

"Beni hiç sevmedi." Gülümsemesi duraksıyor. "Bana bir kez bile göstermedi ya da söylemedi, en azından. Her zaman benden önce tanıştığı bir kıza takılı kalacak. O 'kaçıp giden' kızdı," diyor tırnak işareti yaparak ve gözlerini devirerek. "Hayatındaki hiç kimse o kadınla boy ölçüşemez. Sen bile."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve farkına varmak bana bir ton tuğla gibi çarpıyor. Ondan önceki kız, kaçıp giden kız, kimsenin asla boy ölçüşemeyeceği kız...

Bana mı öyle geliyor?

"Yüzündeki ifadeye bakılırsa." Bana gülümsüyor. "Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun. O kızla boy ölçüşebileceğini düşünecek kadar aptalsın."

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum Sheila."

"Güzel. Seni uyatabildiğim için mutluyum, böylece o senden uzaklaşmadan sen ondan uzaklaşabilirsin."

"Yapmayacak," diyorum ona, yüzümdeki sırıtış büyüyor.

"Yine." Gülüyor ve başını sallıyor. "Hayalperest."

"Olabilirim," diyorum ona birkaç adım daha yaklaşıp aramızdaki mesafeyi kapatırken, böylece gerçekten söyleyeceklerimi duyduğundan emin olabiliyorum. "Ama kaderin garip bir işleyişi var, biliyor musun?"

Ben sırıtışımı kulaktan kulağa yayarken o şaşkınlıkla başını yana eğiyor. Yüzündeki rengin akıp gitmesini ve farkına vardığı şeyin o kendini beğenmiş suratına çarpmasını izliyorum.

"Ben..." diye başladı.

"Yüzündeki ifadeye bakılırsa," sözlerini ona iade ediyorum. "Bununla nereye varmak istediğini anlıyorsun. Bahsettiğin o kız..." Durakladım ve bir dakika boyunca beyninde kaynamasına izin verdim. "Benim."

"Nasıl? Ne? Nasıl-"

"Kader, bebeğim." Omurgamı dikleştirip tekrar bir adım geri atmadan önce oturduğu yerde ona gülümsüyorum. "Ve söylemeliyim ki, çok şey kaçıyorsun Sheila. Thomas ve James senin onlara veremediğin dünyayı hak ediyorlar."

"Öylece sevgili anneyi oynayamazsın," diye alay ediyor.

"Hayır, yapamam." Başımı sallıyorum. "Ama onun için orada olacağım. Neye ihtiyacı olursa olsun, bana sahip olacak. İkisine de."

"Neyi anlamıyorsun?" Gülüyor. "Thomas sevme yeteneğine sahip değil."

"Ama öyle," diye gülümsüyorum. "Ve şurada duran adamı varlığımın her zerresiyle seviyorum. Ona sahip olma şansını kaçırdın. O yüzden teşekkür ederim."

"Teşekkürler mi?" diye soruyor.

"Lanet bir sürtük gibi davranıp onlardan uzaklaştığın için teşekkür ederim."

Son sözlerim havada asılı kalırken çantamı alıp uzaklaşmak için dönüyorum. Vücudum titriyor çünkü ona bu şekilde karşı koyduğuma inanamıyorum. Ama kimse Thomas hakkında böyle konuşmaz. Kimse James hakkında böyle konuşmaz. Kahretsin, kimse *benimle* böyle konuşmuyor.

Adrenalinin etkisiyle başımın dönmeye başladığını hissediyorum ve Avery'yi bulup ona olanları anlatmam gerektiğini biliyorum. Sonra da gidip Thomas'ı bulmalıyım.

Avery'yi bulmak için tuvaletlere giden koridora yöneldim. Koridora girer girmez, Avery'yi bir malzeme dolabının kapısından içeri girerken, elleriyle elbisesini düzleştirir gibi düzeltirken buluyorum.

"Bu da ne-" diye söze başlıyorum ama Marc'ın onun arkasından geldiğini ve kol düğmelerini düzelttiğini görünce kendimi durduruyorum.

Az önceki kızgınlığım kaha kaha dönmüştü çünkü Avery, yüzde yüz, Marc'ı malzeme dolabında sikti. Yoksa Marc mı onu sikti? Avery'nin böyle bir durumda kontrolü ele alacak bir tip olduğunu hissediyorum, ama yine de her zaman sessiz, yumuşak olanlara dikkat etmeniz gerekir.

"Tek kelime etme," diye homurdanıyor Avery.

"Tek kelime etmeme gerek yok." Gülüyorum. "Seks ve şampanya gibi kokuyorsun."

"Sıcak kokuyor, değil mi?" Gülüyor ve bakışlarını Marc'a çeviriyor. "Seninle iş yapmak güzeldi, koca adam."

"Sana büyük olduğunu söylemiştim Prenses," diye fısıldamak için eğiliyor Marc ama sesi benim duyabileceğim kadar yüksek çıkıyor. Sonra bakışları benimkilerle buluşuyor. "Merhaba, Peyton."

"Hey Marc." Gülüyorum. "Gördüğüm kadarıyla iyi bir gece geçiriyorsun?" "Öyle de denebilir." Avery'ye gülümsüyor.

"Dinle," diyorum ikisinin seks sonrası yaşadığı bu tuhaf anı durdurmak için. "Tuvalete gidiyorum ve sonra Thomas'ı bulmam gerekiyor." Ona burada olduğunu söylemeyi düşünürken gülümsemem kayboluyor.

"Neyin var?" Avery yüzümdeki ifadeyi hissetmiş gibi soruyor.

"Ben, ben," diye kekeliyorum, kulağımın etrafından sarkan saç telleriyle oynuyorum. "Thomas'ın eski sevgililerinden biriyle karşılaştım."

Marc'ın sorgulayan bir bakışla kaşlarını birleştirmesini izliyorum, "Tommy'nin eski sevgilisi yok. Hiç ilişkisi olmadı."

"James'in annesiyle hiç çıkmadı mı?"

Ne söylediğimi anladığında farkına vardı. Telefonunu hızla çıkarıp bana bakmadan önce bir şeyler yazmaya başlayınca yüzündeki renk soldu. "Hiç çıkmadılar. Tommy, James'in iyiliği için onunla bir ilişki yürütmek istedi. Ama aralarında hiçbir zaman bir şey olmadı."

"Oh," diyebildim sadece.

"Güven bana, Pey." Elini omzuma koydu. "Onun için son oyun sensin."

Gözlerimin arkasındaki yaşların yeniden sızladığını hissederken başımı sıkıca sallıyorum. Düşmediklerinden emin olmak için hızla gözlerimi kırptırıyorum. Thomas beni seviyor. Sevdiğini biliyorum, bana söylememesine rağmen beni sevdiğini biliyorum.

"Ben banyoya gidip makyajımı tazeleyeceğim," diye anons ediyorum. "Marc, lütfen Thomas'a söyleme. Onu daha sonra bulup söyleyeceğim."

Bana sıkı bir baş selamı verdi. Avery bana bir bakış attı. Bilirsiniz, iyi olup olmadığımı sordugunu anlamam için kelimeleri söylemesine gerek olmayan *kanka bakışı*. "Ben iyiyim, Ave. Git," diyorum, o başını sallayıp Marc'la birlikte uzaklaşırken.

İşimi hallettikten sonra dışarı çıkıyorum ve aynanın önünde duruyorum. Aynada kendime bakarken ellerim lavabonun üzerinde duruyor. Kendime bir bakıyorum.

Oraya geri dönmeden önce zihinsel bir moral konuşması. Ona karşı çıktığım için bana kızacak mı? Söylediğim şeyler için bana kızacak mı?

Bana söylediklerinin tek kelimesine bile inanmadığımı biliyorum. Tanıdığım Thomas, nasıl sevileceğini biliyor. Bana o üç küçük kelimeyi henüz söylememiş olsa da, bildiğini biliyorum. Benim için yaptığı her şeyde bu var. *Küçük şeylerde.*

Hiç şüphesiz bu adama aşık olduğumu biliyorum. Thomas Ford'a aşığım ve bunu ona söylemeliyim. *Bu gece.*

Banyodan çıkarken telefonumun titreşimini tekrar hissediyorum. Hayal kırıklığı içinde inliyorum ve bilinmeyen bir numaranın tekrar aradığını görmek için telefonu çıkarıyorum. "Bu tele-pazarlamacılar çok acımasız," diye mırıldanıyorum kendi kendime, aramayı cevaplamak için sağa kaydırırken.

"Merhaba," diyorum hayal kırıklığı içinde.

"Bayan Kelly?" Diğer uçtaki kadın cevap verir.

"Bu o."

Her şey kararmadan önce onun adından ve nereden aradığından başka bir şey kaydettiğimi sanmıyorum. Başım dönmeye başladı, ciğerlerim hava almayı kesti ve geçen her saniye nabzım daha da hızlı atmaya başladı. Göğsümden sessiz bir çığlık koptu, sonra koşabildiğim kadar hızlı koştum, Avery'yi yakaladım ve birkaç dakika içinde Edison Balo Salonu'ndan çıktık.

Dünyam bir daha asla eskisi gibi olmayacak.

CHAPTER THIRTY-THREE

Thomas

Normalde bu tür etkinliklere bayılırdım. Bedava yemek ve viski beni heyecanlandırırdı. Ama bu gece tek istediğim Peyton'la birlikte olmak. O burada benimle ama benimle değil. Son bir saatimi iş ortaklarıyla kaynaşarak ve gelecekteki yatırım mülklerini tartışarak geçirdim.

Özellikle baba olduğumdan beri bu etkinliklere çok para bağışlıyorum. James ile aynı yaşta küçük bir çocuğun Noel sabahına ağacının altında hediyeler olmadan uyanmasını hayal edemiyorum. Bu midemi bulandırıyor ve zaten sahip olduğumdan daha fazlasını vermek istememe neden oluyor. Ford Investments bu gece bir milyon dolar bağışladı ve ben hala bunun yeterli olmadığını hissediyorum.

"Küçük James nasıl?" Bob soruyor. Bob'a geçen yıl yatırım yaptığım ve onardığım bir mülkü sattım. Benim ödediğimin üç katına satın aldı. Bu şehirde çok büyük bir gücü var. Bu odadaki en zengin adamlardan biri. Benim adım yatırımlarımla şehrin yüksek binalarının çoğuna bağlıyken, o bunun iki katına sahip.

"İyi gidiyor." Başımı salladım. "Şimdiden büyüyor. Üç yaşında, on üçüne giriyor."

Bob gülüyor. "Zaman kesinlikle uçup gidiyor."

"Öyle." Gülümsüyorum ve ona başımla karşılık veriyorum.

Konuşmaya devam ediyor ama ben ne dediğini anlamıyorum çünkü gözlerim odayı tarıyor ve onun altın sarısı saçlarını görmeye çalışıyorum. Onu daha önce oturduğu barda göremiyorum ve nerede olduğunu merak ederek göğsümde bir seğirme hissediyorum.

Tuvalete gitmiş olmalı.

Logan elini omzuma koyarak düşüncelerimi böldü. Bob'a dönmeden önce "Hey, Tommy," diyor. "Selam Bob. Nasılsın bakalım?"

"Ben iyiyim Logan." Başını sallıyor. "New York'un en iyisi nasıl? Orada sana iyi davranıyorlar mı, evlat?"

"Evet, efendim." Logan cevaplıyor. "Yakında terfi edeceğim. Sokaklardan kurtulmaya çalışıyorum."

"Aferin oğluma." Bob bir babanın yapacağı gibi onun omzunu kavradı. "Baban seninle gurur duyardı, oğlum."

Logan'ın boğazındaki yumruyu yutmasını ve başını sallamasını izliyorum. Babası o gençken, ters giden bir soygunun ortasında kaldıktan sonra vefat etmiş. Babası polis şefiydi ve Logan her zaman babasının izinden gitmek istemişti.

"Teşekkür ederim, efendim."

"Sana kaç kere söylemem gerekiyor, evlat. Bana Bob diyebilirsin. Referansa ihtiyacın olursa numaramı ve beni nerede bulacağını biliyorsun. Senin için memnuniyetle iyi şeyler söylerim."

Logan gülümser ve tekrar başını sallar. "Buna minnettarım."

"Karımın yanına dönmem gerekiyor," diye anons ediyor Bob. "İkinizle de konuşmak bir zevkti. Logan, bana haber ver. Ve Thomas, şehir merkezindeki o yerle ilgili olarak önümüzdeki hafta seninle temasa geçeceğim."

"Anlaşıldı, efendim." Gülümsedim ve başımı salladım.

Bob, Logan ve beni orada bırakarak uzaklaşıyor. Logan, "Harika biri," diye gülüyor.

"Öyle. Gece şu ana kadar nasıl gidiyor?"

"Güzel," diyor Logan odayı tarayarak. "Bu gece eve kimi götüreceğimi bulmaya çalışıyorum."

"Bu tür şeylere gelmenin tek nedeni bu mu?"

"Duh." Gözlerini deviriyor. "Bu ve bedava viski, dostum."

Bir anlığına odayı tekrar tarıyorum, Peyton'ın saçının bir anlığına bana doğru gelmesini umuyorum. Hâlâ hiçbir yerde yok. Hiçbir şey yok.

Banyoda bu kadar uzun süre kalmasının bir yolu yok. "Hey, Peyton'ı gördün mü?" Logan'a sordum.

"Hayır," diyor viskisinden bir yudum almadan önce. "Avery'yi koridordan tuvalete doğru giderken gördüm."

Şimdi daha yakından baktığımda Marc ya da Avery'yi de göremiyorum. *Herkes hangi cehennemde?*

Odayı bir kez daha tararken, gözlerim uzun açık sarı saçlara kilitleniyor ve bir mide bulantısı dalgası olması gerekenden daha güçlü bir şekilde bana çarpıyor. O sarı saç nereden görsem tanırım. Yıllar önce Peyton düşüncesini kafamdan silerken o saç elime doladığım tek bir an vardı.

Boğazımda safra birikiyor ve başımın dönmeye başladığını hissediyorum.

Lanet Sheila.

Sanki ona baktığımı hissediyormuş gibi dönüyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. Yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış beliriyor ve boğazıma oturan safranın tadını alabiliyorum. "Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

Logan gülüyor.

Logan'a "Evet," diye cevap veriyorum ama bakışlarım Sheila'ya sabitlenmiş durumda. Logan'ın gözleri öfkeli gözlerimin takılı kaldığı yere gidiyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Bu orospunun burada ne işi var?"

"Senin tahminin de benimki kadar iyi."

"Peyton'ın kim olduğunu öğrenip ona yaklaştığını düşünmüyorsun, değil mi?"

Logan'la yüzleşmek için dönüyorum ve yüzümdeki rengin azaldığını hissedebiliyorum. O mu yaptı? Bilmiyorum ama bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. Sheila kindar biri ve sonsuza kadar mutsuz kalmam için her türlü hikâyeyi uyduracaktır.

Logan'a başka bir şey söylemiyorum ve ayaklarım kendi kendine Sheila'ya doğru ilerlemeye başlıyor. Neden Kaliforniya'da o çok istediği kariyerinin peşinde değil de burada, şehre geri döndüğünü öğrenmem gerekiyor.

Ona yaklaşırken vücudum kaskatı kesiliyor ve buz gibi soğuyor. Beni hiç etkilemedi. Evet, bir gece barda güzel bir yüze vurulmuştum ama onu tanıdıkça içinin ne kadar çirkin olduğunu fark ettim. Sıcak değil, şefkatli değil ve sadece bir kişiyi umursuyor. Kendisi.

"Sheila." Adı dudaklarımdan geçerken asit tadı alıyorum.

"Tommy," diyor. Tüm dünyanın görmesi için bir şov başlatırken sesi sahte bir heyecanla doluydu. Kollarını sarılmak için bana doluyor ve ben bir adım geri çekiliyorum. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Evet, bunu tekrar söyleyebilirsin. Burada ne işin var senin?"

"Modellik yaptığım bir marka şirketi tarafından davet edildim. Bu etkinliğe katılmam için beni hafta sonu Los Angeles'tan uçakla getirdiler. Çocukları desteklemek için buradayım, tatlım."

"Sakın bana öyle demeye cüret etme," diye çıkıştım. "Ben senin sevgilin değilim. Hiç olmadım, olmayacağım da. Ve ne zamandan beri bir çocuğu destekliyorsun?"

"Böyle yapma." Sorumu duymazdan gelerek bana aptal bir surat ifadesi takınıyor. İşte bu yüzden hiç işe yaramadı. Çok sahte. "Gerçekten iyi giden bir ilişkimiz vardı. Her zaman yeniden deneyebiliriz."

"Sarhoş musun, Sheila?"

"Hayır," diye kıkırdıyor. "Sadece seni gördüğüme sevindim. Neden bir şeyler içmiyoruz?"

"Burada biriyle birlikteyim," diye bağıriyorum. Kanımda öfke dolaşıyor ve onun başımdan gitmesinden başka bir şey istemiyorum.

"Kısa bir süre önce barda tanıştığım küçük güzel şey mi?"

Aklımda dolaşan sorular onun tek bir sorusuyla yanıt buldu. Peyton'la karşılaştı. Bir dizi yeni soru kafama üşüşüyor ve içimi bir endişe kaplıyor.

"Ne. Ne yaptın? Sen. Söyledin. Ona. Ona?" Dişlerimi sıkarak tısladım.

"Oh, sakın olur musun? Ona sadece bilmesi gerekenleri söyledim," diyor küçük bir kahkaha ve omuz silkme hareketiyle.

"Ona hiçbir şey söylemeye hakkın yok."

"Ben değil miyim? Çünkü son baktığımda *ben* o küçük çocuğun annesiydim."

"*James*'i doğurmuş olabilirsin," diye adını vurguluyorum çünkü kendisi bile söyleyemiyor. "Ama anne olmaktan çok uzaksın. *Bana* kalırsa, onu *benim için* taşıyan kişiden başka bir şey değilsin."

Küçük bir nefes çekiyor ve eli göğsüne iniyor. "Ciddi olamazsın."

"Ama hatırlıyorum," diyorum içimdeki öfkenin yükseldiğini hissederken. "Bizi terk *ettiğini* hatırlıyor musun? Ayrılmak *senin* kararındı. Bu benim yapabileceğim bir şey değilken ilişkimizi yürütmek için çok uğraştım."

"Ama *onunla* yapabiliyorsun?" diyor, sanki ağzından zehir çıkıyormuş gibi.

Duraklıyorum ve çenemin daha da sıkıldığını hissediyorum. "O farklı, Sheila."

Sanki tavrımı değerlendirmeye çalışıyormuş gibi gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. Orada öylece duruyorum, koşup Peyton'ı bulmaya hazırım. Bunu düzeltmeye hazırım çünkü onu kaybedemem. Onu bir kez kaybettim ve son birkaç aydan sonra, onu tekrar kaybedersem bunun beni mahvedeceğini hiç şüphesiz biliyorum.

"Vay canına," diyor aynı anda dudakları aralanarak. "O gerçekten o kız."

"Hangi kız?"

"Kaan kişi." Başını sallıyor ve bakışlarını benimkilerden uzaklaştırıyor. "O benden önceki, senin asla unutamadığın kız."

"Nasıl-" Sözümü kesmeden önce söylemeye başladım.

"Burada yanlışımı dzelteceğim," diye söze başladı. "İkinizi odanın diğer ucundan göz göze sevişirken gördükten sonra onunla konuştum. Senin ilişi kuracak bir tip olmadığını ve asla kimseyi sevmeyeceğini söyleyerek onu uyarmaya çalıştım." Duraklıyor ve ağzından çıkan her kelimede öfkesinin yeniden yükseldiğini hissediyorum. "Ona hiçbir kızın kaçıp giden kızla boy lşemeyeceğini söyledim. O kızın kendisi olduğunu fark etti."

Hiçbir şey söylemedim ama sadece başımı salladım. Sheila birine takıldığını biliyordu. Onunla tanıştım ve anlaşmamıza göre diğer kız sistemimden atmam gerekiyordu. Karşılıklı bir anlaşmamız vardı ama hatalar yapıldı ve birkaç hafta sonra beni arayıp hamile olduğunu söyledi.

"Anlayabiliyorum..." duraklıyor ve yüz hatları yumuşuyor. "Seni sevdiğini söyleyebilirim. James'i sevdiğini söyleyebilirim."

"Sheila," diye başlıyorum ama ses tonumu hafifletiyorum. "James'e çok değer veriyor. Haklısın, o yıllar önce kaçıp giden kız. Onun bizi önemsediği kadar ben de onu önemsiyorum. Bunun gitmesine izin veremem. İlişkiler kuramayabilirim ama onu hayatımızda tutmaya çalışmayı planlıyorum. Bir kez olsun bunu hak ediyorum. James bunu hak ediyor." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "O bunu hak ediyor."

Bana sıkı bir baş selamı veriyor. "O tam bir ateş topu." Devam etmeden önce alçak sesle kıkırdıyor, "Bilmeni isterim ki James için şehre dönmeyeceğim. Bunun beni hâlâ boktan biri yaptığını biliyorum ama çocuklar bana göre değil. Umarım bunu anlamışsındır. Onunla tanıştıktan ve seninle bu konuşmayı yaptıktan sonra, ayrılmamın herkes için en iyi karar olduğunu biliyorum. Seni incittiğim için çok zgnm. James'i incittiğim için daha da zgnm."

"Yapma, Sheila." Kendimi tutamadım. Onunla bunun için vaktim yok. Evet, onu ekiyor olabilirim. Ama o bizi  yıl önce kendi isteğiyle hayatımızdan çıktığında ekmişti. Tam bir pislik gibi davranıyorum ama tek umursadığım

Şu anda tek bir şeyle ilgileniyor, o da Peyton'ı bulmak. "Bu geçmişte kaldı. Hayatımıza devam ettik. James mutlu, güvende ve harika bir hayat yaşıyor. Ama sen onu saçmalıklarınla besledikten sonra Peyton nereye gitti?"

"Seni ve James'i savunduktan sonra mı? Seni her zerresiyle sevdiğini söyledikten sonra mı?" Bana sırtıyor ve ciğerlerimdeki tüm hava hapsoluyor.

"Bunu sana o mu söyledi?"

Sırtışı daha da büyürken başını sallıyor. "O kız sana umutsuzca aşık, Tommy."

"Hislerimiz karşılıklı." Başımı salladım.

"Banyoya doğru kaçtı," diyor Sheila sonunda. "Burada onunla oturduğum süre boyunca telefonu deli gibi çaldı ama açmayı reddetti. Ben de her şeye burnumu sokan biri olduğumdan, telefonu susturmak için çıkardığı anlardan birinde omzunun üzerinden baktım. Bilinmeyen bir numaraydı ama New Jersey alan kodundan geldiğini fark ettim. Tam olarak Kuzey Jersey. Muhtemelen şehrin hemen dışında bir yer."

New Jersey alan kodu.

Şehrin hemen dışında.

Farkına varıyorum ve aklıma gelebilecek en kötü şeyi düşünürken midem bulantıyla çalkalanıyor. Başka bir şey söylemeden Sheila'dan uzaklaşırken, Peyton'ı alıp almadığını öğrenmek için Eddy'yi aramak üzere elimi cebime atıyorum.

"Bay Ford," ilk zil sesinde cevap verir.

"Eddy, biraz önce Peyton'ı buradan sen mi aldın?"

"Hayır, efendim. Beni aramadı. Bütün gece binanın yan tarafındaydım ve aramasını bekledim."

"Kahretsin," diye mırıldandım nefesimin altında. "Arabayı ön tarafa getir. Sanırım eve gitmiş olabilir ve benim hemen oraya gitmem gerekiyor."

Telefonu kapattım ve çıkışa doğru yürümeye başladım. Logan beni fark etti ve olduğum yerde durdurdu. "Hey, 911 de ne?" Gülüyor.

"Logan," diye boğuk bir fısıltıyla çıkmayı başarıyorum. Panik yüzünden boğazım kurudu ve söyleyecek bir şey bulamıyorum. Logan beni tanıyor ve paniğimi hissederek odayı taramaya başlıyor.

"O gitti, değil mi?" Elini omzuma koydu.

"Öyle." Başımı salladım. "Ama bunun kasıtlı olduğunu sanmıyorum. Benden bir iyilik isteyebilir misin?"

Cebinden telefonunu çıkarırken hızla "Evet," diyor. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Bana eve kadar eşlik etmeni istiyorum." Elimi omzuna koydum. "Olabildiğince çabuk."

"Gidelim kardeşim."

Birkaç dakika içinde kapıdan çıktık. Etrafımdaki dünya sadece bir bulanıklık. Çatı katına giden kısa yolu bacağımı sallayarak ve şehir ışıklarına bakarak geçiriyorum. Umarım oradadır ve umarım iyidir. Binanın önünde aniden duruyoruz ve Eddy daha arabayı park edmeden ben arabadan iniyorum. Lobiye girdiğimde Jim'in orada oturduğunu zar zor fark ettim. Yanından geçerken söylediği sözler beni durdurdu.

Jim sempatik bir ses tonuyla, "O burada değil,"

dedi. "Ne demek istiyorsun?" Yine panik başlar.

Masasının arkasından çıkıyor, yüzünde normalde olduğu gibi bir kez bile selamlayan bir gülümseme oluşmuyor. Aslında gözleri üzgün ve sempatik bakıyor. Bir şeyler ters gidiyor ve o konuşmadan önce geçen her saniye nabzımın daha hızlı attığını hissediyorum.

"Peyton'a ulaşamadıklarında," diye başlıyor, gözlerinde oluşan yaşları engellemeye çalışıyormuş gibi başını sallıyor.

"Söyle bana Jim." Yalvarıyorum. "Lütfen söyle bana."

"Onu aramak için burayı aradılar. Hastaneden." Gözündeki bir damla yaşı siliyor ve tekrar başını sallıyor. "Büyükannesi."

CHAPTER THIRTY-FOUR

Payton

Gigi son nefesini verdiğinde saat sabahın beşi civarındaydı.

Dün gece hastaneden aradıklarında, yardım etkinliğini aniden terk etmek zorunda kaldım. Düzgün düşünemiyordum ve Thomas'ı bulamadım. Tek düşüncem bir an önce hastaneye gitmekti.

Onu bulup haberi verdiğimde Avery Marc'ın yanındaydı. Ona aramaları anlatırken kelimelerimi zorlukla çıkarabildiğimi hatırlıyorum. Marc hemen özel şoförünü çağırdı ve bizi hastaneye götürdü. Avery üstümü değiştirmem için çatı katında durmamızı istedi ama ben arayanın hastane olduğunu fark etmeden telefonları duymazdan gelirken zaten harcadığım zamandan daha fazlasını harcamak istemedim. Kali, Avery ile konuştuğunda bizimle orada buluşacağını söyledi ve sonunda bizi yendi. Onlar da bu kayıptan en az benim kadar etkilendiler çünkü onu büyükanneleri olarak benimsemişlerdi.

Durumu kötüye gidiyordu ve ben oraya varır varmaz onu bakımevine yerleştirme kararı alındı.

Bu kolay verilmiş bir karar değildi çünkü Gigi benim dünyam. O benim kayam. O benim her şeyim. Ama kendinde değildi. Kafası karışık ve sürekli ailemi çağırıyordu. Kalbi ve böbrekleri iflas ediyordu. Kanser vücudunun her yerini ele geçirmişti.

Telefonumun şarjı bitmişti, bu yüzden Thomas'a ulaşamadım bile. İtiraf etmek gerekirse, gece yarısına yakın bir saatte vardığımızda aklımdaki son şey buydu. Yatağının yanındaki hastane sandalyesine önlüğümle uzandım ve bütün gece horlamasını dinledim. Bunu uykusunda her zaman yapardı, bu yüzden beni rahatsız etmedi. Sabahın erken saatlerinde yarı uykulu halimden sessizliğe uyandım.

İşte o zaman gittiğini anladım.

Gigi uykusunda huzur içinde vefat etti, hiç acı hissetmedi. Her zaman gitmek istediğini söylediği şekilde.

Hemşireler öldüğünü doğrulamak için onu değerlendirirken hastane yatağında sessiz kaldı. Hemşirenin stetoskobu kulaklarından indirip gözlerimin içine bakarak "Çok üzgünüm tatlım" demesini asla unutmayacağım.

Sonra bildiğim tek şey, düşerken beni yerden tutan tek şeyin dizlerim ve ellerim olduğuydu ve bedenimi terk eden en iç burkan çığlığı attım. Elbisem hastanenin soğuk zeminine yayıldı ve beni dinleyen herkese onun bana geri dönmesine izin vermeleri için yalvardım. Benimle daha uzun süre kalmasına izin vermeleri için. "Lütfen onu benden almayın," diye tekrar tekrar ağladım hemşirenin kollarında, ağlayacak sesim kalmayana kadar.

Artık acı çekmiyor ve bunun için minnettarım. Ancak, bu acının şu anda hissettiklerimden daha azına dönüştüğünü hayal bile edemiyorum. Doğrudan kalbime saplanmış bir hançer gibi hissediyorum. Sanki kalbim göğsümden sökölüp alınmış ve onun ruhuyla birlikte bırakılmış gibi hissediyorum.

Kendimi yerden kaldıracak gücü ve cesareti bulur bulmaz Kali ve Avery'yi hastaneye geri çağırıyorum. Telefonda zar zor bir şey söyledim ama boğazımdaki hıçkırıklar onları yanıma koşturmaya yetti. Dakikalar sonra ellerinde giysiler ve benim için hazırladıkları bir tuvalet çantasıyla geldiklerinde ben hala sandalyede oturmuş, yatakta huzur içinde yatan Gigi'ye bakıyordum.

"Bebeğim," diyor Kali sandalyemin yanına çömelirken. "Seni bu kıyafetlerden kurtarmalıyız."

Kımıldamıyorum.

Gözlerim Kali'ninkilere kaymıyor.

Hayatımda hiç bu kadar hissizleşmemiştim. Ailemi kaybettiğimde şok olmuşum ve kalbim kırılmıştı ama Gigi'yi kaybetmek, o son nefesini verirken bu hastane odasında olmak, sanki biri bıçak çekmiş ve

beni göğsümden bıçakladı. Bir değil, iki değil, benden geriye hiçbir şey kalmayana kadar defalarca.

"Pey." Avery önümde çömelmek için hareket ediyor. Gözleri yaşlarla doluyor. "Hadi seni eve götürelim. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum." Burnunu çekiyor. "Gigi," kelimeleri yıkılmadan söyleyemiyor. Gözlerim sonunda onunkilere kayıyor ve en iyi arkadaşımın gözlerine bakarken hala sahip olduğumu bilmediğim yaşlar yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Pey, çok üzgünüm."

"Ave," diye haykırıyorum ve kollarına girip daha çok hıçkırıyorum. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. Ona burada ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var."

Hiçbir şey söylemiyor ama bana sıkıca sarılıyor. Dün gecedan kalan makyajım beyaz tişörtüne bulaştığı için gömleğinin içine doğru hıçkırarak ağlamama izin veriyor. Eminim yanaklarımdan siyah çizgiler akıyor ve etrafımdaki dünya gözyaşlarımdan bulanıklaşıyor.

"Kanserden nefret ediyorum," diye haykırıyorum.

"Biliyorum bebeğim," diye ağlıyor Avery benimle birlikte. "Ben de biliyorum."

Bir şey söylemek zorunda değil. İkisi de zorunda değil. Acımı bilmiyor olabilirler ama şu anda neye ihtiyacım olduğunu biliyorlar ve bu da onların kollarında ağlayabilmek ve onların rahatlığını hissedebilmek. Hiçbir şeyin bu acıyı dindiremeyeceğini biliyorum.

Gözyaşlarım yanaklarımı boyarken nefes alabilmek için kendime izin veriyorum. Hemşire içeri giriyor ve konuşmaya başlıyor ama söylediği hiçbir şeyi algılamıyorum. Cenaze ve şununla görüşün gibi kelimeler duyuyorum. Gözlerim benim yerime konuşan Kali'ye kayıyor. Halledilmesi gerekenleri halletmeme yardım ederken soğukkanlılığını koruyor. Daha önce de söylemiştim ama tekrar söylemekte fayda var, bu ikisi olmadan kendimi kaybetmiş olurum.

"Teşekkür ederim," diye boğuk bir fısıltı çıkıyor içimden.

"Pey," diye iç geçirir Kali. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Arkadaşlar bunun içindir. *Kız kardeşler* bunun içindir. Her zaman senin için burada olduğumuzu biliyorsun bebeğim."

Başımı salladım ve gözümde bir damla yaş daha sildim. "Sanırım gitmemiz gerekiyor."

"Size onunla birkaç dakika vereceğiz," diyor Kali. "Bu kapının hemen dışında olacağız."

Başımı sallıyorum ve kızlar bana hafifçe gülümsüyorlar ama vedalaşmak için beni burada bırakmadan önce başka bir şey söylemiyorlar. Önlüğüm hala üzerime yapışmış halde sandalyeden kalkıyorum. Yattığı yerden Gigi'ye bakıyorum ve elimi onun soğuk elinin içine koyuyorum.

Eğiliyorum ve ona son bir öpücük veriyorum.

Alnımda, fiziksel olarak onun huzurunda olduğum bu son anın tadını çıkarırken bir saniye daha oyalanıyorum.

"Seni çok özleyeceğim. Artık acı çekmediğini biliyorum ve bu beni senin adına çok mutlu ediyor. Bencil yanım sonsuza kadar yaşamamı diliyor. Seni çok seviyorum Gigi," diye sessizce hıçkırıyorum. "Aya, yıldızlara, Jüpiter'e ve geriye."

Hıçkırıklar bedenimi daha da sarsarken, yatağına en yakın sandalyeye oturuyorum. Elini elime alıyorum ve diğer elimle bacaklarımı göğsüme doğru çekiyorum. Başımı dizlerime yaslıyorum ve en iyi arkadaşımı, dayanağımı ve meleşimi kaybettiğim için ağlıyorum. Onunla yaşadığım tüm o muhteşem anıları düşünmek için kendime izin veriyorum.

Onunla markete gittiğimde kasiyerin onu övdüğünü ve "Çok güzel bir kızınız var" dediğini hatırlıyorum. Gigi bunu benim yaşımda bir kıza sahip olacak kadar genç olduğu için bir iltifat olarak kabul ederek gülümserdi. Onlara basit bir 'teşekkür ederim' derdi ve biz de yolumuza devam ederdik. Onları asla düzeltmezdi ve ben onun bu özelliğini çok severdim.

Bana anlattığı tüm vahşi ve çılgın hikayeleri hatırlıyorum. Bize her zaman anlattığı bir hikâyeye vardı; annemi bebekken bir köpeğe kırbaçla vuran bir kadının canına okuyabilmek için nasıl markette bıraktığını anlatırdı. Hikayeyi anlatış şekli hafızama kazındı, deli kadın onu kırbaçlamaya çalıştığında bize yarayı göstermek için elini nasıl kaldırdığını ama Gigi'nin kırbacı yakaladığını tam olarak biliyorum.

Bugün hala bu hikayelerden herhangi birinin doğru olup olmadığını bilmiyorum çünkü çok vahşi ve sıra dışıydılar. Ama o böyle biriydi. Hikayeler ne kadar çılgınca görünürse görünsün, her zaman insanları onlarla güldürmeyi başarırdı.

Onunla birlikte büyüdüğümü hatırlıyorum çünkü ailem çok çalışıyordu ve okuldan sonra kötü bir gün geçirdiğimde bana atıştırmalık bir şeyler ikram etmek için her zaman yanımda olurdu. Yemeğini severdi ama başkalarına yemek sunmayı daha da çok severdi. Dişçiye temizliğe gittiğinde bir tepsi lazanya hazırlayan bir insandı. Ve eczacıdan bahsetmiyorum bile. Lazanya, patlıcan parmesan ya da meşhur sucuklu ekmeği olsun, her zaman yanında bir çeşit yiyeceklerle gelirdi.

Anılar sel gibi akmaya devam ederken gözyaşlarım durmuyor. Bu pozisyonda ne kadar oturduğumu bilmiyorum ama kederden başım dönerken güçlü kolların beni sandalyeden kaldırdığını ve sıkı bir kucaklamayla sardığını hissediyorum.

"ŖŖŖt, bebeğim," diye fısıldıyor. "Ben buradayım."

CHAPTER THIRTY-FIVE

Thomas

Başım zonkluyor ve bu önceki gece içtiğim viskiden ya da saatin sabahın altısı olmasından kaynaklanmıyor. Dün gece çatı katına döndüğümde Jim'den Peyton'ın hastaneye gittiğini çünkü büyükannesinin durumunun kötüye gittiğini öğrendim. Telefonuna cevap vermiyordu ki bu haklı bir gerekçeydi, çünkü eminim berbat durumdaydı. Marc bütün gece telefonuna cevap vermedi ve sonunda kapandı. Herhalde şarj etmeyi unuttu.

Bir saat boyunca oturma odamda volta atarak ne yapmam gerektiğini bulmaya çalıştım. Hangi hastane olduğunu öğrenip geleyim mi? Onu biraz rahat bırakıp beni aramasını mı beklesem? Bu sorular beynimde tekrar tekrar dönüp durdu. Sonunda onu bulmaya karar verene kadar.

İlk başta, çevredeki birkaç hastaneyi aradım. Ancak aileden olmadığım için bana telefonda bilgi veremediler. Sonunda siktir et dedim, arabama bindim ve onu bulana kadar hastane hastane dolaşmaya başladım.

Bölgede çok fazla hastane yok ama yine de bütün gecemi aldı. Gigi'nin yaşadığı Kuzey Jersey'dekilere gitmeden önce şehirdeki tüm hastaneleri tükettim. Nedendir bilinmez, trafik

her yer darmadağındı, gecenin bir yarısı bile. GPS'im beni sağı sollu sabote etme görevindeydi.

Nihayet New Jersey'de küçük bir özel hastaneye girdiğimde Marc'ı bekleme odasında otururken gördüğümde sabah saat beş civarındaydı.

"Thomas." Sandalyesinden kalkıyor ve hızla bekleme odasında durduğum yere doğru yürüyor. "Sana ulaşamadığımız için üzgünüm," diyor sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi hızlıca. "Bütün telefonlarımız bozuldu. Avery, Peyton'a kıyafet ve bir şeyler almak için eve koştu ama telefon şarj aletlerini almak aklına bile gelmedi. İki kız da bekleme odasında uyuyakaldı çünkü gece boyunca odada sadece bir kişinin bulunmasına izin veriliyordu. Numaranı ezberlemedim. Çok üzgünüm-"

"Yapma," diyerek saçmalamasını kestim. Şu anda kendini hırpaladığını biliyorum. "Nerede... nerede o?" diyorum boğuk bir fısıltıyla, onu bulmak için şehirde koşuşturmanın verdiği adrenalinin yerini sinirler alıyor. Gözlerimin arkasına yaşlar doluyor ve onları kırıştırarak uzaklaştırmaya çalışıyorum.

O bana cevap veremedi Avery ve Kali köşeyi dönüyor.

"Thomas," diye nefes verdi Kali. Sanki nefesini tutmuş ve beni bekliyormuş gibiydi. Peyton da beni bekliyor muydu? *Hay sikeyim.*

"O nasıl?" Ben soruyorum.

Kali başını sallarken onu izliyorum. Gözünden bir damla yaş kaçıyor ve hemen siliyor. "Gigi vefat etti."

Hiçbir şey söylemiyorum. Ayaklarım kaçmak istiyor, ama ani tepkim ayaklarımı beton bir duvar gibi durduğum yere yapıştırıyor ve haberin içime işlemesine izin veriyorum. İlk düşüncem, onu daha çabuk bulamadığım ve yanında olamadığım için kendimden nefret ettiğim oldu. Orada olmalıydım. Elini tutmalı ve ağlaması için ona bir omuz vermeliydim.

Gigi yeryüzünde bir melekti. Onu çok kısa bir süredir tanıyor olabilirim ama hayatımı pek çok yönden etkiledi. Peyton'a nasıl baktığını ve onu nasıl sevdiğini gördüm. Sahildeki evde paylaştığımız kahkahalar, uzun süre hatırlayacağımdan emin olduğum en güzel anılardan bazıları. Onu James'le birlikte düşünmek bile gözlerimden yaşlar akmasına yetiyor. O küçük çocuğu seviyordu, o da onu seviyordu. Onu görmek için yaptıkları ziyaretleri çok severdi ve onunla birlikte resim boyarken ikram ettiği meşhur spagettiden bahsetmeyi hiç bırakmazdı.

Marc beni Gigi ile ilgili düşüncelerimden çekip çıkarıyor. "Çok üzgünüm kardeşim," diyor bana sıkıca sarılırken. Sanki her an dağılmak üzere olduğumu biliyor gibi.

Bakışlarım bana yumuşak bir gülümseme veren ve beni Marc'ın yaptığı gibi sıcak bir kucaklamayla karşılayan Avery'ye kayıyor. "309 numaralı odada," diyor Avery başını sallayarak.

"O nasıl?" Cevabı zaten bilmeme rağmen tereddütle soruyorum. "İyi değil," diyor Avery başını sallayarak. "Uyuşmuş durumda. O Yanından ayrılmayı reddetti ve yanındaki sandalyede top gibi kıvrıldı."

"Burada onunla kaldığın için teşekkür ederim," diyorum Avery'ye ve bakışlarımı Marc'a çeviriyorum. "Sana da. Kızlarla ilgilendiğin için teşekkür ederim."

"Her zaman." Başını sallıyor.

Gigi'nin hastane odasına doğru ilerlerken başka bir şey söylemiyorum. Parmak uçlarımla kapıya üç kez hafifçe vuruyorum. Ama diğer taraftan gelen bir ses duymuyorum. Kapıyı yavaşça iterek açıyorum ve Peyton'ın hastane yatağına en yakın sandalyede dizlerini göğsüne çekmiş bir şekilde kıvrılmış olduğunu görüyorum. Mışıl mışıl uyuduğu için odaya girdiğimi fark etmiyor.

Kollarımla vücudunu sararak onu kucağıma almadan önce bir dakika bile kaybetmiyorum. Solgun yüz hatlarını ve şişmiş gözlerini incelerken saç tellerini yavaşça yüzünden çekiyorum. Hareketlerim onun kıpırdanmasına neden oluyor.

"Bebeğim," diye fısıldıyorum. Beni görünce şok olmuş gibi gözlerini açıyor. Elleriyle yüzünü kapatmak için hareket ederken bir hıçkırık patlıyor. "Sus, bebeğim. Ben buradayım," diyorum eğilip yüzündeki saçları tararken ve alına bir öpücük kondururken. "Ben buradayım."

"Thomas," diye titriyor. Onu kendime yakın tutarken boynunun çukuruna bir öpücük konduruyorum.

Birkaç dakika sonra ağlaması gereken gözyaşlarını serbest bırakıyor. Ondan gelen iç burkan hıçkırıkları duydukça kalbim parçalanmaya devam ediyor. Acısını dindirmek istiyorum. Bunu onun için daha iyi hale getirmek istiyorum. Ama hiçbir şeyin düzelmeyeceğini biliyorum.

Gözyaşları yavaşladığında, kucağımdan ayrılmadan vücudunu benimkine doğru çevirmek için kıpırdanıyor.

Ona bakıyorum ve buraya geldiğimden beri ilk kez gözlerim yaşlarla dolarken elimi nazikçe yüzünün yan tarafında gezdiriyorum. Peyton'ı bu halde görmek beni derinden sarsıyor. Başparmağım gözünden kaçan bir damla yaşı siliyor.

"Bebeğim."

"Buradasın," diyor. Sesi çok küçük ve kırık geliyor.

"Senin için her zaman burada olacağım," diyorum çenesini ellerimin arasına alıp eğilerek dudaklarına yumuşak bir öpücük kondururken. "Burada seninle olmaktan daha çok tercih edeceğim başka bir yer yok. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Sadece bana sarılmana ihtiyacım var."

"Tuttum seni," diyorum başını göğsüme çekip bir kez daha sıkıca sarılırken. Elim saçlarının arkasını okşuyor. "Her zaman seninleyim."

"Thomas?"

"Evet, bebeğim?"

"Beni eve götür."

Onu çatı katındaki banyoya taşıırken Peyton kollarını boynuma dolamış ve yüzünü boynuma gömmüştü. Onu nazikçe banyonun ortasına bırakıyorum ve küveti çalıştırmak için hareket ediyorum. Durduğu yerden kıpırdamıyor ve bakışlarının küvetin arkasındaki pencereden dışarı baktığını görüyorum.

Uyuşmuş. Tamamen ve tamamen uyuşmuş durumda.

Yavaşça önünde durmak için hareket ediyorum. Sulu gözlerinin bana baktığını gördüğümde bakışları bana kayıyor. Ellerim büyük boy tişörtünün eteklerini buluyor ve beni durdurmak için hareket etmiyor. Yavaşça tişörtü çıkarıyorum, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor. Bunda cinsel bir şey yok ve niyetim de bu değil. Şu anda bana pek çok açıdan ihtiyacı var ve ben de şu an için ihtiyaç duyduğu her şekilde onunla ilgilenmeyi planlıyorum.

Parmaklarımı eşofmanının kemerine geçirip yere doğru iterken beni durdurmuyor. İçinden çıkması için eğildiğimde ellerini omuzlarıma koyuyor.

"Teşekkür ederim," diyor kısık sesle. "Seni yakaladım bebeğim."

Onu sıcak küvete yerleştirmeden önce sütyenini ve külotunu yavaşça çıkarıyorum. Arkasına tırmanmadan önce kot pantolonumu ve tişörtümü çıkarıyorum. Arkasına oturmama izin vermek için öne doğru kayıyor. Başını omzuma yaslıyor ve süngerle vücudunu yıkamama izin veriyor.

"O gerçekten gitti, Thomas."

"Çok üzgünüm, Peyton." Süngerle kollarını yıkamaya devam ediyorum ve başının yan tarafına bir öpücük konduruyorum. Gözlerim yaşıyor ama şu anda yaslanabileceği güçlü bir dayanağa ihtiyacı olduğunu bildiğimden onları görmezden geliyorum. "Senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. İnanılmaz bir kadındı."

"Öyleydi." Başını sallıyor. "Yine de artık acı çekmediğini biliyorum. Bunu hak ediyor ve ben de buna tutunmayı seçiyorum." Cevap vermiyorum ama onu yıkamaya ve başının yan tarafına öpücükler kondurmaya devam ediyorum. Söylediğim hiçbir şeyin hissettiği acıyı dindirmeyeceğini biliyorum. "Dün gecenin geri kalanının nasıl geçtiğini anlat bana," diye devam ediyor. "Seni bulamadan oradan kaçtığım için gerçekten üzgünüm."

"Hey," diyorum başını çevirip bana bakabilmesi için hareket ederken. Elimle çenesini kavrayarak onu orada tutuyorum. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Seni bulamadığımda çok gergin olduğumu söyleyebilirim. Küçük bir panik atak geçirmiş olabilirim."

"Ne?" Sanki kıkırdamaya çalışıyormuş gibi yüzünde yarım bir sırıtma oluşuyor. "Neden panik atak geçiresin ki?"

"Düşündüm ki," gözlerim onunkiler arasında gidip gelirken duraksadım. "Seni yine kaybettiğimi sandım."

"Beni asla kaybedemezsin Thomas." Vücudunu çevirerek ellerinin yüzümün iki yanını kavramasını sağlıyor. "Beni kaybetmeyeceksin, tamam mı?"

"Peyton." Kollarım onun küçük beline dolanırken eriyorum. "Yıllar önce seni kaybettiğim o gece hissettiklerimi. Bunu bir daha asla hissetmek istemiyorum." Konuşmaya başladı ama ben sözünü kestim. "Senin hakkında adından başka hiçbir şey bilmediğimi biliyorum ama sen yanımdayken bir şey hissettim. O gece vücuduma vahşi bir elektrik yayıldı. Beş yıl sonra seni parkta tekrar gördüğümde bunu tekrar hissettim."

"Ben de hissettim," diye mırıldanıyor. "Hâlâ hissediyorum."

"Günüşığı." Yaklaşıyorum, böylece dudaklarım onunkilere yakın duruyor.

"Seni seviyorum Thomas." Sözümü kesiyor ve nefesimi tutup bunun bir rüya olmaması için dua ederken ciğerlerimdeki havanın dışarı çıkamadığına yemin ediyorum. Gözlerinin içine bakmaya devam ederken nabzım göğsümde çılgınca atmaya başlıyor.

"Tekrar söyle."

Ondan yumuşak bir kıkırdama geliyor, "Seni seviyorum Thomas Ford. Hem de çok. Tahmin bile edemezsin."

Dudaklarım dudaklarına çarparken ellerim yüzünü kavlıyor. Hayatımda hiç bu kadar bütün ve eksiksiz hissetmemiştim. Bu isteyebileceğim her şey

ve

Sonra biraz daha. Bunca yıldır bu üç küçük kelimeyi hiç kimseye söylemedim. Ama artık bunları ona çekinmeden söyleyebileceğimi biliyorum çünkü bunu her parçamda hissediyorum.

"Seni seviyorum, Peyton."

Kollarını boynuma dolayabilmek için tüm vücudunu bacaklarıma doluyor ve dudaklarını tekrar dudaklarıma çarpıyor. Beni şiddetle öperken dudaklarında bir gülümseme hissedebiliyorum.

"Beni seviyorsun, ha?"

"Her zaman öyleydi, Sunshine." Ona en büyük gülümsememi veriyorum. "Sen gelene kadar bir ailem ya da beyaz çitli bir evim olmasını hiç hayal etmemiştim. Bu sözleri daha önce hiç başka bir kadına söylememiştim, ta ki sana kadar. Sen hayatıma girene kadar hiçbir şey aramıyordum. Sen her zaman benimdin bebeğim," diye duraksıyorum. "Yıllar önceki o ilk geceden beri. Sen her zaman benimdin."

"O ilk gece." O da bana sırtıyor.

"O ilk gece sana aşık olduğuma eminim."

CHAPTER THIRTY-SIX

Payton

Gigi gideli iki hafta gibi uzun bir süre oldu. Hissizliğin etkisi geçti ve hayatım yeniden normale döndü. Acı hala orada duruyor ve sık sık, durduramadığım bir gözyaşı kaçıyor. Onu çok özlüyorum.

Thomas onu oturtup söyledikten sonra James haberi pek iyi karşılamadı. Yıkılmıştı ve neden gidip onu cennetten alamadığımızı anlamıyordu. Her gün onu soruyor ve pencereden gece gökyüzüne bakarken "Gigi artık bir melek" diyor. Yeni yatma zamanı rutini pencereden dışarı bakıp ona iyi geceler demek ve bu her seferinde kalbimi kırıyor.

Thomas ilk birkaç gün yanımdan hiç ayrılmadı. Evden çalıştı ve 'çalıştı' terimini çok gevşek kullanıyorum. Benimle ilgilenmek için tüm toplantılarını ve telefon görüşmelerini iptal etti, hatta bunu yapmasına gerek olmadığı konusunda ısrar etmeme rağmen. Geceleri onunla birlikte olmak, yatağında yanına kıvrılmak benim için fazlasıyla yeterliydi.

İlk taşındığımda benim olan odada artık uyumuyorum. Kalıcı olarak Thomas'ın odasına taşındım. İşleri biraz tersinden mi yapıyoruz? Belki de. Ama ben onun için çalışırken zaten birlikte yaşıyorduk ve şimdi kovulduğum için gecelerimi onun yatağında geçiriyorum.

çarşafı ve kolları. Ve Thomas beni sevdiğini söylemek için hiçbir fırsatı kaçırmıyor.

Noel sabahı ve ben Thomas'ın yatağında yatıyorum, *bizim yatağımızda*, o yanımda huzur içinde uyurken. Saat gerçekten erken ama uyuyamadım. Saate bakıyorum ve saatin 4'ü biraz geçtiğini görüyorum. Kahretsin, bu kadar erken olduğunu fark etmemiştim. Sanırım hediyelerini açmasını izlemek için James'ten daha heyecanlıyım.

Sıcaklığını hissetmek için bedenimi Thomas'a yaklaştırıyorum. Gerçekten de ona asla yeterince yaklaşamıyorum. Uykusunda hafifçe kıpırdanıyor ve bedenini benimkinin üzerine sarmak için dönüyor. Gözlerini açmamış olsa da yarı uyanık olduğunu biliyorum çünkü kolu beni ona yaklaştıyor. Kendimi onun kollarında rahat hissetmek için birazcık kımıldıyorum.

"Peyton," diye homurdanıyor. "Kıcını bana böyle bastırmaya devam edersen sonunda sikimi kıcında bulacaksın."

Bu düşünceye kıkırdıyorum ve kıcımı biraz daha oynatırken onu biraz kızdırıyorum. Eliyle kalçamı kavrayarak beni sabit tutuyor ve ereksiyonunu tam bacaklarımın arasına bastırarak merkezimi sıyrıyor. Uyumadan önce külotumu giymediğim için ne kadar ıslak olduğumu hissedebildiğinden eminim.

Bacaklarımın arasında sürtünmesini arzulayarak vücudumu biraz daha kıpırdatırken, zaten içime bastırılmış hissiyle inliyorum. Eli kalçalarımın kalkıyor ve işaret parmağıyla hemen klitorisimi bulduğu yere sarılıyor. Boynumun çukuruna bir öpücük kondurmak için eğilirken başı bir dirseğinin üzerinde yükseliyor. "İstedğin bu mu bebeğim?" Kulağıma doğru alay ediyor. Daha iyi erişebilmesi için başımı yana eğiyorum. "Sabahın bu saatinde sikimi mi istiyorsun?"

"Her zaman senin sikini istiyorum," diye onunla alay ediyorum.

"Sen açgözlü küçük bir şeysin, değil mi?" diyor parmağı klitorisimde daha hızlı daireler çizerken boynuma doğru tekrar. Orgazmım arttıkça kalçalarım ona çarpıyor. "Benim için her zaman çok hazırsın, bebeğim."

"Seni istiyorum." Dilimden arzu damlıyor. "Hem de çok, Thomas." "Bana sahipsin, bebeğim. Daha açık ol."

"Sikini istiyorum," diye inliyorum. "Lütfen."

"Sikimi nerede istersin, Sunshine?" Dudakları boynumu sıyrıyor ve zevk omurgamdan aşağı akıyor. "Burada mı?" diye soruyor parmakları ağızla oynamaya devam ederken.

"Evet," diye inledim ve ona doğru eğildim.

Saniyeler içinde elleri merkezimden ayrılıyor ve bacaklarımdan birini kaldırıp kendini yattığı yerden içime dalmasına izin verecek doğru pozisyona getiriyor. İkimiz de yan yatarken, içime derinlemesine giriyor ve ben zevkle çığlık atıyorum.

"Bu amcığa asla doyamıyorum, Peyton."

"Kahretsin," diyorum kıcımlı ona bastırırken ve onun içime daha derin bastırmasına izin verirken. "Bu çok iyi hissettiriyor."

"Şimdi seni becereceğim." Her hareketinde daha sert ve daha hızlı bir şekilde içime giriyor. Dirseklerinin üzerinde kaydığını hissedebiliyorum, vücudum hafifçe bükülürken o içimde derinlerde kalıyor ve tek bacağımla omzumun üzerinden kaldırıyor. "Daha sonra seninle sevişeceğim."

"Evet," diye titriyorum.

"Çoktan yaklaştım, bebeğim. Bana ne yaptığını hissediyor musun? Sikişimin bu güzel küçük amcığın içine ne kadar sert gömüldüğünü hissediyor musun?" Eliyle bir göğsümü tutabilmek için üzerime daha fazla eğiliyor. Parmağıyla meme ucumda daireler çizerek beni sınıra yaklaştırıyor.

"Çok yakınsın. Hissedebiliyorum bebeğim," diye mırıldanıyor. "Benimle gel."

Onun sözleri beni uçurumun kenarına gönderdi. "Geliyorum," diye bağıriyorum. "Geliyorum."

"Siktir." Hızını artırıyor ve saniyeler içinde orgazmlarımız birbirine çarpıyor. Tüm gücü vücudunu terk ederken üzerime düşüyor. Birlikte bir ter yığını içinde yatarken nefeslerimiz hızlı ve birbirine karışıyor.

Başını kaldırıyor ve gözleri benimkileri buluyor. "Mutlu Noeller, Günışığı." "Mutlu Noeller Bay Ford," diyorum şehvetle.

"Bilmem gerek," diye söze başlıyor, sonra duraklıyor. "Bu kadar erken ne halt ediyorsun?"

Başım yastığa düşerken ikimiz birlikte gülüyoruz. "Bilmiyorum. Uyuyamadım. James'in uyanması için heyecanlıyım."

"Heyecanını böyle mi atıyorsun, ha?" diye soruyor, yaka kemiğıme öpücükler kondurarak. "Daha güneş doğmadan sikilmek mi?"

"Şikayet mi ediyorsunuz, Bay Ford?"

"Bana akıl mı veriyorsunuz Bayan Kelly?" diye alay ediyor.

"Ben mi?" Sahte bir korkuyla elimi göğsüme götürüyorum. "Asla, efendim."

"Bana bir daha efendim dersen seni dizlerimin üzerine yatırırım." Boynuma bir öpücük kondurdu. "Tam buraya." Göğsüme bir öpücük daha. "Hemen şimdi." Meme ucumu sertçe emiyor.

"Thomas," diye kıkırdıyorum ona sarılırken. "Kalkıp duş almam gerek."

Kendini yataktan atıyor ve beni ayaklarımdan tutup kenara çekiyor. Onun hayvani davranışlarına gülmekten kendimi alamıyorum. Beni kaldırıp omzuna atıyor ve banyoya doğru yürümeye başlıyor.

"Seni hayvan." Onun elinde kıvranıyorum. "Sana bir hayvan göstereceğim, bebeğim."

"Duşa gir Thomas," diyorum şakacı bir şekilde koluna vurarak. "Sen pis bir adamsın."

"Ama ben senin kirli adamınım." Dudaklarımı öpüyor.

"Öylesin." Beni kaldırırken kollarımı boynuna doluyorum, duşa girerken bacaklarım güçlü çıplak vücuduna dolanıyor. "Hepsi benim."

"Seni çok seviyorum bebeğim," diye fısıldıyor kulağıma.

"Bunu söylediğini duymaktan asla bıkmayacağım." Onun kollarında eriyorum.

Duşta iki orgazm daha yaşadıktan sonra, James uyanmadan önce kahvaltıya başlamak için aşağıya iniyoruz. Thomas waffle yapmakta ısrar ediyor. Artık buna bizim özel kahvaltımız diyor. Hem Thomas hem de James onun benim için yapmayı öğrendiği vegan waffle'ları sevmeyi öğrendiler. James her zaman ekstra serpiştirilmiş olanı alır.

Biz daha ne olduğunu anlayamadan James merdivenlerden aşağı yıldırım hızıyla koşarak "Noel Baba geldi!" diye bağırıyor. James'in tüm Noel hediyelerini yırtıp açması bir saatten az sürdü ve her birine bayıldı.

Ambalaj kâğıtlarını çöp torbasına doldurmaya hazırlanıyordum ki Thomas arkamdan boğazını temizledi. Kafamı kaldırıp baktığımda James'le birlikte Noel ağacının yanında durduklarını görüyorum. İkisi de yüzlerinde boktan sırıtışlar ve elleri arkalarında bir şeylerin peşindeymiş gibi görünüyorlar. Gözlerim iki çocuk arasında gidip geliyor.

"Sorun nedir?"

"Otur," diye emretti Thomas.

Tereddütle kanepenin kenarına oturuyorum ve meraklı gözlerim aralarında gidip gelmeye devam ediyor. James o kadar tatlı ki, babasına bakarken sanki ne yaptıklarına dair bir sonraki emri vermesini bekliyor.

"Sizin için bir şeyimiz var," diyor Thomas.

"Hediye almamak konusunda anlaştığımızı sanıyordum," diye cevap veriyorum. Ona hiçbir şey almadığım halde bunu yapmasına sinirlenmiş gibi ellerimi kalçalarıma koyuyorum. "Ben almadım."

bir şey alamazsın."

"Bu sabah bana çok şey verdin." Thomas sırtıyor.

"Ve Noel Baba bu sabah bana bol bol verdi," diyerek Thomas'ın az önce yaptığı sırıtişla alay ediyor James.

"James," diyor oğluna bakarak. "Devam et ve hediyeni ona ver."

"Tamam, baba." Bana doğru zıplayıp kanepede hemen yanıma oturarak küçük kare bir kutuyu bana uzatırken kulaktan kulağa gülümsüyor.

Endişeyle açtığımda, zincirinde pırlanta bir gülün asılı olduğu en güzel pembe altın kolyeyi buluyorum. Gülün sapında 'Günüşığı' yazıyor ve kalbim bir su birikintisine dönüşüyor.

"Çok teşekkür ederim James." Sıkı bir sarılmayla onu kendime çektim. "Bu çok güzel."

"Kendim seçtim." Gözlerinde memnun bir ifadeyle bana bakıyor. "Babamın sana her zaman Günüşığı dediğini duyuyorum ve ben de bunu söylemesini istedim."

"Sen benim için çok özelsin James." Alnına bir öpücük konduruyorum.

"Seni seviyorum, Pey." Minik kolları belime dolanıyor ve ben ona daha sıkı sarılırken gözlerimden bir damla yaş boşaldığını hissediyorum.

"Ben de seni seviyorum James."

James'i gerçekten kendi çocuğummuş gibi sevmeye başladım. 'Üvey Anne' isminin geleceğimle ilgili bir şey olup olmadığını bilmiyorum, ancak iş buna gelirse, hiç şüphesiz bu rolü kabul eder ve hayatımın geri kalanında onu sonsuza kadar severim. Bunu ondan daha fazla hak eden kimse yok.

Thomas'ın bana daha yakın durduğunu görmek için başımı kaldırdığımda boğazımdan gelen bir ses beni düşüncelerimden koparıyor. "Günüşığı." Sevgi sözcüğünü kullanıyor ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Ama bu baygınlık, kanepede önümde diz çöküşünü izlerken göğsümde çılgınca bir atışa dönüşüyor.

"Thomas," diye nefes nefese kaldım.

"Acele ediyormuşum gibi görünebilir. Ama bildiğin zaman bildiğine inanırım. Zaman çizelgemizde birkaç yıl eksik olabilir ama o balo salonunda gözlerin benimkilere ilk kilitlendiği andan itibaren, başka bir kadını asla seni sevdiğim gibi sevmeyeceğimi biliyordum. O ilk gece, loş bir dünyada bir güneş ışığı gibi hayatıma girdin ve nefesimi kestin. Her gün bunu yapmaya devam ediyorsun. Seni çok seviyorum, Peyton. Ve hayatımın geri kalanını seni bir gün önce sevdiğimden daha çok severek geçirmek istiyorum."

"Ben de seni seviyorum Thomas," diyorum bulanık gözlerle yanaklarımdaki yaşları silerken.

"Beni dünyanın en şanslı erkeği yap ve karım ol, Peyton." Deniz mavisi bir yüzük kutusunu açıyor ve gözlerim açılıyor. Üzerinde uzun yastık kesim pırlantalı platin bir yüzük var. "Benimle evlenir misin?"

"Evet." Başımı sallarken tereddüt etmedim. "Evet, seninle evleneceğim."

Beni kollarına çekip dudaklarını dudaklarıma çarpmadan önce yüzüğü parmağıma yerleştirmek için elimi tuttuğunda ikimiz de gülüyoruz.

"İğrenç," diyor James gözlerini kapatırken. "Annem babamı öpüyor."

Birbirimizden ayrılıyor ve ikimizin de gözleri James'e ve az önce ağzından çıkan kelimelere bakarken açılıyor. Thomas onun yanına çömeliyor, "Az önce ne dedin sen dostum?"

"Annem babamı öpüyor." Kontrolsüzce gülüyor.

"Ama Peyton senin annen değil, dostum." Thomas elini omzuna koyarak ona şöyle diyor.

"Ama olabilir." Omuzlarını silkiyor. "Değil mi?"

Yanına çömeliyorum ve yüzünü bana çevirirken her iki omzuna birer elimi koyuyorum. "Ne olmamı istersen o olacağım James. Seni bu dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğimi biliyorsun. Bana anne demek istiyorsan, diyebilirsin. Ama baban ve ben artık evleneceğimiz için buna ihtiyacın varmış gibi hissetme."

"İstiyorum," diyor en ufak bir tereddüt göstermeden. "Seni çok seviyorum, Pey. Her zaman yanımdasın." Biraz burnunu çekiyor. "Hasta olduğumda benimle ilgilenmeni, film izlerken perdeleri indirmeni ve benimle dinozor oynamanı seviyorum. Sen benim en iyi arkadaşım ve sahip olduğum en iyi annesin."

Ben de aynı şeyi yaparken Thomas gözündeki bir damla yaş siliyor.

"Tüm bunları seninle yapmayı ben de seviyorum James." Ona sarıldım. "Şimdi daha yüzlerce eğlenceli şey yapmak için bir ömrümüz var."

"Sabırsızlanıyorum!" diye bağıyor bir aşağı bir yukarı zıplarken. "Yukarı çıkıp yeni oyuncaklarımla oynayacağım," diyor koşmaya başlarken. "Sizi seviyorum anneciğim ve babacığım" diye bağırdığında merdivenleri yarılamıştı.

Thomas beni öpmek için kendine çekmeden önce ikimiz de birbirimize gülümsüyoruz.

EPILOGUE

Thomas

Altı Ay Sonra

"Bebeğim, waffle'ların hazır," diye bağıyorum Peyton'ın James'le çizgi film izlerken oynadığı oturma odasına.

Peyton'a evlenme teklif edeli altı ay oldu ve onu sonsuza kadar benim yapacağım hâlâ bir rüya gibi geliyor. Yılbaşından hemen sonra arkadaşlarıyla birlikte tam bir düğün moduna girdi. Sonbaharda bir düğün yapacağımıza karar verdik çünkü sonbaharda New Jersey açık havada bir düğün için mükemmel bir zemine ve havaya sahip. Eğer istediği buysa, istediği olacaktı.

New Jersey.

Bir banliyö adamı olacağımı hiç düşünmezdim ama işte buradayım. Geçen ay resmi olarak şehirden taşındık. Peyton'ın hayali burada bahçeli, beyaz çitli ve komşularımızın olmadığı bir ev sahibi olmaktı. Tabii ki, ona tam da bunu verdim. Şehrin hemen dışında sekiz dönümlük bir arazide yaşıyoruz. Komşuları göremiyorsunuz bile ve şimdi kilometrelerce uzunlukta beyaz çitleri varmış gibi hissediyor.

Benim için işe gidip gelme süresi biraz daha uzun ama Eddy beni götürmeye devam ediyor, bu da bana otuz dakikalık yolda e-postalarım üzerinde çalışmak için bolca zaman tanıyor. Ancak artık haftada sadece üç gün ofise gidiyorum. Benim için mükemmel bir ev ofis kurduk, bu sayede telefonlarıma sanal olarak cevap verebiliyorum ve işimi buradan halledebilmem için geniş bir alana sahibim.

James Mart ayında dört yaşına girdi ve mümkünse daha da akıllı ve yeni okulundan gerçekten keyif alıyor. Son birkaç ay içinde pek çok yeni arkadaş edindi. Artık yarım gün yerine tam gün okula gidiyor ve arkadaşlarıyla daha fazla oyun zamanı geçirdiği için okulu daha da çok sevdiğini söylüyor. Şu ana kadar bu taşınma hepimiz için iyi gidiyor.

Peyton kreşini açmak için taşınma ve düğün bitene kadar beklemeyi tercih etti. Birkaç ay önce tadilat için mekânı tamamen boşalttırdık ve her gün tam olarak kafasında canlandırdığı gibi olması için çalışıyorlar. Burası, daha büyük bir okul için biraz küçük olan çocuklar için bir kreş ve anaokulu olarak ikiye katlanacak. Yaptıkları için onunla çok gurur duyuyorum.

"Ahh, en sevdiğimi mi yaptın?" Peyton mutfığa girerken sorar.

Peyton'ın yeni bir yerde razı olmayacağı tek şey mutfak. Hâlâ haftada en az iki kez çikolatalı kurabiye yapıyor. Mutfağın bir evin kalbi olduğunu söylüyor. Arkadaşları geldiğinde toplandıkları yerdir. Sırf mutfağı yüzünden bu eve aşık olmuş. Çatı katındaki mutfağımızın neredeyse aynısı. Pencereler doğru miktarda doğal ışığa izin veriyor ve arka bahçedeki mülkümüze bakıyor.

"Elbette." Eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. "Hayatımızın geri kalanında sana bunları yapacağımı biliyorsun."

"Bana karşı çok iyisiniz Bay Ford."

Kollarımı ona sarıp yüzümü boynunun kıvrımlarına gömdüğümde inliyorum. "Bana böyle seslenmenin beni ne hale getirdiğini biliyorsun."

"Öyle mi?" diye baştan çıkarıcı bir şekilde sorarken kollarını bana doluyor ve sırtımı pençeliyor. Kendini kasıklarına bastırırken vücudu benimkinin içinde eriyor.

"Doymak bilmiyorsun kadın," diyorum onu üzerimden iterken, yan odada James varken aletim sertleşmeden önce. "James hemen dışarıda ve senin kahvaltını yapman gerekiyor."

"Peki," diye gözlerini deviriyor. "Ama şunu bilmelisin ki bu waffle'ları ne kadar sevsem de kahvaltıda ağızma başka bir şey koymayı tercih ederim."

Cevap vermiyorum ama waffle'larını yemek için mutfak masasına doğru yürürken kışına bir şaplak atmak için onu döndürmeden önce bir öpücük veriyorum.

"Bugün iş için şehre mi gidiyorsun?" diye soruyor lokmalar arasında.

"İş için değil," diyorum bulaşıkları toplarken. "Ama buluşacağım Marc, önümüzdeki hafta yapacağımız birkaç toplantının üzerinden geçmek için öğle yemeği için şehre geldi. Anlaşma yapmaya çalıştığımız büyük bir mülk var. Ayrıca Aralık ayında içine düştüğü zor durumla ilgili bazı şeyler var. Avery ile sahte nişanlı meselesi."

"Ne tür bir bok?"

"Aralık ayındaki hayır etkinliğinde anlaşmaya varamadılar." Başımı salladım ve güldüm. "Görünüşe göre mal sahibi henüz kararını vermemiş. Mayıs sonuna kadar karar vermesi gerekiyordu. Şimdi kararını vermek için yaza ihtiyacı olduğunu söylüyor. Bu da Avery'yle birlikte gösteri için evcilik oynamaya geri dönmeleri gerektiği anlamına geliyor."

"Şaka yapıyorsun!" Gözleri büyür.

"Keşke olsaydım," diye alay ediyorum. "Neden şaşırmış gibi bakıyorsun?"

"Şey." Başını sallıyor ve duraksıyor. "Özel hayatından pek söz etmediğini biliyorum. İş yerinde Marc'la ilişkisini profesyonel tutma konusunda çok iyi davrandı ama birkaç hafta önce rastgele biriyle görüşmeye başladı."

"Bu..." Gülüyorum. "Bu gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket."

"Bugün onu gördüğünde sakın söyleme," diye yalvarıyor. "Bırak kız ona söylesin ve onlar da kendi başlarının çaresine baksınlar."

"Bu haberi ona kesinlikle vermeyeceğim," diye başımı sallıyorum. "Kendini kaybedecek, biliyorsun."

"Büyük zaman." Gülüyor. "Ne zaman döneceksin?"

"Emin değilim." Başımı soru sorar gibi yana eğiyorum. "Neden? Bugün ne planlıyorsun?"

"Ben..." son waffle parçasını tabağındaki şurubun içinden geçirirken duraksıyor. "Hiçbir şey. Muhtemelen burada takılıp temizlik yapacağım."

Ona soru soran bir kaş kaldırıyorum. "Rosie bu işi bizim için hallederken sen neden böyle bir şey yapasın ki?"

"İyi bir noktaya değindin. Yine de ona yardım etmekte bir sakınca görmüyorum." Tabağını lavaboya koymak için mutfak masasından kalktı.

"Sanırım ben... film izleyeceğim. Evet, işte bu. Film izleyeceğim."

Ne oluyor lan? Şu anda çok garip davranıyor. Hâlâ çatı katındaki hizmetçimiz olduğunu biliyor. Hatta hala bize harika öğle yemekleri hazırlıyor. Bu da tüm bu karşılaşmayı oldukça garip kılıyor.

"Uh... Tamam mı?" Şaşkınlıkla söyledim.

Mutfak tezgahına yaslandığım yerde önümde durmak için hareket ediyor ve kollarını belime doluyor. Yakında benim karım olacak. Daireye ilk taşındığından beri birlikte yaşıyoruz. Yine de bana her dokunuşunda vücudumda bir elektrik dalgası yayılıyor. Onun dokunuşu beni hâlâ ateşliyor ve bunun hiç bitmeyeceğini hissediyorum.

Peyton hayatıma girene kadar hiç dikkat etmediğim şu country şarkısı neydi? *"O zaman seni sevdiğimi sanmıştım.* Bundan bir yıl sonra onu şu anda sevdiğimden daha çok seveceğimi biliyorum.

"Sorgulamada ne aranıyor?"

"Tuhaf davranıyorsun," diyorum ona. Çünkü aklımdan geçen tam olarak buydu.

"Ben değilim." Boğazını temizliyor. "Rahatlatıcı bir film gününe ihtiyacım var."

"Pekâlâ," diye düşüncelerimizi bozuyor James. "Ben çıkıyorum."

"Pardon?" Gülüyorum. "Sen kim olduğunu sanıyorsun? Sen dört yaşındasın, on dört değil, küçük dostum."

"Hey!" Sesi kırılgan geliyor. "Ben dört yaşında kocaman bir çocuğum."

"En büyük sensin. Ama yine de seni arabaya kadar götürmemize ihtiyacın var dostum."

Yaşadığımız yerde otobüs olmasına rağmen Eddy hala James'i okula götürüp getiriyor. Hem James hem de Eddy birlikte geçirdikleri bu azıcık zamanı seviyorlar. Peyton birçok kez onu götürmeyi teklif etti ama Eddy her teklifini reddetti. İkisi yedi dakikalık kısa araba yolculuklarında şakalaşıyorlar. Eddy ona anlatmak için fıkra aramaya bile zaman ayırıyor ve günün ilerleyen saatlerinde eve döndüğünde akşam yemeğinde hep bunu duyuyoruz.

James'i arabaya kadar geçirdikten sonra eve döndüğümde Peyton'ı kanepede otururken buluyorum. Her zaman olduğu köşede. Bu manzara beni eve geldiğimde onu kanepenin köşesinde kıvrılmış ve her yastık onu çevrelemiş halde bulduğum ilk çatı katı günlerime götürüyor. Oraya uyuyor. Buraya uyuyor. Hayatıma mükemmel bir şekilde uyuyor.

"Pekâlâ." Bakışlarım vücudunda geziniyor. "Bu beni geri getirdi."

"Öyle mi, Bay Ford?" Bana en sevdiği baştan çıkarıcı gözlerini fırlatıyor.

"Hazırlanmam gerektiği için şanslısın... Gelecek Bayan Ford," diyorum kanepede onun önünde durmak için ilerlerken. "Aksi takdirde seni şu anda dizlerimin üzerine yatırırdım."

"Bu benim için hiç de şanslı bir durum gibi görünmüyor," diye takılıyor. "Bebeğim, bana karşı yine akıllı davranıyorsun."

"Bunu bilerek yapıyorum," diye dudaklarını yalarken duraksıyor. "Waffle güzeldi ama sikini ağzımda istiyorum."

Bu kadın tam bir rüya. Sözleri kanımı doğrudan sikime gönderiyor ve saniyeler içinde onun için sertleşiyor. Yemin ederim o da en az benim ağzımı onun amında istediğim kadar beni emmek istiyor. İlişkimiz seksten ibaret olmaktan çok uzak, ama birbirimize olan çekiciliğimiz çılgınca. Onun benim için yaratıldığını inkar edemem.

Çenesini kavırıyorum ve gözlerini benimkilerle buluşturuyorum. "Çıkar onu, bebeğim."

Dediğimi yapıyor ve benim için dizlerinin üzerine çöküyor. Sikimin dibini kavrayıp ucundan zaten damlayan prekumu yalamadan önce bana bir sırtış fırlatıyor. Başım geriye düşerken "Fuckkk," diye inliyorum. Hızlı bir hareketle tüm uzunluğumu ağzına alırken tabanı okşuyor. "Ağzın çok iyi

hissettiriyor, Sunshine. Hiç yorulmuyorum

Seni benim için dizlerinin üzerinde görmek. Aletimin boğazının arkasına ulaştığını hissetmek."

Daha sert emerken bir inilti çıkarır. Başı daha hızlı ve daha hızlı sallanırken, tabanın etrafındaki tutuşu sıkılaşıyor. Diğer eli taşaklarıma uzanıp onları kavıyor ve ben kendimi kaybediyorum.

"Peyton," diye tısladım. "Siktir. I..." Sikimin onun ağzında zonkladığını hissettiğimde sendeliyorum. Aşağı bakıyorum ve hâlâ girip çıkarken yüzüne yayılan bir gülümseme görüyorum. "Boğazından aşağı geliyorum bebeğim. Son damlasına kadar içmeni istiyorum."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz ağzını ve ellerini hızla üzerimden çekiyor.

"Ne yapıyorsun?" Homurdanıyorum.

"Ağzıma boşalmanı ne kadar seviyorsam," diye sırtarak beni yanındaki kanepeye itiyor. Horoz hala tamamen dik ve bir serbest bırakma için nabız atıyor. "Beni doldurmanı istiyorum."

Kalçalarımın üzerine oturup sikimi ortasına hizalamadan önce başka bir şey söylememe izin vermiyor. Belli ki onu ısıtmama ihtiyacı yok. Zaten *sırılsıklam*.

"Kahretsin, Pey." Alçak, gırtlaktan gelen bir zevk iniltisi çıkardım. "Sikimin üzerine damlatıyorsun ve ben daha içine bile girmedim. Bana sakso çekmeyi seviyorsun, değil mi?"

"Evet," diye haykırıyor ben içinde tamamen kaybolana kadar aşağı kayarken. "Siktir, evet."

Üstümde ileri geri sallanmaya başladı. Bunu yaptığında nasıl çalıştığını biliyorum. Kendisi için zevk almak için ileri geri sallanıyor. Buna izin veriyorum çünkü onun benim için çözülmesini izlemek şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey. Sonra zıplamaya başladığında, işte o zaman bana zevk veriyor. Onun içinde serbest kalmama izin veriyor. Bu küçük hareketi bilmediğimizi sanıyorlar ama biliyoruz.

"İşte bu, bebeğim." Ellerim belini sıkıca kavrarken, omuzlarımı pençeleyerek daha sert ve daha hızlı sallanıyor. "Sikimi iyi bir kız gibi sür." Adımı ve bir dizi küfürle kelimeleri haykırıyor, onu saniyeler içinde orgazmının eşiğine yaklaştırıyor. "Evet, bebeğim. İşte böyle. Sikimi sıkıyorsun," diye kulağına homurdanıyorum.

"Thomas," diye inliyor. "Boşalacağım."

"Evet." Vücudumu olabildiğince onunkine yaklaştırmak için kollarımı ona doluyorum ve beni anlamsızca sikerken aşağı yukarı zıplamaya başlıyor. I

Hareketlerini karşılamak için kalçalarını ona doğru itiyorum ve yemin ederim şimdiden yıldızları görmeye başladım. "Yaklaştım."

"Benimle gel Thomas," diye mırıldanıyor hırıltılı nefesler arasında.

"Her zaman, bebeğim." İkimiz de birbirimize sarılmadan önce boynumuzun çukuruna bir öpücük konduruyorum.

dağılıyor. Ben ona boşalırken orgazmı vücudunun etrafımda sarsılmasına neden oluyor. Baş ı omzuma düşüyor ve her ikimizin de hareketleri yavaşlamaya başladığında kollarını bana sıkıca sarıyor.

Peyton başını omzumdan kaldırıyor, kolları hâlâ boynumda, bakışlarımla buluşuyor. Gözlerim onunkiler arasında gidip gelirken sessizim ve saçlarının gevşek tellerini yüzünden uzaklaştırıyorum. Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor ve biriyle bu bağı ve bu tür bir aşkı bulduğum için ne kadar şanslı olduğumu bir kez daha hatırlıyorum.

Tüm hayatımı ilişkilere tövbe ederek ve aşkla ilgili hiçbir şey yapmak istemeyerek geçirdim ve sonra Peyton hayatıma girdi ve dünyamı alt üst etti.

"Seni çok seviyorum,
Sunshine." "Ben de sizi
seviyorum, Bay Ford."

"Geç kaldım amına koyayım," diye kükrüyorum telefonda.

"Her şeyden önce," diye bağılıyor Kali. "Sakin ol, seni psikopat."

"Bana rahatlamamı söyleme," diye homurdanıyorum. "Çıldırılmış birine sakinleşmesini söyleyemezsin. Bunu zaten bilmiyor musun? Ayrıca... GEÇ KALDIM."

Thomas'la seks yapmayı ne kadar sevsem de... hatta arzuласam da, bu sabah ona karşı tuhaf davrandığımı hissetmemesi içindi. Bugün ne yaptığımı sorgulayacağını biliyordum. Kahvaltıda ona evi temizleyeceğimi söyledim. James'in oyuncaklarını ya da bulaşıklarını toplamak dışında evi *hiç* temizlememiştim. Daha da kötüsü, ona tembel bir gün geçireceğimi ve film izleyeceğimi söyledim. Bunun için kendime gülmekten başka bir şey yapamıyorum. Tembel bir gün geçirdiğim tek zaman hasta olduğum zamanlar. Her zaman yapacak bir şey vardır.

Birkaç ay içinde resmen evleniyoruz. Dinle, bazılarına hızlı gelebilir ama biliyorsan, biliyorsundur. İlk geceden beri onun doğru kişi olduğunu biliyordum. Onun için tamamen gidiciydim. Mutfak yangını hiç başlamasaydı hayat nasıl olurdu diye sık sık merak ederim. Gerçekten onunla eve gider miydim? Çıkabilir miydik?

Çoğu zaman kendi düşüncelerimi durduruyorum çünkü ya olursa'ya odaklanamıyorum. O zamanlar tamamen farklı bir insandım. Utangaç, çekingen ve geçmiş ilişkilerimden dolayı kırılmışım. Thomas muhtemelen tam bir playboydu. Eğer onunla eve gitseydim, kolaylıkla onun yatak direğindeki bir başka çentik olabilirdim. Kim bilir.

Hiçbir şey için değil, James resimde olmazdı. Thomas'ın başka bir kadınla birlikte olduğu düşüncesinden nefret etsem de, ona bu harika küçük çocuğu getirdi. James olmasaydı, onun dadısı olarak işe alınmazdım ve Thomas hayatıma geri dönemezdi.

Kader çılgınca işler.

"Onu arayıp en azından yolda olduğunu söyledin mi?" Kali düşüncelerimi yarıda kesiyor.

"Hayır. Siktir!" Parkway'de güneğe doğru giderken çığlık atıyorum.

Kali sakinleştirici bir tonda, "Ona mesaj attım," diyor. Öfkelendiğimde ya da üzüldüğümde ne kadar mantıksız olduğum önemli değil. Bu kız beni sakinleştiriyor. Onu bu yüzden çok seviyorum. "Geç kalmadığını söyledi. Tekrar söylüyorum, sakin ol seni psikopat. Çünkü aksi takdirde o süslü uzay gemisi araban otoyolun kenarındaki bir çukura düşecek."

"Biliyorum, tamam mı?" İç çekiyorum. "Sadece kimsenin onu almasını istemiyorum."

"Kimse onu almayacak." Sözlerinde bir gülümseme hissedebiliyorum. "O senin ve senin için yaratıldı."

Koltuğumda biraz daha rahatlarak uzun bir nefes alıyorum. Mükemmel yavru köpeği bulmak için aylarca araştırma yaptım. James bir keresinde bana dinozor gibi giydirebileceği pofuduk bir köpek yavrusunu çok seveceğini söylemişti. Eve daha fazla mülkle yerleştiğimizde ona bu konuda sürpriz yapacağımı biliyordum. Bilirsiniz, biraz daha hayvan dostu bir şey.

Thomas'la daha önce köpek yavrusu hakkında konuştum ve buna karşı çıkmadı. Ancak, hep erteliyor. Gelecek ay, gelecek yıl ya da düğünden sonra diyor. Yavru köpek almak için *mükemmel* bir zaman olacağını sanmıyorum.

Şubat ayında James'e doğum günü sürprizi yapmayı çok istiyordum ama bunun yerine onu Florida'ya götürdük. İlk kez tanıştığım kardeşi Oliver ile buluştuk. Kardeşlerine hiç benzemiyor. Oliver kesinlikle ailenin parti hayvanı. Bekar ve kaynaşmaya hazır. Bu hafif kalır.

Söylemeye gerek yok, bugün çocuklarıma internette bulduğum en şirin yavru köpekle sürpriz yapacağım gün. Küçük şirin bir cavapoo ya da cavoodle. İnternette onlar için pek çok farklı isim var. Cavalier King Charles ve minyatür oyuncak kaniş melezi. İnternette okuduğum her şey eğitilmesinin kolay, hipoalerjenik ve mükemmel bir aile köpeği olduğunu söylüyor. Bir köpekte hayal edebileceğim her şey var.

En iyi kısmı mı? Onu bir yetiştiriciden almıyorum. Bir vitrinden ya da bir imalathaneden alışveriş yapmak değil, bir köpeği sahiplenmek ve hayatını değiştirmek istedim. Bu küçük adam henüz yavru ama sahipleri Noel'den hemen sonra fikirlerini değiştirdiği için birkaç aylıkken koruyucu aileye verildi. Bilirsiniz, köpeği abartılı bir Noel hediyesi olarak alan ama bir hayvana bakmanın ne kadar zahmetli olduğunu unutan aileler? Onların kaybı benim kazancım çünkü bu köpek yavrusu benim tüm kutularımı işaretliyor.

Küçük ve kabarık mı?

Tamam. Aile köpeği mi?

Tamam.

Evlat edinilmek üzere ve bir zincir mağazadan değil mi? Kontrol et.

"Onu almak için sabırsızlanıyorum, Kali," diyorum telefonda.

"Gelip küçük adama sarılmak için sabırsızlanıyorum," diye cıvıldıyor.

"Henüz bir isim seçmediniz mi? Yoksa koruyucu ailenin seçtiği bir isimle mi devam edeceksiniz?"

"Küçük bir köpek yavrusu için *Matty* ismini sevdim mi bilmiyorum." "Evet, haklısın." Gülüyor.

"Ayrıca, sanırım James'in seçmesine izin vereceğim."

"O köpeğe Dooky-West adını vermesine izin verme, Peyton! Yemin ederim." "Aman Tanrım," diye kahkahalarla haykırdım. "Bunu unutmuştum."

"Bunu asla unutmam," diye alay ediyor.

"Dinle, birkaç dakika içinde çıkıştan ineceğim. Seni sonra ararım."

"Tamam, seni seviyorum, kaltak." "Ben de seni seviyorum, kaltak."

Thomas ön kapıdan içeri girerken "Tatlım, ben geldim," diye bağıyor. "Tatlım, ben geldim," diye tekrarlıyor James onun ardından içeri girerken.

Biraz fazla heyecanla koltuktan fırladım. Bütün gün film izleyeceğim için heyecanımı biraz azaltmam gerektiğini aklıma not ediyorum.

Kollarımı Thomas'a dolamadan önce "Merhaba, ikiniz de," diye ciyaklıyorum.

"Merhaba?" Sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi başını geriye çekip yüz hatlarımı inceliyor.

"İkiniz oturabilir misiniz? Size söylemem gereken bir şey var." "Peyton." Kaşları çatıldı. "Neler oluyor?" "Başım bir şey için belada mı?" James kaşlarını çatı.

"Kesinlikle hayır, dostum." Ona güven verici bir gülümseme veriyorum. "Bildiğin gibi, bugün evde oturup film izlemem gerekiyordu..." Vücut dillerini değerlendirirken duraksıyorum.

"Oh, hayır." James koltuğunda kıpırdanmaya başlar. "Umarım oyun odasını temizlememiştir. Oyuncaklarımdan kurtulmak istemiyorum."

"Ne?" Başımı sallıyorum. "Sana bunu düşündüren ne?"

"Robbie okulda. Annesi oyuncaklarını karıştırmış ve bir kısmını atmış."

"Oyuncaklarını dışarı atmadım." Kıkırdıyorum. "Ama dışarı çıkıp sana yeni bir oyuncak aldım."

"Yeni bir oyuncak mı?" Thomas kaşlarını kaldırdı. "Burada kalın," diyorum ikisine de.

Küçük yavruyu sandığından çıkarmak için koridordan boş odaya geçiyorum. Neyse ki zaten kafes eğitimi almış ve havlamıyor.

Bakıcı ailesi bana sadece onunla oynarken havladığını söyledi. Benim için işaretlenmiş bir kutu daha.

Gergin bir şekilde koridorda ilerlerken onu kollarımın arasına alıyorum. Köşeyi dönüp her ikisiyle de göz göze geldiğim anda, daha önce hissettiğim tüm gerginlik kayboluyor.

"BU BENİM YENİ OYUNCAĞIM MI?" James koltuktan atlıyor ve koridorun sonunda durduğum yere doğru koşuyor. "YAVRU MU?"

"Evet." Ona gülümsüyorum ve sonra bakışlarımı hâlâ kanepede oturan ve yüzünde sorgulayıcı bir ifadeyle Thomas'a çeviriyorum. "Sana sürpriz yapmak için aylardır bir köpek arıyordum. Bu küçük adamı buldum ve ailemize mükemmel bir katkı sağlayacağını biliyordum."

"James'e köpek yavrusu mu aldın?" Thomas soruyor. Yüzünde hiçbir duygu yoktu ve sinirleri geri gelmişti.

"Ben... evet," kaşlarımı çatıyorum. "Umarım sorun olmaz."

Koltuktan kalkıyor ve başını sallıyor. Yüzü hala duygusuz. Tam önümde durmadan önce gözlerim onunkilerle kilitlendiğinde panik başlıyor. Kollarım yavru köpeği daha da sıkı tutuyormuş gibi hissediyorum ama ona zarar verecek kadar sıkı değil.

"I..." Söylemeye başladım.

"Dur," diye sözümü kesti. "Sana kızgın değilim."

"O zaman neden beni ve bu sevimli tüy yumağını kaldırıma atacakmış gibi görünüyorsun?"

"Ben öyle görünmüyorum." Gülümsüyor. "Ama James'e bir köpek yavrusu aldın." "James. Bize," diye düzeltiyorum kendimi. "Bize bir köpek yavrusu aldım."

Thomas gözlerini benden ayırıp kucağımdaki yavru köpeğe dikeyyor. Ona uzanırken gülümsüyor. Teredditle bırakıyorum, şu anda aklımdan geçenlerden korkuyorum. Beni şaşırtarak köpeği kucaklayıp sarıyor. Köpek yavrusu onun dev kollarında çok daha küçük görünüyor. Yavru köpeğin ona nasıl baktığını izliyorum. Thomas başını eğip köpeğin başının üstünü öpüyor ve köpek onu agresif bir şekilde yalamaya başlıyor.

"Baba." James kıkırdıyor. "Sana yavru köpek öpücükleri veriyor." "Öyle, değil mi?" Thomas bakışlarını benimkilere çeviriyor.

"Onu tutabilir miyim?" James sanki babası ona hayır diyebilirmiş gibi elleri dua eder pozisyonunda olduğu yerde bir aşağı bir yukarı zıplıyor. Thomas yavru köpeği yere bırakıyor ve James de kendini onun yanına yere bırakıyor. James kontrolsüzce gülerken ikisi birbirinin etrafında yuvarlanıyor. "Adı ne?"

"Şu anda adı Matty," diyorum ona. "Ama... yeni bir isim bulmama yardım etmek istersen, ona her zaman senin seçeceğin bir isim verebiliriz. Senin köpeğin olduğu için."

"Ona isim mi vereceğim?"

James'in nefesi kesilir. "Sen ne istersen, dostum."

James sevimli yavruyu severken ve kucağında zıplamasına izin verirken birkaç dakika boyunca uzun uzun düşünüyor. İnternet bir kez olsun bir konuda haklı çıktı, şimdiden aile dostu bir köpek olacağını söyleyebilirim.

"Ona Cooper adını vermek istiyorum!" Işıldıyor.

Cooper mı? Jim'in japon balığına Dooky-west adını verdiğini düşününce bunu beklemiyordum. Thomas ve ben birbirimize ve James'e baktık.

"Cooper o zaman. Gidip oyuncaklarını getireyim," diyorum ve hemen arkamı dönüp oyuncakları almak için uzay odasına yöneliyorum.

Odaya girdikten sonra elimdeki çantayı karıştırmaya başlıyorum ve oyuncakları buluyorum. Thomas'ın odaya girdiğini görmeden ya da duymadan önce onu hissediyorum.

Yavaşça dönüp bakışlarını karşılıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Dinle, özür dilerim. Bunu James için yapmak istedim. İstedim-"

Thomas odanın karşısına geçip beni kollarının arasına aldığı anda sözümü kesiyor ve aklımı başımdan alan bir öpücükle beni susturuyor. Ona doğru gevşiyorum ve kollarımı merkezine doluyorum. Eli başımın arkasında dolaşüyor, beni dudaklarıyla yutarken beni yerimde tutuyor. Dili dudaklarımla dans ediyor, sessizce tango yapmak için içeri girmek istiyor.

Geri çekiliyorum ve ona soru soran bir kaş kaldırıyorum.

"Peyton," diye iç geçirdi. "Sana kızgın olmaktan çok uzağım." "Kızgın değil misin?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Oğluma bir köpek yavrusu aldın. Onun hayalinin pofuduk bir köpek yavrusu sahibi olmak ve bir gün onu dinozor gibi giydirmek olduğunu biliyor muydun? Son iki Noel'de ve son iki doğum gününde istediği şey buydu. Çatı katında bu hiç mantıklı gelmedi."

Ondan uzaklaşıyorum ve köpek yavrusu için aldığım, köpekler için yapılmış mükemmel bir dinozor kıyafeti olan başka bir çantaya doğru ilerliyorum. Cadılar Bayramı sezonu olmadığı için bulmak zordu ama James'in istediği her şeyin bu olduğunu biliyordum.

Thomas'a göstermek için kaldırıyorum. "Evet, bunu biliyordum. Bu yüzden küçük adam için bu kıyafeti ararken deliye döndüm."

Yüzündeki gülümseme neredeyse gözlerine ulaşıyor ve benim de aynı gülümsemeye eşlik etmeme neden oluyor. Bana doğru yürürken başını

sallıyor. "Sen

başka bir şey."

"Umarım bu iyi bir şeydir," diye şaka yapıyorum.

"Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum, Peyton." Kollarını belime dolayıp başını boynumun kıvrımlarında gevşetirken bana şöyle diyor. "Sen bir rüyanın gerçekleşmesi gibisin."

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim." "Bir rüya gibiyim?" Kıkırdıyor.

"Öylesin." Başımı salladım. "Çok fazla aşk kitabı okuduğumu biliyorsun. Ve çok derken, *çok* demek istiyorum."

"Güven bana," diye alay ediyor. "Ben biliyorum. Alt kattaki kütüphane kâğıt üzerinde pornolarla dolu."

"Hey." Koluna şakacı bir tokat attım. "Bu porno değil. Rachel Green'in dediği gibi '*Bir kadının biraz... erotizmden zevk almasında yanlış bir şey yok*'."

"Ve Joey Tribiani'nin dediği gibi... '*Pornon var*'."

"Dediğim gibi." Yorumunu geçiştirdim. "Çok fazla aşk romanı okuyorum. Çoğunun sonu mutlu bitiyor. Bilirsiniz, kızın aklını başından alan ve her şeyi doğru yapan en mükemmel erkekle?"

"Bana ne anlatıyorsun?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Diyorum ki sen *o* rüya erkeksin. Sanki bir aşk romanından fırlamış gibisin. Sen benim kurgusal erkeklerle ilgili fantezilerimin hayata geçmiş halisin. Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum. Nasıl bu kadar mükemmel, büyüleyici, seksi ve bir kızın hayal edebileceği her şey olabilirsin bilmiyorum. Ama öylesin. Buradasın. Tam önümde duruyorsun. Sen benim mutlu sonumsun Thomas."

"Ama... ben değilim." Başını sallıyor.

"Ne..." Bu yorumu beni şaşırttı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu demek oluyor ki ben senin mutlu sonun değilim." Sırıttıyor. "Çünkü bu bir son olacağı anlamına gelir. Bebeğim, ömür boyu benimle kalacaksın. Parmağına bir yüzük taktım çünkü seni hayatımın sonuna kadar istiyorum. Seninle yaşlanmak istiyorum. İçine bebekler koymak istiyorum. Evet, çoğul." Ona kıkırdıyorum. "Hayatımın bir dakikasını bile sensiz yaşamak istemiyorum."

Kolları belime dolanıyor ve beni yukarı kaldırıyor, böylece bacaklarım ona sarılıyor. İçgüdüsel olarak kollarım boynuna dolanıyor ve ona gülümsüyorum.

"Sen benim sonsuzluğumsun, bebeğim." Liflerime bir öpücük kondurdu. "Bu kitapta mutlu son olmayacak. Bu sonsuza kadar sürecek bir şey. Sen benim sonsuza dek mutluluğumsun."

"Bu hiç mantıklı değil." Kollarında kıkırdıyorum.

"Anlamlı hale getir." Beni tekrar öpüyor. "Çünkü bunu bizim şeyimiz yapıyorum."

"Seni seviyorum Thomas. Ve hep seveceğim." "Ben de seni seviyorum, Günışığı."

Vegan Çikolata Parçacıklı Kurabiye

Jhfis Vagan Clhoooflaoz **Clip** Cookfia rec'pe she iaaxz zine you nznad so bake v4xen
your feeling sbesed andore medlke our besbc, Pepon

Cook time: 11 minutes

Serving: 11-14 cookies

eiet

1cup %e,

orspsdfkx*

L3tupc]ioccAalech@e

VA isP yelken

1/4 cup sugar, unrefined if desired

1/4 cup brown sugar or coconut sugar

2 bsP all veya melied vegan kul'er

1/4 tsp pure vanilla extract

OirectjiL:zts

L.C', orb - bir b'rM içinde *kurutun*. S*r iri bir kız çocuğu oluşturacaksa,
karıştırmaya devam edin, ta ki bir koal'ic-d'gqjPt iere aktif hale
needed, add 1-2 tbsp extra milk of choice.
gelene kadar. Eğer

2 Fa m irilu ego Ing topu. daha sonra en az 2 lluuru veya **Ireeze** için eittzer reidgeiae

S.Ouca hamuru çiğad. akan la 925 F'de pişirilir.

- Yeterince b ü y ü k parçalar oluşturun ve yağlanmış bir tepsiye yerleştirin.
kol için gelenler arasında.
- Taşıyıcı rafta 11 dakika pişirin. Kabuğunu çıkardığınızda altta görünürler,
üzerine bir kat daha koyup bir dakika p i ş i r i n .
GDO'lu ürünler Mp'yi sağlamlaştıracak.
- Eğer herhangi bir sebepten dolayı kurabiyeler yeterince yayılmazsa (iklim bir
rol oynayabilir), **barang**'dan önce bir kaşıkla bastırmanız yeterlidir. Ayrıca emra
- - clouds baiis yapmayı ve Mem la base'i Isier dzae'de dondurmayı da
seçebilirsiniz.

Recipe from: <https://chocolatecoveredkatie.com/vegan-chocolate-chip-cookies-recipe/>

Vegan WaGe Tarifi

How to make the veggie waffles that Txxnas kn/ght nlnzefl horr to mnke lar Peye i.

Prep time: 15 minutes

İçindekiler

1 ½ cup;zs tereyağsız soya veya cucónut	1 ½ablesçsxxi bro-wn suqwf of mapkt syrup
2 ½easpscons zş ste cldor vlncgor	¼urier
2 cups all-purpose flour	bir çay kaşığı deniz sakızı
bir ½eapoc<s pişirme por/zler	Bir kaşık vanil½s exlract

Yönergele

r

1. krix the nua mii. verdt a e-l'a-zt and the wole"" óder aeaz u'oeHsef Tn a sma5
ixneUrziesaszfi+g czgz. Sel aside for abcazt B rrúnutes - Ifiis will made Lhe regs buste'wii6.
2. m a Bzgn borvi. sin rr'a ftour, bóí'ing pa uocr sat Tr'a Mhktg rcaly heips zo mòke 0lo
3. Add the sugar, melted butter/oil, buttermilk mixture into the dry ingredients and using a spatula, gently mix the batter until JUST combined. It's okay (and normal) to have some lumps The battef shodd ba llei soonaNe.
A Tum gn ersd prgheat y'gur watBg mgkgr cordirsg zo wh h axx+e ½eueJ fhaf yXsU u+t sL I
Frñne e'yi ayarlayın bo'x rnozfiun -- - Ben de çok seviyorum Itutfy.
- 1 Uanga k fincan (125rr'L) rzaeasunrtg coup, scxzop zx+1 so1a-e batter arug pozJryqzread -zto ¥1e
Benimki de waffle mjucer. Sen de bu rüzgârlan hissedeceksin- Cbse
Evet cxxA za Lil Shia szeaxr luYu TAMAMEN scr}ztard l+own ill wtsffhs Jraka+ Dcslt cr}zUs1 4

"warm" or 200F/95C to keep warm and crispy until finished with the entire batter.

ACKNOWLEDGMENTS

BAŞARDIM ARKADAŞLAR. İlk kitabımı yazdım. Bu kadar çok insanın yardımı olmasaydı bu mümkün olmazdı.

Öncelikle, kocam. Bu süreçte yanımda olduğun için teşekkür ederim. Başlarda bu işe kalkıştığım için deli olduğumu düşünmüş olabilirsin ama bana inanmaktan, beni desteklemekten ve neşelendirmekten asla vazgeçmedin. Kurgusal karakterlerim hakkında sanki gerçekmişler gibi konuşmamı dinlediğin için teşekkür ederim.

Oğullarım, umarım 35 yaşına gelene kadar bunu okumazsınız. Ama sizi aya, yıldızlara, Jüpiter'e ve geriye kadar seviyorum.

Powerpuff kızları, Kelse ve Briel. İkiniz olmasaydınız bu kitap mümkün bile olmazdı. Bir gün grup sohbetimizde rastgele bir kitap önerdim ve ikiniz de çıldırdınız. Bu kitabın ortaya çıkmasının sebebi sizin cesaretlendirmeniz. Hiçbir zaman deli olduğumu düşünmediniz ve beni cesaretlendirmekten asla vazgeçmediniz. Sahneler boyunca benimle konuşmak, ben yazdıkça okumak ve asla kıcıma duman üflememek için her zaman yanımdaydınız. Kali ve Avery'ye ilham verdin ve onları oldukları kişi yaptın. Teşekkür etmek asla yeterli olmayacak.

Editörüm, Caroline. Var olan en amatör yazıma katlandın. Sen gelip gece geç saatlerde yaptığım tüm yazım hatalarını, nokta ve virgül eksikliklerimi düzeltmeden önce her şey çöp gibiydi. Üstlendiğin için teşekkürler

Benim için bunu düzenlemek gibi sıkıcı bir projeyi üstlendiniz. Çünkü bunun sıkıcı bir görev olduğuna *eminim*.

Yerel en iyi arkadaşım Paige M. Sana bu fikirle ilgili mesaj attığım ve senin de bu fikre sıcak baktığın günü hatırlıyorum. Beni cesaretlendirdiğin, desteklediğin ve yolun her adımında benim kadar heyecanlı olduğun için teşekkür ederim. Gelecekteki kitap etkinliklerine seninle birlikte katılmak için sabırsızlanıyorum, ama bir gün masanın arkasında benim yardımcım olacaksın!

Melissa, sen... Söyleyecek kelime bulamıyorum. Bir sosyal medya sitesinin hayatıma birini soktuğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Dünyanın senin gibi daha fazla insana ihtiyacı olduğunu ve herkesin hayatında senin gibi bir arkadaşına ihtiyacı olduğunu biliyorum. Stres ağlamamı dinlemek ve olayların içinden konuşmak için her zaman bir telefon uzağımda olduğun için teşekkür ederim. Pozitifliğin ve cesaretin bana bildiğinden çok daha fazla şekilde yardımcı oldu.

Trilina Pucci, sana burada kelimelerle yazabileceğimden çok daha fazlasını borçluyum. Birçok telefon görüşmemizden birinde bana şu sözleri söylemiştin: "*Yazmanın en güzel yanı, canın ne isterse onu yazabilmen*". İşte o an yazımım değişti, yazar sesimi buldum ve yazma sürecinde patladım. Küçük cesaretlendirici sözlerinin bana ne yaptığını asla bilemeyeceksin. Tavsiye almak için her zaman bir telefon uzağımdaydınız ve amatör bir yazar olarak bana inandınız. Umarım bunun benim için ne kadar önemli olduğunu ve *sizin* de benim için ne kadar önemli *olduğunuzu* biliyorsunuzdur.

Cathryn Carter, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Sen bir kızın isteyebileceği en iyi amigo kızsın. Sorularımı yanıtlamak için her zaman yanımda olduğun ve her gönderi ya da mesajında beni neşelendirdiğin için teşekkür ederim. Hepsinden önemlisi, bu kitabı bu kadar mükemmel hale getirdiğin ve benim için bu kadar güzel biçimlendirdiğin için teşekkür ederim.

İnanılmaz yetenekli kapak tasarımcım Emily Wittig. Kelse ve Briel'e kapağı siz tasarlamadığınız sürece kitap yazmayacağımı söylediğimi çok net hatırlıyorum. Yepyeni bir yazar olarak bana bir şans verdiniz ve hayal ettiğim her şey oldu. Yeteneğiniz eşsiz. Bunu yaptığınız için ve en çok da dostluğunuz için sonsuz teşekkürler.

Alfa ve beta okuyucularım. Bir taslağa şans vermeniz ve onu bu kadar çok sevmenizin benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz. Okurken sunduğunuz fikirler ve yaptığınız küçük değişiklikler bu kitabı bu hale getirdi. Okumak için harcadığınız zaman için hepinize teşekkür ederim.

Bookstagram: Kitap blogger'ı olarak başladım. Burada çılgınca miktarda baharatlı aşk kitabı okuyarak başladım ve sonra rastgele bir kitap yazmaya karar verdim. Dışarıdan bakınca bu kesinlikle saçma gelebilir. Ama siz beni kollarınızı açarak karşıladınız. Heyecanınız beni hayata döndürdü. Blog yazarlığından yazarlığa geçerken bana verdiğiniz destek inanılmazdı. Bu şimdiye kadar yaptığım en sinir bozucu şeydi ve siz beni rahat hissettirdiniz.

İlk romanıma şans verdiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz. Birinin beni uyandırması gerekiyor çünkü bir kitap yazdığımı inanamıyorum.

YAZAR HAKKINDA

Jenn McMahon, kocası Daniel, iki çocuğu Zachary ve Owen ve iki köpeği Cooper ve Piper ile birlikte New Jersey sahilinde yaşamaktadır. Son birkaç yılını aşk kitaplarıyla ve en iyi kitap erkek arkadaşlarını bulmakla geçirdi, şimdi de kendi kitaplarını yazıyor ve dünyayla paylaşıyor. Jenn yazmadığı zamanlarda kitap okurken, en sevdiği dizilerin tekrarlarını izlerken (Scandal, Grey's Anatomy ve Friends bunlardan sadece birkaçı) ya da köpeğini severken bulunabilir. Ayrıca çocuklarıyla sahile gitmeyi, kocasıyla Atlantic City'de buluşmayı ve ilkbaharda fırtınaları seviyor.

ÇOK YAKINDA

Bu muhteşem arkadaş grubundan daha fazlasını mı istiyorsunuz? Serinin ikinci kitabı tatlı Marc'ımız ve vahşi çocuk Avery. Marc'ın hayatının anlaşmasını yapabilmesi için sahte bir nişanlıya ihtiyacı vardır. Avery bir ilişkiyle hiçbir ilgisi olsun istemiyor, sadece iyi vakit geçirmek için burada.

Ağustos 2023'te çıkacak olan baharatlı, sahte randevularla dolu, zıt kutupların birbirini çektiği aşk romanı **İlk Randevu** [ön siparişe](#) açıldı.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.